

ÇARPIŞMA

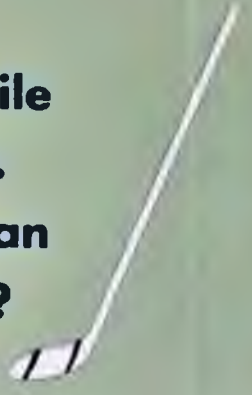

Aşkları
tüm
buzları
eritecek.

BAL KHABRA

**Hırslı ve disiplinli bir psikoloji öğrencisi ile
aklında sadece hokey olan bir sporcu.
Dünyaları çarpıştığında aralarında oluşan
bağ, buz pateni pistini eritebilecek mi?**

Summer Preston, profesörünün ultiyatomu yüzünden buz hokeyi takımının kaptanıla beklenmedik bir işbirliğine zorlanır. Genç kadın kendini spor psikoloğu olma hayaliyle korkunç bir sporun arasında, ince bir çizgide bulur.

Aiden Crawford için üniversite hokey takımının kaptanı olmanın pek çok avantajı vardır. Ancak takım arkadaşlarının pervasızca bir hatası yüzünden tüm sezon tehlikeye girince antrenörü onu bir araştırma projesinin konusu olmaya mecbur bırakır. Bu, Aiden'in yapmak istediğı son şeydir. Özellikle de proje ortağı Summer, buz patenlerini silah olarak kullanabilecek tipte birine benzerken.

Summer, Aiden'in hayata bıkkın bir şekilde bakmasına katlanamaz. Aiden ise onun disiplinli hayatını anlayamaz. Birlikte çıktıkları zorlu yolculukta en iyi yaptıkları şey birbirlerini sinir etmektir; ancak yenilgi, ikisinin de asla kabul etmediğı tek şeydir.

NEMESIS KİTAP / Roman

Yayın Numarası: 808

Çarpışma Bal Khabra

Kitabın Özgün Adı: Collide (*Off the Ice* #1)

Çeviren: Gülfem Çırak

Yayın Yönetmeni: Serap Çakır Özcan

Yayın Koordinatörü: Oytun Arslan

Editör: Merve Mumcu

ZM

Kapak İllüstrasyonu: Leni Kauffman

Kapak Uygulama: Cem Özcan

Sayfa Düzeni: Pınar Şeker

© Nemesis Kitap, 2024 © Bal Khabra, 2023

Bu kitabın İngilizce orijinal baskısı “Collide: Off the Ice by Bal Khabra” adıyla yapılmıştır.

Bu kitap, AnatoliaLit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Sandra Dijkstra Literary Agency ile yapılan anlaşmaya göre basılmıştır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Yetişkin okurlar içindir.

Düzenleme

Ny.Ozlem

ISBN: 978-625-6755-84-0

Baskı: Ekim 2024

Nemesis Kitap:

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sok. Osmanlı İş Merkezi 18/9 Beyoğlu/İstanbul

Tel: (0212) 222 10 66 info@nemesiskitap.com • www.nemesiskitap.com

Sertifika No: 49065

Baskı ve Cilt:

Vizyon Basımevi Kağıtçılık Matbaacılık ve Yayıncılık San. Tic. Ltd. Şti.

Beylikdüzü O.S.B. Mah. Orkide Cad. No:1/Z

Beylikdüzü / İSTANBUL

Tel: (0212) 671 61 51

Sertifika No: 52098

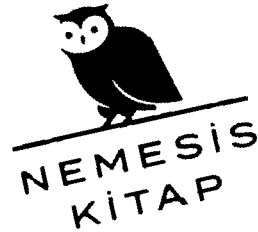
ÇARPIŞMA

BAL KHABRA

Çeviren: Gülfem Çırak

Bal Khabra

Bal, Kanadalı bir yazar ve kitapseverdir. Aşk romanı havuzuna atlamaya karar vermeden önce zamanının çoğunu sosyal medyada kitaplar hakkında konuşarak geçiriyordu. İlham perisi geldiğindeyse kendini telefonunun not uygulamasını aşk kitapları için fikirlerle doldururken buldu.

Aşka dair hikâyeleri okumayı ve filmleri izlemeyi sevdiği gibi, artık aşk üzerine bir şeyler yazmaya da bayılıyor ve en çok da mutlu sonla biten hikâyeler okuduğunda kalbinin çarptığını hissediyor. Yazmaya âşık olan Bal, yazar olma hayallerini de aynı şekilde devam ettirmeyi umuyor.

Gülfem Çırak

1991 Kütahya doğumlu. İlk ve ortaöğrenimini Kütahya'da tamamladıktan sonra İstanbul Aydın Üniversitesi Çevirmenlik bölümünden mezun oldu. Kitaplar ve İngilizce küçüklüğünden beri vazgeçilmeziydi, böylece kendini iki tutkusunun bir araya geldiği çevirmenlikte buldu. Üniversite son sınıfta başladığı mesleğine bugün de aktif bir şekilde ve büyük aşkla devam etmektedir.

ÇALMA LİSTESİ

SUNFLOWER | Post Malone ft. Swae Lee
PRETTY BOY | The Neighbourhood
SELF CARE | Mac Miller
DADDY ISSUES | The Neighbourhood
LAVENDER HAZE | Taylor Swift
COME THROUGH AND CHILL | Miguel ft. J. Cole. Salaam Remi
BOYFRIEND | Ariana Grande ft. Social House
TENNESSEE WHISKEY | Saltwater Saddles
IF YOU LET ME | Sinéad Harnett ft. GRADES
WILD HORSE | Darci
I WANNA BE YOURS | Arctic Monkeys
TOO FAR CLOSE | Chase Shakur
I WANT IT ALL | COIN
GILDED LILY | Cults
CHANGE | Arin Ray ft. Kehlani
BODY LANGUAGE | Big Sean ft. Ty Dolla \$ign, Jhené Aiko
SUNSETZ | Cigarettes After Sex
YELLOW | Coldplay
SHE'S MINE PT. 1 | J.Cole
SNOOZE | SZA

Hokeyi, özellikle kâğıda dökülmüş halini seven kızlara.

1 | SUMMER

KADIN, KAFAMA bir silah dayamıştı.

Yani en azından mecazen.

Bahsi geçen silah, buz hokeyiydi. Onu elinde tutan kadınsa Prof. Dr. Laura Langston.

“Hokey mi?” diye tekrar ettim. “Lisansüstü eğitim başvurum için uygulamalı araştırmamı hokey üzerine yapmamı mı istiyorsunuz?”

Langston, geçtiğimiz bir yıldır lisansüstü eğitim danışmanımdı ve Dalton Üniversitesi’nde okumaya başladığımdan bu yana onun kanatları altındaydım.

O, olmak istediğim her şeydi. Yazdığı her makaleyi takıntı derecesinde yalayıp yutmuştum. Olabilecek en inek şekilde hayranı olduğum ünlüydü. Spor psikolojisi alanındaki doktora derecesi ve dünyanın dört bir yanından olimpik sporcularla deneyimleriyle büyük bir ilham kaynağıydı.

Ta ki onu tanıyana dek.

Kahramanınızla tanışmayın, derken Laura Langston’dan bahsettiklerinden emindim. Kadın, öfkeli bir eşekarısı sürüsünün insan versiyonuydu. Öğrencilerine korkunç davranan ve kıymetli makalelerinin onlara despotluk yapma hakkı verdiğini dü-

şünen pek çok profesör vardı ancak Langston'ın türü farklıydı. Zekâsı elbette inkâr edilemezdi ama dayatmacı ve küçümseyici biriydi. Özellikle yardımına ihtiyaç duyulduğunda işleri zorlaştırmasıyla bilinirdi.

O zaman ne halt yemeye onu danışmanım olarak seçmiştim? Çünkü öğrencilerinin, Dalton'ın prestijli yüksek lisans programına kabul edilme oranı göz ardı edilemeyecek kadar büyüktü. Langston tarafından önerilen kişiler Kuzey Amerika'nın bir numaralı bu yüksek lisans programında bir yeri mutlaka garantiliyordu. Grubumuzdan bir öğrencinin, Amerika milli takımıyla işbirliği halinde çalışacağı rekabetçi programa kimin katılacağını da onun seçeceğinden bahsetmiyordum bile. İşte tam da bu yüzden, sekiz yaşından beri kurduğum hayali gerçekleştirmek ve spor psikolojisinde yüksek lisans yapabilmek için onun korkunç diktatörlüğüne bile katlanabilirdim.

“Kaynaklarını kendi avantajına kullanmaya başlaman gerek, Summer.” Bardağının üzerinden bana baktı. “Hokeyden nefret ettiğini biliyorum ancak uygun bir uygulama alanı seçmek için bu son şansın.”

Nefret kelimesini, hokeye olan tiksintimin tamamen uydurma olduğunu düşünüyormuş gibi kullanmıştı. O buz pistinden ve üzerinde kayan buz gibi adamlardan neden uzak durduğumu bilen birkaç kişiden biri olmasına rağmen böyle bir tavır sergilemesi az daha kontrolümü kaybetmeme neden olacaktı. Kaderimi belirleyecek deneysel bir araştırma çalışması için beni o mavi halkanın içine itmesi şeytanlıktan başka bir şey değildi. Yalnızca Dr. Langston'ın ve erimiş kalbinin besleyebileceği türden bir kötülüktü.

“Ama neden hokey? Futbolu seçebilirim. Ya da basketbolu. Körling bile olur. Umurunda değil.” Dalton'ın körling takımı var mıydı?

“Aynen öyle. Umurunda değil. Ben de bunu biliyorum ve senin için anlamı olan bir şey üzerinde çalışmanı istiyorum. Hakkında güçlü hisler beslediğin bir şey. Bu yüzden hokeyi seçtim.”

Haklı olmasından nefret ediyordum. Uğursuz mizacı bir kenara bırakılırsa Dr. Langston akıllı kadındı. Yani, herhalde akıllı olacaktı, doktora derecesini havadan kapmamıştı. Fakat onun öğrencisi olmak iki ucu keskin kılıçtı.

“Ama...”

Elini kaldırdı. “Başka herhangi bir şeyi onaylamayacağım. Ya bunu yaparsın ya da gruptaki yerini kaybedersin. Seçim senin.”

Evren, profesörümü bana siktiri çekmek için göndermişti sanki. Canımı dişime takarak geçirdiğim lisans yıllarımın ardından beni kurtaracak şey hokey miydi şimdi? Ne mizah anlayışydı ama! Yumruklarımı sıkarak çığlık atma dürtümü bastırdım. “Seçim şansım varmış gibi görünmüyor, Dr. Langston.”

“Bunu da yapamayacaksan potansiyelini olduğundan fazla görmüşüm demektir, Summer.” Sesi sertleşti. “Senin yerini almak için insan öldürecek dört öğrencim vardı ama ben seni seçtim. Kararımdan pişmanlık duymama neden olma.”

Doğrusunu söylemek gerekirse beni öylece seçmemişti. Not ortalamam 4.2’ydi ve muhteşem referans mektuplarım vardı. Geçen sene, en iyi öğrencileri diğerlerinden ayırmak için yaptığı son derece zor danışmanlık sınavını da unutmamak gerekirdi. O hafta okul kafeteryasında yediğim bir şey yüzünden zehirlenmiştim ama sürüne sürüne de olsa o sınava gitmiş ve öğrencilerin hepsini ezip geçmiştim. Şimdi kimsenin gelip yerime konmasına izin verecek değildim.

“Ne demek istediğinizi anlıyorum ama sizin de bildiğiniz üzere ben hokeyden pek hazzetmiyorum. Bunun için gayet geçerli bir sebebim var ve hokey üzerine yaptığım bir araştırmanın objektif olacağından şüpheliyim.”

“Yapacak bir şey yok. Ya bu evhamından kurtulursun ya da uğruna çalıştığın her şeyi kaybedersin.”

Evham mı?

Profesörümün iğnelemesini görmezden gelmek, göğsüme saplanmış bir kurşunu görmezden gelmekle eşdeğerdi. “Basketbolu neden seçemiyorum ki? Koç Walker, oyuncularından biriyle işbirliği yapmamdan mutlu olacaktır.”

“Koç Kilner, öğrencilerimden birinin oyuncularından biriyle çalışmasına çoktan müsaade etti. Hafta sonuna dek başvurunuzu tamamlayıp bana iletmezseniz gruptaki yerinizden vazgeçmek zorunda kalacaksınız, Bayan Preston.” Kafasını çevirerek bu konuşmanın bittiği mesajını verdi.

Eğer yakamı kurtarabileceğim bir suç işleyeceksem bunun Dr. Langston’ın dahil olacağı bir şey olacağından neredeyse emindim.

“Peki. Teşekkürler,” diye mırıldandım. Profesörüm klavyesinde agresifçe bir şeyler yazıyor, muhtemelen bir öğrencinin daha hayatını karartıyordu. Eve gidip işkencesini başarıyla tamamladığı öğrencileri not aldığını hayal edebiliyordum. Bugün de muhtemelen benim adım ve üzerine iğneler batırdığı *voodoo* bebeğim listenin en üstündeydi.

Geçtiğimiz üç yıldır başarıyla uzak durduğum hokeyi, önümüzdeki birkaç ay boyunca hayatımın merkezine koymak zorunda olduğuma inanamıyordum. Ayvayı yediğim kesindi. Kanadalı atalarımın sporuna duyduğum antipatiyi bir süreliğine rafa kaldırmaya mecburdum.

Ofisten çıkarken kapıyı arkamdan çarpmamak için irade gücümü dibine kadar kullanmam gerekti.

“Kızgın görünüyorsun.” Ses, danışmanların ofislerinin bulunduğu bölüme giden koridordan gelmişti. Üzerinde kaşmir bir kazak olan Donny duvara yaslanmış, kahverengi gözlerini bana dikmişti.

Üniversiteye başladığımdan beri birkaç hata yapmıştım. Donny Rai de bunlardan biriydi.

İki yıllık yorucu bir ilişkinin ardından ayrılmış fakat istesek de yollarımızı ayıramamıştık. Zira ikimiz de aynı bölümdeydik ve aynı yüksek lisans programına başvuracaktık. Aramızda şiddetli bir rekabet yoktu ama o da milli takım işbirliğini en az benim kadar istiyordu.

Beraber yürümeye başladık. “Ültimeatom mu verdi?”

“Evet.” Başımı ona çevirdim. “Nereden bildin?”

“Bir saat önce Shannon Lee’ye de aynısını yapmış. Kız okulu bırakmayı düşünüyor.”

Gözlerim kocaman açıldı. Shannon kampüsteki en zeki insanlardan biriydi. Klinik psikoloji üzerine yaptığı araştırma, değerlendirmeye gönderilmişti; bu da onu, makalesi yayımlanma ihtimali olan en genç öğrenci yapıyordu.

“Bu çok saçma.” Kafamı iki yana salladım. Mahvolmuş durumdaydım. “Başvurunu erken yaptığın için çok şanslısın. Biz geç kalanlar bu yeni şartı yerine getirilmeye mecbur bırakılıyor.”

Omuz silkti. “Şarta bağlı kabul işte, yapacak bir şey yok.”

“Aynen. Sanki 4.0’lık ortalamanın düşmesine izin verirsin de.”

“4.3,” diye düzeltti.

Donny her sene dekanın en iyiler listesinin başını çekmişti. Akla gelebilecek her kulübe ve komiteye üyeydi. Ivy League’ okullarına uygun öğrenci timsaliydi ve rekabetçi bir programda mücadele etmeyi hak etmesi şaşıracak şey değildi. Ben de akademik açıdan yetenekli olduğumu düşünüyordum fakat onun yanında tembel öğrenci sayılırdım.

“Şu anda bir toplantım var. Ama daha sonra başvurun için sana yardım ederim. İkimiz de biliyoruz ki buna ihtiyacın var.”

Hakareti canımı acıtsa da Donny hiçbir şey yokmuş gibi gülümseyip Dalton Royal Gazetesi toplantısına gitti. Evet, okul gazetesinde de çalışıyordu.

* Amerika’nın en prestijli sekiz vakıf üniversitesinin oluşturduğu birlik. (ç.n.)

Nihayet yurttaki odama gittiğimde kendimi oturma odasındaki kanepeye bırakıverdim. “Sana bir kürek versem onunla kafama vurabilir misin?” diye sordum Amara’ya.

“Duruma göre değişir. Ödeme alacak mıyım mesela?” Yüzümü gömüp inlediğim kirlenti elimden aldı. “Langston yine ne yaptı?”

Amara Evans’la birinci sınıftan beri oda arkadaşıldık. Ne şanslıydım ki bir teknoloji dâhisiyle kanka olmanın avantajlarını ilk elden deneyimleyebiliyordum. En önemlisi de Iona Evi’nde kalabilmekti. Kampüste, iki yatak odalı ve iki banyolu daireleri olan tek öğrenci konutu burasıydı. Fazla geniş olmasa da her köşesinde mantar üreyen ortak banyolarda yıkanmak zorunda olmamak gibisi yoktu. “Uygulamamı hokey üzerinde yapmamı istiyor,” dedim.

Kirlenti elinden düşürdü. “Şaka yapıyorsun. Durumdan haberdar olduğunu sanıyordum.”

“Haberdar zaten! Onunla sırlarımı paylaşmanın cezasını çekiyorum işte.”

“Başka bir danışman bulamaz mısın? Öğrencileri yüksek lisansa kabul edilen tek profesör o değil ya.”

“Kimse onun başarı oranına sahip değil. Kadın sanki öğrencilerinin başvurularını kabul ettirmek için sihir yapıyor. Ama belki de haklıdır. Belki de artık *evhamımı* bir kenara bırakmanın vakti gelmiştir.”

Amara keskin bir nefes aldı. “Öyle mi dedi gerçekten!?”

“Evet, dedi.” İçimi çekip kanepede yuvarlanarak oturdum. “Sen neden bu kadar erken döndün bu arada?”

“Okulun ilk gününü, ter kokan bir grup oğlanla amfide geçirmek istemedim.”

Bilgisayar bilimi bölümünde okuduğundan dolayı Amara’nın sınıfının yüzde doksanını erkekler oluşturuyordu. Beş kız kardeşle büyüyen arkadaşım tabii ki böyle bir şeye alışkın değildi.

Gerçi beş kardeşin ortancası olmak da huzuru tatmasına engel olmuştu. Ergen hormonlarıyla yetişkin sinir krizlerinin arasında sıkışıp kalmış, ne abla ne de kardeş olarak görülmüştü. Benim de ikiz kız kardeşlerim vardı ama onlar doğduğunda yeterince büyük olduğum için Amara'nın ne çektiğini anlayamazdım.

“Bu akşamki partiye gidecek misin?” diye sordu.

Partiye gidip de yüzlerce sarhoş birlik erkeğiyle çevrili olma düşüncesi kâbus gibiydi. “Yapacak çok fazla şeyim var, gidemem herhalde.”

Oda arkadaşımın bitkin yüz ifadesine bakılırsa bana nutuk çekmeye hazırlanıyordu. “Geçen dönem, artık biraz olsun gevşeyeceğini, son yılının tadını çıkaracağını ve daha sık dışarı çıkacağını söylemiştin, Summer. Seni sürükleyerek götürmem gerekse bile yaparım, haberin olsun.” Haklıydı. Ama bunu, Donny'nin aşırı zor bir ödevden aldığı mükemmel notla beni uçurumdan itmesinin hemen ardından söylemiştim. Yalnızca derslere odaklanmanın notlarımın daha iyi olmasını sağlamadığını gördüğüm için biraz gevşeyeceğime yemin etmiştim.

Ona mahcup bir bakış attım. “Başvurumu yazmaya başlamalıyım. Okumam gereken şeyler de var.”

Arkadaşım ofladı. “İyi. Ben de Cassie'yle giderim. Ama ara sıra mola vereceğine söz vermelisin.”

“Söz veriyorum. Hatta koşuya bile çıkacağım.”

Amara onaylamaz şekilde başını sağa sola salladı. “Öyle bir moladan bahsetmiyordum ama neyse. Odadan çıkmanı sağlayacak her şey kabulümdür.”

2 | AIDEN

KIZ, UYUMAMI izliyordu.

Rüyamın son kırıntıları da kaybolurken çevremde olan bitenin aşırı farkında olurdum. Şimdi de kızın farkındaydım. Ya manzaranın tadını çıkarıyordu -ki bu konuda onu suçlayamazdım- ya da ganimet olarak derimi yüzmeyi planlıyordu.

İkinci ihtimal daha olasıydı çünkü dün gece üstünde uyuyakalmıştım.

Evimizdeki okula dönüş partisi birazcık kontrolden çıkmıştı. Birazcık derken, *feci şekilde* demek istiyordum. En iyi arkadaşlarımdan biri ve Dalton Üniversitesi hokey takımı sol kanat oyuncusu olan Dylan Donovan tarafından düzenlendiği için partinin sonlara doğru vahşileşmesi normaldi. Bunun sebebi çoğunlukla benim kimseyi denetleme zahmetine katlanmamamdı. Kış tatilinden daha yeni dönmüştük, yani sezon yeniden başlamadan kendime içme izni verdiğim tek zaman buydu. Gerçi bu seçimimden ne kadar pişman olacağıma ancak sonuçları gördükten sonra karar verecektim.

Gözlerimi açmak, sonuçları görmenin ilk adımıydı.

Seksi kızıl Aleena dün gece vücudundan şat içmem için kalabalığın arasından beni seçtiğinde işlerin bu noktaya geleceği,

kendimi odamda çırılçıplak bulacağımız belliydi. Gerçi aniden bastıran uykunun kurbanı olduğumdan dolayı eğlencemiz kısa kesilmişti.

Her gün antrenman yapıyor, girmem gereken tüm derslere giriyor, bunları yapmadığımdaysa bizim çocukları beladan uzak tutmaya çalışıyordum. Bu nedenle de gece yatağıma uzandığımızda kızın karnına öpücükler kondururken sızıp kalmıştım. O sırada bilincim yerinde olsaydı belki bundan utanç duyabilirdim ama öyle iyi uyumuştum ki hiç şikâyetim yoktu.

“Günaydın.” Kollarımı başımın altından çıkarıp gerindim ve gözlerimi tam da beklediğim şeye açtım.

Kızıl saçlar göğsüme yayılmış, dolgun dudaklar bembeyaz dişlerin arasına sıkışmıştı. “İyi uyudun mu?” diye sordu. “Umarım bu sabah tembel hissetmiyorsundur.”

Yerimde başka bir erkek olsa bu yoruma bozulurdu fakat beni gram etkilememişti. Çünkü *Aiden Crawford* ile *tembel* kelimesinin aynı cümlede asla kullanılmadığını kampüsteki bütün kızlar bilirdi. Bu tek seferlik bir şeydi ve kızın koyulaşan mavi gözlerine bakılırsa o da telafinin yakın olduğunun farkındaydı.

Güldüm. “Acayip iyi uyudum.”

“Eh, artık uyandıysan...” Kırmızı tırnağıyla göğsümde bir yol çizdi. “... güne güzel başlayabiliriz.”

Bu teklifi geri çevirecek bir ev sahibi var mıydı? Elini daha da aşağıya kaydırduğunda onu tuttuğum gibi altıma aldım ve dün gece kaybettiğimiz zamanı telafi ettim.

Aleena’nın banyoda işi bittiğinde çoktan alt kata inmiş, kahvaltı hazırlıyordum. Kadınlar buharlı duşlara bayılıyordu ve ben de evdeki tek buharlı duşun gururlu sahibiydim. Eh, bu doğal olarak benim hakkımdı zira Dalton’a kabul edildiğimde bu evi büyükannemle büyükbabam benim için almışlardı. Gerçi bu, takımın sağ kanat oyuncusu ve ev arkadaşımız Kian Ishida’nın oda için benimle kıran kırana savaşmasma engel olmamıştı. Böyle

anlaşmazlıklarda kaptan kartını kullanmak beni asla yüzüstü bırakmazdı ama ne yazık ki Kian, gürültülü müzikleriyle artık koridorun hemen karşısında kalıyor ve her canı istediğinde odanın kapısını yumruklamaktan geri durmuyordu.

Aleena'ya kahvaltı teklif ettim ama evden çıkıp gitmeden önce başını iki yana sallamakla yetindi. Kendi kendime gülümsedim. Tek gecelik ilişkinin ardından sevgili olmaya çalışmayan kızlar gibisi yoktu.

Eli beni bir kaşını kaldırarak izliyordu. "Bu bir ilk."

"Ne?"

"Saat onu geçti. Hiçbir kızın bu kadar uzun kalmasına izin vermezsin sen. Sonunda doğru kişiyi mi buldun yoksa?"

"Dün gece hiçbir şey olmadan uyuyakaldım. Bu yüzden sabah doğru olanı yaptım."

"Centilmenlik timsalisin," dedi tatsız bir sesle. "Son zamanlarda hep çok yorgunsun. Biraz dinlenmen gerekmiyor mu sence de?"

Şimdi gülme sırası bendeydi. Elias Westbrook'la, ya da herkesin bildiği adıyla Eli'la bebekliğimizden beri tanışıyorduk. Bu endişeli halleri bana diğerlerinininki gibi batmıyordu çünkü iyi niyetli olduğunu biliyordum ve o böyle söylüyorsa gerçekten antrenmanları ve ders çalışmayı biraz olsun azaltmalıydım. "Ben iyiyim. Şimdiye kadar dayanabildim, birkaç ay daha sabredebilirim herhalde, değil mi?"

Cevabımdan hoşlanmamış gibi görünse de kafa salladı ve tabağa geçirdiği yumurtalarına döndü.

"Süper partiydi, çocuklar." Sabahlayan particilerden biri üstünde yalnızca *boxer* şortu, elinde kıyafetleriyle ortaya çıkıp ön kapıya doğru ilerledi. Montundaki rozete bakılırsa Dylan'ın birlik kardeşlerinden biriydi.

Dylan, bir erkekler birliğine üye olan tek arkadaşımızdı. Kappa Sigma Zeta'da ona kraliyet üyesiymiş gibi davranılıyordu ve şu anda bizimle yaşasa da isterse her an Yunan Evleri mahal-

lesindeki birlik evinin ana yatak odasına sahip olabilirdi. Fakat onun deyimiyle “yalaka birinci sınıflarla” aynı eve yaşamak en son istediği şeydi.

Yulaf ezmemden bir kaşık dolusu alıp ağzıma tıktım. “Diğerleri nerede?”

Eli telefonunda bir şeyler açıp ekranı bana döndürdü. Kampüs girişindeki çimenlikte kendinden geçmiş halde yatan Kian’ın bir fotoğrafına bakıyordum. Arkasındaki Sir Davis Dalton heykeli mahvolmuş durumdaydı. Gözlerimi yumup bunun basit bir açıklaması olmasını umdum. Belki de Photoshop’la falan yapılmıştı. “Bu fotoğrafı kim çekmiş?”

“Benny Tang.”

Lokmamı ağzıma atarken donakaldım. “Yale’in kalecisi mi? Onun orada ne işi varmış ki?” Kış tatilinden hemen önce piste gömdüğümüz Yale’den birinin burada olması dünyanın en kötü olaylarından biriydi. Dün gece odama çıkmadan önce Dylan’a fazla ileri gitmemesini söylediğimi hatırlıyordum. Görünüşe bakılırsa beni dinlememişti.

“Dylan’a sormak lazım. Ben partide değildim.”

Tabii ki de değildi. Benim dışındaki tek sorumluluk sahibi arkadaşımız Eli burada değilse, fazla büyümüş iki çocuk olan Dylan ile Kian’ın dizginleri ele alması kaçınılmazdı.

Her şey geçen sömestr bir iddiayı kaybetmeleriyle başlamıştı. Onların yüzünden kampüsteki partilerin büyük çoğunluğunu biz vermek zorundaydık. Partiyi biz vermiyorsak bile içkileri temin eden biz olacaktık. Bunu öğrendiğimde ikisine de ikişer maça çıkmama cezası vermiştim.

Duyduklarımdan sonra, bir kâbusun içinde olsam dahi şu anda hâlâ Aleena’yla yatakta olmayı diledim. “Dylan’ın nerede olduğunu bilmek ister miyim peki?” diye sordum temkinli bir şekilde.

Eli tekrar telefonunu çıkardığında homurdandım.

Arkadaşım kıkırdadı. “Şaka yapıyorum, dostum. Kendisi şu anda baygın halde oturma odasında yatıyor.”

“BENDİM.”

Odadaki tüm gözler bana çevrildiğinde nasıl konuşulacağını unuttum. Koç, zorunlu toplantı için medya odasında buluşmadan önce antrenmanla bize işkence ettiği için kafam deli gibi zonkluyordu. Parlak beyaz rink, baş ağrımı iki katına çıkarmıştı. Sık sık alkol tüketmezdim ama içtiğimde vücudum bunu bana asla unutturmazdı. Bugün de maalesef istisna değildi. Koçun neden toplantı yapmak istediğine dair paranoyak sorular soran Kian’ın gürültülü sesi de ağrımı artıran etkenlerden biriydi. Adam her tarafında çim lekeleriyle uyanmıştı ve hâlâ neler olduğundan bihaberdi.

Koç Kilner birkaç dakika önce odaya adım attığında burnundan soluyordu ve yüzü kıpkırmızıydı. Üçüncü sınıfa giden takım arkadaşlarımızdan birinin kafasına, şapkasını düşürecek bir şaplak geçirerek çocuğun arka sıralarda sinmesine neden olmasını izlerken ön tarafta oturma kararımдан pişmanlık duymuştum. Kian ile Dylan da arka taraftaydı; kalecilerimizin arkasında saklanıyorlardı.

Kilner, “Kampüsü kirletmeye kadar uzanan sikik bir parti, ha?” diye bağırdığında toplantının ve bu tavırlarının sebebi anlaşılmıştı. “Bu sizin için siktiriboktan bir şaka mı? Yirmi beş yıllık antrenörlük hayatımda bir kez bile okulun davranış ilkelerinin böylesine çiğnendiği bir saygısızlıkla karşılaşmadım.”

Bu pek de doğru sayılmazdı. Benden önceki kaptan Brady Winston’ın, Yunan Evleri’ne bir yıllık yasak getiren bir ev partisi düzenlendiğini biliyordum. Parti esnasında dekanın aracı kaybolmuş, yüzme takımının havuzu mahvolmuş ve tüm müfredat

dışı programlar iptal edilmişti. Yani öğrencilerden birinin kampüs bahçesinde sızması ya da Sir Davis Dalton'ın heykeline zarar verilmesi, okulun başına gelen en kötü şeyler değildi.

Koç, "Ligde geçirdiğim yılların ardından koç olmaya karar verdiğimde..." diye başladığında yanımdaki Devon, *İşte başlıyoruz*, diye mırıldanmıştı. "... son sınıfta okuyan oyuncularına partiler hakkında nutuk çekmek zorunda kalacağımı hiç tahmin etmemiştim."

"Koç, parti..."

"Kapa çeneni, Donovan," diye azarlamıştı Kilner. "Frozen Four' elemeleri sürecindeyiz ve siz diğer üniversiteleri de çağırıp dalganıza bakmaya karar vermişsiniz."

"Yale'dekiler kendileri gelmişler. Kabak niye bizim başımıza patlıyor?" diye sormuştu Tyler Sampson. Kendisi yedek kaptandı ve takımın en zekilerinden biriydi. Mezun olduğunda, hokey yıldızı babasının izinden yürümek yerine hukuk fakültesine gitmeyi planlıyordu.

"Beni onlar değil, siz ahmaklar ilgilendiriyorsunuz! Her birinize uzaklaştırma versem yeridir," demişti koç, öfkesi alnından ter olarak fişkirirken.

"O zaman Frozen Four'da oynayamayız." Kian bunu söyleyerek konuşmayı yumuşatmaya niyetlendiyse de başaramamış ve bir aylık çamaşır yıkama cezasına çarptırılmıştı. Aslında bir haftalıktı ama Kian karşı çıkmaya devam ettikçe süre artmıştı. Herkes, koç bir ceza verdiğinde çenesini kapatmasını bilirdi.

Sonrasında kimse sözünü kesmedi. Ta ki ben suçu üzerime almak için koca ağzımı açana dek.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu koç, gözlerinden hançerler fırlatarak. Bu sert bakışları daha önce sayısız kez görmüştüm; korkup çenemi kapatmam gerekiyordu ama yapmadım.

* ABD'de üniversiteler arası hokey turnuvasında kendi bölgelerinin şampiyonu olan dört takımın yarıştığı yarı finallere ve şampiyonluk maçına verilen isim. (ç.n.)

“Partiyi veren bendim.”

Arkamdaki Eli bir küfür savurdu ama başka bir şey demedi çünkü bir karar verdiğimde beni hiçbir şekilde geri döndüremeyeceğini bilirdi.

Koç ağzını ovuşturarak bir şeyler mırıldandı. Muhtemelen aptalın teki olduğumu söylüyordu ve haklıydı. “Böyle mi oynamak istiyorsun, Crawford? Bunun takımın hatası olmadığından emin misin?”

Bana bir çıkış yolu sunuyordu zira o da çaresizdi. Okul yönetimi bunu öğrendiğinde kesinlikle cezalandırılacaktım. Tek umudum, geri dönülemeyecek bir ceza vermeden önce akademik başarıma ve hokey kariyerime bakmalarıydı. Bunu yaparlarsa takım arkadaşlarımı da kötü bir kaderden kurtarmış olacaktım.

“Evet, kendi başıma yaptım. Yale’in katılmasına da ben izin verdim.”

Kafasını sallayan Kilner’in gözlerinden geçen anlık saygı dikkatimden kaçmadı ama klasik öfkesi baskın geldi. “Bunu dekana bildireceğim. Kaptanınızdan farklı bir şey söylemek isteyeniniz varsa şu anda konuşsun.”

Odadaki atmosfer değişti. Takım arkadaşlarımın, arkamı kollamak istediklerini biliyordum ama bakışlarımla verdiğim mesaj gönülsüz de olsa sessiz kalmalarını sağladı.

Kilner, “O halde neden hâlâ burada oturuyorsunuz!?” diye bağırarak herkesi medya odasından kovarken beni tutup geri çekti. “Duştan sonra ofisime geliyorsun.”

Soyunma odası, tarihinin en büyük sessizliğini yaşarken duştan çıktığımda Kian’ın üzgün yüzüyle karşılaştım. “Kaptan, bunu yapmak zorunda değildin,” dedi suçlulukla.

Havlumla saçlarımı kuruladım. “Zorundaydım. Dün gece kontrolü elimden bırakmamalıydım.”

Eli yanıma oturdu. “Bu düşünce şekli hiç doğru değil. Yaşananlar tüm takımın suçu; ben de dahil.”

Diğerleri ona katıldıklarını belirtircesine mırıldandılar.

“Arkamı kollamak istediğinizi biliyorum ama kaptan olarak örnek davranışlar sergilemem gerekirken bunu yapmadım. Bu bir birleşik cephe meselesi değil. Eğer böyle yaparsak dekan işin içine girince herkesin cezalandırıldığından emin olacaktır ve sezonun ortasında buna izin veremeyiz. Sorumluluğu ben alırsam o kadar da kötü bir sonuç çıkmaz,” dedim özgüvenle.

Fakat Koç Kilner’in ofisine girmemle özgüvenimin sönmesi bir oldu. Burada olmak hiçbir zaman heyecan verici bir şey değildi ama bugün özellikle uğursuzdu. Koç masasında oturmuş, ağır eliyle faresine tıklamakla meşguldü. Nihayet dikkatini bana yöneltmeye karar verdiğinde elini kaldırıp oturmamı işaret etti ve fareye bir süre daha işkence ettikten sonra tuttuğu gibi duvara fırlattı.

Aygıt iki parça halinde yere düştü.

Yutkundum.

Kilner sandalyesinde arkasına yaslanıp elindeki stres topunu patlatacak kadar sert sıktı. “Sömestr bitmeden önceki son cuma günü neredeydin?”

Sorusu beni hazırlıksız yakaladı. Az önce bir sorumsuzluğumu itiraf etmiştim ama o, geçen sömestr için mi endişeliydi? Ben daha dün akşam ne yediğimi hatırlamıyordum, iki hafta önce ne yaptığımı nereden bilecektim?

Ama sonra, gecedен kalan içki sersemliğinin arasında zihnimde bir şeyler canlandı. “Antrenmandan sonra eve gitmiştim,” dedim.

“Diğer çocuklar?”

“Onlar da öyle.”

“Sonra da parti verdiniz, ha?”

Siktir. Niye bu kadar öfkeliydi? O partiye dair hatırladığım tek şey güzel bir sarışıydı. İşler o akşam da biraz kontrolden çıkmıştı ama çocukların her şeyi halledeceğinden emindim. Dün gece de bu yüzden rahatça odama çıkmıştım. Fakat daha önce koça hiç yalan söylememiştim, şimdi de söylemeyecektim.

“Evet, verdik.”

“Yani şu anda bana, bağış etkinliğini kaçırmamanın sebebinin, haftanın üç dört günü verdiğiniz partilerden biri olduğunu söylüyorsun.”

Of, kahretsin. Bağış maçını unutmuştum.

Kilner’ı yatıştırıp gözüne girme amacıyla, bağış maçından önce takımdaki diğer arkadaşlarla küçük çocuklara antrenman yaptırma sözü vermiştim. Fakat ağız filtresi olmayan çocuklarla haftada iki gün geçirmek zamanla zor gelmişti ve final haftası olması da cabasıydı. Bu yüzden gitmeyi bırakmıştım; ben bırakınca diğerleri de gitmemişti.

“O çocuklar buzun üstünde öylece bekleyip durdular ama gitmediniz. Peki ondan önceki hafta sonuna ne demeli? O zaman da mı parti vardı?”

Kafa salladım. Dalton partilerinin asla sonu gelmezdi. Eğer kampüste partiye denk gelmediyseniz yanlış yere bakıyor olmanız olasıydı.

Alaycı bir kahkaha attı. “Psikoloji bölümünün sporcular için özel hazırladığı zihinsel sağlık etkinliğini kaçırdınız. Ne hokey takımı ne de futbol ve basketbol takımları gitti.”

Dürüst olmak gerekirse kampüs aktiviteleri ilgimi pek çekmiyordu. “Bu neden benim suçum oluyor?”

“Çünkü bulunmanız gereken yerler varken siz geri zekâlılar partiden partiye koşmakla meşguldünüz! Verdiği sözü tutmayan oyuncularına ne yaparım, biliyor musun Aiden?”

“Yedeklere alırsınız,” diye mırıldandım.

Artık iyice sinirliydi. “Güzel, beni iyi dinlemişsin. Peki, seni neden buraya çağırdığımı biliyor musun?”

“Çünkü dün geceki partiyi ben verdim,” dedim. “Ve takım kaptanı benim.”

“Kaptan olduğunun farkındasın yani? Bunu hatırlayamayacak kadar sarhoş olduğunu düşünmüştüm!” diye bağırdı.

Yüzümü buruşturdum. “Özür dilerim, koç. Bir dahaki sefere...”

“Bir dahaki sefer olmayacak. Yıldız oyuncum olman fark etmiyor. İstersen lanet Wayne Gretzky ol, ilk önce takımını düşüneceksin.” Öfkeli bir nefes verdi. “Takımın aptallıklarına katılmak yerine onlara önderlik etmelisin. O çocuklar sana saygı duyuyor, Aiden. Sen partilerde kendini kaybedersen onlar da aynı şeyi yaparlar. Artık akıllanman gerek. Yoksa seni uzaklaştırmak zorunda kalacağım.”

Şaşkınlıkla kaşlarını çattım. “Ne? Akademik uzaklaştırma alma şansım yok.”

“Burada derslerden bahsetmiyoruz. Parti soruşturuluyor.”

Kahretsin. Partide içmeyi seçtiğim için ne kadar pişman olacağıma, sonuçları gördükten sonra karar vereceğimi söylemiştim. İşte şimdi karar vermiştim. Çok pişmandım. Uzaklaştırma almak korkunç bir şeydi. Ön çapraz bağların yırtılması kadar hem de. Eğer bu haber lige ulaşırsa uygun bir oyuncu olup olmadığının incelenmesi için buraya temsilcilerini gönderirlerdi. Daha yeni Toronto’yla imza atmıştım çünkü sözleşme her şey demekti. Ve şu anda hata yapmak ölümcül bir darbe olurdu.

“Olmaz. Uzaklaştırma alamam.”

Koç kafa salladı. “Dekan izne çıkmadan önce kampüsün mahvedilmesi fiyaskosuna dahil olan herkesin cezalandırılacağını komiteye bildirdi. Bu aptalca sorumluluğu aldığın için de cezalandırılacakların başını çekiyorsun.”

O lanet takım arkadaşlarımı gebertecektim. “Bu ne demek oluyor peki?”

“Bana seçenek sundular. Cezan ya uzaklaştırma ya da kamu hizmeti olacak.”

Omuzlarımdan bir yük kalktığını hissettim. “E harika haber. Kamu hizmeti yaparım. Sir Davis Dalton’ın her bir santimini tek başıma ovalaya ovalaya temizlerim.”

Koç bana rahatsız bir bakış atarak, “Bunu gözümde canlandırmak ne kadar hoşuma gitse de bu iş o kadar basit değil,” dedi. “Kamu hizmeti için uygun saat ayarlamak zor ve önümüzde bir örnek yok. Bu yüzden başka türden bir hizmet vereceksin.”

Burnumdan bir nefes verdim. “Hapse girip iyi halden çıkmak gibi bir şey falan mı?”

“Ukalalık edecek durumda değilsin,” diye azarladı Kilner. “Eğer o kız olmasaydı seni uzaklaştırmaya mecbur kalabilirdim.”

“Hangi kız?”

3 | SUMMER

ÇARESİZLİĞİN KOKUSU berbattı. Gerçi burnuma dolan, antrenman sonrası soyunma odasının kokusu da olabilirdi. Ben Koç Kilner'in ofisini bulmaya çalışırken duşlarda akan suyun ve gürültülü oyuncuların sesleri koridora taşıyordu. Sağında solunda maviye boyanmış kapılar bulunan upuzun koridor gözümde bir labirent gibiydi; tabii bulaşıcı bir hastalık taşıyormuş gibi rinkten uzak durmaya çalıştığım için böyle olması normaldi.

Arkamda telefon çaldığını duyunca döndüm ve belinde havlu sarılı üstsüz bir çocukla karşılaştım. "Summer?"

Kahretsin. "Selam, Kian." Tuhaf bir şekilde el salladım.

Kian Ishida, üçüncü sınıfta aldığım tüm psikoloji derslerinde vardı. Ekstra kredi için beyin disfonksiyonu hakkındaki bir çalışma grubunda partner seçildiğimizde arkadaş olmuştuk. Spor psikolojisini benim kadar önemseyen birini bulduğuma çok sevinmiştim; ta ki onun bir hokey oyuncusu öğrenene dek. Kendisi 1.88 boyunda bir sağ kanat oyuncusuydu ve birinci sınıftan beri Dalton'ın hokey takımındaydı. Bunu öğrendiğimde arkadaşlığımızda sarsıntılar oluşmuştu çünkü hokeyle arama okyanuslar bile girse yetmezdi. Yanımda hokeyin konuşulması dahi midemin altüst olmasına neden oluyordu.

Kian bana doğru bir adım attı. “Sana ders programımla ilgili mesaj atmıştım. İleri İstatistik’te Profesör Chung’ın sınıfında mısın?”

Mesajını görmüş, bu sömestr iki ortak dersimiz olduğunu fark etmiştim. Ve doğruyu söylemek gerekirse ondan kaçabilmek için amfide en arkalarda oturmayı düşünüyordum. “Evet. Kristian’ın Felsefe dersini de alıyorum.”

“Süper. Derste görüşürüz o zaman.” Kocaman gülümsemesine ne yazık ki aynı şekilde karşılık veremiyordum. “Burada ne arıyorsun bu arada? Hokey fanı olduğunu düşünmezdim.”

“Değilim zaten. Koç Kilner’la görüşmeye geldim. Ofisi nerede, biliyor musun?”

Kian kaşlarını çatarak koridorun sonuna baktı, sonra gülümsemesini bastırdı.

“Niye gülüyorsun?” diye sordum ihtiyatla.

“Bir şey yok.” Boğazını temizledi. “Sağda en sondaki kapı. Sınıfta görüşürüz, Sunny’.” Yüz ifadesini veya bana taktığı garip lakabı analiz edemedi yanından uzaklaştı.

Koç Kilner’ın kapısını bulunca şeffaf cam paneli tıklattım. İçeriden kaba bir, “Gir,” sesi geldi.

Kapı uğursuz bir gıcırtyla açıldı; bana adeta başıma dert almadan kaçıp gitmemi söylüyordu. İçeri girdiğimde Kilner beni gülümseyerek karşıladı. Karşısında Dalton logolu tişört giymiş, saçları duşta ıslanmış biri oturuyordu.

Konuşmalarını böldüğümü düşünerek duraksadım fakat koç içeri girmem için elini salladı. “Otur, Bayan Preston.” Yanına oturduğumda genç adam beni selamlamadı, ben de ona bir şey demeye gerek görmedim. “Laura bana ödevinden bahsetti. Hokey üzerine bir proje hazırlamak istiyormuşsun sanırım.”

Ayakkabısının altına yapışan sakız üzerine bir proje hazırlamayı daha çok yeğlerdim ama bunu ona söylemem mümkün de-

* (İng.) Güneşli. (ç.n.)

ğildi. “Doğru. Yüksek lisans başvurum için üniversite öğrencisi sporcular ve psikolojik yıpranma hakkında araştırma yapmam gerekiyor,” dedim.

“Güzel. O halde seni Aiden Crawford’la tanıştırayım. Hokey takımımızın kaptanı.”

Gözlerim dehşetle kocaman açıldı. Kaptan mı? Araştırmamı *kaptan* üzerinde mi yaptıracaklardı yani? “Ah. Şey, bu çok hoş ama diğer oyuncularla da çalışabilirim. Takımın düzenini bozmak istemem.”

“Düzen falan bozulmayacak, merak etme. Ayrıca Aiden’in da buna ihtiyacı var,” dedi adam. Gerginlikten kelimeleri boğuk çıkıyordu. Ben gelmeden önce hararetli bir konuşma yaptıkları belliydi. Yanımdaki genç adamın neden patlamak üzereymiş gibi göründüğünü şimdi anlıyordum. “Değil mi Aiden?”

Bu sefer ona doğru döndüm ve dalgalı kahverengi saçlarıyla kusursuz tenini inceledim. Profilden, Amara’nın itfaiyeci takvimlerindeki modellerden biri sanılabilirdi. Buna rağmen hâlâ dingilin tekine benziyordu.

“Koç, bu sadece zaman kaybı.” Genç adamın kalın sesi, bastırmaya çalıştığı rahatsızlığını gizleyemiyordu. “Tek seçeneğim bu olamaz.”

Sürpriz, sürpriz! Hokey takımının kaptanı ile ilgili varsayımımın doğru olduğu böylece ispatlanmıştı. “Yüksek lisans projem zaman kaybı değil,” dedim.

Bana bakmadan, “Senin için zaman kaybı olmayabilir,” diye sertçe karşılık verdi. Hakaret ederken bile yüzüme bakmaya zahmet etmiyordu, ha? Zaten en kötü durum senaryomun ortasında kalmıştım, üstüne bir de bu tiple mi uğraşmak zorundaydım?

“Bak, buraya senin pislik gibi davranmana katlanmaya gelmedim.” Yüzeye fişkıran öfkemi dizginlemekte zorlanıyordum.

O anda dönüp koyu yeşil gözlerini bana dikti ama Koç Kilner araya girdi.

“Pekâlâ, artık yeter. Aiden, bu konuda tartışacak durumda değilsin.”

“Bunu yapmayacağım, koç. İsterseniz bağış etkinlikleri düzenler, çocuklara antrenman yaptırırım ama bu olmaz.”

İnanılmazdı. Resmen ben burada değilmişim gibi davranıyordu. Onun bu küçük öfke krizi, Langston’ın tutuşturduğu çirayını daha da alevlendirmişti. Çileden çıkmam an meselesiydi. “Ben de bir hokey oyuncusuyla çalışmaya meraklı değilim, Clifford.”

“Crawford,” diye düzeltti.

Koç içini çekti. “Ben de size bebek bakıcılığı yapmak için burada değilim. Göreviniz belli. Bundan sonrasını birer yetişkin gibi kendiniz halledin.”

“Ama koç...”

“Bunu yapmazsan sonucun ne olacağını biliyorsun, Aiden.” Antrenörü ona katı bir bakış atınca genç adamın çenesi kasıldı. “Sana gelince Bayan Preston, değişiklik yapmak istiyorsan danışmanınla görüşebilirsin. Fakat sen bile bu proje için kaptandan daha iyi bir aday bulamayacağını biliyor olmalısın.”

O ofisten çıkınca Aiden kısık sesle küfredip elini öfkeyle saçlarından geçirdi ve bana döndü. “Bak, üzgünüm ama bu konuda sana yardımcı olamam. Başka birini bulabilirsin.”

Pek de üzgün gibi görünmüyordu. “Şüphesiz. Mükemmel seçenek olduğun söylenemez zaten.”

Kafasını aniden geriye atması bana istediğim tatmini verdi. “Ben takımın kaptanıyım. Yani kelimenin tam anlamıyla mükemmel seçeneğim.”

“Aynı zamanda pisliğin teki olan seçeneksin. Onu ne yapacağız?”

Bana dik dik baktı. “Bir şey yapmayacağız çünkü birlikte çalışmayacağız. Ben senin kobayın değilim.”

“İyi! Ben de olmanı istemiyorum,” dedim sandalyemi geriye iterek. “Lanet olası hokeyciler.” Kapıyı arkamdan çarparak yangından kaçarcasına ofisten çıktım. Aiden’in gözlerindeki alevlere bakılırsa yangın çıkması an meselesiydi.

Psikoloji fakülte binasına doğru hışımla ilerlerken soğuk ocak havası içimi maalesef serinletemiyordu. Binaya varmama az kalmıştı ki yolda birinin kollarının arasına çekilip sıkıca kucaklandım.

“Sampson,” dedim nefes almaya çalışarak.

Sampson tutuşunu gevşetti. “Vay, beni hatırlıyorsun demek?”

Onu ittim. “Saçmalama. Tatilden önce görüştük ya.”

Tyler Sampson, alerjim tetiklenmeden görüşebildiğim tek hokey oyuncusuydu. Babalarımız çok yakın dost olduğu ve her önemli aile etkinliğini bir arada yaptığımız için birlikte büyümüştük.

Arkadaşım beni inceleyerek, “Neden binaya bu kadar öfkeli-sin?” diye sordu.

“Binaya öfkeli değilim, içindeki iblise öfkeliyim.” Derin bir nefes alıp ona döndüm. “Duyunca çok güleceksin.”

Devam etmemi ima eder gibi baktı.

“Milli takımla işbirliği hakkı kazanmak için yüksek lisans başvuruyla birlikte uygulamalı araştırma yapmam gerekiyordu ya?”

Kafa salladı.

“Langston, araştırma yapacağım spor alanını hokey olarak seçti.”

Babamla olan inişli çıkışlı ilişkiyi bilen Tyler’ın şaşkınlığı beklediğim bir şeydi. “Sen de şimdi içeri girip ona saydırmayı düşünüyorsun. Bundan emin misin?”

Özgüvenli bir şekilde çenemi kaldırdım. “Kendimi savunmayı düşünüyorum.”

“Summer, istersen önce biraz düşün. Langston sana çoktan ödevini vermiş, gidip hayır mı diyeceksin yani? Aynı referansı iki kez yazdığı için öğrencisinin tezini reddeden kadından bahsediyoruz burada.” Bana anlamlı bir bakış attı. “Verdiği görevi reddetmeni kabullenecek biri olduğunu mu düşünüyorsun gerçekten?”

Bahsettiği tez hikâyesini duymuştum ama gerçeğin tamamını bilmiyordum. Langston katı bir profesör olsa da mantıksız değildi. Gerçi gruptaki yerimi başkasına verme tehdidini unutmamam gerekirdi.

Midemin düğümlendiğini hissettim. “Kendimi hiç iyi hissetmiyorum.”

Sampson kollarımı kavrarken gözyaşlarına boğulmak üzereydim. “Sorun çıkmayacak. Sadece birkaç ay sabretmen gerek. Ama gerçekten yapamayacağını düşünüyorsan ona alternatifler sun derim.”

“Farklı bir spor alanı gibi mi? Çoktan olmaz dedi.”

“Bir daha dene.”

4 | AIDEN

HOKEY EVİNDE dedikodular, buz üzerinde ilerleme hızımdan daha süratli yayılıyordu.

Kilner'ın dün attığı fırça ruh halimin içine etmişti, bu yüzden günümü odamda geçirip sorgucu ev arkadaşlarımdan uzakta kalmayı kararlaştırmıştım. Yine de maalesef ki üç son sınıf, iki de üçüncü sınıf öğrencisiyle yaşamak sır saklamayı imkânsız kılıyordu. Üçüncü sınıftaki Sebastian Hayes ile Cole Carter, ayaklı dedikodu gazetelerimizdi. Fakat spor salonundan döndüğümde kapıda onlar değil, dırdırcı bir anne gibi ellerini beline dayamış Kian tarafından karşılandım.

Yirmi dakika sonra İngiliz Edebiyatı dersim başlayacaktı ve Kian Ishida'nın kulağına gelen şeyleri dinlemeye ayıracak vaktim yoktu.

Onu görmezden gelip eşyalarımı almak için üst kata koştum. Aşağı inip doğrudan ön kapıya yöneldiğimde beni durdurdu. “Bana söylemek istediğin bir şey var mı Aiden?”

“Senin ne bildiğine bağlı.”

Gözlerini kıstı. “Dün bir süre Koç Kilner'ın ofisinde kaldın. Sen oradayken Summer Preston'ın da içeri girdiğini gördüm.”

Sinirlerim daha da bozuldu. Kıza kaba davrandığım için biraz kötü hissetsem de onu düşünmek istemiyordum. Suçu üst-

lenmem onun hatası değildi tabii ama o da benimle çalışmaya hevesli görünmüyordu. İsa aşkına, yedek kulübesini mesken tutmuş bir oyuncuyu bana yeğlediğini söylemişti!

“Endişe etmeni gerektirecek bir şey yok.”

“Bence var,” dedi tekrar gözlerini kısarak. “Bu işte hep beraberiz. Ne yapman gerekiyorsa sana yardım ederiz.”

Kian’ın vicdan azabı çektiği belliydi ve hatasını telafi edene dek susmayacaktı. O kızı, yani kıcımı kurtarabilecek tek kişiyi kızdırıp kaçırdığını duyarsa beni gebertirdi.

“Derse geç kaldım.” Ona karşı çıkma fırsatı vermeden evden çıkıp kapıyı arkamdan kapattım.

Carver Binası’na vardığımda telefonumu cebime tıkıp hayatımda ters giden şeyleri düşünmek yerine derse odaklanmaya çalıştım. Ama fazla uzun sürmedi çünkü Koç Kilner’den gelen yeni e-posta, stres katsayımı iyice artırdı.

Uzun bir metin değildi ve telefondan gönderilmişti. Sadece, *Ofisime gel*, yazıyordu.

Bu sefer işim bitmişti.

Koçun mesajını okuduktan sonra ders dinlemek zaten zorlaşmıştı, üstüne bir de cebimdeki telefonun sürekli titremesi hiç yardımcı olmuyordu.

Bunny Patrol

Eli Westbrook: Kilner öfkeden köpürüyor.

Sebastian Hayes: Kian’ın çıplak koşu yaptığı zamanki kadar mı öfkeli yoksa Cole’un lastik kesme olayındaki kadar mı?

Eli Westbrook: Lastik kesme olayındaki kadar.

Cole Carter: Off. Ben antrenmana gelemeyeceğim galiba. Midemde bir ağrı hissediyorum.

Sebastian Hayes: Tm. Kilner’a karnı ağrıyormuş derim.

Dylan Donovan: Kilner’ın devamlı öfkeli olduğunu bilmeyen var mı ki?

Kian Ishida: Şşt. Yemin ederim adam bir şekilde bu yazdıklarımızı okuyabiliyor.

Kian Ishida: Koç, eğer bunu okuyorsan, seni seviyorum. <3

Dylan Donovan: Öfkeli olduğunu nereden anladın?

Eli Westbrook: Üçüncü sınıflardan birinin hokey sopasını kıldığını duydum.

Kian Ishida: Eee? Benim altı sopamı falan kırdı.

Eli Westbrook: Kendi kafasında kırmış.

Kian Ishida: Oha. O zaman tamam, kesin öfkeli.

Dylan Donovan: Ne sikim oldu ki?

Eli Westbrook: @Aiden, açıklama yapmak ister misin?

Kian Ishida: Kaptan? Neler oluyor?

Siki tuttuğumu söylemiş miydim?

O lanet olası beyin deneyine katılmayı reddedersem beni uzaklaştırma vermekle tehdit ettiği yetmiyormuş gibi şimdi diğer insanların hayatlarını da karartıyordu. E-postanın ekran görüntüsünü alıp gruba attım.

Aiden Crawford: Kesin ağzıma sıçacak.

Dylan Donovan: Duygusal destek için yanında olmamızı ister misin?

Kian Ishida: Ben hayatta gitmem. Koç suratımı görürse daha da öfkelenir. Sana iyi şanslar, kanka.

İki saat sonra, tam da koç ve küçük çocuklar buzun üzerinden ayrılırken rinkteydim.

“Ekipmanı toplamama yardım et.” Yüzüne bakan biri her zamanki huysuz Kilner’ı görürdü ancak eğitilmiş gözler ne kadar hiddetli olduğunu anlayabilirdi. Öfkesi fokur fokur kaynıyordu. Kafamı koparmayı hayal ettiğine bahse girebilirdim.

Konileri toplamaya girişirken Matthew LaHue minik sesiyle, “Aiden, maçımıza geleceğine söz vermiştin. Nerelerdeydin?” diye sordu.

“Üzgünüm, Matty. Dersler yüzünden meşguldüm.” Ona verebileceğim en uygun cevap buydu. Kafasını hüznle sallayarak uzaklaşmasını izlerken kendimi bok gibi hissettim.

Ekipmanı toplama işi bitince bu hafta ikinci kez koçun ofisine yollandım.

“Otur,” diye emrederken sesi her zamankinden daha sertti. “Çocuklara yaşattığın hayal kırıklığından gurur duyuyor musun?”

“Hayır, efendim.”

“Bu çocuklar seni örnek alıyorlar, Aiden. Kaptan, ekibindeki insanları önemsemezse o takıma takım denir mi?”

“Koç, eğer şu kızın projesiyle ilgiliyse...”

“Onunla ilgili değil. Son zamanlarda gözüm üzerindeydi ve halini pek de iyi görmüyorum. Rinkte performansın mükemmel ama ne kadar yorgun olduğunu fark etmediğimi mi düşünüyorsunuz? Kendini fazla zorluyorsun, evlat.”

Önce Eli, şimdi de Kilner. Sanırım durumumu saklamakta pek de becerikli değildim. “Buzun üzerinde iyi olduğum sürece bu o kadar önemli mi?”

Sinirli bir nefes verdi. “Tüm hayatın hokeyden ibaret olamaz. Geleceğini de düşünmek zorundasın.”

“Geleceğimi mi? Koç, bu sporda iyi olmamın sebebinin sadece bugüne odaklanmam olduğunu kendiniz söylemişsiniz.”

“Şimdilik öyle. Fakat her zaman bu şekilde kalamaz. NHL’de tek bir kötü maç her şeyin bitmesi anlamına gelir. Kendini yıpratmanı istemiyorum.”

Güldüm. Şu anda yıpranmayla alakalı nutuk dinlediğime inanmıyordum. İstatistiklerim harikaydı ve harcadığımız ekstra efor sayesinde takımın durumu da gayet iyiydi. “Kendimi yıpratığımı mı düşünüyorsunuz? Ben gayet iyi hissediyorum ama.”

“Emin misin? Verdiğin sözleri tutmuyor, oyuncularını takip etmiyorsun. Artık üçüncü sınıftayken seçtiğim kaptan değilsin.”

Söyledikleri canımı acıttı ama belli etmedim. “Bir şekilde idare ediyorum.”

“İdare etmeni istemiyorum, tüm gücünle ayakta durmanı istiyorum. Yirmi beş yıldır antrenörlük yapıyorum, Crawford. Davranış kalıplarını tespit etmek benim işim. Sen benim en iyi oyuncularımdan birisin. Çöküntü yaşamana izin veremem. Hayatında bir denge kurmayı öğrenmelisin. Önceliğin, o parti senin bu parti benim gezmek olamaz; özellikle de son sınıftayken.”

“Sadece birkaç partiye katıldım ve bir kereliğine kontrolü bıraktım. Madem yıprandığımı düşünüyorsunuz, bunu yapmak bana iyi gelmez mi sizce?”

Koç kafasını iki yana salladı. “Yanlış yerden bakıyorsun. Denge kurman şart, Aiden.”

“Derslerimi, hokeyi, çocuklara antrenman yaptırmayı dengelememi ve ek olarak bir araştırma projesine konu olmamı mı istiyorsunuz yani? Bu, az önce söylediklerinizle çelişmiyor mu?”

“Olabilir. Ama sadece araya yanlış şeyler sokarsan. Unutma ki bu cezayı kendin istedin. Ben de sana ceza vermek istemezdim ama her şeyin bir sonucu vardır. Sen bir şeyler yapmazsan ben yapmak zorunda kalacağım.”

BİR kıza en son ne zaman çiçek aldığımı hatırlamıyordum. Çünkü... hiç almamıştım.

Botanik uzmanı değildim ama bu durum ciddi hasar kontrolü gerektiriyordu. Koç beni her an uzaklaştırabilirdi, bu yüzden *bir şeyler yapmaktan* başka çarem yoktu.

Çiçekçiye adım attığımda çevremi saran bitkilerin fazlalığı beni afallattı. Yanımdaki adama bakınca, yurt odalarının kapısı-

na yakışacak, büyükçe bir çelenk tuttuğunu gördüm. Noel geçeli bir ay olmuştu ama kızlar böyle şeylere bayılmaz mıydı?

“Bakar mısınız? Birinden özür dilemem gerekiyor da. Sizce elinizdeki çiçek buna uyar mı?”

Kafası karışmış gibi bana baktığında adamın yüzünde aşikâr bir üzüntü vardı. O da işleri fena batırmış olmalıydı. Ama bana sadece omuz silkip kasaya ilerledi. Koridorlarda dolaşarak vakit kaybetmek istemediğim için ben de aynı çelenkten seçtim.

Ödememi yapmak için kasaya geçerken Kian grup sohbetini mesaj bombardımanına tutuyordu.

Bunny Patrol

Kian Ishida: Az önce Dylan’ın odasından iki kız çıktı.

Eli Westbrook: Edepsiz orospu çocuğu

Aiden Crawford: Dün bütün akşam onlarla mı meşguldün gerçekten? Hani spor salonuna gidecektik, D?

Sebastian Hayes: Eh, en azından kardiyosunu yapmış.

Eli Westbrook: Hem de çifte kardiyo.

Kian Ishida: Salı günleri evdeyim. Mutfığa giderken birileriyle karşılaşmamayı tercih ederim.

Dylan Donovan: Nankörlük etme, Ishida. Bu yıl gördüğün ilk çıplak kızlar onlardır kesin.

Kasiyer, “Başınız sağ olsun,” dediğinde başımı telefondan kaldırdım. “Nakit mi kart mı?”

Bir süre sonra Iona Evi’nin önündeydim. Çiçeğim elimdeydi ve ruh halim düzelmişti. Reddedilme diye bir şeyi hiç tatmadığımdan, yurt odasına giden her adımım özgüven doluydu. Neyse ki Kian, kızın nerede yaşadığını biliyordu da koça sorarak bir kez daha azar işitmemiştim.

Kapıyı tıklatırken içerideki boğuk sesleri duyabiliyordum.

“Tanrıya yemin olsun, yine bir pisliği davet ettiysen...” Beni gördüğünde Summer’ın lafı yarıda kesildi. “Eh, pislik kısmını tutturmuşum,” diye mırıldandı.

Gülümsedim. “Konuşabilir miyiz?”

Gözlerini devirerek, “Meşgulüm,” dedi. Sonra elimdeki çiçeklere işaret edip, “Bu her neyse hiç vaktim yok,” diye ekledi ve kapıyı suratıma kapattı.

Ne sikim oluyor be?

Kahverengi kapıya inanmazlıkla bakakalmıştım.

Kapıyı tekrar tıklattım ama açan olmadı.

“Açıklamama bile izin vermeyecek misin?” Saniyeler geçerken kapıya daha sert vurmaya başladım.

En sonunda karşıma sinirli bir sarışın çıktı. “Çok fena akşamdan kalmayım, kapıya vurmayı kessen olur mu acaba?” Sonra elini şakağından çekip kafasını kaldırdı. “Aiden?”

“Selam, Cassie.”

Cassidy Carter, takımımızdaki savunma oyuncularından biri olan ve bizim evde bodrum katında yaşayan Cole’un ikiz kız kardeşiydi. Ara sıra, arkadaşlarına asıldığı için Cole’u azarlamaya gelirdi. Onun Iona Evi’nde yaşadığını ya da Summer Preston’la arkadaş olduğunu hiç bilmiyordum.

“Sen burada ne arıyorsun?” diye sordu.

“Oda arkadaşından af dilemeye geldim.”

Kız dramatik, keskin bir nefes alarak Summer’a döndü. “Projeni mahveden çocuk *bu* mu?”

Summer’ın ne dediğini duyamadım ama arada *sporcu pislik* ve *dingil* gibi kelimelerin geçtiğinden neredeyse emindim.

“Cassie, içeri girebilir miyim?”

“Bilmiyorum, Aiden. Çok da iyi bir izlenim bırakmamışsın sanki,” diye fısıldadı kız.

“Farkındayım ve bunu değiştirmek istiyorum. Ama beni içeri almazsan yapamam. Lütfen?” Bu gülümseme az önce beni

yüzüstü bırakmış olsa da bir daha denemekten zarar gelmezdi. Cassidy kapıyı iyice açtığında zafer benim oldu.

Dizüstü bilgisayarıyla kanepede oturan Summer beni görünce arkadaşına kızgın bir bakış attı. Cassie de ona özür diler gibi baktı ve aramızdaki gerginliği yatıştıracak bir şey yapmak yerine odadan kaçıp gitti.

“Oda arkadaşları mısınız?” diye sordum.

Summer’dan cevap gelmedi. Bana bakmıyordu bile. Özgüvenim giderek solarken, “En azından özür dilesem?” dedim.

Sessizlik devam etti.

“Hadi ama, Gün Işığı.”

Kafasını o kadar hızlı kaldırdı ki geriye doğru bir adım atmadan edemedim.

Yanlış lakap seçtik.

“Bana öyle seslenme.” Alazlı kahverengi gözler benimkileri delip geçiyordu ve doğrusu bu beni biraz ürkütmüştü. Bilgisayarını kucağından indirip kalktı ve karşıma dikildi. “Kaptan olduğunu ve herkesin sana yaltaklanması gerektiğini düşündüğünü biliyorum. Ama kusura bakma, burada umduğunu bulamazsın. Kendini kötü hissetmen ya da adi davranışlarına bir son verip yeni bir sayfa açmak istemen umurumda değil. O gün bir karar verdin. Ben de kendi kararımı verdim.” Ön kapıyı açtı. “Şimdi gidebilirsin. Benim için nefesini boşa harcama.”

Ona bakarken transa geçmişim. Konuşurken ağzından adeta alevler püskürtüyordu ve ben, büyüleyici bir gösteri izliyor gibiydim. Bir an, uyluklarına kadar inen ince kumaşlı tişörtüne daldım. Önündeki yazıyı okumaya çalışıyordum ki parmaklarını şaklatarak dikkatimi yeniden yüzüne çekti. Yüz hatları sabırsızlıkla çarpılmıştı ama gitmek için hareketlenmedim. Ona ihtiyacım vardı ve ne kadar gergin olursa olsun buna katlanmak zorundaydım.

“Sana kaba davrandım.”

Tek kaşını kaldırdı.

“Tamam, adilik ettim ve bir özrü hak ediyorsun. Kilner’in ofisindeki davranışlarım için özür dilerim. Haberi bana hiç beklemediğim anda verince kendimi tutamadım. Seninle ya da araştırmacıyla alakası yoktu.”

Summer açık kapının yanında ifadesiz bir yüzle dikiliyordu. Taşaklarımı riske atma pahasına ona doğru ilerleyip kapıyı kapattım. Hareketlerimi takip etti ama neyse ki dizini kasıklarına geçirmeye falan kalkmadı. Bundan cesaret alarak devam ettim.

“Bana bir şans verir misin? Düşündüğün gibi bir pislik olmadığımı kanıtlamama izin ver, olur mu?”

Bakışları elimdeki çiçeklere kayınca onları alması için uzattım ama almadı. “Bana cenaze çelengi mi aldın?”

Ne? Gözlerimi kırıştıtarak bir çiçeklere bir ona baktım. O sırada odanın kapısı gıcırdayarak açılınca ikimiz de oraya döndük.

Gelen kız gözlerini kocaman açtı. “Ah, sizi yalnız bırakayım mı?”

Bu kızın kaç tane oda arkadaşı vardı?

Summer alaycı bir nefes verdi, sonra beni itip kanepeye geri döndü. “Hayır, gerek yok.”

Oda arkadaşı bana baktı. “Seni daha önce görmüştüm sanki. Ama nerede?”

“Bilmiyorum. Adım Aiden.” Elimi uzattığımda tokalaşmadan önce bir kez daha gözleri şaşkınlıkla büyüdü.

“Oha!” Yüzü parladı. “Şöhretin bu yurda senden önce ulaştı, kaptan.”

“Umarım iyi sebeplerden ötürüdür.”

“Bence öyle.” Gülümsedi, sonra Summer’a dönüp ses çıkarmadan ağzını oynatarak anlamadığım bir şey söyledi.

Summer onu önemsemedi. Bana bakarak sanki sinir bozucu bir çocukmuşum gibi, “Artık gidebilirsin,” demekle yetindi.

Tekrar denedim. “Tek bir şans.”

“Hayır.”

Daha ne yapmam gerekiyordu? Bir kızın dikkatini çekmek için hiç bu kadar çabalamak zorunda kalmamıştım. Hatta genellikle çabalayan taraf ben olmazdım.

“Ona ne yaptın?” diye sordu arkadaşı.

“Amara,” diye uyardı Summer. Sonra ikisinin sessiz bir konuşma yapmalarını izledim. Oda arkadaşı dudaklarını büzüp beni baştan ayağa süzdü ve anlayışlı bir bakışla kapıyı açtı.

Ben hareket etmeyince dudaklarında küçük bir gülümsemeye, “Kız hayır diyor, güzel çocuk,” dedi.

“Hadi ama Amara. Batırdığım şeyi düzeltmek için bir şans hak etmiyor muyum sence?”

Örgüsünü parmağına dolarken gözleri elimdeki çiçekleri buldu. “Kimin cenazesinden geliyorsun?”

Ona tuhaf bir bakış attım. “Ne?”

“Elindeki çelenk cenaze törenleri için alınır,” diye açıkladı.

Şimdi dikkatli bakınca daha önce buna benzer çelenkler gördüğümü hatırlıyordum. Bu, buraya gelirken insanların bana üzgünce bakmasını ve baş sağlığı dilemesini de açıklıyordu. Durumu kurtarmaya çalışarak, “Ne kadar üzgün olduğumu göstermek istedim,” dedim.

Düşünceli bir ifadeyle kıkırdadı. “Summer’ın seninle işi bittiğinde bu çelenge ihtiyacın olacak.” Bu uğursuz yorumu duyar duymaz kaçmalıydım ama kız kapıyı kapatınca dudaklarım bir kez daha zafer sevinciyle kıvrıldı. “Sana iyi şanslar. Ben bunun ortasında kalmayacağım,” dedi ve odasına gitti.

Şimdi planımı uygulama vaktiydi.

Dizüstü bilgisayarının klavyesine vura vura bir şeyler yazan öfkeli kıza döndüm ve elimde cenaze çiçeğiyle, bir aslana yaklaşır gibi ihtiyatla yanına doğru yürüdüm. Bilgisayarını kucağından alıp orta sehpaye bırakmamı gözlerini hafifçe kaldırarak izledi.

“Projende sana yardımcı olmama izin ver.”

“Senin yardımına ihtiyacım yok. İstesem hemen şimdi basketbol takımının kaptanıyla çalışmaya başlayabilirim.”

Buna şüphe yoktu. Summer onu isterse basketbol takımının kaptanı asla hayır demezdi. Sanırım hasar kontrol planım suya düşmek üzereydi. “Ne istersen yaparım. Maçlarda senin için rinke sıfır koltuklar ayırırım. Ya da bizim çocuklardan birini sana ayarlarım. Eli’ a ne dersin? Bütün kızlar onu sever.”

Kollarını göğsünde kavuştururken pek de etkilenmiş gibi değildi. “Araştırmama yardımcı olmanın karşılığının rinke sıfır koltuk ve takım arkadaşlarından biriyle randevu olduğunu mu düşünüyorsun?”

Masumca omuz silktim.

“Daha önce hiçbir Dalton hokey maçına gitmedim, gitmeyi de düşünmüyorum.”

Kafamı şaşkınlıkla geriye çektim çünkü Dalton’daki herkes buz hokeyine bayılırdı. Özellikle de kadınlar. Tribünlerimizin yarısını kız birlikleri üyeleri doldururdu. “Hokey sevmez misin?”

“Sevmemi sağlayacak bir şey yaptığınız mı var?”

“Beni oynarken... ya da üstsüzken hiç görmediğindendir o.” Esprim, istediğim tepkinin tam aksini almama neden oldu. Genç kadının bakışları keskinleşti. “Peki, tamam. Yapabileceğim başka bir şey var mı?”

“Vaktini boşa harcıyorsun. Eminim Kilner’ı bunu yapmamak için ikna edebilirsin.”

“Bunu onun için yapmıyorum,” dedim dürüstçe. Hayatımda bir denge kurmak ve çevirdikleri boklara rağmen takımımı korumak için yapıyordum. “En azından biraz düşünsen?”

Çenesini kaldırdı. “İyi. Düşüneceğim.”

Onu caydıracak bir şey yapmak istemediğimden hemen kapıya yöneldim. “Pişman olmayacaksın.”

“Daha evet demedim.”

Gülümsedim. “Ama diyeceksin.”

5 | SUMMER

ON İKİ yaşındayken sırf babamı sinir etmek için yüzmeyi seçmiştim ama mucize eseri, bu spora âşık olmuştum.

Annem beni yarışmalara götürürken babam yepyeni buz patenleriyle aklımı çelmeye çalışırdı. Bu asla işe yaramazdı ancak sonrasında saatlerce patenleri izlerdim. Son zamanlarda ağzımdaki o ekşi tat yoğunlaşmaya başlamıştı, ben de düşüncelerimden uzaklaşmak için soğuk sulara sığınıyordum.

Dalton dalış takımından Mehar Chopra, antrenman saatleri dışında havuzu kullanabilmem için bana yedek anahtar vermişti. NCAA sporcuları* dışında kimsenin tesisleri kullanma izni yoktu ama şanslıydım ki geçen sene Mehar'ın istatistik finalinden geçmesine yardımcı olmuştum. O zamandan beri de arkadaşık.

Kollarım yanar, uyluklarıma kramplar girerken son turumu bitirip öğle arası gelmeden havuzdan çıktım ve ıslak mayomu çıkarıp giyindikten sonra telefonumu kontrol ettim.

Babam - İki Cevapsız Çağrı

Babamdan gelen aramalar beni her zaman çelişkilerden oluşan bir helezonun içine atardı. Aptal bir kin tutan boktan bir evlat mıyım yoksa konuşmamayı seçmekte haklı mıyım diye merak

* Amerika Ulusal Üniversite Sporları Birliği. (ç.n.)

eder dururdum. İlk çağrı sabahtandı ve şu ana dek görmezden gelmiştim. Sonra, *Babacığını bir ara, Gün Işığım*, diyen mesajını fark ettim.

Başım dönene kadar nefesimi tuttuğumu anlamadım. Babamla konuşmak mükemmel giden bir günü mahvederdi, bu yüzden mesajını da görmezden geldim. Saçlarımı kuruturken telefonum susmamacasına çalmaya başladı. Kim olduğunu ekrana bakmadan biliyordum; hayatımda, cevapsız çağrı bildiriminin neden icat edildiğini anlamayan tek bir kişi vardı.

“Bazen üniversiteye giden bir kızım gerçekten var mı diye düşünmeden edemiyorum. Çünkü olsaydı beni ara sıra arardı.”

“Daha dün konuştuk anne.” Divya Preston abartma sanatında ustaydı. Kafeteryaya doğru yol alırken, telefonu kapatıp hat kesilmiş gibi yapsam nasıl olacağını düşündüm.

“Yine de çok uzun bir süre,” dedi inatla. “Baban aramalarına geri dönmediğini söyledi. Aylardır sesini duymamış.”

Annem kulaklarımı kanatmaya da bayılırdı. “Sesli mesajlarımı dinleyebilir.”

“Bu sessizliğin hiç hoş değil, *beta*.”

Derin bir iç geçirdim. “Onunla konuşmak istemediğim için beni suçlayamazsın.” On sekiz yaşından beri evden uzaktaydım. Arada bayramlarda ziyarete giderdim ama babamı görmek ve mutlu bir aileymişiz gibi davranmak canımı sıktığı için onu da bırakmıştım.

“Suçlamıyorum. Ama adamcağız seninle ilişki kurabilmek için çabılıyor. Kardeşlerin ondaki değişikliği gördüler. Sen de deneyebilirsin.” Babamın *denemesi* on yılını almıştı. “Seni seviyor, Summer.”

Annemin sözleri midemi kaynattı. Babam *sevgi* sözcüğünü dile getirebilecek, hatta hissedebilecek kapasitede değildi. En azından bana karşı. Annemi kelimenin her anlamıyla severdi.

* (Hi.) Evladım. (ç.n.)

Küçüklüğümü, onların evi doldurup taşıran sevgisini izleyip bir kırıntısını kendime isteyerek geçirmiş, en sonunda o sevginin bana ait olamayacağını anlamıştım. On sekiz yaşında sahip olduğu, hokey kariyerini neredeyse bitiren bebeğe sevgi duyamadığı gibi, çok konuşan ve kız kardeşleri için en iyisini istemekten asla korkmayan ablaya da sevgi duyamıyordu.

“Tabii, öyledir,” diye mırıldandım, yemeğimin parasını öderken.

“Akşam yemeğine ne dersin? Bridgeport’a gidebiliriz. Sana en sevdiğin tatlıyı yaparım.”

Evde yaptığı *gulab jamun*’a* olan zaafımı biliyordu. “Üniversitede son dönemimdeyim, canımın istediği her an tatil yapamam.”

“Tamam. O zaman bahar tatilinde görüşelim.”

“Tabii,” dedim uysalca. “Seni sonra ararım anne.”

“Babanı da ara!”

Derse gittiğimde en üstte sadece tek bir yerin boş olduğunu gördüm. Kampüste yürüyüp bir de cehennem sıcaklığındaki amfinin basamaklarını tırmanmak çok yorucuydu. Dört saatlik uyku ve çaysızlık da beni mahvetmişti. Ara verdiğimizde ayakta zor duruyordum fakat iki saat daha dersim vardı. Elimdeki kalemi kırmak üzereydim ki biri yanıma bir sandalye çekti.

“Selam, Summer,” diye şakıdı Kian Ishida, iyice dibime oturarak.

Ona baktım. “Selam.”

“İsminin aksine pek bir karamsarsın.”**

“Daha önce kimse bunu söylememişti.” Başımı çevirdim ama Kian’ın bakışları hâlâ yanağımı yakıyordu.

“Konuşabilir miyiz?”

Samimi yüz ifadesine bakarken rahatsızlığımı bastırmaya çalıştım. “Olur.”

* Şerbetli bir Hint tatlısı. (ç.n.)

** İngilizce “summer” kelimesi, mevsim olan “yaz” anlamına gelir. (ç.n.)

“Projeni duydum. Aiden sana yardım etmezse uzaklaştırma alacak. Spor psikolojisi okuduğuna göre, kaptanın olmamasının takım için nasıl berbat bir şey olacağını biliyor olmalısın.”

Tek kaşımı kaldırdım. Bu çocuk hiç vazgeçmeyecek miydi? Önce yurduma gelmişti, şimdi de arkadaşlarını mı üstüme salıyordu? “Sen onun uşağı mısın?”

“Takım arkadaşım, dostuyum.” Söylediğime hiç alınmadan gülümsedi. “Cidden, Aiden’in tam bir ahmak olduğunu biliyorum ama lütfen bir daha düşünür müsün?”

“Onun ahmak olduğunu kendin söylüyorsun. Neden projemde bir ahmağı isteyeyim ki?”

“Çünkü istediğin programa kapağı atabilmen için tek şansın o.” Kahretsin, Kian bunu nereden biliyordu? Langston’a alternatif sunma planım suya düşmüştü. Shannon Lee’nin ultimatomu geri aldirmek için profesörümüzün ofisine girip de öfkeden köpürerek çıktığını gördüğümde elime bir şey geçmeyeceğini anlamış ve derhal oradan ayrılmıştım. “Bunu nereden mi biliyorum? Kendime has yöntemlerim var, Gün Işığı.”

“Bana öyle deme.”

“Özür dilerim,” dedi. “Bak, çok zeki biri olduğun için başka bir yol bulabileceğinden eminim ama bizim buna ihtiyacımız var. Takım olarak sana her şekilde yardıma hazırız.”

Kafamı kaldırdım. “Takım olarak mı?”

“Evet. Sen Aiden’i kabul ettiğin sürece. O iyi biridir; bunu zamanla sen de göreceksin.”

“Aynı kişiden mi bahsediyoruz acaba? Çünkü benim tanıştığım Aiden, kariyerime hakaret etti ve kobayım olmayacağını söyledi.”

Kian yüzünü buruşturdu. “Bu şekilde açıkladığında kulağa berbat geliyor ama niyetinin kötü olmadığını bilmelisin.”

“Bunu düğününde yapacağın sağdıç konuşmana sakla bence.”

“Gerçekten bak, Aiden’in kalbi temizdir.”

“Dur tahmin edeyim. Boş zamanlarında yanan binalardan kedileri de kurtarıyor, değil mi?”

Dudakları seğirdi. “Dinle, ilk başta biraz gergin görünse de tanıyabileceğin en iyi çocuktur. Koç ona partiler yüzünden kızdı ama onun bir suçu yoktu. Kaptanımız olduğu için sınırlarımızı bildiğimizden emin olmalı. Son zamanlarda ipleri birazcık gevşetmişti çünkü evdeki arkadaşlarımız zor zamanlardan geçiyordu ve onların, tüm sorunlarını unutabilecekleri yeri kaybetmelerini istemedi.”

Bakışlarımın yumuşadığını fark etmiş olmalıydı ki hız kesmeden devam etti. “Bunu birine söylediğimi duyarsa beni gebertir ama birinci sınıftayken babam öldüğünde okul harcımı ödemek için işe girdi. Japonya’ya cenazeye gittiğimde buradaki yerimi kaybedebilirdim ama Aiden bana finansal yardım alacağımı söyledi.”

Sınıftaki mırıltılar kesilince tahtaya dönüp Profesör Chung’ın derse kaldığı yerden devam ettiğini gördük.

“Düşünecek misin?”

Gözlerim tekrar Kian’ı bulurken kafa salladım. Derse odaklanmadığım için kalan zamanımı makalemi yazarak geçirdim. Dersten on dakika sonraysa hokeycilerin evinin garaj yolundaydım.

Ben veranda basamaklarındayken Eli ön kapıdan çıktı. Üniversiteli sporculardan hazzetmememe rağmen çocuğun adını biliyordum çünkü geçen seneki partilerden birinde herkesin evine sağ salim ulaşması için elinden geldiğini yaptığına şahit olmuştum. En az otuz kişiyi şahsi aracıyla bırakmıştı ve bunlardan biri de o gece kafayı fena bulup ona âşık olduğuna yemin eden Amara’ydı.

“Selam. Aiden burada mı?” diye sordum ona.

Eli beni görünce merakla kafasını yana eğdi. “Burada olması lazım. Gel, içeri gir.” Kapının kilidini açtı. “Üst katta, solda ilk oda.”

Sık sık düzenledikleri partilere rağmen ev şaşırtıcı şekilde derli topluydu. Havaya hafif bir alkol ve ter kokusu hâkimdi ama muhtemelen duvarlara sinmişti.

Yukarı çıkıp kapısını tıklatarak geri adım attım ama içeriden ses gelmedi. Sabırsızlanarak daha sert vurdum, ardından kısa bir an tereddüt etsem de uzanıp kapıyı yavaşça açtım.

Aiden'in odası, titreşen bir mumun alevi dışında gölgelere bürünmüştü. Hokey takımı kaptanının mum ışığında ders çalıştığını kim tahmin ederdi?

O sırada şehvetli bir ses, "Sabahtan beri seni bekliyorum," diye mırladı.

Nefesim kesilirken olduğum yerde donakaldım.

Çıplaktı. Çok, çok çıplaktı.

Aiden'in yatağında uzanan kızın bacaklarının arası ve meme uçları krem şantiyle kaplıydı ve komodinde bir kâse çilek duruyordu. Öğürür gibi bir ses çıkardığımda kız bana baktı ve bastığı çılgılla gerileyip şifoniyere çarpmama neden oldu.

"Aman Tanrım! Çok özür dilerim!" diyerek odadan dışarı fırladım ve tam merdivenden inmek üzereyken birine tosladım. Kaskatı, sıcacık bir göğsü olan birine.

Geri çekildiğimde Aiden'in endişeli gözlerle bana baktığını gördüm. Keskin kemik yapısı ve dolgun dudaklarıyla sinir bozucu biçimde mükemmeldi. "İyi misin?" diye sordu.

Pörtlemiş gözlerimi kırpmam gerektiğini kendime hatırlatarak, "İyiyim," diye cıykladım.

Odasının kapısına baktı. "Benim odamda mıydın?"

"Perşembe günü," dedim, sorusunu duymazdan gelerek. "İlk seansımızı yapacağız. Rinkte buluşuruz."

Yüzü aydınlandı. "Kabul edildim mi?" Bana sarılacakmış gibi öne adım attı ama gerilediğimi görünce durup boğazını temizledi. "Fikrini ne değiştirdi?"

Kian'ın küçük konuşması epey etkili olmuştu. Ayrıca Aiden'a baktığımda Kian'ın yalan söylemediğini görebiliyordum. Gözlerindeki bir şey ona inanmamı sağlıyordu.

"Çaresizliğin," dedim bunun yerine.

“Bana acıdın yani. Eh, benim için uygundur,” dedi gülümseyerek.

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. “Fazla gevşeme. İnce bir buz tabakasının üzerindesin.”

Bu yorumdan rahatsız olmuş gibi yüz ifadesi gerildi. Sonra odasının kapısı gıcırdayarak açılınca ikimizin de dikkati çıplak kıza kaydı. Eriyen krem şantileri pek bir şeyi saklayamıyordu.

Aiden mahcubiyetle ensesini ovuşturdu. Kulaklarının üst kısımlarının pembeleştiğini gördüğümde Aiden Crawford’ın utanması karşısında küçük bir şok yaşadım. Çıplak kız gerçekten çok güzeldi ve kaptanın, yatağa atacak birilerini bulmakta zorlanmadığını göğsünü gere gere sergilememesi şaşırtıcıydı.

Bana istemediğim bir açıklama yapmasına fırsat vermeden dönüp hızla merdivenden indim.

PERŞEMBE gelip çattı ve her adımımдан pişman olarak hokey rinkine yollandım. Pakın buzun üzerinde kayıp fileyle buluşma sesleri uzaktan bile kulağıma geliyordu.

Aiden antrenmanına odaklandığı için ona el salladığımı görmedi. Yeteneği, bu onun için çocuk oynucağıymış gibi rahatça hareket etmesinden belliydi.

Sırt kaslarının dar tişörtün altında kasılmasını izlerken, “Aiden!” diye seslendim ama beni duymadı.

Yüksek sesle bir kez daha denesem de yine sesim ona ulaşmadı.

Görüşmemize bir saat ayırmıştım ve bir saniye bile aşarsak bu hafta kaybettiğim uykunun tamamını telafi etme şansımı kaçıracaktım. Homurdandım ve bir daha asla yapmayacağımı düşündüğüm tek şeyi yaptım; yedek ekipman odasına geçip yıpranmış bir çift buz pateni seçtim. Ayaklarımı çok sıkmış, bileklerimde tuhaf bir his bırakmışlardı. Bağcıkları bağlamak gibi basit

bir şey bile göğsümde duygu spiralleri oluşturunuyordu. Babamla buz pateni yaparak geçirdiğim on yılın anısını zihnimde çaresizce gerilere ittim.

Aiden hokey sopasıyla pakı sürerek buzda son sürat kayarken paslanmış bedenimi rinke çıkardım ve ona yaklaşarak, “Hey,” diye seslendim. Beni yine duymayıp pakı fileye doğru uçurdu. Sonunda bıkkınlıkla omzuna vurdum. “Crawford!”

Fazla yakınında duruyor olmalıydım ki döndüğünde dirseği omzuma çarparak dengemi bozdu. Bir çığlık eşliğinde buzun üzerine düştüm. Kafamı sert zemine vurmamı engelleyen sırtım darbenin büyüğünü almış oldu ama kafatasımın kırılması düşüncesiyle çoktan içime bir ürperti yayılmıştı. Geçen sene Dalton’ın artistik buz pateni takımından bir kızın olimpiyatlarda düşüp kafatasını kırdığı video internette viral olmuştu. O zamandan beri Dalton buz pistlerine kasksız çıkmak katiyetle yasaktı.

“Kahretsin. İyi misin?” diye sordu Aiden, kablosuz kulaklığını çıkarırken. “Seni duymadım.”

“İyiyim,” diye mırıldandım yerden kalkmadan.

Ses tonumu duyduğunda endişesi yok olmuş olmalıydı. “Kaymayı bilmiyorsan şuradan çocuklar için kullandığımız konilerden alabilirsin.”

“Çok komik. Kaymayı gayet iyi biliyorum.” Uyluklarımdaki buzları silkeledim. “Hatta seni bile yenebilirim.”

Bana duyduklarını çok komik bulmuş gibi bakıyordu. “Beni mi? Sen daha düştüğün yerden kalkamıyorsun.”

Elini uzattı ama zor da olsa kendim kalkmayı tercih ettim. Dengemi tekrar bulduğumdaysa gözlerine baktım. “Korktun mu?”

“Senin adına korktum.”

Ona boş boş baktım.

“Sen ciddi misin?” diye sordu inanmazlıkla.

Kafamla onayladım.

“Emin misin?”

“Kazanacağımдан eminim.” Bu aşırı özgüven gösterisinden anında pişman olmuşum. Kendimden emin olsam da aptal değildim. Ama karşımdakinin kibirli suratına bakmak bile içimdeki meydan okuma alevini körüklüyordu. Yarın yürüyemeyecek olsam da bunu yapardım.

“Ben sadece iddiayla yarışırım yalnız.”

Bir çeşit kumarbazdı herhalde. “İyi. Kazanırsam...” Biraz düşündüm, sonra gülümsedim. “Seanslarımız esnasında önerdiğim her şeyi şikâyet etmeden kabul edeceksin.”

Çenesini sıktığında onu avucuma aldığımı anlayarak gülümsedim.

“Ben kazanırsam...” diye başladı. “... koça mükemmel durumda olduğumu, bu yüzden de araştırmanı erken tamamladığımı söyleyeceksin.”

Ağzım bir karış açık kaldı. Yapılacak çok fazla araştırma ve değerlendirme, sorulacak çok fazla soru vardı. Kendi başıma doğru sonuçlara ulaşmam imkânsızdı. “Ama bu mümkün değil.”

“Korktun mu?” Sorumu bana satıyordu.

Terbiyesizce bir yorum yapmamak için dişlerimi sıktım. Neredeyse iddiayı reddedecektim ama küstah sırtışı yumruklarımı sıkma ve hokey oyuncularını neden sevmediğimi hatırlamama neden olmuştu. “İyi. Kazanacağım için sorun yok.”

Kısık kıkırtısı tenimde bir hayalet gibi dolaştı. “Bir de bana kibirli derler.”

“Özgüvenli,” diye düzelttim.

Bu, sırtışını daha da büyüüttü. Onu görmezden gelerek duvara doğru kaydım. “Rinkin diğer ucuna düz bir çizgi halinde kayıyoruz, tamam mı?”

“Tamam,” dedi ama hâlâ sırtını duvara dayamamıştı.

“Hazır...”

“Kask.”

“Ne?”

“Kask takmazsan bunu yapamayız.”

“Sen de takmıyorsun,” dedim. “Koca kafan çelikten mi yapılmış yoksadı?”

“Ben kafatasımı kırmadan bu işi becerebilirim. Ama senden o kadar emin değilim.”

Kaşlarımı attım. “Maalesef kaskım yok.”

Cidden kask takmalıydım. Geçen seneki beyin disfonksiyonu çalışma grubundan sonra beyin sağlığını tehlikeye atmamak gerektiğini çok iyi biliyordum.

Aiden kalenin arkasından bir şey almak için eğildi. “Bunu al.”

Elindeki kaska baktım. Kafesli olanlardan değil, antrenmanlarda taktıkları siperli olanlardandı. “Senin kaskın benim kafama nasıl uyacak acaba?”

“Kafanı buza arpırmaktan iyidir.”

Gönülsüzce uzanıp kaskı aldım ve salarımaya dokundurmadan önce duraksadım. “Bil diye söylüyorum, şu anda sa yıkama rutinimi mahvediyorsun.” Sa sağlığımın onun için son derece önemsiz olduğunu belirlemek istercesine boş bir bakış attı. Kask çok gevşekti ve düşmek üzereydi; kafamı koruyacak gibi değildi.

“Sıksana,” dedi kaskın kayışını işaret ederek.

“Sıktım ya.” Kayışı sertçe ekiştirdim.

Oflayarak yanıma kayıp birkaç santim ötemde durdu. O kadar yakındı ki tertemiz kokusunu alabiliyordum. İğrenç kokmamayı nasıl başardığına dair hiçbir fikrim yoktu. Soyunma odaları, hokey oyuncularının pis kokularının göstergesiye Aiden kesin bir anomaliydi.

O kaskımı düzeltirken bakışlarımı yüzüne dikmiştim. Kafamın içinde, başka yere bakmamı söyleyen sesi duysam da gözleri hipnotize ediciydi. Yeşil irislerin ela çerçeveleri ve altın benekleri vardı. Saçlarımı yüzümden çektiğinde sonunda hipnoz halinden kurtuldum.

“Sol taraftaki kayışı çekersen sıkılaşıır,” diye açıkladı, kaskı sağlamlaştırırken. “Tam çenenin altına oturmalı.” Olabildiğince düzelitti. “İyi mi?”

Kafa salladığımda geriye doğru kaydı. “Üç dediğimde.”

Geri sayım bittiğinde ikimiz de duvarda dayandığımız yerden ayrılıp kaymaya başladık. Aiden hızlıydı. Aşırı hızlı. Profesyonel bir sporcuya karşı kazanabileceğimi nasıl düşünebilmişim ki? Özellikle de yıllardır ayağıma paten bile geçirmemişken. Daha birkaç metre kaymama rağmen bacaklarım yanıyordu ve gözlerim bitiş çizgisine odaklanamıyordu. Bunun yerine şimşek hızıyla kayan Aiden’i izliyordum ki buzdaki bir çentiğe takıldım.

Dudaklarımdan kaçan cıyıklama onun da kulağına ulaşmış olmalıydı çünkü bir kez daha zeminle buluşmadan hemen önce buzda fren yapan patenlerinin sesini duydum.

Kaskım düşüşün etkisini hafifletirken kafayı korumanın ne kadar önemli olduğunu bir kez daha anladım. Narin egom dışında hiçbir yerim hasar almamıştı.

Aiden yanımda diz çöktü. “Siktir, çok fena düştün. Bir yerin acıdı mı?” Soğuk eliyle ensemin kavrayıp beni kaldırırken birden, “Bugün günlerden ne?” diye sordu.

Beyin sarsıntısı geçirip geçirmediğimi kontrol etmesine neden olacak kadar sert düşmemiştim. Tek endişem yeni taytımın ıslanmasıydı. “Beyin sarsıntısı geçirmedim.”

“Hadi ama, cevap ver.” Sakin sesinde hafif kaygı seziliyordu.

“Perşembe.”

O bana sorular sorarken teknik olarak yarışın bitmediğini fark ettim. Henüz bir kazanan yoktu. Bu düşünceyle ağzımın kenarında beliren tebessümü bastırıp yerden kalkmama yardım etmesine izin verdim.

“Şu anda neredesin peki?” diye sordu dikildiğimde.

“Tam karşıdayım, koca kafana bakıyorum,” dedim ve ona arkamı döndüğüm gibi kaslarımın tüm gücünü kullanarak kaymaya başladım.

Aiden önce arkamdan seslendi, sonra patenlerinin buza sürttüğünü duydum. Yine aşırı hızlıydı. Bedenim yanıyordu ama artık bitişe çok yaklaşmıştım. Tek bir saniye bile kaybetmemek için arkama hiç bakmadan ilerlemeye devam ettim.

6 | AIDEN

KAYBETMİŞTİM.

NCAA'nın en hızlı atleti olan ben, 1.65 boyundaki, hokeyden nefret eden bir spor psikolojisi öğrencisine yenilmiştim.

"Oha, oha! Gerçekten de kazandım!" Summer etrafımda daireler çiziyordu.

"Kendinden emin değil miydin zaten? Niye şaşıırıyorsun?" diye homurdandım.

"Çünkü sen bir sporcusun. Bunu her gün yapıyorsun. Yine de seni yendim!" Kocaman gülerek titrek bacaklarla kendi etrafında döndüğünde ıslak taytı dikkatimi çekti; rengi nemden değişmiş olan kısım kıcını ortaya çıkarıyordu. Ona gözümü diktiğimi fark etmeden önce kafamı çevirdim. "Lütfen burada kameralar olduğunu söyle. Bu görüntülere ihtiyacım var."

"Niye?"

"Gelecekte lazım olur diye."

Şantaj için yani. "O zaman senin hile yaptığın da kaydedilmiş olurdu," dedim.

Abartılı bir şekilde, keskin bir nefes aldı. "Hile mi? Ben hayatımda bir kere bile hile yapmadım." Önümde durduğunda burnuma aniden tatlı bir koku doldu. "Durmaya kendin karar

verdin. Ayrıca bitiş noktasına varırken bir adım arkamdaydın. Adil bir yarış oldu.”

“Adalet, bir kişinin lehine çarpıtılabilen bir şeye öyle oldu tabii,” dediğimde gülmeden bana bakmaya devam etti. “İyi. Sen kazandın. Seanslarda benden hiç şikâyet duymayacaksın.”

Dürüst olmak gerekirse kazansaydım bile her dediğini yapardım. Projeye beni kabul etmesi bile mucizeydi.

“Bana iyilik yapıyormuşsun gibi davranma. Dikkatinin dağılmasından faydalanmış olabilirim ama gayet adil bitti.”

İçimi çektim. “Tamam, öyle oldu.”

Memnuniyetini gizlemeden rinkin çıkışına doğru kaydı, ardından birlikte koçun ofisine gittik. Kilner, hiçbir şeye elimizi sürmediğimiz sürece seanslarımız için burayı kullanmamıza izin vermişti. Ön değerlendirme formunu doldurduğumda Summer benden alıp okumaya başladı. “İngiliz Dili ve Edebiyatı’nda yandal mı yapıyorsun?”

Kafa salladım. Sorumlu davranıp ana dal olarak ekonomiyi seçmiştim ama aynı zamanda sevdiğim bir şeyler de yapmak istediğim için İngiliz Dili ve Edebiyatı da okumaya karar vermiştim.

“Kitap okumayı seviyorsun o zaman, öyle mi?”

“Evet.”

“Gerçek kitapları yani?”

Ona boş boş baktım. “Kâğıtlardan oluşan şu şeyleri mi diyorsun? Ah hayır, ne okuması? Hiç elime bile almadım.”

Alaycı yorumumu duymazdan gelip forma bakmaya devam etti. “Şurayı boş bırakmışsın. Beş yıllık planın nedir?”

“Beş yıllık planım falan yok.”

Yüzünde telaş belirdi. “Üç yıllık planın da mı yok?”

“Yoo.”

“Peki ya hokeyle ilgili planlar? Hayalinde bir takım yok mu?”

“Hayalimdeki takımla çoktan imzaları attık.”

Birkaç ay önce, Toronto Thunder’la üç yıllık başlangıç kontratı imzalamıştım ve önümüzdeki bahar orada oynamaya başlayacaktım. Eli’i da benden bir ay sonra takıma almışlardı, bu yüzden ikimiz birlikte gidecektik.

“Ya şahsi hedeflerin?”

Benden ne istediğini bilmiyordum. Dört yaşımdan bu yana hokeyle yatıp kalkıyordum ve başka hiçbir şeyle ilgilenmeye ihtiyaç duymamıştım. Üniversiteye başladığımdan beri kız arkadaşım bile olmamıştı çünkü derslerime odaklanmak, hokey oynamak ve takım arkadaşlarıma tam zamanlı babalık yapmak zaten tüm vaktimi alıyordu.

“Sana bir örnek vermem belki yardımcı olur,” diye önerdi. “Benim beş, on ve yirmi yıllık planlarım şimdiden belli mesela.”

Yok artık, bu kız delirmiş olmalıydı.

Tepkimi yüzümden anladı. “Bana deli olduğumu düşünüyor-muş gibi bakma. Ne istediğimi biliyorum sadece.”

“Hayat öngörülemezdir. Öyle planlar yapamazsın.” Bunu kendi tecrübelerimden biliyordum.

“Ben yaparım. Psikolojiye âşık olduğumda çok küçüktüm. Sekiz yaşındayken hayat planımı yapmıştım. On yedi yaşında liseden mezun olup tam bursla Dalton’a girecek, hızlandırılmış lisans programını bitirecek ve yüksek lisans yapacaktım.”

Gözlerimi kırıştırdım. “Buna daha sekiz yaşındayken mi karar vermiştin?”

“Evet.”

Tanrım. Ben sekiz yaşındayken sadece annemin yemekten önce ne kadar hokey oynamama izin vereceğini düşünüyordum. “Ya yüksek lisans programına kabul edilmezsen?”

Onu tehdit etmişim gibi bir bakış attı. “Kabul edileceğim. Tek bir şansım var ve hiçbir şeyin, *hiç kimsenin* bunu mahvetmesine izin vermeyeceğim.”

Gerilen ortamı yumuşatmaya çalıştım. “Hedeflerinin çoğuna ulaşmışsın. Bundan sonrası için planın ne peki?”

“Yüksek lisans ve doktoranın ardından spor psikoloğu olarak olimpiyat atletleriyle çalışmak istiyorum. Sonra muhtemelen bir muhasebeciyle evlenip iki çocuk yaparım. Biri kız, biri erkek.”

“Muhasebeci mi? Ofislerde küçücük masalara tıklamak yerine kahve içerken boğulup ölmeyi tercih edecek kel adamlardan mı hoşlanıyorsun?” Çocuklarının sayısını ve cinsiyetini planladığı gerçeğine değinmeyecektim bile. Muhtemelen çocukların burçlarını da şimdiden kararlaştırmıştı.

“Muhasebeciler matematikte iyi olur. STEM* alanlarında yeteneği olan insanlar genelde ilişkileri daha uzun sürdürmeyi başarırlar.”

“Özetle bir robotla evlenmek istiyorsun.”

“İstikrarlı biriyle evlenmek istiyorum.”

“İstikrarlı bir adam seni yatakta tatmin edemez.” Kelimeler düşünmeden ağızından kaçırılmıştı. Neyse ki Summer gözlerini devirse de bu konuda yorum yapmadı.

“Her neyse, al sana örnek. Şimdi sıra sende.”

“Benim planım yok. NHL’de mümkün olan en iyi performansla oynayacağım ve umuyorum ki bir gün şampiyonluk kupasını kaldıracağım.”

“Sonrasında ne olacak? Aile kurmak istiyor musun?”

“Şu an aklımda öyle bir şey yok.” Gecem gündüzüm hokeyken başka şeyleri düşünemezdim. Takım arkadaşlarımı, antrenörlerimi ya da ailemi düş kırıklığına uğratmamak için sahip olduğum her şeyle çalışıp çabalıyordum.

“Yani tek hedefin hokey ve...” Notlarını inceliyormuş gibi yaptı. “... hokey mi?”

“Aynen öyle. Bu yüzden de idman yapmadığım gün yok.”

* Science (Fen), Technology (Teknoloji), Engineering (Mühendislik) ve Mathematics (Matematik) kelimelerinin başharflerinden oluşan bir kısaltma. (ç.n.)

Summer'ın yüzünde şaşkınlık vardı. "Antrenmanınızın olmadığı günlerde de mi çalışıyorsun?"

Kafa sallayarak sandalyemde arkama yaslandım. "Performansımın düşmediğinden emin olmam gerek. Birkaç aya NHL'de olacağım."

Bana inanamıyormuş gibi bakıyordu. Cümle kurması birkaç saniyesini aldı. "Haftanın yedi günü idman yapmanın senin için iyi olduğunu mu düşünüyorsun? Peki ne zaman dinleniyorsun?"

"Antrenmanlardan sonra güzelce dinleniyorum ve genellikle günde sekiz saat uyuyorum."

"Bu hiç sağlıklı değil, Aiden."

Onun endişesine ihtiyacım yoktu. Çevremdekilerden zaten hep aynı şeyleri duyuyordum. "Bana göre her şey yolunda."

"Ama..."

"İşimiz bitti mi? Gönüllü çalışmalar için sabah erken kalkacağım da," dedim sahte bir heyecanla.

Yüzü düştüğünde suçluluk hissederek, saçma bir dürtüyle sessizliği doldurmak istedim. Fakat Summer eşyalarını toplayıp ofisten apar topar çıkınca düşünmeye dahi vaktim olmadı.

Ben peşinden çıkıp ağır kapıyı kilitlerken mırıldanarak hızlıca veda etti ve koridorda ilerlemeye başladı. Binadan dışarı adım attığımda soğuk hava suratıma çarptı. Montumu üstüme geçirirken Summer'ın kıyafetine baktım. Hâlâ nemli olan taytı ve ince kazağı, Connecticut kışına hiç uygun değildi.

"Aracın nerede?" diye seslendim arkasından.

"Yürüyerek geldim. Yurdum hemen şurada ya." Kampüse en yakın olan binayı işaret etti.

"Seni bırakayım."

Rüzgârla savrulan uzun, kahverengi saçlarını düzeltmeye çalışarak, "Gerek yok," dedi.

"Hadi ama, izin ver."

Bana öylece baktı.

Ben de ona baktım.

Burada, buz gibi esintide donmayı yeğlermiş gibi görünüyordu. Bu yüzden yüzümü yumuşatarak, “Lütfen?” diye ekledim. Bu kelimeyi kullanan sesimi tanıyamamıştım ama kız inatçı keçinin tekiydi ve bu geç saatte yalnız başına yürümesini istemiyordum.

Sonunda boyun eğip kamyonetime kadar beni takip etti. “Sporcular için standart araç falan mı bu?”

Kumandaya bastığımda siyah Ford F-450’nin farları yanıp söndü. “Hokey stereotiplerine bayılıyorsun bakıyorum da.”

“Bunlar daha çok ampirik bulgular. Bir de *country* müzik çalma listen varsa tamam demektir.”

Kapısını açıp binmesine yardım etmek için bileğini tuttum ama elime vurup iterek kendi başına bindi. Ben de yerime geçip ısıtma sistemini açtım ve ıslak bacakları için ekstra olarak koltuğun ısıtıcısını çalıştırdım. O sırada Bluetooth’um aracın ses sistemine bağlandı ve gerçekten de açılan ilk şarkı *country* türündeydi.

Yanımdan birden gülme sesi yükselince ne olduğumu şaşırıp döndüm. Summer Preston’ın kahkahasını duyacağımı hiç düşünmezdim. Bütün akşam espri yapsam da tebessüm bile etmemişti. Ama şimdi gülüşünün sesini biliyor ve onu tekrar güldürmek istiyordum.

Sonra kaşlarını çatarak kamyonetimde etrafa bakındı. “Burası güzel kokuyor.”

“Genelde kötü kokulu arabalara mı binersin?”

“Hayır. Demek istediğim, spor eşyaların arka koltukta duruyor olmalı.”

Kafamı iki yana salladım. “Bagajda duruyor. Arka koltuğumun kötü kokmasına izin veremem.”

Burnundan alaycı bir nefes verdi. Tam bir gülüş sayılmazdı ama yeterince yakındı.

“Hokey oyuncusu bir eski sevgilin mi vardı? Ya da başka bir şey mi yaşadın?” diye sordum yola çıkarken.

Camdan dışarı baktı. “Ya da başka bir şey.”

Kesin eski sevgili meselesiydi. Hokeyden bu kadar nefret etmesinin sebebi belli ki kötü bir deneyimdi. Sadece benden hoşlanmadığı için böyle davranıyor olamazdı.

Yolun geri kalanında ikimiz de sessiz kaldık. Yurda vardığımızda ona kapiya kadar eşlik etmeme fırsat vermeden inip hızla uzaklaştı. İçeri girmesini izlerken orta konsoldaki telefonum titremeye başladı. Ekranı bakar bakmaz aramaya cevap verdim. Edith Crawford’ın aramalarını görmezden gelmeyi kimse istemezdi. “Selam büyükanne.”

“Gönderdiğim paketi aldın mı? Eric kargoya vermişti,” dedi.

“Evet, çocuklar bayıldılar. Sana fotoğraf atarım.”

Takımdakiler için kazak örmek istemiş ve yapmamasını söyleyenleri asla dinlememişti. Elleri romatizmalı olmasına rağmen son birkaç ayı örgüyle geçirmişti. Lokanta işlerinden başka düşünecek bir şeyi olmasının iyi olduğunu söylüyordu.

Providence’a, evime ziyarete gitmeyeli uzun zaman olmuştu ama büyükanneyle büyükbabam, yoğun programımın arasında nefes almaya bile zor vakit bulduğumu bilip anlayış gösteriyorlardı. Ben de onlardan maçlarıma gelmesini istemiyordum çünkü lokantayı idare ettikleri için buna zaman ayırmalarını söylemek doğru gelmiyordu.

Tribünlerde ailemden birini gördüğüm son seferde on üç yaşındaydım. Annemle babam beni izlemeye gelmişti ve o hissi dün gibi hatırlıyordum. Aşırı mutlu olmuşum; hayatımın en iyi maçlarından biriydi. O kadar iyi oynamıştım ki yaşıma küçük olsa da gençler takımına seçilmiştim. Fakat o maç, anne babamın katıldığı son maç olmuştu ve artık tribünler benim adımın yazdığı formaları giyen hayranlarımla dolu olsa da o günkü duygularımı hiç hissedemiyordum. Bir daha da hissedebileceğimi sanmıyordum.

“Peki. Arayıp bir sesini duyayım demiştim. Tatilde eve gelecek misin?”

Bahar tatili çok uzakmış gibi geldiği için ne yapacağımı düşünmemiştim bile. Aklımdaki tek şey takımdan kimse atılmadan, ceza almadan ya da uzaklaştırılmadan bölge turnuvasını atlatabilmektir. Bu, görüldüğünden daha zor bir işti çünkü bizim çocukların ne boklar yiyebileceği malumdu.

“Evet, geleceğim.”

“Şu tatillerden birinde, yanında bir misafirle gelsen ne iyi olurdu.”

Büyükannem üstü kapalı sorular soracak kadar kurnaz değildi; ne bilmek istediğini çok iyi anlıyordum. İki yıldır, artık yaşlandığını söyleyerek biriyle çıkmam için başımın etini yiyor, görünüşümü *orada burada harcayacağıma* iyi bir kısmet bulmak için kullanmamı söylüyordu.

“Bu sefer de tek başımayım. Bir şeyler değişirse seni haberdar ederim.”

“Eve getireceğin kızla düzgün muhabbet edebilmek için aklımızın yerinde olması gerek, biliyorsun.”

Tanıdığım en enerjik yetmişlikler olsalar da ihtiyarlık kartını oynamaya bayılıyorlardı. Büyükbabamın diz implantları olmasaydı dağ tırmanışına bile gidebilirlerdi.

“O gün geldiğinde ikinizin de turp gibi olacağından eminim.” Gerçi bu, kısa zaman içinde gerçekleşmeyecekti çünkü sevgili yapmak bir yana, onu eve götürmeyi bile istemiyordum. Sezon devam ederken ciddi olmayan, tek gecelik ilişkilerle idare edebirdim ama bundan böyle bu da imkânsız olacak gibiydi.

“Hokey nasıl gidiyor?”

“İyi gidiyor. Yarın miniklere antrenörlük yapacağım.” Bunu kendi isteğimle yapmadığımı dile getirmedi.

“Sen küçükken baban da çocuklara gönüllü antrenörlük yapardı. Bu sayede gözü senin de üstünde olurdu.”

Güldüm. “O yüzden de yeterli kavga deneyimim olmadı.”

“Bu şekilde devam et, çocuğum. Dişlerini kaybetmeni istemeyiz,” dedi büyükannem ciddiyetle. “Eh, ben artık kapatayım. Bir daha aradığında bana heyecan verici haberler ver, olur mu? Bu yaşlı kadının canını sıkma.”

“Bende bolca heyecan verici hikâye var zaten, büyükanne.”

Hımladı. “Bana anlatabileceğin şeyler değildir herhalde. Bugünlerde siz üniversiteliler neler peşindesiniz kim bilir.”

“Ben onlardan değilim. Ben bir meleşim.”

“Eminim öylesindir. İyi geceler, ufaklık.”

“İyi geceler, büyükanneçğim.”

7 | SUMMER

DÖRT DÖRTLÜK.

Bu, kendim icat ettiğim dört dörtlük formülün neden son derece zararlı olduğuna dair uzun bir liste vermeden önce terapitime söylediğim şeydi.

Yüksek lisans ön koşullarından biri, geçen sömestr kampüsteki terapistlerden biriyle görüşmekti. İlk başta benim için sıkıntı olmamıştı ancak terk edilme sorunlarımla ilgili detaylar gün yüzüne çıkmaya başlayınca işler değişmişti. Terapinin eğlenceli olmadığını kim söylemişti?

Benim için belirlenen terapist Sophia, ilişkilere bakış açımla ilgili pek çok yorumda bulunuyordu. Görünüşe bakılırsa insanları, onlar beni terk etmeden önce terk etme planım pek de sağlıklı değildi. Buyur buradan yak! Ona göre birinci sınıftan beri sadece Amara ve Cassie'yle -Sampson sayılmıyordu çünkü o, doğduğumdan beri hayatımdaydı- arkadaş olmamın sebebi, yeterince iyi olmadığım için terk edileceğim düşüncesiyle insanlara bağlanmaktan korkmamdı. Babam sağ olsun.

Bunlar ağır meselelerdi ama zamanla çoğunu çözmüştük. Çoğu diyordum çünkü henüz babamla konuşmamıştım. Sophia, onu ararsam belirsizlikten kurtulacağımı, herhangi bir beklen-

tim kalmayacağını söylüyordu. Bu konuşmayı son seansımızda yapmıştık. Sonrasında kredirmi tamamladığımı için bir daha terapiye gidesim gelmemişti.

Havuza dalan birinin sıçrattığı sular, bekleme alanının camlarına çarptı. Seansımız için kampüsün kapalı yüzme havuzunda buluşmayı önerdiğim Aiden'in gelmesini beklerken gözümü kapıya diktiğim sırada telefonum, kardeşlerimden gelen mesajlarla titredi. Dün geceki Dalton hokey maçından bir fotoğraf atmışlardı.

Prestonlar

Serena: Sen bu çocuklarla aynı okulda mısın şimdi?

Serena: Offf, yakıyorlar yemin ederim.

Shreya: Bütün o “ben hokeycilere yanaşmam” lafları sırf hepsini kendine saklamak içindi, değil mi?

Shreya: Herhangi birinin erkek kardeşi var mı acaba?

Summer: Siz daha on beş yaşındasınız. Uçkurlarınıza sahip çıkın.

Summer: Bu fotoğrafı nereden buldunuz ayrıca?

Serena: Okulla maça gittik. Sizinkiler Toronto Üniversitesi'nin kışını fena tekmelediler.

Summer: Babam da sizinle miydi?

Serena: Senin haberin yok mu? Babam geçici teknik direktörlük için Boston'da.

Yüreğim ağzıma geldi. Babam buradaydı. Eh, birkaç saat uzaktaydı ama *buradaydı*. İlişkimizi düzeltmek için mi yakınım gelmişti? Yoksa her şey yine kariyeri için miydi? Kardeşlerimin, gitmemeleri gerektiğinden emin olduğum bir maça gizlice gitmelerinden, babamın orada olmadığını anlamalıydım zaten. Gerçi hokey aşkı Preston kanına işlemiş olduğundan onları suçlayamazdım.

“Bunu nasıl başardın?” Aiden'in sesi beni düşüncelerimden uyandırdı.

Öğlen güneşi etrafını hale gibi sararak bir tür tanrısal varlığa benzemesine neden olmuştu ve maçın ardından yaptıkları birkaç saatlik dönüş yolculuğuna rağmen nasıl bu kadar derli toplu görünebildiğine dair hiçbir fikrim yoktu. Aslında başka zaman buluşmayı teklif etmiştim ama vakit harcamamızda ısrarcıydı. Eh, ikimiz de bu projenin bir an önce tamamlanmasını istiyorduk.

“Bağlantıları olan tek kişi sen değilsin, Crawford.”

Yüzme havuzu, nadiren de olsa bazı öğleden sonraları tamamen boş oluyordu. Tesise gizlice girebilmek için doğru zamanı bulmak adına programı ezberlemek haftalarımı almıştı. Bugün dalış takımı yarışmaya gitmişti ve bu yüzden de içeride pek kimse yoktu.

Üstümüzü değiştirmek için ayrı soyunma odalarına gittik. Bikinimi giyip kendimi aynada gördüğümde seçimimden pişman oldum. Muhtemelen daha kapalı bir şey seçmeliydim ama hem altını hem üstünü bulabildiğim tek bikiyim bu olmuştu.

Dışarı çıktığımda, beni bir bankın yanında bekleyen Aiden bakışlarını bacaklarımdan yukarı kaydırıp yüzüme dikti. Sade kırmızı bir havuz şortu giymişti, üstü tabii ki de çıplaktı ve ben gözlerimi yüzüne çevirmekte zorlanıyordum çünkü... karşımdaki manzara mükemmeldi.

“Beni üstsüz görmek istiyorsan söylemen yeterdi, Gün Işığı. Yüzme dersi ayarlamak zorunda değildin.”

“Bana öyle deme,” dedim, sesiyle düşüncelerimi böldüğünde. “Ayrıca Dalton’ın dedikodu sayfalarında yeteri miktarda üstsüz fotoğrafın dolaşıyor. Saklı bir cevher sayılmazsın.”

“Güncel haberlerden de geri kalmıyoruz, ha?” Kıkırdadı. Bakışlarını yüzümden başka bir yerime asla çevirmiyordu. “Eee, anlat bakalım. Yüzmenin bize ne faydası olacak?”

“Alternatif antrenman. Egzersizleri çeşitlendirip farklı spor dallarıyla ilgilenmek, öğrenci olan sporcular için çok faydalıdır. Ayrıca yüzmek, zorlu antrenmanların ardından vücudunu gev-

şetir.” Tavsiyeme uyup dinlenmeyecekse ben de en azından haftanın yedi günü çalışma açlığını bastırarak minimal egzersizler yapmasını sağlayacaktım.

“En son havuzda yüzdüğümde on beş yaşımdaydım.”

“Burada cankurtaran yok. Boğulursan seni kurtarmam, ona göre.”

Gücenmiş gibi yaptı. “Ben senin kobayınım, ölmeme nasıl izin verirsin?”

“Süreç içinde birkaç kayıp vermek başvurumu olumsuz etkilemez.” Attığı karanlık bakış beni gülümsetti. “Havuzda son giren, diğerine akşam yemeği ısmarlar,” dedim ve koşmaya başladım. Tam kenara varıp atlayacakken Aiden kolunu belime doladı ve beni döndürerek havuza daldığında ilk onun sırtı suya değmiş oldu. Etrafım klorlu su ve Aiden’la sarılmıştı. Yüzeye çıktığımızda hâlâ sert kollarının arasındaydım.

Kulağıma, “Ben kaybetmem, Preston,” diye fısıldadı.

Tenimden isteğim dışında bir ürperti geçerken kendimi ondan kurtarıp uzağa yüzdüm. Soğuk suda olmama rağmen neden böyle yandığımı bilmiyordum. “Toronto Üniversitesi’ne karşı aldığınız galibiyetin etkisinden hâlâ çıkamadın herhalde.”

Etrafımda yüzerek bir daire çizdi. “Ondan önceki tüm galibiyetlerin de.”

Sonraki otuz dakika için tek gayem yüzündeki kibirli sırıtışı silmek oldu. Fakat yavaş turlarla başlasak da her seferinde belirlediğim hedefin üzerine çıkıyor, yüzmekle ilgilenmediği konusunda yalan söylediğinden şüphelenmeme neden oluyordu.

Havlumun yanına bıraktığım telefonumun çaldığını duyunca havuzdan çıktım. Eğer içeride cankurtaranlar olsaydı cihazı elimden alıp havuza fırlatırlardı. Bir yarışma esnasında birinin telefonu çalıp da yüzücülerden biri kendisine mi bildirim geldi diye bakmak için yüzmeyi bıraktığından beri Dalton’ın yüzme tesislerine telefon sokmak katiyetle yasaktı. Artık görevliler tele-

fon bağımlılığımız ve çürüyen beyinlerimizle ilgili anonslar yaparak kafamızı ütölüyorlardı.

Fazla çalmasına izin vermemek için aceleyle telefonu açtım. “Alo?”

“Umarım benden kaçmıyorsundur, Gün Işığım.”

Kulaklarıma dolan ses, mideme bir kurşun gibi oturdu. “Çok yoğunum baba.”

“Ailene zaman ayıramayacak kadar mı?”

Göğsüm derin bir nefesle şişerken telefonu tutan elimi sık-tım. “Ustasından öğrendim.”

Babam bir süre sessiz kalsa da iğnelememi duymazdan geldi. “Birkaç ay Boston’da olacağım. Görüşmeyi çok isterim.”

Kırgınlık hissi omurgamı titretirken, Aiden soru soran göz-lerle bana doğru yüzdü. Gözlerimi ne kadar hızlı kırptırdığımı fark etmiş olmalıydı. “Görüşemeyiz. Müsait değilim,” dedim ve tam Aiden geldiğinde telefonu kapattım.

O, bacaklarımın dibinde dururken telefonu havlunun yanına attım. Gözlerimin klor yüzünden kızarmadığını anlamayacağını düşünecek kadar aptal değildim. Bu yüzden bana bir şey sorma-sına izin vermeden suya dalıp yüzmeye başladım. Ciğerlerimdeki yanma hissi düşüncelerimi bastırmama yardımcı oldu. Yirmi yıldır işiyle çok meşgul olan babam şimdi kalkmış, benim uzun zaman önce kapatıp çivilerle sağlamlaştırdığım kapıyı açmaya çalışıyordu. Bu gerçekten hiç adil değildi.

İri bir el kolumu kavrayıp beni durdurdu. Aiden beni kendisi-ne doğru çektiğinde yüzü endişe doluydu. “Ne oldu?”

Başımı iki yana salladım. “Bir şey yok.”

“Summer.”

“Bir şey yok dedim ya,” diye çıkışıp kolumu ondan kurtardım ve havuzun kenarına yüzdüm ama bu kez de ayak bileğimden tutarak beni durdurdu. Kahretsin, çok inatçıydı.

Havuzdan çıkarken pürüzsüz gövdesini süsleyen su damlalarıyla *Sports Illustrated* dergi reklamlarından fırlamış gibi görünüyordu. Bense kan çanağına dönmüş gözlerim ve yüzüme yapışmış saçlarımla onun tam tersiydim.

Ayaklarımızı suya sokup yan yana havuz kenarında otururken pencerelerden içeri süzülen turuncu güneş ışınları cildimizi ısıtıyordu. Az önceki tuhaf patlama anımın aroması klor kokusuna karışmıştı. Burnumdan ıslak uyluklarıma damlayan suları izlerken hızlı hızlı nefes alıp veriyordum. Aiden sessizce oturuyordu ama varlığı hafife alınacak gibi değildi.

“Üzgünüm.” Sözcük, ağzımdan öyle ani çıkmıştı ki neredeyse avuçlarımla toplayıp ağzıma geri tıkmaya kalkışacaktım. Bu tek kelimenin taşıdığı kırılğanlığı sezip ne anlama geldiğini çözmeye çalışacak diye ödüm kopuyordu. Havuzun kenarını sıkıca tutup bakışlarımı suya diktim; Aiden’la göz teması kurmamaya özen gösteriyordum. Sonra iri elini benimkinin üzerine koydu ve sık-tığım parmaklarımı gevşetmem için beni zorladı.

Gözlerime bakarak, “Duyguların için özür dileme. Özellikle de benden,” dedi. Güneş, yeşil gözlerinin zümrüt gibi parlamasına, saçlarının ışıldamasına neden olmuştu. Daha fazla konuşmadı. Fakat elimi nazikçe sıkarak, göğsümdeki düğümün çözülmesini sağladı. Ben de ona izin verdim.

“VAY canına.” Donny, proje taslağını masaya atıp sandalyesinde arkasına yaslandı. İğneleyici ses tonuna bakılırsa bu olumlu bir *vay canına* değildi. “Metodolojin kişiliksiz.”

Omuzlarım çöktü. Langston’a taslağını göndermişim, o da her cümlenin yanına bir şeyler karalamıştı. Dolusuyla soru işareti çizmek yerine birkaç not ekleseydi belki biraz faydası olurdu. Ben de bunun üzerine gönülsüzce de olsa Donny’ye mesaj atıp yardım istemişim ve şimdi öğrenci dinlenme salonundaydık.

“Nasıl kişiliksiz?”

“Sıkıcı yani. Daha fazla test yapman lazım.”

“Haftada iki defa değerlendirme, bir defa da ACSI-28* testi yapıyorum zaten. Bu, belirtilen kriterlerden daha fazlası.” Öz değerlendirme testlerinde Aiden’den birtakım sorulara cevap vermesini istiyordum. Sportif sorunlarla başa çıkma becerileri envanteriyse kampüsün spor psikoloğu Dr. Toor tarafından yönetilecekti. Basit bir metodolojiydi ancak bildiğim her şeyi gösteriyordu ve başvuru kabul komitesinin de istediği buydu.

“Ben sadece sana uzman görüşü sunuyorum.”

Hüsran ve sinir, tenimi gıdıkladı. “Tamam, ne yapabileceğime bakarım.”

“O kadar da acınası değil gerçi. Ama Doğu Yakası’ndaki en rekabetçi programlardan biri için yarıştığını aklından çıkarmamalısın.”

Midemde stresin oluşturduğu ağır taşları hissedebiliyordum. “Sağ ol,” diye mırıldandığımda eşyalarını topladı ve stres kaynağı varlığını da alıp yanımdan ayrıldı. Tam derin bir nefes alıyordum ki yanımdaki sandalye tekrar çekilerek irkilmeme neden oldu.

“Selam, Summer.”

Döndüğümde sarı saçlar ve kahverengi gözlerle karşılaştım. Üstünde kolej ceketini olmasaydı bile vücut tipinden futbolcu olduğunu anlayabilirdim. Connor Atwood, futbol takımımızın oyun kurucusu ve Sampson’ın arkadaşıydı. Bu nedenle birinci sınıftan beri tanışıyorduk ama hiç konuşmamıştık.

“Selam, Connor.”

Rahatlamış gibi bir nefes verdi. “Adımı unuttuğundan eminim aslında, biliyor musun?” Elini gergince saçlarından geçirirken bana tatlı bir tebessümle baktı. “Buraya oturmam senin için sorun olmaz, değil mi? Tabii birini bekliyorsan hemen kalkabilirim.”

* Sportif sorunlarla başa çıkma becerilerini ölçen psikolojik test. (ç.n.)

Bu soruyla dolaylı olarak erkek arkadaşım olup olmadığını soruyordu emin değildim. Ama karşımdaki sporcu da olsa şu anda bir şekilde dikkatimi dağıtmaya ihtiyacım vardı.

Havuzda yaşananlardan sonra Aiden’la aramız tuhaflaşmıştı; yani en azından bana öyle geliyordu. İddiayı kaybettiğimden dolayı ona yemek ısmarlamakta ısrar ettiğimde reddetmişti. Ben de acımayla bakan gözlerine sinir olduğum için avucuna bir banknot sıkıştırıp uzaklaşmıştım ve huzursuzluğum hâlâ geçmediği için bir sonraki görüşmemizi ertelemeyi planlıyordum.

Tekrar Connor’a odaklanarak başımı iki yana salladım. “Hayır. Birini beklemiyorum.”

Düzenleme
Ny.Ozlem

8 | AIDEN

BİR SÜREDİR sabahlarıma, altı yaşındaki çocuklar tarafından rinkte itilip kakılarak başlıyordum. Birkaç hafta önceki hayatımla şimdiki hayatım arasındaki zıtlık yadsınamaz büyüklükteydi.

“Kız nasıl? Sinirlerini bozmayı becerdin mi?”

Çocukların dersinden sonra ofisinin önünden geçerken koçun sesi kulağıma gelince durdum. Masasında oturmuş, bilgisayarında çalışırken gözlüğünü burnunda aşağı kaydırmıştı. Bu soruyu sormasının sebebi takım arkadaşlarımla susmak bilmeyen koca çeneleri miydi yoksa Summer beni ona şikâyet mi etmişti? Yoksa cenaze çiçeklerinden mi bahsetmişti?

Yüzmeye gittiğimizden beri aramızda bir huzursuzluk vardı ve kaynağı ben değildim. Summer’ın neden utandığını bilmiyordum. Herkesin kötü günleri olurdu ve o telefon görüşmesi de onun için böyleydi. Onu kimin aradığını merak etmediğimi söylesem yalan olurdu gerçi. Nefret ettiği hokey oyuncusu eski sevgilisi miydi? Acaba adam tanıdığım biri miydi? Eğer öyleyse bir daha telefon edip onu rahatsız etmemesi için haddini bildirebilirdim. O gün havuzda kızaran gözleriyle sürekli çektiği burnu, göğsüme bir şiş batırılmış gibi hissetmeme yol açmıştı ve bundan hiç ama hiç hoşlanmamıştım.

“Beni henüz boğmadı. Sanırım bu iyiye işaret.”

Koç genzinden bir ses çıkardı. “Böyle devam et. İhtiyacım olan son şey Dekan Hutchins’in enleme binmesi.”

Ofisin içine doğru temkinli bir adım attım. “Kamu hizmeti saatlerimi düşürmesi için onunla konuşmayı hiç denediniz mi?”

Sonunda gözlerime baktığında alnındaki kırışıklıklar derinleşmişti. “Denemez olur muyum? Pijama partisinde, âşık olduğumuz kişilerin dedikodusunu yaptıktan sonra konuştum.”

Bunu hayır olarak alıyordum. Koçun bilgisayarına geri dönmesiye gitmem için bir işaretti.

Arenadan çıkıp aracımla eve doğru ilerlerken hafta boyunca ilk kez huzurlu hissediyordum. Serin esinti yanan tenime çarpıyor, akşamüstü göğü içime sakinlik veriyordu. Fakat eve adımımı atar atmaz bu his kayboldu.

Ev arkadaşlarım mutfak tezgâhının etrafında toplanmışlardı. Dylan beni görünce parmağını dudaklarına götürdü. Tezgâhta jöleye benzer yapışkan, yeşil bir madde vardı ve içinde de bir ceptelefonu duruyordu.

Cole yanımdan hızla geçip dehşetle keskin bir nefes aldı. “Siktiğimin salakları!” Yumruğunu yeşil maddenin içinde daldırıp telefonu almak istedi ama bunu yapamadan Kian onu durdurdu.

“Bunu yapmak saatlerimizi aldı, şimdi mahvedemezsin. Bilimin güzelliğinin tadını çıkar.”

“Bilimine sokayım, Ishida.” Cole telefonunu çekip alarak her yeri batırdı. O ve Sebastian evdeki tek üçüncü sınıflar oldukları için Cole’la uğraşmak herkesin hobisi olmuştu.

“Boş vakitlerinizi böyle şeylerle geçirdiğinizi görmek ne güzel.” Buzdolabından bir içecek aldım.

“Boş vakit geçirmiyoruz, bu akşamdan önceki kritik saatleri değerlendiriyoruz,” dedi Kian, ağzına tıktığı jölenin arasından.

“Bu akşam ne var ki?” dedim ilgisizce.

“En sevdiğimiz kız birliğinin her sene düzenlediği toga* partisi. Tanrım, aklın nerelerde?”

Kendi en sevdiği kız birliği yani. Geleneksel araba yıkama etkinliğinde fazlasıyla cömert olduğu için o birliğin kızları ona ünlüymüş gibi davranıyordu. Karşılıklı çıkar ilişkileri olduğu söylenebilirdi.

“Size iyi eğlenceler.”

Kian’ın ağzı bir karış açıldı. “Şaka mı yapıyorsun? Beta Phi diyorum, oğlum! O kızlar senin şahsi amigo kızların gibi!”

“Gelemem. Summer’la buluşacağım.”

Arkadaşım jöleye bulanmış ellerini yıkadı. “Başka zamana ertele. Yale meselesinin suçluluğunu omuzlarında taşımayı bırakmalısın. Biz de hatalıydık.”

Mesele suçluluk duygusu değildi. O olay, kaptan olarak kaçmaya çalıştıklarıma ve hayatımdaki farklı şeylerin arasında denge kuramadığım gerçeğine gözümü açmıştı sadece. Küçükken tek derdim hokeyle derslerdi ve ailem sayesinde her şey dengede idi. Lisede bu karışıma, başa çıkmayı beceremediğim yas eklenmişti. Şimdi bir de şahsi hayatım devredeydi. Yıllar içinde hayatımda hiç değişmeyen tek şey hokey olmuştu. Ergenliği atlatmama yardım eden ve NCAA’nın en iyi performansına sahip takımına girmemi sağlayan şey hokey yeteneğimdi. Şimdi her şeyi batırıp ondan uzaklaşmak zorunda kalmak korkunç bir başarısızlık olurdu.

“Summer bir parti için buluşmayı ertelememe izin vermez.”

Kian telefonunu çıkardı. “Ben ona mesaj atarım. Zaten beni daha çok seviyor.”

“Numarası sende var mı?” İkisinin samimi olduğu düşüncesi aklımdan geçse de bunu gözümde canlandıramıyordum. Aslında bu, Summer’ın neden hokeyden nefret ettiğini açıklayabilirdi fakat böyle olsa bile o kişinin, takımın denyolarından biri olmasını beklerdim. Sevgili *Golden Retriever*’ımızın değil.

* Antik Roma giysisi. (ç.n.)

“Var tabii. Üçüncü sınıftan beri arkadaşız.”

İşe bak. Kian’ı bırakıp duş almak için odama gittim. Çıktığımda Summer’in cevabını gösteren bir ekran görüntüsü atmıştı.

Tamam. Başka güne ayarlarım.

Sanırım gerçekten de Kian’ı daha çok seviyordum.

Merdivenden inerken Kian’ı togayla görünce yarı yolda durdum. Kumaşı broşla tutturmuş, kafasına da altın rengi yapraklardan bir taç takmıştı.

“Kostüm giymek zorunlu değil, biliyorsun değil mi?”

Yanımdan çabuk adımlarla geçti. “Kızlara istedikleri şeyi vermeliyiz. Dylan sana da bir tane ayarladı.” Tırabzana asılmış toga ya işaret etti.

Beyaz kıyafeti gönülsüzce alıp koridordaki tuvalette üstüme geçirdim. Dylan bir kostüm planı yaptıysa buna karşı çıkmamak en iyisiydi. Cadılar Bayramı’nda da ben Pamuk Prenses olmuştum, onlar da cücelerim. Ve şaşırtıcı şekilde iyi tepkiler almıştık.

Beta Phi evine vardığımızda kendimizi beyazlar denizinin içinde bulduk. Kian eşikten geçer geçmez yanımdan ayrılırken ben, oturma odasında bira bardaklarına pinpon topu sokma oyunu oynayan birkaç kişiyi selamlamaya gittim. Dylan ise yanından geçen herkesin ağzına tekila dökme işine girişmişti. Ardından, erkek birliği üyelerinin *Çifte D!* tezahüratları eşliğinde, diğer elindeki şişeyi kafasına dikti. Eli yine her zamanki gibi ortalıkta yoktu ve üçüncü sınıflar muhtemelen dışarıda, onları göremeyeceğim bir yerde sigara içmekle meşguldüler.

Oturma odasındakilerle birkaç tur oyun oynadıktan sonra, Dylan’ın bir an ayılsa da hemen ardından kendini kör kütük sarhoş etmesini izlemeye koyulmuştum ki Kian keskin bir nefesle bana çarpıp dili dolanarak, “Sıçtık,” dedi. “Benden nefret edecek sin ama sanırım saklanman gerek.”

Beni mutfığa itmeye çalışırken onu durdurdum. “Ne diyor sun sen be?”

Yutkunup telaşla etrafa bakındı. “Summer’dan görüşmenizi ertelemesini rica etmiştim ya hani?”

Yavaşça kafa salladım.

“Şey, aslında ona senin çok fena hasta olduğunu söyledim.” Yüz ifademi gördüğünde rengi attı. “Gıda zehirlenmesi dedim! O kadar ciddi bir şey değil yani. İyileşip partiye gelmiş olamaz mısın?”

“Ona yalan mı söyledin?”

“Küçücük, bembeyaz bir yalan kimseyi incitmez. Ama sen yine de banyoya falan saklansan iyi olur.”

“Hiçbir yere saklanmıyorum.”

Bıkkın bir nefes verdi. “Hadi ama! Benim için yap. Summer bazen cidden korkutucu olabiliyor ve...” Cümlesi yarıda kesilirken yüzü kirece döndü.

Bir anda öfkeli bir esmer karşımda bitiverdi. Kendime engel olamadan, vücudunu saran mini, beyaz elbiseyi inceleyip yutkundum. Kırmızı plastik bardağı tutan parmaklarını sıktığını gördüğümde ancak kendime gelebildim. “Partiye gelemeyecek kadar hasta değilmişsin bakıyorum.”

“Düşündüğün gibi değil,” dedim.

Doğruyu söylediğimden emin olmak istermiş gibi gözlerimi inceledi, sonra hayal kırıklığı dolu bir nefes vererek arkasını dönüp gitti. Kian bir küfür savurarak telaşla peşine düşmek isteyince ayağı bir yere takıldı ve elindeki plastik bardağın içindeki tüm sıvı çıplak gövdeme boca oldu.

BANYO şekerleme kokuyordu.

Ve o kadar küçüktü ki sığmaya çalışırken neredeyse tezgâhtaki eşyaları devirecektim. Fakat bir kız birliği evinde üstüne içecek dökülmesinin en iyi yanı, banyolarda temizlik için gereken her türlü şeyi bulabilmektir.

Tam karnımı silerken kapı topuzu hareket etti.

“Dolu,” diye mırıldandım ama dışarıdaki durmadı. Daha yüksek sesle, “Dolu,” desem de kapıyla oynayan kimse, açmak için uğraşmaya devam etti. Sonunda siktirip gitmesini söylemek için kapıyı hışımla çektim ama kızın biri banyoya dalıp kendini üstüme attı.

“Aman Tanrım!” Avuçlarını ıslak karnımdan göğsüme doğru kaydırıp ve sıktı.

Lanet olası kız birlikleri.

“Cidden sensin! O sürtük Bianca’nın yalan söylediğinden emindim ama gerçekten buradasın!”

“Aynen.” Ellerini üstümden ittim. “Sonra gel istersen. Bu banyoyu ben kullanıyorum.”

Kız gevşek ellerimden kurtulup belime tutundu. “Ah, bu banyoyu birlikte çok daha iyi bir şekilde kullanabiliriz.” Kapıyı tekmeleyerek kapattı. “Külotumun ne renk olduğunu tahmin etmek ister misin?”

Az kalsın kendi tükürüğümle boğulacaktım. Dikkatimi çekmek için bayağı iyi bir yöntem seçmişti. Fakat ne yazık ki bu akşam benim dikkatim başka bir kızdaydı. Karşılaştığımızda Summer’ın yüzünde beliren incinme gözümün önünden gitmiyordu.

“Bak, çok hoş bir kıza benziyorsun ama...”

“Yanlış cevap,” diyerek lafımı böldü ve beyaz elbisesinin eteğini yukarı çekti. “Doğru cevap...”

Külot giymemişti

Kafamdaki gerginliği biraz olsun azaltabilmek için burun kemiğimi sıktım. Daha sonra pişman olur muydum bilmiyordum fakat hemen buradan çıkıp gitmem gerekiyordu. “Adını bile bilmiyorum.”

“Takıldığın her kıza adını mı sorarsın?”

Eh, tabii ki sormazdım ama şu anda doğru gelmişti. “Seni tanımıyorum.”

“Ama ben seni tanıyorum.” Tek cevabı bu oldu. Fikrimi değiş-tirmediğimi grnceyse, “Ayy, tamam!” dedi. “Adım Crystal. Hangi erkek, karşısında soyunan bir kıza adını sormayı düşünür ki?”

Hiçbir erkek düşünmezdi. Asla.

Kız bana yanaştığında burnuma alkol kokusu doldu. Ayıkken bu kadar manyak olmadığını bilmek rahatlatıcıydı. Tam onu uzak-laştırıp nazikçe banyodan dışarı itecektim ki biri kapıyı tıklattı.

Crystal, “Meşgulz!” diye seslenirken dikkati dağılınca ken-dimi ondan kurtarmayı başardım.

“Kusura bakma, bu akşam olmaz.”

Banyodan çıkıp kapıyı arkamdan kapattığında kızın küfrü-nn geri kalanını duymadım. Merdivenden inip bira lekeli to-gamı dzeltiyordum ki koridorda Summer’ı gördüm.

Kalabalığın arasından ilerlerken, konuştuğu kişiyle etkileşi-mini izledim. ocuk onun dibine girip saçının bir tutamını kula-ęının arkasına sıkıştırdı. Summer hafifçe, çok hafifçe gülümsedi ve bu bana, dokunuştan rahatsız olduğunu gösterdi.

Ben yaklaşırken ocuk içkiyle alakalı bir şeyler mırıldandı, sonra Summer’ın elindeki plastik bardağı aldı. “Bana ismini sy-lemedin.”

“Summer. Mevsim olan.”

ocuk beyaz dişlerini gösteren salak bir sırıtış takındı. “Gözlerin aynı güneş gibi parlıyor, Summer.”

Glşm bastırdım. Bir sonraki hamlesi gözleri hakkında la-net bir roman yazmak falan mı olacaktı acaba? Ne utanç verici bir andı. Ama ocuk mutfağa doğru seğirtirken Summer’ın yanakları pembeleşmiş, dudaklarından şaşırtıcı bir kıkırtı dökülmüştü.

“Summer. Mevsim olan, ha?” dedim, bir yerlere dalmış gibi konuşarak. “Başka ne olacaktı? Summer... isim olan mı?”

Bana yandan bir bakış attı. “İnsanları gizlice dinlemek hiç hoş bir davranış değildir.”

“Gizlice dinlediğim yok. Nasıl olduğuna bakmaya gelmiştim ama görünen o ki Summer, mevsim olan, gayet iyiymiş.”

Bunu hiç komik bulmamıştı. Bense kahkaham dışarı taşmasın diye elimden geleni yapıyordum.

“Her hafta performansın hakkında Kilner’a rapor verdiğimi biliyorsun, değil mi? Galiba final maçında oynamak istemiyorsun,” dedi aldatıcı bir tatlılıkla.

Bana çok kızmışken ve hayatım ellerindeyken gülmemeliydim. Güç de olsa kendimi tutarak ona bir adım yaklaştım. “Sınavı geçmek için ne yapabilirim?”

Summer kendinden emin şekilde, olduğu yerde kaldı. “Seanstan kurtulmak için yalan uydurmamakla başlayabilirsin.”

Yüzümü ekşittim. “Özür dilerim. Kian’ın öyle bir bahane uydurduğundan haberim yoktu. Senin seansı başka zamana almayı kabul ettiğini söyledi diye partiye geldim. Sana asla yalan söylemem, inan bana.”

Başını düşünceli bir şekilde yana eğdi. “Verdiğin sözleri tutabileceğinden şüpheliyim ama neyse.”

“O zaman bana güvenebileceğini göstermeme izin ver.”

Tam o sırada Bay Şair, Summer’ın içkisiyle geri döndü. “Sadece bira kalmış.”

Sinirlenerek gözlerimi yumdum çünkü genç kadının bakışları yumuşamış ve gerginliği yatışmaya başlamıştı. Ama benim, onunla birkaç dakika daha yalnız kalmaya ihtiyacım vardı.

“Sağ ol.” İçkiyi alıp kafama diktim ve boş bardağı çocuğun eline tutuşturdum. “Şimdi uza.”

Ondan üstün olduğumu gösterircesine tepesine dikildiğimde çocuk hiddetlendi ve bir şey desen diye Summer’a baktı ama aradığı cevabı bulamayınca azıcık da olsa içimi burkan, hüznü bir kafa sallayışıyla yanımdan ayrıldı.

Summer, “Kendini affettirmek mi istiyorsun?” diye sorarak dikkatimi yeniden kendine çekti.

Soruyu ciddi bir tavırla sormuştu ama zihnim bunu müstehcen bir ima olarak algıladı. Nasıl algılamasındı ki? Altdudağını dişlerinin arasına alarak beni izleme şekli, karnımın derinliklerinde bir şeylerin kıpırdamasına yol açıyordu. Elbisesinin üst kısmı avuç içi kadardı ve bu kadar öfkeli olmasaydı şu anda ale-tim yarı sertleşmiş olurdu.

Of, kimi kandırıyordum? Bana çamura bulanmamı tercih ediyormuş gibi bakmasına rağmen fena sertleşmiştim.

Yutkundum. “Evet.”

Kişisel alanıma girdiğinde kalbimin temposu da değişti. Loş ışık yüzünden, ne düşündüğünü tam olarak anlayamasam da aklımdan benimle aynı şeyleri geçirdiğini umuyordum. Ellerini kaldırıp göğsümden yukarı kaydırarak boynuma dolayacakmış gibi yaptığında beklentiyle doldum. Şu anda böyle bir şey yaşanıyor olamazdı. Eğer bana bu şekilde ders verebileceğini sanıyorsa yanılıyordu. Çünkü vücudumun bu yakınlığa verdiği tepkiyi fark ettiği anda öfkesi yenilenecekti.

Fakat kendimi boş bir yatak odasında ya da banyoda affettirebileceğimi fısıldamak yerine bir anda geri çekildi. “O zaman bu gece güzel bir uyku çeksen iyi olur.”

Gülümsemesinden akan şeytanlık, yarın kıcıımı çok kötü tek-meleyeceğinin göstergesiydi.

9 | AIDEN

BİR PARTİYE katıldığımızda ertesi sabah ev hep çok sessiz olurdu. Bazen güneş ışıkları pencerelerden içeri süzülürken kuşların cıvıltısını bile duyabilirdik. Bugün ise güneş ışığı Summer Preston'ın ta kendisiydi ve bizden intikamını almaya gelmişti. Kuş cıvıltılarının yerini ise beni yatağımdan sıçratan gürültülü bir alarm sesi almıştı. Kafamı yastığın altına soksam da alt kattan gelen alarmı bastıramadım ve sonunda yorganımı üstümden atıp bir hışım odamın kapısını açtım. Kian da Shrek desenli *boxer* şortuyla kendi odasından çıkıp ellerini kulaklarına bastırmıştı.

“Tanrı aşkına, durdurun şu sesi!” diye bağırdı.

Sebastian en alt basamaktan homurdandı. “Cehennemde miyiz?”

Dylan, “Kusacağım galiba,” diyerek odasına geri koştu.

Sonra birden ses kesildi ve Summer parlak bir gülümsemeyle karşımıza dikildi. “Günaydın millet!”

Kian onu görünce bana sert bir bakış attı. “Onu kızdırmaman gerektiğini daha öğrenemedin mi?”

“Bu ne şimdi?”

Summer kendinden memnun şekilde sırtıttı. “Dünkü seansımızı kaçırdığın için ben de bugüne ayarladım. Dağ yürüyüşüne gidiyoruz!”

Aşağıdaki Sebastian burnundan nefes vererek gülerken ellerini başından çekmemiştir. “Evet, kesin hâlâ sarhoşum.”

“Kian bu projede hepinizin bana yardımcı olacağını söyledi. Fikriniz değişmediyse ve kaptanınızın takımdan uzaklaştırılmasını istemiyorsanız hemen odalarınıza gidip giyinseniz iyi edersiniz.” Herkesten homurtular yükselmeye başlayınca Summer, Tanrının belası alarmı yine çalıştırdı. “Beş dakikanız var.”

“ŞU lanet herifi uçurumdan itecek enerjim olsaydı anında yapardım,” diye mırıldandı Dylan, akşamdan kalmalığın verdiği mahmurlukla.

Elini kolunu savurarak Summer’la muhabbet eden Kian’a dik dik bakıyordu. Onun cömertçe gönüllü olması sayesinde herkes bu işkenceye maruz kalmıştı. Eli bu sabah ortalarda olmadığı için paçayı kurtarmış, Cole ise kendini bodrum kata kilitlemişti.

Benim bugünkü işkencem, diğerlerininkinden daha ağırdı zira bu uzun yürüyüşte gözlerimi Summer’ın kışından uzak tutmaya çalışmak zordan da zordu. Mükemmel kıvrımlı kışını saran dapdar bir taytla göbeğini açıkta bırakan, taytıyla takım uzun kollu bir üst giymişti ve ona bakarken, dün akşam partide bana yaklaştığı anları düşünmeden edemiyordum.

“Uzaklaştırma almamam için tek çaremiz bu,” dedim.

“Uzaklaştırma almanı buna tercih ederdim sanırım,” diye homurdandı Dylan.

Summer, omzunun üstünden bize baktı. “Hadi ama çocuklar! Siz ülkenin en iyi sporcularından değil misiniz?”

Dylan, “Buzu seçmemizin bir nedeni var, Summer. Spor ayakkabı giyip dağda dolaşmak isteseydim seri katil olurum,” diye karşı çıktı.

Genç kadın onun halini komik bulmuş gibiydi. “Dün gece kendini kaybedecek kadar içmiş olman benim suçum değil.”

Esasında Dylan ne kadar içerse içsin akşamdan kalma olmazdı. Bugün bu halde olması, dün cidden alkol sınırını aştığını gösteriyordu. Neyse ki ben sadece bir bardak içmiştim.

“Bizi dağın tepesine sürükleyeceğini bilsem o kadar içmezdim belki. Ayrıca senin sorunun Aiden’la. Bize neden işkence çektiriyorsun?”

“Bunu size işkence olsun diye yapmıyorum.”

“Kıçıma anlat,” diye homurdandı arkadaşım. Az önce bir ağaç dalma takılıp düştüğü için şortu toprak içinde kalmıştı ve bunu komik bulan Kian anında telefonunu çıkarıp onun fotoğraflarını çekmişti. “Sen de partideydin. Böyle bir şey yapacak enerjiyi bulmak için sabah bir bidon kahve mi içtin, ne yaptın?”

Summer, “Ben kahve içmem, sadece çay içerim,” dedi.

Yürüyüş boyunca ağzını bıçak açmayan Sebastian araya girdi. “Acı, sıcak su içmeyi mi *seviyorsun* yani?”

“Sıcak su değil, çay. Süt ve şekerle.”

Dylan bıyık altından söylenirken ben, Summer’ı yalnız yakalama planları yapıyordum. Bugün onunla konuşabilmeyi ummuştum ama Kian sabahtan beri kıza parazit gibi yapışmıştı. Summer’ın sesinde, onu sürekli duymak istememe neden olan bir şey vardı. Bu yüzden, tam bir hayal kırıklığı olan dağ manzarasını biraz izledikten sonra inişe geçerken kolundan tutup onu diğerlerinden geriye çektim. Hiç direnmeden geldi. “Bütün gün konuşamadık. Bu cezanın biraz zalimce olduğunu düşünmeye başladım,” diye fısıldadım kulağına.

Bana bakmak için döndü. “Benimle konuşmamanın ceza olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Hem de en kötüsünden.”

Summer duraksadığında aramızdaki boşluğu kapatmak istedim ama geri çekildi. Bu hareketi beni şaşırtınca, sırf ne yapacağını görmek için bir adım daha attım, o da tekrar kaçtı. “Benden korkuyor musun Preston?”

Kaşlarını çattı. “Yoo. Sen bir bebeği bile korkutamazsın.”

Kuru yapraklar ayağımın altında çatırdıyordu. “Pekâlâ,” dedim, sesimi iyice alçaltarak. “O zaman şöyle diyelim, yanımdayken geriliyorsun.”

Gözlerime bakarken yutkundu. “Kimse beni geremez.”

“Öyle mi?” Bir adım daha attığımda ayağı bir dala çarptı. Dengesi kaçınca hafifçe bağırdı ama kolumu hemen beline doladım. “Dikkatli ol, Summer. Yoksa gerildiğini düşüneceğim.”

Tatlı kokusu burnuma dolduğunda belindeki tutuşumu sıkılaştırdım. Fazla yakındık ve göğsümün içinde bir şeyler oluyordu. Bu hisse daha fazla dayanamayınca onu bıraktım.

Summer birkaç adım geriledi. “Ne yaptığını düşünüyorsun bilmiyorum ama bende işe yaramıyor.” Dönüp bir kayanın üstüne çıktı. Bunu yaptığı anda hata olduğunu anladım. Uzanıp yere düşmeden onu yakaladığımda çığlığı yarıda kesildi.

“Off, of, of.” Ayak bileğini tutuyordu ve buruşturduğu yüzüne bakılırsa bir yerini incitmişti.

“Bileğini burktun,” dedim, onu kucağıma alarak.

“Ben iyiy... *siktir*,” diye küfrü bastı. “Beni taşımak zorunda değilsin.” Dişlerini sıkıdığı için kelimeler ağzından zor çıkıyordu.

Bizden birkaç metre uzaktaki arkadaşlarım, “İyi mi?” diye seslendiler.

“İyi olacak.” Bayırdan aşağı hızla ilerlemeye başladım. Kilner görse yaralanma riskine girdiğim için beni gebertirdi. Sonunda beton zemine vardığımızda ilkyardım odasını bulup içeri koştum. Summer kollarını boynuma dolamış, gözlerini acıyla yummuştu.

İçerisi yıkık dökük ve pisti. Gerçi burası eski bir alan olduğu için ilkyardım eşyaları bulunan bir oda olmasına bile şaşırmıştım.

“Beni pis tezgâha bırakma sakın,” diye uyardı Summer. Dönüp kâğıt havlu bularak tezgâha yaydım. İlkyardım çantasını alıp ayakkabısını ve çorabını çıkarırken beni izliyordu.

Neresinin incindiğini görmek için bileğini döndürdüğümde, “Siktir,” diye tısladı. “Bilerek mi yapıyorsun?”

Dokunuşumu yumuşattım. “Kusura bakma, ne kadar kötü burkulduğuna bakıyordum.”

İnleyerek başını geri attı. “Bugün hiç kafein tüketmedim ve sen başımı ağrıtıyorsun.”

“Kahve içmediğini sanıyordum.”

Şakaklarını ovuşturdu. “Çay içiyorum. Günde iki fincan. Seninle uğraşmam gerekecekse üçe çıkarıyorum.”

Laf sokmasını duymazdan gelip sıkı atkuyruğuna baktım ve bir cesaret, tokasını tutup kahverengi, yumuşak dalgaların omuzlarına dökülmesine izin verdim. Tokayı elimden kapmaya çalıştığında hemen bileğime geçirdim. “Belki de saçlarını bu kadar sıkı tığın için başın ağrıyordur.”

“Ben böyle seviyorum.”

Kaşlarımı kaldırdığımda gözlerini devirdi. “Ben salık seviyorum.”

Alaycı bir nefes verdi. “Bildiğim iyi oldu. Aiden Crawford, kızların saçlarını salık seviyor diye bütün tokalarını çöpe atacağım.”

Bileğine bandaj sararken yüzüne bir bakış attım. “Diğer kızların değil, senin saçlarını salık seviyorum.”

Yüzündeki kendini beğenmişlik kaybolurken kaş çatışı derinleşti. Dilimi tutamayıp yaptığım yorum üzerine beynindeki çarkların hızla işlediğini görebiliyordum.

Rahatça, “Bu tamamdır,” deyip bacağını bıraktım. Çabucak tezgâhtan atlayınca acıyla yüzünü buruşturdu. “Bir süre üstüne ağırlık vermemeye çalış.”

Hoplayarak uzaklaşmaya çalıştı ama yolunu kestim. “Bu şekilde gidemezsin. Sana yardım etmeme izin vermelisin.”

“İyi, tamam.” Onu tekrar kucağıma aldığımda yumuşacık saçları kolumu okşadı. “Sağ ol.”

10 | SUMMER

UZUN ZAMANDIR ilk kez biri benimle gurur duyuyordu ve ben ne yapacağımı bilemiyordum.

Dr. Müller taslağı geri verdi. “Harika bir çalışma olmuş, Summer. Testleri tamamlayıp fikirlerini destekleyecek yayınlar da bulursan milli takım işbirliğine katılman için sana yalvarırlar.”

Rahat bir nefes verdim. Bu taslağı biçimlendirme süreci çok stresli geçmişti ve nihayetinde başarılı bir iş çıkarmış olmak, hedefime bir adım daha yaklaştığım anlamına geliyordu. Dr. Langston e-postalarında sadece negatif geribildirimler yaptığı için aslında onu görmeye gelmişim fakat en sevdiğim psikoloji profesörlerimden Dr. Müller beni görünce sohbet etmek için durdurmuştu.

“Taslağın son hali hazır olduğunda siz de bir gözden geçirseniz olur mu?”

“Olur tabii. E-postayla gönderebilir ya da ofisime uğrayabilirsin. Sana memnuniyetle yardım ederim. Fakat öncesinde Laura’ya da sorman gerekmez mi? Sonuçta projene onay verecek kişi o.”

Bu program için başvuruları danışmanımızın onayı olmadan yapamıyorduk. Yani Langston projemi beğenmezse ondan ha-

bersiz gidip bir şey yapamazdım. “Biliyorum. Birden fazla kişinin fikrini alsam iyi olur diye düşündüm sadece.”

Müller projemi kontrol etmeyi kabul etti. Sonra, karşımdaki profesörün patronluk taslamasına maruz kalmamanın tadını çıkararak ona birkaç soru daha sordum. Langston’ın başkan olması ve kabul komitesinde bulunması bana avantaj sağlamıyordu. Kadın zaten insan kayırmadığını pek çok kez kanıtladığı için bu makama ulaşmıştı.

Başvuru zamanına daha birkaç hafta vardı ama işimi garantiye almak için mümkün olan her bakış açısını değerlendirmek istiyordum. Donny kabul yüzdesinin her geçen yıl daha da düştüğünü, programa giremezsem hayatımın otobandaki zincirleme kazalardan daha berbat olacağını söyleyerek beni korkutmuştu. Moral konuşmalarında gerçekten üstüne yoktu.

O sırada baş belalarımın bir diğerinden gelen mesajla telefonum çınladı.

Aiden

Aiden: Odanda kelepçe buldum.

Aiden: *bir görüntü gönderdi*

Gönderdiği fotoğrafa baktığımda kaldırımın ortasında durdum. Odamda, elinde pembe tüylü bir kelepçeyle dikilmiş, kocaman sırtıyordu. Gözlerindeki haylaz parıltıya bakılırsa, geçen yılki Cadılar Bayramı kostümümün bir parçası olan kelepçenin edepsizce amaçları olduğunu düşünüyordu.

Yanımdan geçen biri bana çarpıp daldığım düşüncelerden uyandırdı.

Summer: Sen niye benim odamdasın?

Aiden: Antrenman erken bitince buraya geldim. Amara gitmeden önce beni içeri aldı.

Summer: Sakın eşyalarımaya dokunma. Çekmecelerimi de daha fazla karıştırma.

Aiden: Çok geç. Düşündüğümde daha sapıkmışsın, Preston.

Aiden: Yatağın da acayip rahatmış. Çok yorgunum, sanırım birazcık şekerleme yapacağım.

Aiden: Hem de çıplak.

Tanrım, ne sinir bozucu bir çocuktu bu. Daha sonra yine karıştırmasın diye çekmeceme kilit, çarşaf larımı yıkamak için de çamaşır suyu almayı aklımın bir köşesine yazdım ve telefonumu cebime tıkip bileğimdeki ağrıyı görmezden gelerek koşar adım yurda gittim.

Odaya girdiğimde soluk soluğaydım. Aiden'i mutfakta gördüğümdeyse nefesim hepten kesildi. Mavi, uzun kollu Under Armour tişörtü her hareketiyle birlikte sırt kaslarını sarıyor, nefret ettiğim mükemmel bir manzara oluştuyordu.

Midemde beliren düğüm, bana lisedeki erkek arkadaşımı hatırlattı.

Ryan Levy'yle, babamın gönüllü ders verdiği rinkte buz pateni yaparken tanışmış ve üç ay boyunca Ryan komasında kalmıştım. Ancak bizim eve gelip de tüm zamanını babamla konuşarak geçirmesi hiç hoşuma gitmemişti ve kısa süre içinde, benimle çıkmasının tek sebebinin babam olduğunu fark etmiştim. Tuhaftı ama gözünü NHL'e dikmiş birinin bunu yapması sanırım anlaşılabilirdi.

Tüm bunlara rağmen dersimi almamış ve mezuniyet balomda kavalie olarak bir başka hokey oyuncusunu seçmiştim. Çok popüler ve seksi bir çocuk olduğu için ona evet demem normaldi; aklı başında her genç kız bunu yapardı. Gece yarısından sonraki partide yakınlaşıp kendimizi bir otelde bulduğumuzda bekâretimi kaybetmeye hazırdım. Ama dudaklarından dökülen sözler tüm şehvetimi yok etmişti. "*Lukas Preston'ın kızını becer-*

mek üzere olduğuma inanamıyorum.” Bu öyle mide bulandırıcıydı ki elbisemi kaptığım gibi kendimi dışarı atmıştım.

İşte bu yüzden artık hokey oyuncularının radarıma girmesine izin vermiyordum. Asla.

Fakat öldürücü gülümsemesi ve parlak yeşil gözleriyle mutfağında dikilen Aiden Crawford yüzünden yeminimi bozasım geldiğini itiraf etmeliydim. Onun bulaşıklıkla bir tencere yerleştirmesini izlerken anahtarlarımı tezgâha bıraktım. Bu evcimen halinin verdiği şaşkınlık kendimi çimdiklemek istememe neden oldu.

“Epey hızlısın,” dedi, bulaşık havlusuyla ellerini kurularken. Dikkatim tezgâha bıraktığı buharları tüten içeceğe kaydı. “O ne?”
“Senin için yaptım.”

Fincanın içine baktım. “Bana... çay mı hazırladın?”

“Günde iki kez, benimle uğraşmak zorundaysan üç kez içtiğini söylemiştin. Ben de çoktan burada olduğum için, sen gelmeden hazırlayayım dedim.” Omuz silerken büründüğü kayıtsızlık beni yine şaşırttı. “Hangisini sevdiğini bilmiyordum ama şunu açmadım.” Yeşil teneke kutuyu aldığı anda kalbim çırpındı.

Uzanıp kutuyu elinden kaparak çekmeceye geri koydum. “Ona dokunma.”

Aiden donakalmıştı. “Sen iyi misin?”

“İyiyim.”

“İyisin, ha?” diye sordu inanmayarak. “Üstüme çullandın resmen.”

Gerçekten bir açıklama beklediğini fark ettiğimde omuzlarım gerildi. “Babam Chicago’ya iş gezisine gittiğinde benim için almıştı onu. En sevdiğim çaydır ama son bir kutu kaldı.”

Anlayışla kafasını sallarken gözlerinde beliren yumuşak bakışlardan kaçmak için fincanı dudaklarıma götürüp bir yudum içtim. Tadını aldığımda sızlanma sesini içimde tutabilmem bir mucizeydi. Yoğun tarçın aromasına aşırı bal eklediği için dilimde acımtırak bir katman oluşmuştu ama nedense -muhtemelen

benim için böyle bir şey yaparken çok sevimli görüldüğünden dolayı- içimden eleştiri yapmak gelmedi.

Benim için çay yapmış.

Orman yeşili gözler beni izliyordu. “Güzel mi?”

“Eee... evet, güzel.”

Gözleri ışıldadı ve gülümseyen dudakları göğsümde yakıcı helezonlar oluşmasına neden oldu. Gerçi sebebi çayın içindeki bir kaşık dolusu tarçın da olabilirdi. Boğazım yanarken fincanı tezgâha bıraktım. “Gidip üstümü değiştireceğim. Hemen dönerim.”

Tam *sweatshirt*’ümü üstüme geçirmiştım ki mutfaktan yükselen küfürle odamdan çıktım. Aiden elinde çay fincanım, yüzünde afallamış bir ifadeyle tezgâhın önündeydi. “Bu çok iğrenç.” Yüzünü ekşiterek fincanı lavaboya koydu. “Neyse ki senin için uygulamadan içecek ve yiyecek bir şeyler sipariş ettim.”

“Ne gerek vardı? Çay o kadar da kötü değildi.”

“Bana *nazik* davranmana neden olacak kadar kötü, Summer. Anlamadım sanma.”

“Hey! Ben nazik biriyimdir zaten.” Alaycı bakışları beni gıcık etmişti. “Burada olmanın tek sebebi nazik davranarak sana bir şans vermem.”

“Aynen. Ben yalvardıktan sonra verdin o şans.”

“Sen ona yalvarmak mı diyorsun?”

Birden ilgisi uyanmış gibi sıırttı. “Nasıl yalvarılacağını öğretmek ister misin? Belki o kelepçeyi kullana...”

“Onu düşündüğün amaçla almadım.”

Gülümsemesini bastırarak kafa salladı. O sırada telefonu çalınca çıkarıp ekrana baktı. “Yemek geldi.”

Yemeğimiz bittikten sonra ona değerlendirme formlarını verdim. Bunları ne kadar çabuk tamamlarsa ben de analizimi o kadar çabuk bitirebilirdim.

“Bitti mi?” dedim bir süre sonra sabırsızlanarak.

“Az kaldı. Doğru yaptığımdan emin olmak istiyorum.”

“Öyle zor bir şey değil ki.”

Kısa bir duraksamadan sonra içini çekti ve sıcacık avucunu gergince salladığım bacağıma bastırarak beni durdurdu. “Summer, ne oluyor?”

“Ne demek istiyorsun?” Ona attığım bıkkın bakış, yüzümü dikkatlice incelemesine neden oldu.

“*Demek istediğim* şu ki barut gibisin ve kafanda aynı anda milyonlarca şey dönüyormuş gibi dalgın görünüyorsun.”

“Bir şeyim yok. Şu işi bitirebilir miyiz artık?”

Arkasına yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturdu. “Hayır.”

“*Hayır mı?*” Her an birini çıplak ellerimle boğabileceğimin farkında değil miydi? “Beni sınamak için iyi bir gün seçmedin, Crawford.”

Bakışlarını yüzümde gezdirerek çenemi sıkıkmama neden oldu. “Ne sorunun olduğunu söyle.”

“*Benim* kaptanım değilsin, farkındasın değil mi? Bu emirler, direktifler bana sökmez.”

Eğilerek kişisel alanımı işgal etti. “Öyle mi diyorsun?”

Gözlerindeki meydan okuma açıldı ama daha fazla uzatmayıp pes ettim. “Langston, projemin girişi üzerinde çalışmam gerektiğini söyledi, bu yüzden bütün yazıyı tekrar yazıyorum. Metotlar kısmının da üstünden geçeceğim çünkü Donny bir şeylerin eksik olduğunu düşünüyor.”

“Sen de Donny kadar zekisin. Hatta daha zekisin. Onun görüşü neden bu kadar önemli?”

Aiden, Donny’yi sevmediğini hiç saklamıyordu. Doğrusu ben de aynı hisleri taşıyor olabilirdim ama Donny’nin geribildirimlerine çok alışkın olduğum için ona fikir sormamayı hayal bile edemiyordum. “Çünkü ne yaptığını iyi biliyor. Ayrıca milli takım işbirliğine uygun yalnızca üç kişi varız; Donny, Shannon ve ben. Rakip olmamıza rağmen bana yardım ettiği için ona minnettar olmalıyım.”

Aiden yorum yapmadı. “Tamam. O zaman izin ver, ben de sana yardım edeyim. Önünde hâlâ birkaç hafta var. İstersen ben de taslağına göz gezdirebilirim.”

“Alınma ama sen psikoloji hakkında ne bilirsin ki?”

“Bir ekonomi öğrencisi ne kadar bilirse. Yani hiçbir şey. Ama bazen ekstra bir çift gözün faydası dokunabilir.”

Samimi bakışları midemde bir kibritin çakmasına neden oldu. “Bu gerçekten düşünceli bir davranış.”

“Bu düşünceli halim seni kandırmasın. Pek çok kez tam bir pislik olduğum söylendi.”

“BU KADIN kim?” diye sordu Aiden.

Mola vermemiz için başımızın etini yiyince onu sinir etme amacıyla en sevdiğim Türk dizisini açmıştım ama planım ters tepmiş, Aiden diziye bayılmıştı.

“Adamın eski sevgilisi. Sahte nişandan haberi yok,” diye açıkladım.

Aiden beni dürttü. “Kahretsin, şimdi sözleşmeyi görecek.”

Gizemli müziğin sesi yükselirken kritik an için sabırsızlıkla bekledik. İkimiz de koltuğun ucundaydık ve bacaklarımız birbirine değiyordu. Sonra bitiş jeneriği başladı.

“Cidden mi?” diye homurdandı Aiden.

“İnsanı diziye böyle bağlıyorlar işte.”

Yemek kaplarımızı toplarken güldü. “Münzevi gibi devamlı evde oturma ve bir hayata sahip olmama felsefeni anlamaya başladım sanırım. Epey eğlenceliymiş.”

“Benim bir hayatım var, seni uyuz. Hatta daha geçen hafta biriyle buluştum,” diye yalan söyledim. Gerçi tam yalan sayılmazdı. Connor, kafeteryada yanıma oturmuştu ve yılın başından beri randevuya en yakın deneyimim buydu. Evet, acınası haldeydim.

“Kiminle?”

“Connor Atwood’la.”

Gırtlğından bir ses çıkardı. “Senin Atwood’la nasıl bir ortak noktandır olabilir ki?”

“Onu tanıyor musun?” Tabii ki tanıyordu. İkiisi de sporcuydu ve kendi takımlarının kaptanıydı.

“Evet. Kendisi her partiye katılır ve kampüste neredeyse her kızdan nasibini almıştır. Anlaşılan o ki artık sen de onlardan birisin.”

Hemen geri vites yaptım. “Onunla *yatmadım*. Sadece birlikte ders çalıştık.”

Başını yana eğdi. “Demek onun gibiler senin tipin. Yani futbol oyuncularını.”

“Oyuncuları değil, *oyuncusu*. Burada tek bir kişiden bahsediyoruz. Ama hayır, henüz hangi tipten hoşlandığıma karar vermedim.”

“Sen düşünmeye devam et,” dedi. “Ben artık gidiyorum. Perşembe günü havuzda görüşürüz.”

Tatmin dolu gülümsememi sakladım. Çalışmalarımın Aiden’a yardımcı olup olmadığını bilmiyordum ama Aiden rinkten bir gün olsun uzak durmayı ve yüzmeyi de antrenman olarak görmeyi kabullenmişti. Bu bana göre büyük başarıydı.

Ben de ayağı kalktım. “Bekle, ben de seninle geleyim. Ama önce üstümü değiştirmem lazım.”

“Niçin?” dedi ama ben çoktan odama geçmiş, üstüme bir tayt ve sporcu sutyeni geçirmiştım. Spor ayakkabılarımı elime alıp odadan çıktım ve ön kapıda giymek için eğildim.

“Nereye gidiyorsun?”

“Koşuya,” dedim, çıkması için işaret ederek.

“Şimdi mi?”

“Sabah vakit bulamamıştım.” Kapıyı kilitledim ve biber spreyimle anahtarlığımdaki alarm yerinde mi diye kontrol ettim.

Tüm bunları yaparken Aiden bana öylece bakıyordu. “Bu kadar geç saatte tek başına koşmamalısın.”

Az kalsın gülecektim ama ifadesi çok ciddi olduğu için kendimi tuttum. “Düşündüğün için sağ ol ama sorun yok.”

Merdivenlerden inerken sessizdi ama binadan çıkıp her zamanki koşu yoluma döndüğümde, “Benimle aracıma kadar yürür müsün?” dedi.

“Korkuyor musun?” dedim peşinden otoparka yönelirken.

Derin düşüncelere dalmış gibiydi. “Onun gibi bir şey.”

“Merak etme, Crawford. Öcünün gelip seni almasına izin vermem.”

Kamyonetine vardığımızda Aiden çantasını arka koltuğa attı, sonra kapıları kilitledi.

“Ne yapıyorsun?”

Bacaklarını germeye başladı. “Koşuya hazırlanıyorum.”

“Bugün antrenman yaptın ama,” diyordum ki yanımdan yürüyüp geçti. “Aiden, seninle koşmayacağım. Çok yorgun olduğunu söylemiştin.”

“Öyle mi demiştim? Ama zıpkın gibi hissediyorum. Şuradaki yolda koşacağım.”

“Orası benim yolum!”

Omzunun üstünden bana bakıp sıırttı. “Aa, ne tesadüf!”

Sonra tekrar karşı çıkınama izin vermeden koşmaya başladı. Ben de mecburen arkasından gittim.

11 | AIDEN

ODAMIN KAPISINDAKİ dinmek bilmeyen gümlemeyle, gece perişan halde daldığım uykumdan uyandım.

“Kaptan! Geç kalıyorsun!”

Yorganı kafama çekmek, Kian’ın sesini dışarıda tutamadı. Belki de zamanında bu oda için onunla mücadele edeceğime alt kattaki odalardan birini seçmeliydim.

“Aiden!”

Siktir. Yorganı üstümden atarken kaslarım acıyla çığlıklar atıyordu. İdmanlardan sonra vücudumun ağrımına alışkındım ancak bugünkü o kadar şiddetliydi ki lanet olası çene kemiklerimin bile ağrıdığını hissedebiliyordum.

Kapıyı açıp destek almak için çerçevesine dayandım. “Ne var?”

Kian beni baştan aşağı süzdü. “Bok gibi görünüyorsun.”

“Sağ ol,” diye homurdanıp yatağa döndüm.

“Ne oldu sana böyle?” dedi Kian peşimden gelerek.

“Akşam koşuya çıktım.”

“Yoo, çıkmadın. Bizimle idmandaydın.”

“İdmandan sonra,” dedim yüzümü buruşturarak uzanırken.

“Neden böyle bir şe...” Yatağımda kıvrılmamı izlerken birden kahkahalara boğuldu. “Dün akşam Summer’a gitmiştin. Onunla koştun, değil mi?”

“Saat geç olmuştu ve yalnızdı,” derken yüzümdeki yastık yüzünden sesim boğuk çıkıyordu.

“Of, Tanrım. Çok iyi ya!” Kemiklerimi ağrıtan bir kahkaha daha attı. Telefonunu çıkardığında komodinde duran telefonum çınladı ve grup sohbetimize bir şeyler yazdığını anladım. Yazmaya devam ederken kafasını kaldırdı. “Bu arada, rinke geç kalıyorsun.”

Başımı hızla kaldırıp saate baktığımda bir küfür savurarak yataktan fırladım. Bugünkü küçükler antrenmanını kaçırırsam Kilner kellemi uçururdu.

Arenaya girerken ellerimi saçlarımdan geçirsem de emindim ki hâlâ perişan görünüyordum. Fakat her adımla bedenimi sarsan acıyı hissederken ve önümüzdeki bir saat boyunca on altı minik beden tarafından rink duvarlarına savrulacağımı bilirken buna odaklanabilecek durumda değildim.

“Geç kaldığın her dakika rinkin etrafında bir tur demek.” Kilner, onu hiç istemediğimiz anlarda gökten inip karşımıza çıkma gibi bir güce sahipti.

Gözlerimi sıkıca yumdum. “Uyuyakalmışım.”

Alnındaki çizgiler derinleşti. “Bana mazeret uydurma. Sonuçlarını biliyorsun.”

Saate bakarak inledim. “Ama bu beş tur eder.”

“Şimdi altı oldu.”

Şikâyet etmemem gerektiğini biliyordum. Yüzüme yapay bir tebessüm yerleştirip ona döndüm. “En sevdiğim koçum olduğunuzu söylemiş miydiniz?”

“Cezanı yedi tura çıkarmadan kahrolası rinke geçsen iyi edersin.”

Patenlerimi bağlarken homurdanmamı içimde tutmak çok zordu ama bunu başarıp eğitmen montumu üstüme geçirdim

ve çocuklara seslenip buzda yan yana dizilmelerini söyledim. Bugün dümdüz bir çizgi oluşturmalarının uzun sürmesi bana yaradı çünkü hâlâ ağrıyan bedenimi germeye çalışıyordum.

“Pekâlâ, kimler yeteneklerini sergilemeye hazır?” Gruptan minik tezahüratlar yükseldi. “Biraz kayarak sopayı kontrol etme alıştırmaları yapacağız, sonra da maç yaparak idmanı sonlandıracacağız.”

Ardından birkaç eğitmen daha buzda bana katıldı ve hep birlikte çalışmaya koyulduk.

Summer

Bugün kendi isteğimle rinke gelirken, buza bu kadar yakın olma-
ma rağmen ter dökeceğimi hiç düşünmemiştim. Ama sanırım
iri yarı bir hokey oyuncusunun, altı yaşındaki minicik çocuklara
buzun üzerinde nasıl savunma yapılacağını öğretmesini izlemek
insana bunu yapıyordu. Fermuarlı ince montuyla örtülü kasları-
nı izlerken köpürerek yüzeye çıkmaya çalışan duyguları bastır-
dım. Aiden hem okulda hem de hokeyde kendinden çok emindi
ve bunun bana ölçüsüzce çekici geldiğini, gurur duymayarak da
olsa itiraf etmeliydim.

Çocuklardan biri düşüp denizyıldızı gibi kollarıyla bacakla-
rını açtığında Aiden’in yanına kayıp onu kaldırmasını izlerken
kendimi tutamayıp güldüm.

Yeşil gözleri beni bulduğunda yanaklarım yandı. *Kendine gel,
Summer.*

Arenadaki zil çaldığında çocuklar, eğitmenlerine beşlik ça-
karak rink çıkışına kaydılar. Aiden ebeveynlerle konuşmaya gitti
ama bakışları ikide bir bana dönüp duruyordu.

Sonunda işi bitince bana doğru kayıp kaskını çıkardı. “Senin rinke gönül rızanla geldiğin alternatif bir evrende miyiz şu anda?”

“Aynen. Ama sen hâlâ inanılmaz derecede sinir bozucusun.”

“Bir o kadar da sempatiğim, değil mi?” dedi çocuksu bir sırıtışla.

Kendime rağmen bir kahkaha attım. “Belki de bu zavallı çocuklara gerçekten yardım edip etmediğini görmeye gelmişimdir.”

“Ah, demek ileride seksi baba olarak nasıl görüneceğimi değerlendirmek istedin.”

“İleride böyle bir baba mı olacaksın yani? Çocukları resmen itip kakıyordun.”

“Sadece duruşlarını düzeltiyordum. İyi bir öğretmen böyle yapar. Gerçi sen bu konuda ne bilbilirsin ki?”

“Bu şekilde konuşmaya devam et, Crawford. Gelişmen hakkında kötü bir değerlendirme yaptığımda görürsün.”

Gözlerini kıstı. “Gelişme değerlendirmesi mi?”

“Koç, gelişmen üzerine bir değerlendirme yazmamı istedi. Kamu hizmetinden kurtulmanı sağlayabilir.”

“Sen de evet mi dedin? Şu anda gerçekten iyi olduğundan emin misin?” Numaradan bir endişeyle bana bakıyordu.

“Sana istediğim her şeyi yaptırmak için elime bir koz daha geçti,” dedim kirpiklerimi kırpıştırarak.

“Bana istediklerini yaptırmak için şantaj yapmak zorunda değilsin, Summer.”

Ağzından dökülen sözler bir kokteyle dönüşüp doğrudan karnımın derinliklerine aktı. Ona verecek bir cevap bulamadım. Bunu fark etmiş olmalıydı ki dudakları bir sırıtışla çarpıldı. Fakat kafasıyla koridoru işaret ederken sırıtışı kaybolmuştu. “Tahmin edeyim, baş belası bir pislik olduğumu söyleyeceksin.”

Ben de kendimi toplayarak kalkıp peşine takıldım. “Öyle söyleyeceğim diyemem.”

“Beni üstsüz gördüğün için mi?”

“Çalımından da geçilmiyor.”

“Eh, birileri kendini beğenmeli,” diye mırıldandı, sonra boğazını temizledi. “Eee, neden öyle söylemeyeceksin?”

“Çünkü umursamaz biri değilsin,” dedim banklardan birine oturarak. “Hokeyi, takımını, arkadaşlarını önemsiyorsun. Onlar için her şeyi yaparsın. Harika bir kaptansın ve uzaklaştırma almayı hak etmiyorsun.”

Gözlerinde şaşkınlık kıvılcımları çaktı. “Böyle bir değerlendirme yaparsan koç sana rüşvet verdiğimi zanneder.”

“Aslında küçük bir bahşişe hayır demem.”

“Buraya gel de kendin al o zaman.”

Yüzümü tiksintiyle ekşittim. “Dediklerimi geri alıyorum.”

Aiden tam dibimde durup çıplak göğsünü gözüme soktu. “Hayatta olmaz. Tamam, beni affetmen için ne yapabilirim?”

Aklıma gelen ilk düşünceyi derhal bastırıp kafamı kaldırarak yüzüne baktım. “Bir şey yapmana gerek yok. Kararımı çoktan verdim zaten.”

“Akşam yemeği ısmarlayayım mı?”

Başımı iki yana salladığımda yüzündeki gülümseme düştü. Bu yüzden hemen, “Dışarıdan yemek alıp benim yurda gidelim,” diye ekledim.

“Anlaştık. Ama çalışmak yok. Seans yapmayacağız.”

“Ama...”

“Sadece yemek,” dedi kararlı bir şekilde.

“SAKIN durma.” Aiden’in kalın sesi tenimi titretiyor, tüylerimi diken diken ediyordu. Gövdesi bacaklarımın arasındayken parmaklarımı kaslı omuzlarına bastırdığımda yumuşak bir sesle inledi.

“Beni dinleseydin böyle bir sorunun olmazdı.”

“Hmm,” diye mırladı, zevkten dört köşe halde. “Sonucu bu olacaksa her zaman yaparım.”

Kian bana mesaj atıp boş zamanlarımda hokey oyuncularına işkence etme gibi bir hobim olup olmadığını sorduğunda, Aiden’in koşudan sonra zombiye dönüştüğünü öğrenmiştim. Takımla kondisyon ve dayanıklılık antrenmanı yapmışlardı, üstüne bir de benimle koşunca tüm vücudu tutulmuştu. Yani bu bir şekilde benim suçumdu.

Bu yüzden şu anda kanepemde oturmuştum ve yere yerleşip bacaklarımın arasına sıkıştırdığı gergin gövdesine masaj yapıyordum. Arada bir pazıları bacağıma değiyor, omurgama tuhaf bir his yayılmasına neden oluyordu. Ve bu akşamki mücadelem, bunu görmezden gelmeye çalışmaktı.

“Bir dakika, kayınvalidesi artık kadını seviyor mu yani?” diye sordu, çatalıyla televizyonu işaret ederek.

Gelmeden önce Dalton’ın yakınlarındaki Hint restoranına uğramıştık. Aiden şehirdeki en iyi tereyağlı tavuğun orada yapıldığını söylemişti, ben de tam iki dakika gülerek onun damak zevkine güvenmediğimi belirtip yüzünü asmasına neden olmuş-tum. Fakat yemeğin tadına baktığımda yanıldığım ortaya çıkmıştı. Bunu asla dillendirmeyecek olsam da tavuk, en az annemin ev yemekleri kadar lezzetliydi. Sonra Aiden, *en sevdiği* Türk dizisini açmıştı. Evet, onu bu diziye benim alıştırdığım gerçeğini tamamen görmezden geliyordu.

Yurt odamda onunla oturup hazır yemek yemek tuhaf şekilde huzur vericiydi. “Evet çünkü oğluna iyi geldiğini anladı,” diye açıkladım.

Bitiş jeneriği başlarken ellerim sırtını ovmaktan yorulmuştu. “Bu kadar yeter. Daha fazlası için ödeme gerekiyor.”

“Kalça kaslarım ne olacak?” diye sordu kaygısız bir bakışla.

“Onların yakınına bile yaklaşmam.”

Kıkırdadı. “Bu işte Hank’ten çok daha iyisin. Onun elleri taş gibi. Fizyoterapistim olsana.”

“Süper fikir. Senin özel fizyoterapistin olmak için hemen yarın bölüm değiştireyim.” Dizüstü bilgisayarımı aldım. “Bu arada, çalışmak yok dediğini biliyorum ama...”

“Summer, bir kez olsun gevşeyemez misin? Çalışmalarına daha sonra bakarız, bir yere kaçmıyorlar ya.” Bilgisayarımı elimden alıp yanma sakladı. “Gevşemek ne anlama geliyor biliyorsun, değil mi?”

Omuzlarım çöktü. “Donny beni çok korkutuyor, ne yapayım? Projemin kusursuz olması gerek.”

“Sen tüm bu şeylerde herkesten daha iyisin. Onun fikirlerinin, çalışmalarını etkilemesine izin verme.”

“Biliyorum,” desem de sesim pek ikna edici çıkmamıştı.

Aiden bir şeyler daha söylemek istiyormuş gibiydi ama bunun yerine çöplerimizi de alarak mutfığa gitti. “İçecek bir şeyler var mı?”

“Dolabın arka taraflarında soda olması lazımdı. Ağırılığınca şeker içmek istersen Slink de var.”

Kıkırdarak iki şişe su aldı ve birini bana uzatıp kanepeye çöktü. “Of, Slink çok iğrenç bir şey. Onlarla çalıştığымda bana birkaç kutu vermişlerdi.”

“Slink’le mi çalıştın?”

Kafa salladı. “Sponsorluk vermişlerdi.”

“Sen... sponsor kabul ediyor musun?”

Bana yandan bir bakış attı. “Cidden hokeyi hiç mi takip etmiyorsun?”

“Sporcuları takip etmiyorum,” diye düzelttim.

“Anladım,” dedi. “Dalton’a geldiğimde birkaç anlaşma teklif edilmişti ama hiç kabul etmemiştim. Birkaç sömestr önce paraya ihtiyacım olunca Slink’in sponsorluğunu kabul ettim.”

“Kian’ın harcını ödemen gerektiği zaman mı?” deyiverdim. Sonra hemen dilimi ısırıp ona mahcubiyetle baktım. “Kian senin iyi biri olduğuna beni ikna etmeye çalışırken söylemişti.”

“Söylemiştir tabii.” Kafasını iki yana salladı. “İşe yaradı mı bari?”

“Jüri hâlâ karar aşamasında.”

Gülümsedi. Bu inci gibi dişlerle her kızın külotunu eritebilirdi ama benimkinin kumaşı dayanıklıydı.

“E o zaman sen *influencer* sayılırsın,” dedim.

Bana rahatsız olmuş gibi bir bakış atıp eşyalarını toplamaya başladı.

“Öylesin! Üstsüz fotoğraflar paylaşıyor musun? Aile mücevherlerini hokey pakıyla saklayıp çıplak fotoğraf çekimleri yapıyor musun?”

“Ben kaçtım.”

O kapıya giderken seslendim: “Seni gücendirdim mi?” Cevap vermedi. “Reklam için mısır gevreği kutusuyla buzda çıplak kayıp kaymadığını merak ediyorum!”

Kapı çarpılarak kapanırken kahkahalarım karnımı ağrıtıyordu.

12 | AIDEN

Summerluvin seni takip etmeye başladı.

Bildirimi gördüğümde daha önce hiç yapmadığım bir şeyi yaptım; onu takip ettim. Sosyal medyada pek fazla takılmazdım ama profilini gördüğümde merakıma engel olamadım. Ne tuhaftı ki hokey takımının tamamı çoktan onu takip ediyordu.

summerluvin

aidencrawford: Sporcuları takip etmeme kararından vazgeçmişsin bakıyorum

summerluvin: Geçici olarak. Ama hayal kırıklığına uğradığımı söylemem lazım.

aidencrawford: Nedenmiş o?

summerluvin: Çıplak mısır gevreği reklamı yok. Takipten çıkıyorum.

aidencrawford: Senin için her an özel olarak yapabilirim. Hayranımı üzmemek istemem.

summerluvin: Yok, almayayım.

aidencrawford: Başka önerin var mı?

summerluvin: Kıyafetlerin üstünde kalsın ve ben çalışırken dikkatimi dağıtma.

aidencrawford: Yok, almayayım.

Telefonumu cebime koyup psikoloji fakülte binasına girdim. Asabi ruh halimin kaynağı giriş salonunda bir prens edasıyla oturuyordu.

Donny Rai cidden Summer'ın tipi olabilir miydi? Kılığıyla caka satan, akademik tipleri mi seviyordu? Donny'yle çıktığını ilk öğrendiğimde şok geçirmiştım. Bana bunu Kian söylemişti; kendisi Dalton'daki herkes hakkında her şeyi biliyordu. Bazen okulun dedikodu sayfasını onun yönettiğini düşünüyordum.

“Rai.”

Donny sandalyesinde dönerken arkadaşları bana binanın kapısında sporcuların girmesini engelleyecek bir şey varmış da bir şekilde onu aşmışım gibi bakıyorlardı.

“Evet? İngilizce 101 için öğretmen mi lazımdı?”

Rink dışında kesinlikle şiddet yanlısı biri değildim ama şu anda yumruğumu suratının tam ortasına geçirme fikri aşırı cazip geliyordu. Gerçi hayal gücünden yoksun aşağılaması beni hiç sarsmamıştı çünkü dekanın en iyiler listesindeki her bir öğrenciyi tanıdığından ve benim de onlardan biri olduğumu bildiğinden emindim.

“Yok, sağ ol. Tipim değilsin.” Çenesini sıkması tatmin ediciydi. “Summer hakkında konuşmak istiyorum.”

“İznime mi ihtiyacın var?”

“Görünüşe bakılırsa öyle. Zira onu kontrol edebileceğini düşünüyormuş gibi görünüyorsun. Projesi için çok emek harcıyor. Sen de yorumlarını biraz yumuşatırsan çok sevinirim. Böyle yaparak stresine stres katıyorsun.”

“Sadece ona uzman görüşü sunuyorum.”

“O zaten bilmesi gereken her şeyi biliyor.”

Donny güldü. “Siz ne zamandır tanışıyorsunuz ya? Beş dakikadır falan mı? Ben Summer'ı yıllardır tanıyorum ve fikirlerime güvendiğini biliyorum. Ona yardım etmeye istekli olduğum için mutlu olmalısın.”

Züppe. “Bak, buraya sadece Summer’ın nasıl hissettiğini söylemeye geldim. Senin böyle soluğunu ensesinden ayırmaman ona yardımcı olmuyor.”

Hava bir anlığına gerginleşti ama en sonunda geri adım atan o oldu. “İyi, tamam. Bunun nasıl sonuçlar vereceğini görmek istiyorum zaten.”

Afalladım. “Ne demek istiyorsun?”

Alaycı bir nefes verdi. “Vazgeç, Crawford. Seni yatağına alsa bile işini bitiremeden kendini kapının önünde bulursun.”

“Pardon?”

“Ah, kusura bakma. Pistte aldığın beyin hasarı yüzünden işitme kabiliyetin de mi azaldı?” dediğinde, dişlerimi neredeyse toza dönmelerine neden olacak kadar sıktım. “İlgiliymişsin gibi davranman, Summer’ın seninle yatmasını sağlamaz. O kızın etrafına ördüğü duvar senin kafandan daha kalm. Zamanını harcamamanı tavsiye ederdim ama zaten çoktan harcadın. Demem o ki kaçınılmaz düşüşün yakındır. O gün seni izliyor olacağım.” Her hücrelerinden yayılan kibrini de alarak kapıdan dışarı çıktı.

O akşam ilerleyen saatlerde, arena kapanmadan önce rinkten çıkıp duşa girdim. Tek başıma yaptığım idman niyetlendiğimden daha uzun sürmüştü çünkü pakı Donny’nin yüzü olarak hayal etmiştim.

Üstelik son maçımızda galibiyet alsak da şimdiye kadarki en kötü performansımızı sergilemiştik ve Kilner o boktan maç yüzünden rinke adım atar atmaz içimi dışıma çıkarmıştı.

Musluğu kapatıp havlumu belime sararken karo zeminde adım sesleri duydum. Kapıyı açtığımda burnuma önce hafif bir sheftali kokusu doldu, ardından onu gördüm.

“Summer?”

Bana doğru döndüğünde uzun saçları dalgalar halinde sırtına savruldu ve belimdeki havluya bakarken dolgun dudakları aralandı. Sonra birden düşünceleri berraklaşmış gibi gözlerinde

öfke kıvılcımları belirdi ve yanıma gelip tam duş kabininin içine girecekken duraksadı. Aramızda bir nevi bariyer oluşturmak istercesine kollarını göğsünde kavuşturduğunda gülmemi bastırdım.

“Seninle işim bittiğinde böyle gülemeyeceksin, inan bana.”

Neşeyle, “Umarım öyle olur,” dedim.

Yüzüme dik dik baktı. “Donny’nin neden birden projemde danışman öğrenci olduğunu açıklamak ister misin?”

Şerefsiz herif. O sırtışının altında bir şeyler yattığını tahmin etmeliydim. “Ona böyle bir şey söylemedim.”

“Bunun dışında pek çok şey söylemişsin ama. Maçoğa bağlayıp her şeyi mahvetmemişsin gibi davranma.”

“Yardım etmeye çalışıyordum.”

“Yardımını istemedim ki!”

“Asla istemezdin. Uçurumun kenarından sallansan bile imdat demezsin sen.”

“Her neyse. Neden böyle bir şey yaptın? Belki de onunla ilgili bir şey yapmamamın sebebi nasıl biri olduğunu bilmemdir, bunu düşünmedin mi? Söylediklerinle öfkelenmesine neden olduğun için şimdi mecburen ona katlanmak zorundayız. Niye burnunu soktun anlamıyorum.”

“Çok stresliydin,” diye denedim tekrar.

“Bunun sana ne etkisi var?”

“Çünkü seni ön...”

O sırada dış kapı gıcırdayıp ardından da Kilner’in sesi duyulunca cümlem yarıda kaldı. “Tuvaletimdeki tesisat bok gibi. Tamir edilmesi gerekiyor, Brent.”

“Siktir.” Dikkati dağılmış Summer’ı kabinin içine çekip kapıyı kapattım ve ses çıkarmasına izin vermeden elimi ağzına bastırdım. Gözlerinin alazlanmasına bakılırsa beni her an ısırabilirdi.

“Burada olmaman lazımdı,” diye fısıldadım. Kaşlarmı çatı ve bileğimi tutan elini sertçe sıktı. “Çılgılık atmayacağına söz verirken elimi çekerim.”

Gönülsüzce kafa salladığında elimi ağzından çektim ama vücudum hâlâ onunkini kafese almış durumdaydı. Summer hızlı nefesler alıp verirken kendime engel olamayıp bakışlarımı çıplak gövdeme sürtünen göğsüne indirdim. Saçımdan düşen bir su damlası köprücük kemiğine çarparak onu irkiltti, ardından göğüslerinin arasına kayarak orada saklandı.

Karnımdaki keskin bir acıyla kendime gelene dek yoğun bir transtaydım.

Summer bana batırdığı parmağını çekti. Bakışlar somutlaşabilseydi onunki kesinlikle canıma okurdu. Mahcubiyetle yüzüne bakıp gülümsediğimde gözlerini devirerek karşılık verdi.

Ona bu kadar yakın olmak beni cayır cayır yakıyordu. Fakat bu hiç iyi değildi çünkü üstümde sadece bir havlu vardı ve vücudu bana öyle mükemmel şekilde yaslanmıştı ki tek bir yanlış hareketle her şey ters yöne sapabilirdi. Kafamdaki düşünceleri atmaya çalıştım ama dudağını dişlerinin arasına almasını izlerken bunu yapmam imkânsızdı. İnlememi zor da olsa bastırdım. Summer'ın baloncuğunun içine hapsolmuştum ve boğulmama ramak kalmıştı. *Kahretsin, ne oluyor şu anda?*

Açılan musluğun ve buruşturulan peçetenin sesi dikkatimi ondan ayırdı. "Crawford? Sen hâlâ burada mısın?" Koç, bankın üzerindeki eşyalarımı görmüş olmalıydı çünkü kabinin hemen önünde duruyordu.

Boğazımı temizledim. "Çıkmak üzereyim, koç."

"Acele et. Bu akşam arenayı erken kapatacaklar."

"Tamamdır."

Kilner'in ayak sesleri uzaklaşırken Summer rahat bir nefesle başını geriye attı.

"Bu arada, Crawford? Kız arkadaşına duşta ayakkabı giymemesi gerektiğini söyle."

Sonra kapı kapandı.

"Aman Tanrım! Bu çok utanç verici." Summer'ın yanakları pespembe olmuştu. "Fırın gibisin ayrıca!" Benden uzaklaşıp ko-

lundaki ve göğsündeki su damlalarını sildi, ardından duştan çıktı. Şaşkınlığa uğrayarak eşofmanımı üstüme geçirdim ve hemen peşinden koştum.

“Bu kadar mı?” diye seslendim koridorda arkasından. “Buraya kadar bunun için mi geldin?”

“Evet, bunun için geldim.” Ağır kapı arkasından gümleyerek kapandı.

“SISKA bir piç kurusu laf soktu diye erkekliğin bozulmadı!” Kilner, Dylan’ı yakasından tuttuğu gibi duvara itti. “Bugün kafanız hangi cehennemde acaba sizin?”

Evet, maçı kaybetmiştik. Hem de fena darbe alarak.

Soyunma odasının havası düş kırıklığıyla ağırlaşmıştı. Brown Üniversitesi’nin orta oyuncusuyla karşı karşıya geldiğimde paka sahip olmayı başarsam da iletişim bozukluğu ve kötü zamanlama yüzünden Sebastian pasımı yakalayamamış, pakın yeniden karşı tarafa geçmesine neden olmuştu. Sonrasında savunma hattımız termit istilasına uğramış bir duvar gibi çökünce Brown atağa geçip iki gol atmıştı.

“Crawford bir sonraki fotoğraf çekimi için süslenmekten başka bir şey düşünmüyor,” dedi Tyler Sampson.

O enerji içeceği reklamı, Kian’ın okula devam etmesini sağlamış olabilirdi fakat aynı zamanda takım arkadaşlarıma benimle dalga geçecek bir sebep de vermişti. Slink, reklamlarını yenilediğinde üçüncü sınıflardan birinin Providence’ta bir markette afişi görmesinin üzerine her şey daha da sinir bozucu bir hal almıştı.

Dylan, “Siktir git, Sampson,” diye tısladı ama bunu yapmasının sebebi, sportmenliğe aykırı davranışı yüzünden maçtan atıldığı için bana yaranmaya çalışmasıydı.

“Ondan daha güzel olduğun için kıskanıyor sadece,” diye fışıldadı Kian.

Kian'dan kurtulup koça döndüm. “Çeyrek finali hâlâ kazana-biliriz. Bugünkü mağlubiyet tek seferlik bir şeydi.”

Sampson, keskin gözlerini bana dikti. “Tek seferlik olsun ya da olmasın, Yale'e mağlup olma lüksüne sahip değiliz.”

“Bu kadarı yeter.” Koç öne çıktı. “Yale zorlu bir rakip ama bazı değişiklikler yaparak maçı alabiliriz.”

Kian bir cesaret, “Ne gibi değişiklikler mesela?” diye sordu.

“Artık parti yok. Alkol yok.” Koç, oturduğu yerde kamburlaşmış Dylan'a sert bir bakış attı. “Kızlar yok.” Çocuklardan koro halinde homurtular yükselirken kendi sesimin de aralarında olduğunu çok geç fark ettim. Ama diğerleri benden çok önce fark etmişlerdi. Koç bana şüpheyile bakarken Eli alaycı bir şekilde nefes verdi. “Bunlar birer emirdir. Kaptanınız uygulamaya sokacak. Şimdi defolun gidin buradan.”

Kurallara uymakta iyiydim, disiplini de severdim. Doğuştan güçlü bir iradem vardı ve zorlukların ardından bir ödül geleceği düşüncesi bana kuvvet verirdi. Tabii şimdi resmin içinde Summer Preston vardı. Duşta bedenini bedenimde hissettiğim andan beri başka bir şey düşünemez olmuştum. Google'da seri katil eğilimlerini bile araştırmıştım çünkü birinin saçını koklamanın tuhaf bir davranış olduğundan emindim. Ama Summer'ın saçları farklıydı. Yumuşacık tutamlar, tatlı şeftaliler gibi kokuyordu.

Ve ben şeftali sevmezdim bile.

Çok kötü bir durumdaydım. Bir an önce aklımı ondan uzaklaştıracak bir şeyler yapmalıydım ama Kilner'in yeni kuralı ne yazık ki bunu imkânsızlaştırmıştı.

Dylan ve Kian yanımdan sırtarak geçtiler. “Parti yasağına çok üzüldün, değil mi?”

Onlara hareket çekip kamyonetime atladım. Dikkatimi dağıtacak başka bir şey olmadığından, öfkeli bir kızı görmek gibi aptalca bir hisse kapılmıştım. Fakat önce onu bulmam gerekiyordu ki mesajlarıma cevap vermediği için bu oldukça zorlu bir işti.

Neyse ki Amara yardımsever günündeydi ve bana onun kütüphaneye gittiğini söyledi. Şimdi sorun, hangi kütüphanede olduğunu bulmaktı.

Detaylı ve yorucu bir aramanın ardından kütüphanelerden birinin sessiz çalışma alanında uzun kahverengi saçlar ve açık pembe bir kazak gözüme çarptı. Yanındaki sandalyeyi çekerken çıkan ses Summer'ın dikkatini çekti ama yağmurda ıslanan gri kapüşonlu *sweatshirt*'üme baktıktan sonra tekrar dersine döndü.

“Senin maçın yok muydu?” dedi sonunda.

Onunlayken mağlubiyeti hatırlamak çok acıtmamıştı. “Erken saatteydi. Buraya ders çalışmaya geldim.”

Bana kuşkucu bir bakış attı. “Sen asla kütüphanede çalışmazsın.”

“Manzara değişikliği olsun dedim.” Omzumu silktim. Ama haklıydı. Ders çalışmak için evin kaotik ortamını tercih ederdim. Kütüphaneler bana fazla sessiz geliyordu.

“Ve kampüste sana en uzak olan kütüphaneyi seçtin, öyle mi?”

“Üç farklı yeri denemem gerekti.”

“Niçin?”

“Burayı bulabilmek için.”

“Diğer yerlerde aradığını bulamadın mı?”

Gülümsedim. “İmkânsızdı.”

Devamını getirmem için bekledi ama bir açıklamam yoktu. Son zamanlarda anlamadığım pek çok şey yapıyordum, bu yüzden analizi hepten bırakmıştım. “Bana istediğin her şeyi sorabilir, her veriyi gösterebilirsin.”

Bilgisayarında yazmayı bırakıp yüzüne düşen saçları geri itti. “Olmaz.”

“Soracak başka soruların yok mu?”

“Var ama çarşamba günü soracağım.”

“Doğru ya. Programının dışına asla çıkmazsın.”

“Gece gündüz pakla yatıp kalkan biri olarak beni anlamayı bekleyemem,” diye cevabı yapıştırdı.

“İnan bana, kafamda binlerce farklı şey var.”

“Eminim her gün mesaj kutuna düşen çıplak fotoğraflar kafanı yeterince dolduruyordur.”

Hakaretlerinin bana bu kadar çekici gelmesi endişe vericiydi. Bunu terapistimle konuşurdum ama kendimi ifşa etmeyi pek istemiyordum. Gülerken onun da dudağının bir köşesinin kıvrıldığı görsem de başını hemen başka yere çevirdi.

“Sen başını bu dertten bir an önce kurtar diye programımı değiştireceğimi sandıysan yanılmışsın. Artık gidebilirsin.”

“Burada gayet rahatım aslında.”

Bundan şüpheli gibiydi. “Donny’yi başımıza sardıktan sonra şimdi gözüme mi girmeye çalışıyorsun?”

“Umarım bir gün girebilirim.” Ders kitabının altında buruşmuş bir kâğıt olduğunu fark ettim. “Bu ne?”

Broşürü elimden almaya çalıştı. “Hiçbir şey.”

Elimi uzanamayacağı bir yüksekliğe kaldırdım. “*Sporcular için zihinsel sağlık etkinliği* mi?” Ona baktım. “Bir etkinlik mi düzenliyorsun?”

“Sayılır.” Rahatsızca kıpırdandı. “Her sömestr bir kez yapacaktım ama sonuncusu berbat geçtiği için iptal etmeye karar verdim.”

“Sonuncusu ne zamandı ki?”

“Aralık ayında. Sadece ekstra krediye ihtiyacı olan öğrenciler geldi. Tyler dışında bir tane bile sporcu yoktu.”

Koçun, kaçırdığım için bana çok kızdığı şu etkinlik demek Summer’ın düzenlediği etkinlikti. “İptal etme bence.”

Güldü. “İptal etmeyip yine kendimi küçük mü düşüreyim? Sağ ol ama hayır.”

“Ben gelirim. Herkese de haber veririm.” Kampüsteki nüfuzum ortadaydı. Sonuçta kaptan olmanın getirdiği bir itibar vardı.

Saçlarını tutup tek omzunun üstüne attı. “Hayatta olmaz. Etkinliğimin reklamını yapıp insanların hakkımızda bir şeyler düşünmesine neden olmana izin veremem.”

Başımı yana eğdim. “Sadece arkadaş olamaz mıyız? Etkinliğine gelmem için seni beceriyor olmam gerekmez.”

Kaşlarını çattı. “Ama biz her ikisi de değiliz.”

“Konuyu değiştirme. Etkinliği düzenleyecek misin düzenlemeyecek misin?”

“Hayır, çok fazla iş gerektiriyor,” dedi kafasını çevirerek.

“Sen ne zaman işten kaçtın? Benimle çalışmayı bile kabul ettin.”

“Başımın etini yedin çünkü.” Tekrar broşüre uzandı.

Geri vermedim. “Etkinliği yap. Başvurunda iyi duracaktır.” Du-dağını ısırarak düşündü. “Hadi ama, yapmak istediğini biliyorsun.”

Neredeyse tekrar reddedeceğini düşünecektim ama iç geçirerek, “İyi, tamam,” dedi. “Bölümdekilerle konuşacağım ama reklamımı kendim yapabilirim. Yine de teklifin için teşekkürler.”

Hoşnutlukla arkama yaslandım. “Şu halimize bak, didişmeden orta yolu bulduk.”

“Nasil didişmedik? Az önce yaptığımız neydi?”

“O didişmek sayılmaz.”

“Sayılır.”

“Hayır, hiç de...”

“Şu anda bile didişiyoruz!” Sinirle bir nefes verdi ama altında yatan kıkırtı tınısı kulağımdan kaçmamıştı. Saçlarını bu sefer de omzundan alıp sırtına atmasını izlerken içgüdüsel olarak, bileğimde olması gerekenden çok daha uzun süre kalmış lastik tokayı çıkarıp ona uzattım.

“Al, bununla topla.”

Elime bir süre baktı, sonra tokayı tanıdı. “Bu benim tokam.”

“Gözlemcilikte bir numarasın. Hadi al.”

“Tokamı mı sakladın?”

Şimdi düşününce yaptığım cidden ürkütücü bir şeydi. Akli başında hangi insan, bir kızın tokasını alıp haftalarca yanında taşırdı? Yüzündeki ifadeye bakılırsa Summer da aynı şeyi düşünüyordu. “Saçlarını toplamayı sevdiğini söylemiştin.”

“Eee, sen de bunca zaman bileğinde mi taşıdın?”

Sorusundan kaçmak için, “Arkanı dön, Summer,” diye direktif verdim.

Pek emin görünmese de bana sırtını döndü. Yumuşacık tutamları avucumda toplayıp başı ağrımasın diye tokayı fazla sıkmadan takarken şeftali kokusu tüm duyularımı sardı.

İşim bittiğinde elini saçma götürdü. “Fena değil. Kızların üzerinde alıştırma yapma şansın çok oldu galiba.”

Sırıttım. “Sadece sende denedim. Ama ellerim doğuştan yeteneklidir.”

“Normal bir sohbet etme kabiliyetin yok mu senin ya?”

“Var ama kızardığını görmeyi seviyorum.”

“Ben kızarmam,” diye karşı çıkarken bile kızarmıştı.

Sonrasında iki saat ders çalıştık. Daha doğrusu o çalıştı, ben de çalışıyormuş gibi yaptım. Kütüphanenin sessizliğinde derse odaklanmam çok zordu. Sonunda Summer dizüstü bilgisayarını kapattı ama sevinmeme izin vermeden çantasını toplayıp yanımdan ayrıldı. Ben de toplanıp dışarıda ona yetiştim.

“Şimdi ne yapacaksın?” Yapışkan bir çocuk gibiydim ama kendime engel olamıyordum.

Bana anlaşılmaz bir ifadeyle baktı. “Yurda gideceğim.”

“Arkadaş ister misin?”

Güldü ama sonra ciddi olduğumu anladı. “Çözmek gereken bir test var. Ayrıca çarşamba günü görüşmeniz için Dr. Toor’dan son bir onay almam lazım.”

“İki saattir ders çalışıyoruz. Biraz kafanı dağıtmak istemiyor musun cidden?”

“Ben iki saat çalıştım. Sen boşluğa bakıp durdun.” Benden bir an önce uzaklaşmak istiyormuş gibi hızla yürümeye başladı.

“Tamam ama biraz mola vermen gerekmez mi?”

“Mola isteseydim üniversiteye başlamadan önce eğitimime bir yıl ara verirdim.” Yanında yürümeye devam ettiğimde içini

çekti. “Bak, sanırım Donny meselesi için hâlâ suçlu hissediyorsun. Ama ben o konuyu çoktan aştım. Düşüncesizce hareket ettin ve şimdi bunun sonuçlarıyla yaşamak zorundayız. Elimizden başka bir şey gelmez.”

“En azından telafi etmeme izin ver. Seni akşam yemeğine çıkarayım. Yemek yemek zorundasın sonuçta, değil mi?”

“İyi akşamlar, Aiden,” diye şakıdı ve beni avluda öylece bırakıp uzaklaştı.

13 | SUMMER

NORMAL İNSANLAR böyle mi hissediyordu? Çünkü stresiz bir yaşam aynı anda hem huzur hem de dehşet vericiydi. Bugünlerde her şey yolunda gidiyordu ama içimde stresin bıraktığı bir boşluk vardı. Bu, doğru olamayacak kadar güzel bir histi ve yarma yetiştirmem gereken elli sayfalık bir denemeyi unutmuşum gibi geliyordu.

Çantamı toplarken Amara parıltılı elbisesi ve ayakkabılarıyla karşıma geçip, “Hazır mısın?” diye sordu.

“Ne hazırlığı?” Beynim son sürat çalışmaya başladı. “Neye hazır olacaktım?”

“Ders çalışmak için yine planlarımızdan vazgeçtiğini söyleme,” diye inledi arkadaşım. “Tabii bu seksi öğretmen görünüşünün bir amacı varsa seni engellemeyeyim.”

Birden Amara’yla Cassie’nin beni bu akşam bir konsere gitmeye ikna ettiğini hatırladım. “Kahretsin, konseri tamamen unutmuşum.”

“Eğer gerekirse seninle kavga ederim ama bu akşam kütüphaneye gitmene asla izin vermem.” Bu boş bir tehdide benzemiyordu.

“Aiden’in evine gidecektim ama hemen iptal edebilirim.”

Amara'nın yüzünde yersiz, edepsiz bir sırıtış belirdi. "Süper. Sana iyi eğlenceler o zaman."

Tam mesaj yazarken duraksadım. "Kızgın değil misin?"

Oda arkadaşım kıkırdadı. "Kahrolası Aiden Crawford'dan bahsediyoruz burada. Niye kızayım ki? Ama mutlaka kızacak birileri olacaktır. Mesela... öğrencilerin yarısı."

Doğru söylüyordu ama tüm vaktimizi projeyle ve veri analiziyle geçirdiğimizi öğrenseler kızacak bir şey olmadığını anlardı. "Ne demek istiyorsun acaba?"

"Mesajlaşmalarınızdan, sık sık görüşmenizden, başka erkeklerle buluşmamandan bahsediyorum. Ondan *çok* hoşlanıyorsunuz." Sanki altıncı sınıftaymışız da birine âşık olduğumu itiraf etmişim gibi muzip bir tonla konuşuyordu.

"Bu kadar akıllı biri olmana rağmen her şeyi yanlış anlamışsın."

Tek kaşını kaldırdı. "Onu bir kez bile öpmediğini mi söylüyorsun yani?"

"Yoo, öpmedim."

Alnı endişeyle kırıştı. "Sen iyi misin? Karşındakinin kim olduğunun farkında değil misin? *Görme yetini* falan mı kaybettin?"

"O benim projemin konusu, bu kadar." Aiden'i öpmeyi aklımdan asla geçirmemiştim. Tamam, *asla* demek biraz abartı olabilirdi çünkü soyunma odası duşunda beni duvara yasladığında dolgun ve pembe dudakları dikkatimi çekmişti ve... *of, her neyse.*

"Hmm, gece boyunca onun üzerinde çalışmanın tek sebebi bu yani." Her kelimesini vücudunu sıvazlayarak vurgulamıştı.

"Şu anda seninle bunu konuşmayacağım. Konserde iyi eğlenceler."

"Sana da *ders çalışırken* iyi eğlenceler." O çıktıktan sonra bile sırıtışının etkisi sinir bozucu bir sinek gibi etrafımda kaldı.

Aiden'in evine giderken arkadaşımın söylediklerini düşünmemeye çalıştım. Oraya vardığımdaysa işim kolaylaştı çünkü mutfakta tartışmakta olan Kian ile Dylan kafamın dağılmasını sağladılar.

“2017’ydi, geri zekâlı.”

“Saçmalama istersen. 2016’ydı; istediğine sorabilirsin. Çünkü 2017’de Detroit aldı.” Kian, Aiden’a döndü. “Kaptan, 2016 kış oyunları kupasını kim aldı?”

Montumu çıkarırken, “Montreal,” diye mırıldandım ve üç çift göz üzerime döndüğünde hatamın farkına vardım. *Kahretsin.* “Sanırım?”

Rahatsız edici, uzun bir dakikanın ardından Kian telefonundan başını kaldırdı. “Evet öyle. Haklısın Sunny.”

Üzerime tutulan ışık her geçen saniyeyle birlikte daha da parlıyordu. O yıl babası kış oyunlarında oynarken, on dört yaşındaki Summer da annesiyle tribünlerdeydi.

Aiden bir bilmeceyi çözmeye çalışırcasına düşünceli bir şekilde beni izledi ama bir süre sonra bir şey demeden montumu alıp askıya astı. “Biz üst katta olacağız.”

Basamakları tırmanıp odasının kapısına ulaştığımda duraksadım. Geri adım attığımdaysa ona tosladım. Aiden bir bana bir kapiya baktı.

“Ya odanda bu sefer de vücudunda suşilerle bekleyen bir kız varsa?”

Gözlerini devirdi. “Çokbilmiş seni.”

İfadesiz yüzüne bakıp sııttım. “Yerinde bir endişe bence.”

Kapıyı açıp elini belime bastırarak beni içeri itti. “Kadınların üzerinden suşi yeme gibi bir hobim yok.”

“Ah, sadece krem şanti ve çilek yiyorum diyorsun yani.”

“Bana sürpriz yapmayı mı düşünüyorsun yoksa? Biraz da ak-
caağaç şurubuna hayır demem.”

Kaşlarımı çattım. “Rüyada görürsün.”

“O yollardan da geçtik,” diye mırıldandı.

Onu göğsünden itip çalışma masasına oturdum ve çantamı karıştırarak homurdandım. “Bilgisayarımı unutmuşum.” Buraya gelmeden önce Amara sinirimi bozmasaydı unutmazdım.

“Benimkini kullan.” Aiden dizüstü bilgisayarını açıp şifresini girdi.

Bana ölü bir fare sunmuş gibi baktım. “Ve porno arama geçmişini mi göreyim? Asla olmaz.”

“Porno sitelerini öylece açık bırakmış olacağımı mı düşünüyorsun?” Cevap vermeden baktığımda başını iki yana salladı. “Kullan şunu, Summer.”

Canım çok sıkknmış gibi abartılı hareketler yaptım ama doğrusu beni büyük dertten kurtarmıştı.

Dikkat dağıtıcı, devasa vücudu olmasaydı aslında Aiden’la çalışmak harika olabilirdi. Adam sanki bir modelmiş gibi üstü çıplak çalışmayı tercih ediyordu. Şu anda da yatağına uzanmış, haftanın kitabını okurken arada bir de dişlerinin arasına sıkıştırdığı kalemi alıp notlar yazıyordu. Ve maalesef ki son taslağı okumayı teklif etmişken kendimi bu işkenceden kurtarmamın hiçbir yolu yoktu. Hakkında gün yüzüne çıkan her yeni bilgi, hokey stereotiplerinin nasıl yanlış olduğunu bana kanıtlar gibiydi. Ayrıca, edebiyat odaklı bir film üzerine yazdığı denemeyi okur okumaz, projemi düzenlemesine ihtiyacım olduğunu anlamıştım.

“On dakikadır yazmıyorsun.” Aiden kaldığı sayfaya ayraç koyup kitabı komodinine bıraktı. “Okumam için hazır mısınız?”

Elimi hüsrarla saçlarımdan geçirdim. “Bir türlü odaklanamıyorum ki. Sana daha sonra göndersem olur mu?”

“Bana uyar.”

Bilgisayarını kapatmak üzereyken gözüm müzik uygulamasına takıldı. “Seks için çalma listen mi var?”

Gayet rahat şekilde, “Herhalde,” dedi. “Bazı kızlar çok sessiz oluyor.”

“Kızlar mı? Erkekler hiç ses çıkarmadığında ne kadar tuhaf oluyor, haberin var mı?”

Omuz silkti. “Haberim yok. Zira ben epey ses çıkarırım.”

Yanaklarım ısındı. Dürüst olmak gerekirse inlemekten korkmayan bir erkek bana göre *aşırı seksi* sayılırdı. Zihnimi bu konudan uzaklaştırmak için çalma listelerini karıştırmaya koyuldum. “*Country* şarkıları bir kenara bırakırsak şaşırtıcı şekilde iyi bir zevkin varmış.”

Gücenmiş gibi geriledi. “*Country* müzikten nefret edemezsin. Acilen bir çalma listesi oluşturup fikrini değiştirmem lazım.”

Bilgisayarı kapatıp ona bakmak için sandalyeyi çevirdim. “Vaktini boşa harcama. Asla dinlemem.”

“Biraz açık fikirli ol, Gün Işığı.”

Ona ters bir bakış attım.

“Tamam,” dedi af diler gibi bakarak. “Şuna ne dersin? Senin için bir çalma listesi oluşturacağım ve *country* olduğunun farkına bile varmayacaksın.”

“Bu mümkün değil ama istersen deneyebilirsin.”

Telefonundaki saate bakarken zafer kazanmış gibi sevinçli görünüyordu. “Ee, şimdi ne yapıyoruz?”

“*Ben* eve gidiyorum.”

“Hayır, gitmiyorsun.”

Bir kaşımı kaldırdım. “Ne yapacaksın? Beni buraya kilitleyecek misin?”

Düşünüyormuş gibi çenesini kaldırdı. “İşler o noktaya varırsa belki yaparım.”

“Ruh hastalığın ortaya çıkmaya başladı.”

“Sıkıcılığın ortaya çıkmaya başladı.”

Ağzım bir karış açıldı. “Ben sıkıcı değilim!” En son küçük kardeşim, arkadaşının ev partisine götürmedim diye bana sıkıcı demişti. Ama o zaman on üç yaşındaydı, Tanrı aşkına!

Aiden keyifle inanmazlık arası bir ses çıkardı.

“Bu neydi şimdi?”

Yeşil gözleri masumiyetle bakıyordu. “Ne neydi?”

“Burnundan nefes verdin.”

“Buna soluk alıp vermek denir.”

“Ukalalık etme ve kendini tutuyormuş gibi yapma. Ne söyleyeceksen söyle.”

Düşünceli bir şekilde dudaklarını yaladı, sonra bir kez daha nefes verdi. “En son ne zaman eğlendin?” Kafamın karıştığını görünce açıklama yaptı. “Sorumlulukların yükünü taşımadığın, gerçek bir eğlenceden bahsediyorum.”

Nasıl bir soruydu bu? Artık çocuk değildik. En son ne zaman saklambaç oynadığımı mı anlatacaktım? Amara’nın zoruyla gittiğim ama hiç eğlenmediğim şu toga partisi dışında asla katılmadığım birlik evi partilerinden falan bahsediyor olabilir miydi?

“Biraz daha detaya girmemi ister misin?” diye ısrar etti.

Dişlerimi sıkarak konuştum. “Gerek yok. Düşünüyorum.”

“Sabırsızlıkla bekliyorum.” Dediğini vurgulamak istercesine yatağın ucuna kadar kaydı.

Eğlenmenin ne demek olduğunu, nasıl eğlenileceğini biliyordum. Sadece, gerçekten eğlenmeyeli çok uzun zaman olmuştu fakat bu da benim suçum değildi. Ders yükü arttıkça hayatımda eğlenceye ve... zihinsel sağlık gibi diğer şeylere fazla yer ayırmaya başlama eğilimim vardı. Bunun iyi bir şey olmadığını farkındaydım ama akademik başarı benim için uyuşturucu gibiydi ve bu bağımlılığımın kurtulamıyordum.

Aiden beklentiyle beni izlerken yaptığım eğlenceli şeyleri düşünmek kolay değildi. “Üniversitede ikinci senemde, laboratuvarlarımdan birindeki çok zeki bir çocuk tarafından bir etkinliğe davet edildim.” Aiden ilgiyle dinliyordu. “O akşamki panelinde açılış konuşmacılarından biri olmamı istedi.”

Hepsinin bu olduğunu anladığında Aiden’in ilgisi sönüverdi. “Senin eğlence anlayışın... *sahnedeki konuşma yapmak* mı?”

Ses tonuna bakılırsa pek de etkilenmemişti. O fırsatı yakaladığımda ne kadar sevinmiştim halbuki. “Eh, evet. Bu konuda iyiyim.”

Bir iç geçirdi. “Eminim öylesindir ama buna eğlence denmez.”

“Sana göre öyle,” diye savundum kendimi.

“Herkeseye göre öyle, Summer. Hikâyenin, seni o inek konferansına davet eden çocukla temizlik dolabına gitmenizle sonlanacağını falan düşünmüştüm.”

İğnelemesi beni etkilemedi çünkü kendisi benden daha inekti. “Porno fantezilerini mahvettiğim için üzgünüm.”

“Açılış konuşmacısı çocuk asla fantezilerimde yer alamaz.”

Sandalyesinde kamburumu çıkararak oturdum. “Eh, bende bu kadar var. Başka şeyler yapmıyorum.”

“Nasıl şeyler?”

“Önüme gelenle yatmıyorum. Önce karşımdaki kişiden hoşlanmam lazım.”

Yüzü aydınlandı. “Benden hoşlanıyor musun?”

Ona ölümcül bir bakış attım.

Kaygısız hali bir kahkahayla bölündü. “Ne? Hayatına birazcık hareket katman çok büyük değişiklik oluşturabilir. Hareket katacak kişi ben olmasam bile.”

“Asla sen olamazsın zaten.” Sanki Amara beni duyabiliyormuş ve kendimi ona kanıtlamam gerekiyormuş gibi savunmacı konuşmuştum.

Aiden ellerini başının arkasında birleştirdi. “O zaman tek bir sözünle sana birini bulmanda yardımcı olabilirim.”

İşte. Kesinlikle aramızda bir şey yoktu. “Bana birini mi ayarlayacaksın?”

“Evet. Ne kadar çok çalıştığını görüyorum. Çekmecedeki kelepçeyi pek kullanamadığın belli. Sana bağlayıcı olmayan, tek gecelik bir ilişki lazım.”

“O kelepçenin amacı...” Duraksadım. Kelepçe konusunda daha fazla açıklama yapmayacaktım. “Tek gecelik ilişkiyi son denememde kendimi çocukla çıkarken buldum.”

Gözleri şaşkınlıkla açıldı. “Son erkek arkadaşının Rai olduğunu sanıyordum.”

“Ondan sonra başka biriyle çıktım. İki hafta sürdüğü için ilişkiden saymıyorum gerçi,” diye açıkladım. Ne güzel, o zamanlar Donny’nin sinir bozucu varlığından kurtulduğumu düşünüyordum fakat kısa süre içinde fark etmiştim ki ilişkimizi bitirmek, ondan kurtulmak anlamına gelmiyordu. Beni ne zaman odamda ders çalışırken değil de dışarıda gezerken görse o yargılayıcı bakışlarını üzerimden eksik etmiyordu.

“Ne kadar zaman önceydi?”

“Üçüncü sınıftaydım.”

Aiden dilini şaklatıp bana acır gibi kafasını iki yana salladı. “Pekâlâ. Bu konuda derhal bir şeyler yapmamız gerekiyor.”

Şüphelerim arttı. “Bu senin için neden bu kadar önemli?”

“Çünkü dostun olarak, eğlendiğini görmek istiyorum.”

“Biz dost değiliz, sadece arkadaşça davranıyoruz,” diye çıktım.

Aiden kaşlarını çatsa da kararlılığını zedelememe izin vermedi. “Ben arkadaşça davranıyorum. Sen de kendin gibi davranıyorsun.”

“Beni aksi kadının teki gibi gösteriyorsun şu anda.”

Yüzünde nadiren gördüğüm ciddi bir ifade belirdi. “Sadece takılıyorum. Sen bir tutam gün ışığısın, Summer.”

“Dalga geçmene lüzum yok.”

“Dalga geçmiyorum. Gerçekten öylesin.” Hâlâ bana takıldığından emin olsam da söyleyiş şeklindeki samimiyet ona neredeyse inanmamı sağlamıştı. “Programından sapmayan, disiplinli Summer yerine gün ışığı Summer’ı daha fazla görebilmemiz için birazcık gevşemeni istiyorum sadece.”

“Programımdan sapmamak bana her zaman kazandırdı ama. Okulu bir yıl erken bitirdim.” Arkadaş edinmek yerine yurt odamda geçirdiğim tüm o gecelerin bir anlamı vardı. Anlamı olmalıydı.

“Ben de bir yıl erken bitirdim. Ama bu, üniversitenin keyfini sürmeme engel olmadı.”

“Üniversitenin keyfini sürmekten kastın ne?” Cevap gayet açıktı aslında. Bu odaya ilk geldiğim gün de bunun kanıtıydı.

“Kızlar.” Yüzümün gülmediğini görünce kıkırdadı. “Şaka yapıyorum. Tabii yalan söyleyemem, eğlenceye kızlar da dahil. Fakat çoğunlukla arkadaşlarımla anılar oluşturmak ve üniversitenin keyfini sürmenin ne anlama geldiğini soracak noktada olmamak diyebilirim.”

“O zaman bana da öğret.”

Yüzüne yayılan gülümseme az kalsın vazgeçmeme neden olacaktı.

“Vay be, bugünleri de mi görecektik? Öğrenci, öğretmen oldu.”

“Fazla aceleci davranma derim. Bu sadece deneme sürüşü olacak, *profesör*.”

“Kabul. Ama bana o seksi ses tonuyla profesör demeye devam etmen gerek.”

“Aman Tanrım. Kapa çenenin, Aiden.”

Kalemimi ona fırlattığımda hiç zorlanmadan yakaladı.

14 | AIDEN

HAYATTA HİÇBİR pişmanlığım yoktu. Hiç olmamıştı ve olmayacaktı. Hayatın öylesine geçmesine izin verilmeyecek kadar kısa olduğuna erken yaşta karar vermiştim. Seksen yaşına bastığımda tatminsizlikle dolu olmak, gençliğimde neler neler yapabileceğimi düşünerek hayıflanmak istemiyordum. Bu çok acınası bir yaşam biçimi olurdu.

“Buna pişman olacaksın.”

Kian’ın etrafından dolaşıp mutfak tezgâhındaki anahtarlarımı aldım. “Endişen için sağ ol ama pişman olmayacağım.”

Diğer çocuklar gönüllü eğitmenliğe gittiklerinden dolayı ev boştu. Zaten bir sürü ders dışı sorumluluğum olduğu için Kilner bugünlük beni muaf bırakırken Kian’a ise takımın çamaşırlarını yıkama merkezine götürme görevi vermişti. Kian çamaşırları bir saat sonra almaya gidecekti ve bu sırada vaktini boş geçirmiyor, akşam kiminle dışarı çıkacağımı öğrendiğinden beri başıma ekşiyordu.

“Kıza başka birini ayarlayıp da onunla eve gitmesini izlerken hiç mutlu olmayacaksın, benden söylemesi,” diye seslendi arkamdan.

Summer’la aramızda neler olduğu bilmiyordu. Bizim öyle bir ilişkimiz yoktu ki. Ben hokeye odaklıydım, Summer’ın da şimdi-

lik tek derdi yüksek lisans başvurusuydu. Son zamanlarda zaten hayatımda denge kurmakta başarılı değildim, bir de onunla ilgili düşüncelerin zihnime girmesine izin verirsem mahvolurdum. Dolayısıyla aramızda ne varsa platonikti.

Arkadaşımla yorumlarını duymazdan gelerek aracıma atladım ve Summer için hazırladığım çalma listesini açtım. Aslında listeyi ona çoktan göndermişim fakat cevap olarak sadece başparmak kaldıran emoji attığı için ne düşündüğünü bilmiyordum.

Yollar boşken Iona Evi'ne araçla çabucak ulaşılabilirdi, bu yüzden beklediğimden daha erken saatte kaldırımın önündeydim. Summer'a mesaj attığımda aracımda beklememi söyledi ama böyle bir şeyi kabul edemezdim. Park edip girişe doğru ilerliyordum ki karşımdaki manzarayla olduğum yerde kalakaldım.

“Bu üstündekilerle mi geliyorsun?” dedim boğulur gibi.

Summer bana yaklaşırken avucunu bluzuna sürttü. “Ne sorunu var ki?”

Boğazımı temizledim. “Bir sorunu yok.”

Çok fazla sorunu var.

Kırmızı bluzunun yakası göğüslerine doğru dökülerek inip dekoltesini ortaya çıkarıyor, pantolonu kalçasını parmaklarımın arzu ettiği şekilde sararken topukluları uzun bacaklarını vurguluyordu. Aletim kotumun içinde korku verici bir hızla sertleşti. Zaten sadece bu kız, lanet bir kaldırımın ortasında ereksiyon olmama neden olabilirdi.

Tekrar konuşmadan önce yutkunmam gerekti. “Güzel görünüyorsun, Summer.”

İltifatım, çatılan kaşlarının arasında erirken bana hayatımda gördüğüm en küçük tebessümü attı ve yanımdan yürüyüp yine yardımımı istemeden kamyonetime atladı. Gerçi arkasında kalıp o mükemmel kıcının kıvrılmasını izleme fırsatı bulabildiğim için bundan şikâyetim yoktu. Yerine yerleşince ince montunun fermuarını çekip kapattı, ben de rahat bir nefes aldım.

Derhal topla kendini, adamım.

Şu an, herhangi bir hisse kapılacak an değildi. Fakat Kian'ın sözleri yeniden kulaklarıma doğru süzülürken haklı olabileceğini düşünmeden edemiyordum. Evden çıkmadan önce pişman değilsem bile şimdi pişmandım. Hem de çok.

Summer bu akşam resmen yakıyordu ve onu, bir başka erkekle beraber yanımdan ayrılmasını izlemek için dışarı çıkarmak senenin başından beri verdiğim en aptalca karardı. Ve bunun altında yatan bir anlam vardı.

Ambardan bara dönüştürülmüş Myth'e vardığımızda direkt içeri girdik. Daha önce bizim çocuklarla buraya hatırı sayılır kez geldiğimden artık kapıdaki sırada beklemek zorunda kalmıyordum. Barın sahiplerinin hokey fanı olması da bir avantajdı tabii.

“Bir *margarita*, bir de Sprite,” dedim bar görevlisine. O içkilerimizi doldururken Summer'ın bana bir bakış attığını gördüm. “Ne?”

“Sadece Sprite mı içeceksin?”

“Dönerken araba kullanacağım.”

Çoğu üniversite öğrencisi geceye birayla başlar, birkaç saat sonra da araba sürerdi. Çünkü teknik olarak yasal alkol limitini aşmamış olurlardı. Fakat ben bu riske hiç girmemiştim. Özellikle de başkalarının sorumluluğu üzerimdeyken, kısacık bir saniye içinde her şeyin olabileceğini bilirken yapamazdım.

“Eee, şu bahsettiğin eğlenceyi göster bakalım şimdi.”

Bana bakarken gözlerinde samimi bir heves vardı ve heyecanlı olması hoşuma gitmişti. “Genelde yanımda birkaç kız olur.”

“Ay kusura bakma. Sana engel mi oluyorum?” diye sordu kafasını yana eğerek.

Yumuşacık saç tutamları yüzünde bir çerçeve oluşturmuştu ve ne kadar güzel olduğunu düşünmekten kendimi alıkoyamıyordum. Dizlerinin üzerinde, o mükemmel pembe dudakları aralanmış halde bana bakarken çok daha güzel görüneceğinden emindim.

Tanrım, soğuk bir duşa ihtiyacım vardı.

“Bu gece senin için buradayız. Sana yardımcı olacağım. Şanslıysam bu esnada ben de kendim için şanslı bir hanımefendi bulurum,” dedim içeceklerimiz önümüze yerleştirirken.

“Senin için çok kolaymış gibi konuşuyorsun. Bu mümkün olamaz.”

“Öyle mi düşünüyorsun?” Omzunun üstünden bakıp, içeri girdiğimizden beri beni izleyen bir grup kıza başımla selam verdim.

Summer önce kızlara, sonra bana inanmazlıkla baktı. “Benimle birlikte olduğunu görmüyorlar mı? Ya gerçekten... çıkıyor olsaydık?”

“Buna inanmalarını sağlamak için bir şey yapmadın ki.” Buna inanmalarını sağlamak için bir şey yapmasını ben de çok istiyordum.

“Eh, bunu yapmam lüzumsuz çünkü çıkmıyoruz.” İçkisini kadehin içinde döndürdü. “Bana yardım etmene ihtiyacım yok. Gidip kızları eğlendirebilirsin.”

Kaşlarımı kaldırdım. “Yardıımı istemiyor musun?”

“İhtiyaç duymuyorum.”

Etrafına buram buram özgüven yayıyordu ve bunda son derece haklıydı. Bara girdiğimizde ona dönen başların sayısını acaba fark etmiş miydi?

“Hadi iddiaya girelim. Buradaki herhangi bir erkeği seninle bardan ayrılmaya ikna edebileceğini mi düşünüyorsun?”

Parlak dudaklarını gerip inci dişlerini sergileyen bir gülümsemeyle baktı. “Tereyağından kıl çeker gibi hem de.”

“İşte bizim ukala kız geri döndü.”

Kaşlarını çattı. “Buna ukalalık denmez. Gerçeklerden bahsediyorum çünkü.”

“Tabii, tabii. Öyledir,” diye takıldım.

“Bana inanmıyor musun?”

Sprite’ımdan uzun bir yudum alırken beni hararetli bir kararlılıkla izlemesinin tadını çıkardım. “Sana inanmadığımdan değil. Sadece paslanmış olabileceğini düşünüyorum.”

Birdenbire ayağa dikildi ve ben otururken göz hizasında olduğumuz için doğrudan gözlerimin içine baktı. “Burası çok sıcak olmadı mı?” diye sordu.

Sonra ağır çekimdeymiş gibi fermuarını açmaya koyuldu. Teni açığa çıktıkça boğazımın sıkıştığını hissetmeye başladım. Sonunda montu üstünden attığında kıyafetini bar ışıkları altında bu kadar yakından görmek az daha çenemin yere düşmesine neden olacaktı. Kırmızı bluzu teninin parlamasını sağlıyordu ve kumaşı kolayca yırtılmaya müsaitti. Göğüsleri mükemmel şekilde birbirine yapışmıştı ve göbeği açık bluzun sergilediği teni ona dokunmam için adeta bana sesleniyordu.

“Şunu benim için tutar mısın, Aiden?”

Pürüzsüz sesi omurgamdan bir ürperti geçmesine neden oldu. Adımı dudaklarından duymak hiç bu kadar güzel olmamıştı. Kafamın içi tamamen boşalmıştı ve Sprite’ıma alkol katılmış gibi sersemdim. Ağzım kupkuruydu ve montunu tutup saçlarını ensesinden omzunun önüne almasını izlerken başım biraz dönüyordu. Mest edici kokusu bu gece özellikle yoğundu. Saçlarını çekmesiyle teni daha da ortaya çıkarken ve şeftali kokusu etrafımı sararken kotumun önünün daraldığını hissettim.

Kahretsin. Çok uzun bir gece olacağı şimdiden belliydi.

Summer açık bacaklarımın arasına adım attı ve elini pazıma koyup oradan da omzuma doğru kaydırды. Onu transa geçmişçesine izlerken boğazımdaki iri yumruyu yutmaya çalıştım. *Sikeyim, ne oluyor burada böyle?*

“Yanıyorsun,” diye mırladı.

Boğazımdan kaçan boğuk ses bana ait değilmiş gibi davranısam da Summer’ın yüzünde, beni duyduğunu gösteren o tatlı tebessümü belirmişti bile. Cilveli bakışları devrelerimi yakıyordu. En son soyunma odası dışında bu kadar yakınlaşmıştık ve orada da kendimi zor zapt etmiştim. Fakat eğildiğim anda o kusursuz dudaklarını benimkilere hapsedebileceğim kadar yakınımda olmasından daha güzel bir his yoktu.

“Ne?” dedim, yedinci sınıfın ilk günündeymişim gibi tiz çıkan sesimle. Hemen boğazımı temizledim. “Ne?”

“Yanıyorsun dedim.” Parmakları kulaklarımı okşarken sözlerini idrak edemiyordum. Tüm bedenimi sarsmakla tehdit eden ürpertiye içimde tutmak için elimden geleni yaptım. “Terliyorsun yani,” dedi.

Ah. Ah. O anlamda demişti.

Sebebi belki de bana ilk defa bu kadar yaklaşmasıydı ama her an bir ergen misali patlayacakmışım gibi geliyordu. Sanki ağzımdaki tüm kaslar felç olmuş, dilim bağlanmıştı. Doğru düzgün bir cümle kurabileceğimi zannetmiyordum.

Motor becerilerimi geri kazanma amacıyla tekrar boğazımı temizledim. “Senin de dediğin gibi, burası çok sıcak.”

“Evet.” Gülümserken kulağımı okşamaya devam ediyor, gözlerimi kapanmaya zorluyordu. Hassas, erojen bölgemi bulmuştu ve sonsuza kadar bunu yapmaya devam etse bile şikâyet etmezdim. Fakat iyice dibime girdiğinde her yerim gerildi. Memeleri o kadar yakınımdaydı ki yüzümü tatlı tenine gömmek için büyük açlık çekiyordum. Sonra kulağıma eğilip, “Başka bir yere gitmeye ne dersin?” diye fısıldadı.

Kalbim atmayı kesti. Kahverengi bakışları yine benimkileri bulduğunda gözlerim kocaman açılmıştı. Yüzü o kadar saf ve masum görünüyordu ki onu bir temizlik dolabına çekip bu ifadesini silene dek becermemek için kendimi güç bela tutuyordum.

Onu lanet omzuma atıp buradan bir an önce çıkmak için cüzdanıma uzanıyordum ki Summer geri çekilip ilgisiz bir iç çekişle taburesine oturdu. “Eee, ne düşünüyorsun?”

Bu kayıtsızlığı, bir saniye önceki yakıcılığına büyük tezat oluşturuyordu. “Hangi konuda?”

“Paslanmış mıyım sence?”

Paslanmak mı?

“Buradaki herhangi bir erkeği bu şekilde elde edebilirim işte.” Yine içkisini döndürdü.

Bana istediğim şeyi gösterdiğini fark ettiğimde kalp atışlarım yavaşladı. Ukalalık etmediğini kanıtlamak, özgüvenini göstermek istemişti.

“Eee, hangisini seçeyim?” dedi hoppa bir tavırla. “Hangi erkekle konuşmamı istersin?”

Hiçbiriyle.

Hiçbir erkekle, hiçbir zaman konuşmasını istemiyordum. Kıskançlık, çirkin kafasını bir delikten uzatmış, sıkık bir kamyon gibi üzerime çarpmıştı. Summer’ın özgüveniyse hâlâ çok sağlamdı. Siktir. Ben bu haldeyken onun yakınlaşmamızdan hiç etkilenmemiş gibi görünmesi kendimi bok gibi hissetmeme neden oluyordu.

Barda etrafıma bakındığımda erkek birliklerinden birkaç öğrenciyi ve Hartford Üniversitesi öğrencilerini gördüm. “Hiçbiriyle,” derken rahatsızlığım boğuk sesimden belli oluyordu.

“Kazanacağımdan mı korkuyorsun?”

Evet. “Saat geç oldu. Yarın dersin var.”

Alnı kırıştı. “Eğlenmeyi bilmediğimi söyleyen sen değil miydin? Şimdi kalkmış bana dersim olduğunu mu hatırlatıyorsun? Ayrıca dersim, Dr. Toor’la görüşmemizden sonra.”

Bunu biliyordum ama bardan ayrılmak için bahane gerekiyordu. Summer haklıydı, içerisi aşırı sıcak olmuştu ve kıyafetlerim beni rahatsız ediyordu. Şu anda çıılçıplak olmayı ve... Summer’ın altımda olmasını tercih ederdim.

“Niye bu kadar tuhaf davranıyorsun?”

Çok fena sertleştiğim için nasıl ayağa kalkacağımı bilemediğimdendir belki. “Gitmek istiyorsundur diye düşündüm.”

“Çok düşüncelisin ama sağ ol, burada iyiyim.” Saçlarını omzunun arkasına atıp barın en uzak köşesine baktı. “Şuradaki çocuk tatlıymış.”

Basketbol takımının, şu anda bilardo oynamakla meşgul olan oyun kurucusu Kayce Howard’dan bahsediyordu. Takımlarımız

tüm çabalara rağmen iyi anlamayı hiç başaramamıştı çünkü onlar pervasız aptallardı ve benim oyuncularımı pek çok kez yıkıcı davranışlara sürüklemişlerdi.

Kayce doğrulunca Summer'ın ağzı bir karış açıldı. "Epey de... uzunmuş."

"Sporcuları sevmediğini sanıyordum." Keskin sesimi saklamaya zahmet etmedim.

"Hokey oyuncularını sevmem. O ne oynuyor?"

Bakışlarım sertti. "Basketbol."

"Mükemmel." Montunu kucağımdan alıp üstüne geçirirken uzanıp kıcını kucağıma yerleştirmemek için ellerimi yanlarıma sabitlemek zorunda kaldım. Birden bu bardaki herkesin, onun benimle geldiğini bilmesini istemiştim.

Taburesinden kalkmadan hemen önce kadehinin tuza bulanmış ağzını yalayıp içkiyi kafasına dikti ve bilardo masasına yollandı. Uzaklaşmasını izlerken göğsüme alevli bir mızrak saplanıyormuş gibi hissettim. Kıcı o kadar dikkat dağıtıcıydı ki yanıma gelip onun boşalttığı tabureyi dolduran kızı neredeyse fark etmeyecektim bile.

"Sen Dalton'da oynuyorsun, değil mi? Ben Bethany."

Kafa salladım ama bakışlarım, Kayce'in dikkatini anında çeken Summer'a kayıp duruyordu. Çocuğun yüzünde ağır ağır beliren sırıtışa bakılırsa hedeflediği şeyi başarmıştı.

"Ben Yale'de okuyorum," dedi yanımdaki kız.

Ona döndüm. "Evden biraz uzakta değil misin?"

Bethany omuz silkti. "Buradaki erkekler daha iyi."

Gülümsediğinde nihayet ona tam olarak bakıp ne kadar güzel olduğunu gördüm. Sarı saçları dalgalar halinde yüzüne düşüyordu. Mavi gözleri öyle parlak ve masumdu ki bluzunun derin göğüs dekoltesinin dikkatimden kaçmasını bile sağlayabilirdi. "Öyle mi diyorsun?"

Aklım barın öbür ucunda, yüzyılın pisliğiyle muhabbet edip kahkahalar atan başka bir kızdayken anda kalmam çok zordu.

“Şu anda biri karşımda oturuyor mesela.” Elimi eline alıp parmağını avucumda dolaştırdı. “Bu nasırlar tenimde nasıl da iyi hissettirirdi...”

Kayce’in parmakları Summer’ın saçlarına uzandığında ayağa kalktım. “Hemen dönerim.”

Bethany elimi tuttu. “Beni barda tek başıma mı bırakacaksın?”

Parmaklarını ittim. “Arkadaşımı kontrol etmem lazım. Bir dakika lütfen.” Bahsi geçen arkadaşım şu anda montunu çıkarıyordu ve basketbol takımının yarısı sikik bir striptiz gösterisi izliyormuş gibi ona bakıyordu. Dişlerimi, kafamın içinde zonklama hissedecek kadar sert sıktım.

Kayce eğilip kulağına bir şeyler fısıldadığında Summer’ın kırtısı bana kadar ulaştı ve hiç düşünmeden yanlarma gidip onu çektim.

Genç kadın tökezledi. “Ne yapıyorsun sen ya?”

“Gitme vakti.”

Kolunu elimden çekerken Summer’ın kafası karışmış gibiydi. “Sen gidebilirsin. Ben, beni eve bırakacak birini bulurum.”

“Hayatta olmaz. Bu çocukların hiçbirini tanımıyorsun. Benimle geleceksin.”

“Beni tanıyor. Onu ben bırakırım,” dedi Kayce.

“Sen karışma.”

Summer yüzüme şok içinde bakarak beni bir kenara çekti. “Ahhap, şu anda bana hiç yardımcı olmuyorsun.”

O kadar sinirlerim bozuktuk ki cevap veremedim. Ne sikik bir durumdu bu böyle? Summer mükemmel kokuyordu, teni ıslı ıslıldı ve gözleri... Tanrım, o gözlerin kendilerine has bir yerçekimi kuvveti vardı.

“Bak, benimle kalmak zorunda değilsin. Bardaki güzel kız, bunların altında neler olduğunu çok merak ediyormuş gibi ba-

kıyor.” Giysilerime işaret etti. “Açıkçası ben de şuradakini merak ediyorum.” Başparmağıyla Kayce’i gösterdi.

Kayce çoktan başkasıyla sohbeta başlamıştı ve nedense bu beni daha da sinirlendirdi. Yakınlarında Summer gibi biri varken başka bir kızla nasıl ilgilenebilirdi? Bu, güneş yerine basit bir ampulü tercih etmek gibi bir şeydi.

“O çocuğu tanı mıyorsun. Güven bana, takılmak isteyeceğin biri değil.”

“Sana güveniyorum, bu yüzden bu akşam buradayım. Ama Kayce tüm kriterlere uyuyor. Bana bilardo öğretmeyi bile teklif etti.”

Alaycı bir nefes verdim. Bu bardaki her erkeğin, o kıcın bilardo masasına eğildiğini görmek için bunu teklif edeceğinden emindim.

Summer’ın gözlerindeki yumuşak bakışlar rahatsızlığımı biraz olsun azalttı. “Gerçekten kalmak mı istiyorsun?”

Hayır de. Hayır de. Hayır de.

“Evet,” dedi omzuma dokunarak. “Ama sen de kalmalısın.”

“Cidden onunla yatacak mısın?” Sesim kırılgan, neredeyse özgüvensizdi.

Summer güldü. “Sen beni hiç tanımadın herhalde. Şaka yapıyorum, şaka. Daha önce de söylemiştim, biriyle yatmadan önce ondan hoşlanmam lazım.”

“Birinden hoşlanman için ne kadar zaman gerekir peki?”

Bir süre düşündü. “Seni ne zamandır tanıyorum?”

“İki aydır.”

“İşte cevabın,” dedi ve Kayce’in yanına geri döndü.

Bundan ne çıkaracağımı bilemeden, şaşkınlıkla gözlerimi kırıpıştırarak öylece kaldım. Ama hayır, Summer benden hoşlandığını söylememişti.

Yine de şu anda gerçekten kendimi keşfedilmemiş topraklarda hissediyordum.

15 | SUMMER

BU BİR meydan okuma değildi. Kıyafetim ya da ekstra zaman harcayarak yaptığım saçlarım hiçbir anlama gelmiyordu. Yalnızca iki arkadaş olarak üniversite eğlencesini tatmaya çıkmıştık. *Tanrım*, ben ne zaman bu kadar beyinsiz olmuştum?

Yurt odamdan ayrılırken Amara ile Cassie hâlâ Aiden’la randevuya çıktığım konusunda ısrarcıydılar. Aylardır biriyle birlikte olmadığımı ve vajinamın örümcek ağı bağladığını söylemeleri gerçekten çok kabaydı. Vajinam gayet iyi durumdaydı, sadece ona odaklanacak vaktim olmamıştı. Gerçi bu durumu düzeltmeye ihtiyacım olduğunu kabul ediyordum.

Şimdi de kendim hakkında bir şey öğrenmiştim; içki içtiğimde dilim çözülüyordu. Normalde yangına dayanıklı bir kasada saklayacağım şeyler ağızımdan kaçıyordu ve Aiden’a ondan *hoşlandığımı* söylemem de bunun kanıtıydı. Bunu söyledikten sonra mantıklı olan tek şey, bu sporcu istilasına uğramış barda Kayce Howard’ın yanına geri dönmekti ancak Aiden’ın keskin nişancı gibi beni izlediğini hissedebiliyordum.

Aiden’ın bu kampüste sarsıcı bir popülaritesi vardı. Kampüs dışı barlarda üzerine topladığı dikkat de bir o kadar şaşırtıcıydı. Oturduğumuz yerden üç adım uzaklaşmama kalmadan, gözle-

riyle onu yiyen kızlardan birinin ona yaklaştığını fark etmiştim. Bu yüzden ben de tüm bakışların üstüme dönmesinin nasıl bir his olduğunu görmek istemiştim.

“Crawford benden uzak durmak için seni ikna edemedi mi?” diye soran Kayce’e bakmak için başımı iyice geriye yatırdım. Uzun boylu olduğunu söylemek cidden yetersiz kalırdı. Kayce Howard, iki metreye yakın boyuyla tam bir *erkekti* ve ona bu kadar yakından bakmak insanı epey afallatıyordu.

“Ben asla söyleneni yapan biri olmadım,” dedim.

Gözleri parladı. “O halde yolu göster. Hemen arkandan gelirim.”

Hiçbir yere gitmeyeceğimizi bilmeme rağmen bir kahkaha attım. Aiden bir konuda endişeliydi ve onu daha da gererek gecesini mahvetmek istemiyordum.

“Teklifin hâlâ geçerli mi?” Bilardo istekasına işaret ettiğimi görünce yüzünde eşsiz bir sırıtış belirdi. Bana doğru eğildiğinde odunsu kokusu içime keskin bir ürperti yayılmasına neden oldu.

“Sana istediğin her şeyi öğretirim, Gün Işığı,” dedi heceleri uzatarak.

“Ona öyle deme.”

Aiden’in kaba sesi sırtımı bir alev gibi yaladı. Kayce gözlerini omzumun arkasına çevirirken dudaklarını birbirine bastırdı ama cevap vermek yerine istekalardan birini benim için seçmeye gitti.

Dramatik bir dönüşle Aiden’a baktım. “Bana yardımcı olacağını söylerken bu saçma sapan davranışları mı kast ediyordun?”

“*Gün Işığı* diyor ya!” dedi sinirleri bozulmuş halde.

Kayce bunu söylediğinde onu uyarmalıydım ama ne gerek vardı? Yeni tanıştığım bir çocuğa, babamla olan boktan ilişkimden bahsetmek muhtemelen akıllıca olmazdı.

Omuz silktiğimde Aiden alaycı bir nefes verdi. “Ben de zaten sadece bilardo oynamaya gelmiştim.”

“Yaa tabii, tabii. Git mağara adamlığını başka yerde yap.”

Aiden bilardo masasına yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturduğunda pazıları beyaz tişörtünün altından fırladı. “İstediğim şeyi özgürce yapamaz mıyım? Hadi bir tur oynayalım. Ben ve Bethany, sen ve Kayce’e karşı.”

Yanımdaki Kayce bir kahkaha attı. “Bilardoda kıcını tekmeleme fırsatına hayır demem.”

Sarhoş Bethany, “Bilardoya bayılırım!” diyerek Aiden’a yapıştığında o da kızı dengede tutmak için belini kavradı.

“İyi hedef alabileceğinden emin değilim,” diye takıldı ona.

Bethany kulağına fısıldamak için parmak uçlarında yükseldi ama barın gürültüsüne rağmen sesi net şekilde duyulabiliyordu. “Sen ellerini üzerimden ayırmazsan dengemi bulurum.”

Kusacağım. Hemen bir içkiye daha ihtiyacım vardı.

Kayce topları dizip bana istekayı uzattı. Temel kuralları anlatmaya giriştiğinde onu dinliyormuş gibi yaptım. Başlamadan önce sipariş ettiğimiz içki yüzünden birazcık kafam bulanırken istekayı hedefe odaklamaya çalıştım ama duruşum kötü olmalıydı ki bir elin karnıma doğru kaydığını ve Kayce’in vücudunun bana yaslandığını hissettim.

“Elini biraz daha kaldır ve ikinci topu hedef alabilmek için çizginin sol tarafına yerleş.” Nane kokulu nefesi enseme vuracak kadar yakınımıdayken Kayce’in talimatlarına odaklanmak aşırı zordu. Basketbol takımındakiler bizi öyle bir izliyordu ki kendimi bilardo masasında seks yapıyormuş gibi hissediyordum. Seyirciler arasında, elindeki istekayı kıracak kadar sinirli görünen tek kişi Aiden’dı.

Kayce’in vücudu kalçama değdiğinde tökezleyerek vuruşumu yaptım. Kötü bir hamle olsa da bir topu deliğe göndermeyi başarmıştım. Kayce’le beşlik çaktım ve yanaklarım alev alırken geriye doğru bir adım attım.

Aiden, Bethany’nin duruşunu düzelttikten sonra kendi başına vuruş yapmasına izin verdi. Fakat bu kötü bir fikirdi çünkü

kız beceriksizce hareket etti, bu da sıradaki Kayce'in işini kolaylaştırdı. Sıra Aiden'a gelince hedeflediği topları pürüzsüz bir şekilde deliklerle buluşturdu ve bunu yaparken de sonraki vuruşumu neredeyse imkânsızlaştırdığı için dönüp bana göz kırptı.

Kayce, meydan okumalardan korkan bir kadın olduğumu düşünüyormuş gibi, "İstersen yerine ben geçebilirim," diye önerdi ancak Aiden'ın suratındaki kibirli sırıtışı silmeye kararlı şekilde başımı dik tuttum.

"Ben hallederim." Aiden'ın durduğu yere gidip kalçamı onun kine çarparak masadan uzaklaştırdım. Hafifçe kıkırdayıp ukala sırıtışına devam ederek beni izledi.

Eğildim ve düzgünce hesaplanmış bir hamleyle üç topu, iki ayrı cebe soktum. Basketbol takımındakiler ve Kayce bana şoke olmuş gibi bakarken etrafımızdan mırıltılar yükseldi. Bethany heyecanla bağırdı ama kimin takımında olduğunu hatırladığını sanmıyordum. Karşımda asık bir surat görüp böbürlenmeye hazırlanarak Aiden'a döndüm ancak istediği şey tam olarak buymuş gibi gülüyordu. Kibirli gülümsemem yüzümden silindi.

"Öğretmenin epey iyiymiş," dedi Aiden, Kayce'i işaret ederek İstekayı tutan elimi sıktım. "Belki ben iyi bir aktrisimdir."

"Öyle mi?" dedi tembelce. "Kostüm giyip oyunlar oynamayı da sever misin?"

Sözcükleri tenimden akan yakıcı bir sıvı gibiydi. İstekamı kaldırıp çenesine batırdım. "Asla öğrenemeyeceksin."

Bakışları beni ürküten kararlı bir ifadeyle karardı.

Kayce, "Gizli bir yeteneğin olduğunu bilmiyordum," diye araya girince Aiden'ın dengemi bozan bakışlarının etkisinden kurtuldum.

Sonrasında kazanmamız işten bile değildi. Fakat Aiden bozguna uğramış gibi görünmek yerine bana tatminle bakıyordu. Muhtemelen Kayce'in egosunu okşayacak beceriksiz kız oyunu mu bozduğu için kendinden memnundu.

Ona döndüğümde Kayce beni kendine çekti ama nedense tuhaf bir duygu içindeydim. Beklediğim gibi hissedemiyordum. Dokunuşu, ne kadar seksi olduğumu fısıldaması, benimle flört etmesi beni etkilemiyordu. Bunu kendimi zorlayarak yaptığımı hissettiğim için de bir an önce bitmesini istiyordum. Kendimi bana uygun olmayan bir kalıba sokmamalıydım. Ve buna gözü-mü açan şey, bilardoda kazanmak olmuştu.

Bakışlarım, Aiden'in Bethany'yle birlikte dikildiği tarafa kaydı-ğında genç adamın zaten bana bakmakta olduğunu gördüm. Kız onu bara doğru çekince gözlerini belimdeki ağır ellerden ayırdı.

Sebebi Aiden'in bakışları mıydı yoksa içimdeki garip duygu muydu bilmiyordum ama kendimi Kayce'in kollarından kurtararak, "Eğlenceli bir akşamdı ama sanırım bana bu kadar yetti," dedim.

Kayce'in hayal kırıklığı sadece bir saniye sürdü. "Ben de eğ-lendim. Bir daha Crawford'ı kışkandırman gerekirse kimi araya-cağını biliyorsun."

Aiden'i kışkandırmak mı? Bunu ona soramadan Kayce ya-nımdan ayrıldı. Bara baktığımda Aiden'in, Bethany'nin kulağına fısıldadığını gördüm. Kız onun telefonuna bir şeyler yazarken kızarak güldü. Aiden Crawford'da, kızların kendilerini kaybet-melerine neden olan bir şey olduğu kesindi.

Montumu alıp, kapının önünde oyalanan sarhoş müşterile-rin arasından geçerek bardan çıktım. Bir Uber çağırma amacıyla uygulamayı açtım ancak hiç boş araç görünmüyordu. Bir el beni tutup çektiğinde tuğla duvara yaslanmış bekliyordum.

"Habersizce çekip gidecek miydin?" Aiden elini bitkin bir şe-kilde saçlarından geçirdi. "Tanrım, Summer. Kayce'le gittin san-dım. Neredeyse aklımı kaçıracaktım."

Endişeli yüzü, sarhoş beynimi afallattı. "Üzgünüm. Bethany'yle iyi vakit geçiriyor gibiydin. Eve gitmek istediğim için muhabbetinizi bölmek istemedim."

Bu, duyduğu en aptalca şeymiş gibi bana baktı. “Sen neredey-sen ben oradayım, Summer.”

Mideme bir ağırlık çökerken, Aiden tek kelime daha etmeden elini belime koyup beni kamyonetine yönlendirdi. Pop şarkılarıyla klasiklerin yeniden yorumlarının çaldığı radyonun kısık uğultusu dışında aracın içi sessizdi.

Karanlık bir yolda ilerlerken *Tennessee Whiskey* şarkısının ilk notaları hoparlörden yükseldi ve Aiden birdenbire kamyoneti durdurdu. Kıkırdadığında Bethany’nin sarhoşluğunun bir kısmının ona geçip geçmediğini merak ettim.

“Bu kadar komik olan ne?” diye sordum.

Ciddi bakan yeşil gözler bir süre yüzümü inceledi. “Bu daha yeni bir versiyonu ama *Tennessee Whiskey*, annemle babamın ilk dans şarkısıydı.”

Gülümsediğinde ben de gülümsedim. “*Country*, ha?”

Hokey stereotipleri arasında *country* müzik ilk sıralarda olsa da Aiden bu türü daha şahsi sebeplerden ötürü seviyordu demek. Kalbinde ayrı bir yeri vardı. Radyonun sesini açtı ve kamyonetten indi.

Aracın önünden dolaşıp kapımı açmasını izledim. Sonra elini bana uzattı. “Gel.”

Müziği bastırarak, “Nereye gidiyoruz?” diye sordum.

“Bir yere gitmiyoruz, buradayız.” Ön tarafı işaret etti. Neden bilmiyordum ama elini tutup beni farların parlak ışıklarının arasına çekmesine izin verdim. Bana baktığında gözleri etrafımızı saran yeşiller kadar yumuşaktı. Bakışlarından, tam olarak anlayamadığım bir hüznün de okunuyordu fakat bunun aksine gülümsemesi tatlıydı.

“Sen dans eder miydin?” dedim, elimi omzuna kaldırdığında.

“Hayır,” dedi. “Ama seninle dans etmek istiyorum.”

Beni kendine çektiğinde boğazımda bir düğüm oluştu. “Sarhoş olmadığından emin misin?” diye sorarak havayı yumuşatıp göğsümdeki kayayı biraz olsun ezmeye çalıştım.

Kafasını sallarken gözlerindeki ifade öyle yoğunlu ki bundan kaçabilmek adına başımı göğsüne yasladım ve şarkı devam ederken gözlerimi yumdum. Aiden'in sıcacık kollarının arasındayken serin gece havası beni etkilemiyordu bile. Belki de sebebi kanımı ısıtan alkoldü ama onunlayken nasıl rahat ve güvende hissettiğimi düşünmeden duramıyordum. Ev gibi hissettirdiğini inkâr edemiyordum.

Bu düşünceyle gözlerim aniden açıldı ve kalbim şaha kalktı. Hayır. Hayır. Sebep kesin alkoldü. Göğsümün merkezindeki sancının ve tenimdeki sıcak karıncalanma hissinin tek açıklaması buydu. Nihayet kalbimi sakinleştirebildiğimde Aiden eğilip başıma bir öpücük kondurdu ve nabzımın yeniden delirmesine neden oldu.

Şarkı sona erdiğinde yavaşça geri çekildim. Nefesi alnıma vururken bir an için tek düşünebildiğim dudaklarını dudaklarımda hissetme arzusu oldu.

Bu yüzden sıcak kollarından hızla ayrıldım. "Güzel bir şarkı. Çalma listesinde de vardı," dedim.

Melankolik bakışları kaybolmamış olsa da Aiden artık gülüyordu. "Sanırım sonunda seni *country* hayranı yapmayı başardım."

"O kadar da değil," diyerek gülerken araca binmeme yardım etmesine izin verdim.

Bir süre sonra Iona Evi'nin önündeydik ancak etrafımızdaki baloncuğu patlatmayı hiç istemiyordum. Alkol sersemliğinden miydi bilmiyordum ama tenimin altındaki sinirlerin uğultusu, aramızda bir şeylerin değiştiğinin habercisi gibiydi. Ve bu açıklayamadığım bir değişimdi.

Cümle kurma yeteneğimi kaybetmiştim. Emniyet kemerini çözen ellerim terden sıırıslılandı. Hızlı bir kararla orta konso-lun üzerinden uzandım ve nefesinin anlık olarak kesilmesine şahit olurken ağzının köşesine bir öpücük kondurdum.

Sonra kamyonet alev almış gibi çabucak inip yurda koştum.

16 | AIDEN

“TELEFONUM NEREDE?”

Telefonumu bulmak için yemek odasına girdiğimde çocuklar oradaydı. Dylan karakterine aykırı bir şekilde ders çalışırken Kian insanların yemek yediği masaya pis ayaklarını uzatmış, telefonunu karıştırıyordu. Benden sonra Eli da içeri girdi.

“iPhone’umu Bul uygulaması 2010’da icat edildi, biliyorsun değil mi?” dedi Kian.

Dylan silgisini ona fırlattı. “Dün gece kaybetmiş olabilir misin? Mesajlarımıza hiç cevap vermedin.”

“Barda bırakmış olabilirim.”

Kian, “Summer seni arkadaş olarak gördüğünü ima ettikten sonra mı yoksa sen onun Howard’la samimi anlar geçirmesine izin verdikten sonra mı?” diye sordu. Sosyal medyada basketbol takımından birkaç kişiyi takip ediyordu ve dün geceki paylaşımlarının arka planında bizi görmüştü. Bir şey saklamak istesem de saklayamıyordum yani.

Onu duymazdan gelip bara gitmek için anahtarlarımı kaptım.

“Dostum, saat daha iki. Öğlen saatlerinde bar açık olmaz ki,” dedi Dylan, beni durdurarak. “Al, benim telefonumdan bak bakalım. Belki kamyonetinde falan kalmıştır.”

Bilgilerimi girdiğimde ekrandaki pusula döndü ve telefonunun güneyde olduğunu gösterdi. Barın tam aksi yönünde, Yale Üniversitesi'nde idi.

Çocuklar ekrana şaşkınlıkla bakakaldılar. *Hay sıçayım.*

Dylan'ın midesi bulanmış gibiydi. "Ne bok yemeye Yale'e gittin sen?"

"Gitmedim. Kızın birine numarasını kaydetmesi için telefonumu vermiştim. Geri almayı unutmuş olmalıyım." Bethany telefonu bana geri vermesi gerektiğini hatırlayamayacak kadar sarhoştı, benim de aklım başka biriyle meşguldü.

"Yeni bir telefon alman en iyisi."

Hayır, bunu yapamazdım. Summer bana ihtiyacı olduğunda mesaj atıyordu ve telefonumun olmaması onunla konuşamayacağım anlamına gelirdi. Ayrıca içimde, bugün önemli bir şey yapmam gerektiğine dair tuhaf bir his vardı.

"Harita Kappa Zeta'yı gösteriyor. Kız muhtemelen birlik evinde kalıyor," dedi Dylan.

Kapıya gidip ayakkabılarımı giymek üzereyken Eli beni durdurdu. "Birkaç saate Chicago'ya yola çıkacağız. Koçu kızdırma riskine girmek istediğinden emin misin?"

Doğru ya. Önemli şey buydu işte. "Telefonumu almadan gidemem."

"O zaman biz de seninle geliyoruz," dedi.

"Bunu yapmanıza gerek yok."

Eli vazgeçmedi. "Kilner kızacaksa hepimize kızsın. Seni New Haven'a yalnız göndermemiz mümkün değil." Hepimiz bunun ne anlama geldiğini biliyorduk, bu yüzden fazla uzatmadan Yale'e doğru yola çıktık.

Kampüse yaklaştığımızda mavi kolej ceketlerinden bir denizin içine girmiştik adeta. Ürpertimizi bastırmamız çok zordu. "Yanımızda sarımsak mı getirseydik?" dedi Kian.

"Neden?"

“Vampirleri kovuyorsa belki Yale’lileri de kovar.”

Dylan güldü. “Mantıklı. Kampüse girmeden biraz alabiliriz belki.”

“Hiç gerek yok. Girmemizle çıkmamız bir olacak. Kimse bizi fark etmeyecek.” Park edip Dylan’ın telefonundaki haritanın yönlendirmesini takip ettik.

Kian, “Bu kampüste seni tanımayan bir kişi bile yoktur,” diyordu ki birinin adımı seslendiğini duydum.

Yale hokey takımının kaptanı Eric Salinger karşıma dikildi. “Mecbur kalmadıkça buraya geleceğini hiç düşünmezdim.” Güldü. “Ama okulunuzu kirlettiğimiz için şahsen özür dileme fırsatı bulamamıştım, geldiğin iyi oldu. Bizim çocuklar bir daha asla böyle sorumsuzca bir şey yapmayacaklar.”

Eric güvenilir biriydi. Benim gibi o da küçüklükten beri oynadığı için hayattaki tek gayesi hokeydi. Fakat takımı, akıllı bir karış havada olan moronlardan oluşuyordu.

“Yaptıkları çok boktan bir şeydi. Kaptan aylardır bunun bedelini ödüyor,” dedi Kian.

Eric başını acımayla iki yana salladı. “Bakın, bilseydim onları kesinlikle durdururdum. Böyle saçmalıklara tahammülüm yoktur.”

“Ama rinkteki kancıklıklara tahammülün var, değil mi?” Kian’ın öne çıkmasını engellemek için elimi göğsüne koydum. İhtiyacımız olan son şey birinin onun bu kavgacı halini görüp karşılık vermeye kalkmasıydı.

“Sen iyi birisin ama takımındakilerin bir derse ihtiyacı var,” dedim Salinger’a.

Dudaklarından bir sırıtiş geçti. “Finallerde onlara bir ders verdiğinden emin olursun.”

“Finale çıkacağınızı düşünüyor musun?”

“Öyle görünüyor. Sizi bilemem ama.”

“Onu göreceğiz.” Veda niyetine sarf ettiğim bu sözler kibarıktan ibaretti. Eric, bu sezon neredeyse her maçı kazandığımızı çok iyi biliyordu.

Sokağın köşesinde bulunan, kız birliği evi olduğu her halinden belli olan parlak sarı binaya yöneldik. Beyaz ahşap verandaya çıkıp pembe ön kapıyı tıklattım. Kapıyı açan kızın gözleri pırıl pırıldı ancak duruşunda bir gerginlik vardı.

“Merhaba. Arkadaşlarından biri dün gece telefonumu almış. Acilen geri almam lazım.”

Kızın mükemmel gülümsemesi titremedi bile. “Kusura bakma ama bu mümkün değil. Kappa kızları, Dalton erkekleriyle takılmaz.”

Dylan öne çıktı. “Bak, olay çıkarmaya çalışmıyoruz. Telefonu verirseniz hemen gideceğiz.”

“Dylan?” İçeriden bir kız ona doğru koştu. “Hiç aramadın!”

Dylan bir küfür mırıldandı. O, aramadığı kızdan özür dilerken ben de kapıyı açan kıza döndüm. “Bak, mümkün değil diye bir şey yok. Arkadaşını çağırır mısın lütfen?”

“Adı neydi?”

“Bethany.”

Kızlar birbirlerine bir bakış attılar. “Burada bekleyin.”

Galiba Bethany’nin başını belaya sokmuştuk. Kian ile Eli arkamızda durmak için basamakları tırmanırken pencerelerden bizi izleyen kızları fark ettim. El salladığımda telaşla perdelerin arkasına saklandılar.

“Ben hokey oyuncusu falan tanımıyorum... *Aiden*?” Bethany küfredip beni kenara çekti. “Gitmen gerek. Hemen.”

Kolumu ondan kurtardım. “Telefonumu vermen lazım.”

“Ne telefonu?”

Ona Dylan’ın telefonundaki haritayı gösterdim. “Sabahtan beri titreyip duran şey senin telefonundu demek,” diye mırıldandı, elini saçlarından geçirerek. “Bak, çok zor bir durumdayım. Dün gece alkol aldığımı öğrenirlerse beni evden atarlar. Telefonunu getirirsem benim için bir bahane uydurur musun?”

“Pazarlık yapacak durumda değilsin bence,” dedim.

“Telefonunu istiyor musun istemiyor musun?”

“Bana şantaj mı yapıyorsun?”

Öfkeyle gözlerini yumdu. “Lütfen?”

Teklifini kabul ettiğimde hemen yukarı koştu. O sırada birlik arkadaşları beni süzüyordu. “Beth’i nereden tanıyorsun?”

Bir bahane bulmak için beynimi zorladım. “Dün akşam bir lokantada tanıştık. Telefonumu kullanması gerekmişti. Sonra geri vermeyi unutmuş.”

“Lokanta mı? Emin misin?”

“Aynen.”

Kızın dik bakışları geriye doğru bir adım atmama neden oldu. Arkadaşlarımsa çoktan kaldırıma inmişti. Korkak herifler.

“Al.” Bethany telefonu elime tutuşturdu ve ona teşekkür etme fırsat vermeden kapıyı suratıma çarptı. Son zamanlarda niye bütün kadınlar yüzüme kapı çarpıyorlardı acaba?

Summer

[10.00]

Summer: Bunu itiraf etmek canımı ne kadar acıtsa da dün gece bayağı eğlendim.

Summer: Öğlen görüşürüz!

[11.30]

Summer: Gelişmiş Görüntüleme Merkezi’nde buluşalım. Carver Binası’nın arkasında.

[11.42]

Summer: Lütfen geç kalma. Dr. Toor bu hafta babalık iznine çıkacak.

[11.55]

Summer: Aiden???

[11.58]

Summer: Eğer bu saçma sapan bir şakaysa hiç komik değil.

Summer: İki dakika içinde ortaya çıkmazsan Tanrı’ya yemin olsun ki seninle bir daha konuşmayacağım.

“Suratının tam ortasına okkalı bir yumruk geçireceğine yirmi dolarına bahse girerim.”

“Bence taşaklarını ezecek.”

“Belki de Kilner’den önce hokey sopasını eline geçirip onu bir güzel benzetir.”

Çocuklar tatsız tahminleriyle canımı sıkıyorlardı fakat benim için en kötüsü, Summer’ın beni görmezden gelmesi olurdu.

Onu yurduna giden caddede gördüğümde Dylan’a durmasını söyledim. “Accle ettirmek istemem ama geç kalıyoruz, dostum,” dedi, ben araçtan inerken.

Maalesef ona seslendiğimde Summer arkasına dönmektense adımlarını hızlandırdı. “Summer.” Kolunu tuttum.

Hışımın kolunu benden kurtarıp öfkeyle yüzüme baktı.

Omuzlarım çöktü. “Aklımdan çıkmış. Dün gece telefonumu kaybetmişim.”

Bakışları arabadan bizi izleyen arkadaşlarıma kaydı ve “*Selam, Summer*” diye seslendiklerinde hafifçe gülümsedi.

“Hata ettim,” diye devam ettim.

“Hata mı?” Kaşlarını çatı. “Dr. Toor ve ben tam bir saat seni bekledik! Sana haftalardır bunu hatırlatıyorum. Telefonunu kaybetmiş olsan da unutmamalıydın.”

“Biliyorum. Boş bahaneler sunmayacağım. Her şeyi batırdım ve telafi etmek istiyorum.”

Kafasını inanmazlıkla iki yana salladı. “Sen lanet bir baş belası, biliyorsun değil mi?”

“Biliyorum. Çok üzgünüm.”

Bana uzun bir süre baktı. Gözlerinden şaşkınlığa benzer anlık bir şey geçti ama hemen kayboldu. Arkamdan gelen hafif korna sesi fazla vaktimin kalmadığını gösteriyordu.

“Şimdi Chicago’ya gitmem lazım. Birkaç gün orada olacağım. Gitmeden önce bu meseleyi konuşup halletmeyi umuyordum.”

“Gidiyor musun?” Sesinde hayal kırıklığı vardı. “Eh, git o zaman. Geç kalmak istemezsin.”

Dylan tekrar adımı seslendiğinde kafasını bir yumrukla ezmek istedim.

“Bir dakika!” diye bağırdım. Sonra Summer’a döndüm. “Lütfen, daha sonra oturup etraflıca konuşabilir miyiz?”

“Konuşacak bir şey yok. Ben kendim hallederim.”

Moralim daha da bozuldu. “Aramızı düzeltmeden gidemem.”

İnanmazlıkla başını iki yana salladı. “Takımın seni bekliyor, Aiden. Onları da hayal kırıklığına uğratma.”

Bu iğnelemenin geleceğini tahmin etmeliydim. “Kimseyi hayal kırıklığına uğratmayacağım. Sadece bunun...” Bir onu bir kendimi işaret ettim. “... mahvolmadığını bilmem gerek.”

“Projem neredeyse tamamlandı. Önemli değil yani, boş ver.”

Keskin sözlerinin üstüne bir korna sesi yankılandı ama duymazdan geldim. “Kendimi affettirebileceğimi söyle lütfen.”

Summer düşünceli bir şekilde yanağının içini ısırdı.

“Crawford! Kilner arıyor. Gitmemiz lazım, kanka.”

“Siktir. Bir saniye bekleyin!”

Summer’dan cevap gelmedi. Kendini tamamen kapatmıştı ve buna sebep olduğum için bok gibi hissediyordum. “Biliyorum, fena çuvalladım, Summer. Üzgünüm.”

Sonunda, “Ben de,” dedi ve Iona Evi’nin kapılarından girip gözden kayboldu.

17 | SUMMER

KOŞUDAN SONRA yurda döndüğümde her taraf karanlık ve sessizdi. Odama adım atar atmaz tezgâhta küçük bir kutuyla karşılaştım. Üstündeki altın rengi fiyonk karanlığa rağmen parlıyordu. Gizemli kutuya yaklaşıp içindekini gördüğümde kalbimin patlayacak gibi olduğunu hissettim.

Babamın eskiden bana aldığı çaylardandı ve altına bir not yapıştırılmıştı.

Başını ağrıttığım için. -A

Midem çalkalanıyordu. Chicago'dan geldikten sonra Aiden'i ne görmüş ne de onunla konuşmuştum. O günden beri, testi kaçırdığından dolayı projeme ekleyecek yeni bir element bulmak için uğraşıyordum. Yaptığım çalışmaların yeterince önemli olmadığı hissi cidden çok yorucuydu. Fakat Aiden'in bakışlarını her hatırladığımda göğsüm ağırlaşıyordu. Benden samimiyetle özür dilediğinde hemen sorun olmadığını söylemek istemiştım. Daha önce birileri tarafından yüzüstü bırakıldığımda hiç böyle hissetmemiştim. Eh, bu duyguyu da tatmadım demezdim.

Sanırım bunun sebebi, onda ilk fark ettiğim şeyin gözleri olmasıydı.

Çocukken babamın gözlerine takıntılıydım. Altın benekli gri irisleri farklı ışıklarda mavi görünürdü. Anneme sık sık neden bana sıkıcı kahverengi ton düşerken kardeşlerimin babamın gözlerini aldığını sorardım. Hatta günlerce ağladığımı hatırlıyordum. Ne tuhaftı ki bugün hâlâ bunu aşamamıştım çünkü babamın benden esirgediği, kardeşlerimin sahip olduğu ama benim elde edemediğim bir başka şey de buydu. Acınasıydı, biliyordum. Genlerle alakalı olduğunun farkındaydım ancak ironik bir şekilde ilişkimizin özetiydi.

İşte Aiden'in gözleri de onunkiler gibi büyüleyiciydi. İnsana diyeceği şeyi unutturan, arkalarındaki ruhun ne kadar temiz olduğunu gösteren gözlerdi ve Aiden'in onlara sahip olmasından nefret ediyordum. Ve bunu fark etmiş olmak daha da çok sinirlerimi bozuyordu.

Telefonumun ekranı, Dalton uygulamasından ardı ardına gelen bildirimlerle parladı. Hokey takımının büyük ihtimalle galibiyet aldığını anlamak için uygulamayı açıp bakmama gerek yoktu. Tanıdığım tanımadığım herkes paylaşım yaparken maçı görmezden gelmem mümkün değildi. Amara ile Cassie de oradaydılar. Belki artık maçları midem kaldırabilir diye beni de davet etmişlerdi fakat maalesef bu umutlar, belirli bir hokey oyuncusu tarafından suya düşürülmüştü. Zaten benim tercihim her zamanki gibi odamda kalıp ders çalışmaktı. Arada bir kordondan gelen gıcırta sesleriyle irkilsem de böyle memnundum.

O sırada kapım tıklatılınca yine korkuyla sıçradım. Gümleyen nabzımı yatıştırmaya çalışarak tereddütlü bir şekilde odada ilerleyip kapıyı hafifçe araladığımda kalbim bir takla attı.

Aiden, kaskı ve patenleri haricindeki hokey formasıyla karşımda duruyordu ve her nasılsa saçları hâlâ mükemmel durumdaydı. Onun evreninde saçlar kasktan etkilenmiyor olmalıydı.

Kapıyı iyice açtım. "Sen burada ne arıyorsun?"

"Seans için geldim."

“Seans ayarlamadık ki.” Telefonumdan saate baktım. “Maçın biteli daha yirmi dakika oldu, Aiden.” Yirmi dakikada buraya gelmeyi nasıl başardığını hiç bilmiyordum.

Çocukken annem beni babamın maçlarına götürdüğünde akşamın çoğunu maçtan sonra arenanın dışında bekleyerek geçirirdik. Ertesi sabah uyandığımdaysa gece babamı bir an olsun göremeden uyuyakaldığımı fark ederdim.

“Farkındayım.”

“Üstünde hâlâ forman var.”

“Burada değiştirebilirim.” Kolundaki spor çantasını o anda fark ettim. “Senin için sorun olur mu?”

Banyoya işaret ettiğimde oraya doğru ilerledi. “Duş almak istersen havlu verebilirim.”

Duş mu? Bunu ne demeye teklif etmiştim ki şimdi? Benimle birlikte o da şaşırmış gibiydi ama ağzımdan çıkmıştı bir kere.

“Emin misin?”

Omuz silktim. “Gecenin geri kalanında pis pis oturmak istersen sen bilirsin.” Kısaca kafasını sallayıp banyoya girdiğinde gerginliği kırma çabam boşa gitti.

Havluyu alıp kapıyı tıklattığımda içeriden hışırtı sesleri geldi, ardından Aiden, “Gel,” diye seslendi.

Bir anlık tereddüdün ardından kapıyı açıp içeri girdiğimde omuzluklarını çıkarmıştı ve gövdesi tüm çıplaklığıyla ortadaydı. Banyomun korkunç ışıklandırmasının altında bile pırıl pırıl parlıyordu. “Sağ ol,” diyerek havluyu elimden aldı.

Gerginliğimiz minicik banyomu doldururken sürekli dönen fanın ve uğuldayan floresan lambaların sesi hiç olmadığı kadar gürültülüydü. “İstersen duşu senin için ayarlayabilirim. Doğru dereceyi bulmak zor olabiliyor.”

Dudaklarını birbirine bastırıp kafa salladıktan sonra Aiden hışırtılar eşliğinde giysilerini çıkarmaya devam ederken ben de yutkunarak dönüp terli ellerimle musluğu açtım. Tekrar ona baktığımda o kadar yakınımıdaydı ki irkilmeden edemedim.

Kötü kokuyorsa bile beynim idrak edemiyordu çünkü tek düşünebildiğim, Aiden yarı çıplak haldeyken ve benim pijamalarım hayal gücüne pek ihtiyaç bırakmazken küçücük bir banyoda yalnız olduğumuzdu.

“Birazdan ısınır.” Bu ifadeyi sadece suyu değil, şu anki halimi tanımlamak için de kullanabilirdim. İçimde öyle hisler dönüyordu ki sanki ona duş almasını değil, üstümdekileri yırtıp beni duvara dayayarak becermesini önermişim.

Aiden tekrar kafa salladı ve bu bana, aşırı aktif hayal gücümün beni kandırdığını hatırlattı.

“Kazanmışsınız,” dedim. Neyse ki su beni haklı çıkarıp her zamanki gibi ısınmakta gecikmişti. Doğru açıdan bakılırsa gayet iyi bir ev sahibesiydim.

“Zar zor kazandık.” Daha fazla şey söylemek istiyor gibiydi. Bir haftadır konuşmamamıza ve kızgın olmaya sonuna kadar hakkım olduğunu düşünmeme rağmen öfkemin yavaş yavaş yok olduğunu hissediyordum.

Duş kabini buharlanmaya başlayınca geri çekildim. “Ben dışarıda olacağım.”

Akan suyun sesi odamı doldururken günaha teşvik eden düşüncelerden kurtulmak için oturma odasına geçip banyoya en uzak köşeye yerleştim.

Birkaç dakika sonra, ben istatistik ödevim üzerinde düzenlemeler yaparken Aiden duştan çıktı. Giydiği dar, beyaz tişört ve siyah eşofman altı bir an dikkatimi dağıttı ama sonra yanağındaki kırmızı çizici fark ettim.

“Yüzüne ne oldu?” dedim telaşla yerimden fırlayarak.

Aiden kanepeye oturdu. “Sen bir de karşı tarafı gör.”

“Kavgaya mı karıştın? Bu diskalifiye olmana neden olmaz mı?” NCAA’nın kuralları çok katıydı ve çoğu zaman, rakibe bir yumruk atmak uğruna penaltı cezası almaya değmezdi.

“Princeton pisliklerinden birinin bana garezi varmış. Ama onun durumu benden daha beter.”

Kural ihlalini o yapmadığı için kaygım biraz azalsa da yüzündeki kesiği incelediğimde tekrar güçlendi.

“Ben iyiyim. Gerçekten.”

Kafamı iki yana salladım. “Takım doktoruna görünseydin iyi olurdu.”

“Göründüm. Hiçbir şeyim yok.” Omuz silkti. “Oyalanıp geç kalmak istemedim.”

“Neye geç kalmak istemedin?”

“Sana,” dedi. “Geçen haftaki görüşmeyi kaçırdığım için bok gibi hissediyorum. Bu projenin senin için öneminin farkındayım.”

Göğsümdeki boşluğa korlar yerleştirilmişti sanki. Tek kelime etmeden elini tutup kanepeden kalkması için çektim ama Aiden pes edene kadar gücüm onu kaldırmaya yetmedi.

“Otur,” dedim buharla kaplı banyoya girdiğimizde.

Bitkin bir şekilde iç geçirdi. “Summer, bunu yapmana hiç gerek yok.”

“Bana ne yapıp ne yapmayacağımı söyleme.”

Bana bıkkın bir bakış atıp klozet kapağına oturduğunda lava-bonun altındaki ilkyardım çantasını aldım ve bacaklarının arasında durdum. Başını geriye yatırıp yarasına alkol sürdüğümde hiç irkilmedi. Yüzüme odaklanan bakışları yüzünden kesik kesik nefes almaya başlamıştım. Kollarını bacaklarına dayadığında parmak uçları uyluklarımın arkasına hafifçe değdi ve bu küçük dokunuş bile her yerimin alev alıp karıncalanmasına yol açtı.

“Fizyoterapistimiz Hank aynı zamanda doktorumuz olur. Ama istersen her an onun yerini alabilirsin.”

“Hank’e taktın herhalde.” Dudaklarına bakmamaya çalışarak kıkırdadım. “Ayrıca bende sadece ilkyardım sertifikası var.”

“Sporculara sık sık yardımcı olur musun?”

Başımı hayır anlamında salladım.

“Bana özel mi yani?”

“Sana özel.” *Ne diye fısıldıyorum?* Boğazımı temizleyip, dikkatimi dağıtmak için ilkyardım çantasını karıştırmaya döndüm.

Gözleri ciddileşirken etrafımızdaki hava ağırlaştı. “Özür dilerim, Summer.”

Nefesim boğazıma takıldı. Gözlerine bakamıyordum. Aramızdaki enerji kıvılcımları beni fena sarsmıştı.

“Bu sabah test işini hallettim.”

Yüzüyle ilgilenirken elim havada kaldı. “Ne?”

“Kilner’in yardımıyla Dr. Toor’a ulaştım, o da beni Hartford’da bir spor kliniğinde çalışan arkadaşına yönlendirdi. ACSI-28 testinin sonuçları birkaç güne elinde olur.”

Derinliklere gömülen kalbim ağır ağır yüzeye doğru süzülmeğe başladı. “Gerçekten yaptın mı?”

Kafa salladı. “O gün yanında olup bunu zamanında yapmalıydım, Summer. Çalışmalarının çok mühim olduğunu biliyorum.”

Elimdeki yara bantlarına bakakaldım. Aiden, benim yeniden planlama yapmama gerek kalmadan projemin en önemli kısımlarından birini halletmişti.

Ciğerlerim çalışmayı kesti; kanıma tekrar oksijen dolması için nasıl nefes alınacağını kendime hatırlatmam gerekti. Terli elimi saçlarımdan geçirirken Aiden bir kez daha uyluğumun arkasına dokunarak şimdiki zamana geri dönmemi sağladı.

Çizgi film karakterli iki yara bandını ona gösterdim. “Barbie mi Bratz mi?”

Aiden afallamış gibiydi. Birilerinin benim için iyi şeyler yapmasını kabullenme konusunda ne kadar berbat olduğumu daha önce bilmiyorsa bile şimdi anlamış olmalıydı. Gerçi her şeyi batırıp sonra telafi etmek, iyi bir şey yapmak sayılır mıydı? *Tanrım, kimin umurunda?*

Yüz ifadesi anlayışla yumuşadı. “Fark eder mi?”

Test konusunu uzatmadığı için rahat bir nefes aldım. “Hem de çok.”

Parmakları hâlâ bilinçsizce bacağımı okşarken dudaklarında bir gülümseme belirdi ve düşünüyormuş gibi yaptı. “*Tabii ki Bratz.*”

Mor renkli Yazmin yara bandını yanağına yapıştırırken gülümsememi bastırdım. İlk yardım kutusunda desensiz yara bantları da vardı ama bu bilgiyi kendime saklamıştım.

18 | AIDEN

ELEKTRİĞİ KESTİM.

Evin soğuk, rutubetli bodrum katına pek fazla inmezdim ancak denize düşen yılanı sarılırdı. Birkaç gün önce Summer'ın yurduna gittiğimde her şeyin yoluna girdiğini düşünmüş ama çok yanılmıştım. O günden bu yana ondan haber alamamıştım; beni ne aramış ne mesaj atmış ne de e-posta göndermişti. Kian derslerde onu görüyor olsa da çenesini kapalı tutuyordu. Pislik herifin sadakatının yön değiştirdiği belliydi.

Son idmanda Tyler Sampson'a soracak kadar çaresizdim fakat onun cevabı da beni rinkin duvarlarına şiddetle çarpmak olmuştu. Demek Summer'ın hakkımdaki düşünceleri pek de olumlu değildi.

Eh, aklımdan bir türlü çıkmayan kız bana soğuk yaptığı için şimdi tek çarem vardı. Evin elektriğini kesmek.

Etraf karanlığa bürünürken üst kattan bağırışlar yükseldi. Yukarı çıkarken son derece masum bir tavır takınmıştım. Ne yapabiliyordum ki? Summer'ın düzenlediği karnavala bu kadar çok öğrenciyi götürmenin başka bir yolu yoktu.

"Kusura bakmayın millet, elektrik kesildi." Konuşmamı sarhoş homurtular takip etti. "Ama bu akşam kampüste bir etkinlik

var. Hep birlikte oraya gidebiliriz.” Telefonunun fenerini yüzüne tutmuş olan Kian görüş alanına girdi. Ona kapıyı işaret ettiğimde başparmağını kaldırdı.

“Millet, beni takip edin,” dedi. “İçkileri de yanımızda götürüyoruz!”

Kalabalıktan tezahüratlar yükselirken insanlar Kian’ın peşinden evden dışarı akın etmeye başladı. O sırada yüzüme bir fener ışığı vurunca gözlerimi kısıtım.

Cole, şüpheli bir şekilde, “Jeneratörümüz var,” dedi.

Omuz silktim. Aslında haklıydı ama şanslıydım ki bu akşam jeneratör devreye girmemişti. Arkasındaki Eli bana göz kırptıktan sonra evden çıktı.

“Bu *proje* için cidden kendini aşıyorsun,” dedi Dylan beni dışarıda bulduğunda.

“Hiçbir şeyi yarım yamalak yapmayı sevmem.”

Alaycı bir nefes verdi. “Tabii, Barbie, tabii.”

Onu düzeltmeye zahmet etmedim. Yüzümde parlak mor bir yara bandıyla Summer’ın yanından geldiğimden beri benimle uğraşmalarına alışmıştım.

Etkinlik için boşaltılmış batı otoparkına yöneldim. Katılımcıların tepkilerine bakılırsa Summer’ın karnavalı çok beğenilmişti.

“Dylan!” Bir kız cıyaklayarak yanına gelip kollarına atladığında arkadaşım onun omzunun üstünden sessizce ağzını oynatarak, “*Bu kim?*” diye sordu. Kafamı iki yana sallayıp hedefe beyzbol topu atma oyunundaki Kian’ın yanına gittim. Aralarında, birinin evine götürülmek için yalvarır gibi bakan minik bir inek de olan pelüş hayvanları hedef almıştı ama sürekli ıskalıyordu.

“Bu oyun bozuk,” diye yakındı.

Sıradaki bir kız ona tatlı bir gülümsemeyle bakarak, “Sana püf noktasını gösterebilirim.”

Kian’ın yüzü aydınlandı. “Bilgin olsun diye söylüyorum, ben ancak uygulamalı olarak öğrenebilirim.”

“Öyle mi? Ben de zaten uygulamalı öğretmeyi tercih ederim.”

Onları yalnız bırakarak, Kayce Howard’la konuşmakta olan Eli’ya doğru ilerledim. Basketbolcu çocuk beni gördüğünde, “Sonunda bir gün olsun tatil yapmaya karar verdin mi?” diye sordu.

“Rakibe avantaj vermek lazım. Yoksa maç çok sıkıcı olur.”

Güldü. “Frozen Four finali Dalton ve Yale arasında oynanacak gibi. Ne diyorsun? Kışınıza tekmeyi geçirecekler mi?”

Çenemi sıktığımda Eli boğazını temizledi. “Her sene olduğu gibi kazanacağız. Ama bizim aksimize siz çeyreklere bile zar zor kaldınız. Umarım önemli maçlarda yine tökezlemezsın.”

Geçen seneki dörtlü finalde Kayce son saniyede tökezleyip serbest atışı kaçırmıştı. O zamandan beri sahada kendisini kanıtlamış olsa da bunu ona asla unutturmuyorduk.

Arkadaşımın iğneleyici sözleri karşısında gülüşümü bastırdım. Eli ne rinkte ne de normal hayatta asla laf sokmazdı ama arkamı her zaman kollardı. Kayce acı bir kahkaha atarak bu sözleri duymazdan geldi. Bu kampüste, Elias Westbrook’a kimsenin kafa tutamayacağına dair yazılı olmayan bir kural vardı.

“Senin kız iyi iş çıkarmış,” dedi sonra.

Benim kız.

“Öyle.”

Bardaki gece Summer’ı elde edemeyeceğini açıkça anlamış olmalıydı. Bilardo oynarken onunla olabildiğince kaliteli vakit geçirmek istemesinin sebebi de büyük ihtimalle buydu. Ben de bundan pek şikâyetçi değildim, zira gecem bir öpücükle sonlanmıştı. İlkokul çocukları gibi heyecanlanmış olmam umurumda değildi; aramızdaki elektrik müthişti.

Araziyi incelediğimde Summer’ın stantların birinin önünde durduğunu gördüm. Kışını saran şu dapdar kotlarından biriyle, omuzları düşük beyaz bir bluz giymişti. Bluzun yakasındaki fır-fırlar lanet bir melek gibi görünmesini sağlıyordu.

Onu sessiz bir köşeye çekip dudaklarımı tenine yapıştırma arzusu tüm bedenimi kapladı. Kasıklarına hücum eden kanı hisseder hissetmez düşüncelerden sıyrıldım ama bakışlarımı ondan ayıramadım. O gece tam dibimde durmasma rağmen onu öpememiş olmak tüm duyularımı alevlendirmişti.

Summer etrafına her zamanki gibi parlak bir ışık yayarak döndüğünde bakışlarımız buluştu. Gözleri bir an için genişlese de bana minik bir tebessüm atıp tekrar arkasını döndü. Doğrusu bu çok tuhaftı çünkü Summer benim yanımdayken asla gergin olmazdı. Öfkesine şahit olmuştum ancak gergin olduğunu hiç görmemiştim.

Çocuklardan izin isteyip ona doğru ilerledim ve başımı iki yana salladım. “Bu yetmez.”

Beni baştan aşağı süzdü. “Ne yetmez?”

“Gülümsemen.”

Kollarını göğsünde kavuşturdu. “Gülümsememde ne varmış? Kibarlık ediyorum.”

“Bana karşı hiç böyle değilsindir.”

Gülüşünü saklamak için dudağını dişlerinin arasına aldı. “Ah, sana kaba davranmamı seviyorsun yani.”

“Aynen öyle.”

“Aşağılanma saplantın mı var?” Elini şakacı bir şekilde göğsüme vurduğunda dokunuşu bedenimdeki tehlikeli bölgelere bir elektrik akımı gönderdi.

“Var mı yok mu kendin öğrenmelisin.”

Dudaklarını büzdü. “Bir daha Kilner balgam fişkırtacağı zaman sana yollarım.”

“Şu işe bak, birdenbire iyileştim,” dedim gülerek. “Burası inanılmaz olmuş bu arada.”

Kahverengi gözleri ışıldadı. “Gerçekten mi? Bu kadar çok insanın geldiğine inanamıyorum. Geçen dönemki tam bir hayal kırıklığıydı.”

“Bu senin başarın. Yaptığın şeylerin önemli olduğuna inanmaya başlamalısın.”

Yanakları pembeleşti. “Geldiğine sevindim.”

“Bu beni affettiğin anlamına mı geliyor?”

Gülüşü göğsümdeki bir yerlere dokundu. “Seni hokey formanla kapımda belirlediğin anda affetmiştim zaten.”

Hayatım boyunca patenlerimin buza sürtünmesinin ve parkın fileyle buluşmasının sesi bana saf mutluluk veren tek şey olmuştu. O mutlak coşkuyu hissetmemi sağlayacak başka bir ses olabileceğini hiç sanmazdım. Şimdiyse alkolden yıllarca uzak durduktan sonra bir yudum içki içen bir bağımlı gibi hissediyordum. Summer’ın yumuşak kahkahası kulaklarımı dolduruyor, beynimin anılarla ilgilenen kısmına kazınıyordu. Artık bana huzur veren, maçı kazanmamızı sağlayacak gol gibi hasret duyduğum tek şey Summer’ın gülüşünün sesi ve gülen yüzüydü.

“Summer!” Arkasındaki gönüllülerden biri adını seslenince o tarafa döndü.

“Gidip ne lazım olduğuna bakmam lazım,” dedi kafasını bana çevirerek.

İçim hayal kırıklığıyla dolarken onu tutup göğsüme yaslama dürtüsü hissettim. Benden uzaklaştıkça aramızdaki ipler bir o kadar geriliyormuş gibi geliyordu. Fakat uzun, dalgalı saçlarını savurarak dönüp parmak uçlarında yükselerek boynuma sarıldığında dileğim gerçekleşti. Dudaklarımdan kaba bir şaşkınlık sesi çıktı ama hemen kendimi toplayıp kollarımı ona sardım.

Şeftali kokusu her yanıma sarar, mükemmel vücudu benimkine yaslanırken uzun uzun sarıldık. Sıcak belindeki kollarımı sıktığımda nefesi kesildi. Umduğumdan daha kısa süre içinde hafifçe geri çekildiğinde dudakları bana o kadar yakındı ki istesem tadına bakabilirdim. Gözleri bir okyanus dalgasının gücüyle beni çekiyordu.

“Birazdan birlikte dönme dolaba binelim mi?” dedi.

İçimi kaplayan çocuksu heyecan utanç vericiydi. “Olur tabii.”

19 | SUMMER

BİR KARNAVAL oyuncağına binmek için heyecan duymak çocukça bir şey miydi?

Öyleyse bile umurumda değildi.

Dönme dolap, oyunlar oynayıp gülüşen öğrencilerin arasından bir deniz feneri misali bana sesleniyordu. Patlamış mısır kokusu çoktan kaybolmuş, yerini Aiden'in bağımlılık yapıcı kokusu almıştı. Gerçi bu yalnızca benim halüsinasyonum da olabilirdi.

Yemek stantlarındaki eksiklerin tamamlanması gerekiyordu, oyuncaklarla ilgilenen operatörler molaya ihtiyaç duyuyordu ve kimse fenalaşıp düşerek pahalı ekipmanlara zarar vermediği sürece görmezden gelmeye karar verdiğim ciddi bir alkol problemimiz vardı.

Halka atma oyunu görevlisi Kenna her an kendini kaybedecekmiş gibi görüldüğü için molaya çıkmasını söyledim. Oyun oynamaya gelen çiftler rahatsız edici düzeyde yakınlık sergiliyorlardı ama bu beni normalde ettiği kadar rahatsız etmiyordu. Bakışlarım yine dönme dolaba kaydı.

Son oyunun ardından malzemeleri toplarken, yanındaki kız büyük bir pelüş hayvana hayranlıkla bakan Kian standıma doğru eğildi. “Bu oyunla hava atmamı sağlamak için hilen var mı?”

Biletlerini alıp birkaç halkayı topladım. “Bundan benim çıkarım ne?”

“En yakın arkadaşını bir kadının kollarında görmenin mutluluğunu duyacaksın.”

Kendimi tutamadan bir kahkaha patlattığımda yanındaki kız kafasını kaldırıp bana baktı. Ona el salladım. “Çok güzel bir kız.”

“Cevabın evet mi yani?”

Omuz silktim, sonra ona çocuklara özel olan geniş halkalardan uzattım.

“Bugün korkunç derecede kibarsın,” diye belirtti.

“Sadece yardımsever hissediyorum.”

Gözleri, büyük bir sırrı ortaya çıkarmış gibi kocaman açıldı. “Biriyle yatıyorsun.”

Yüzümü tiksintiyle buruşturdum. “Niye ilk tahminin bu oldu?”

“Tahmin değil. Ya biriyle yatıyorsun ya da böyle bir ihtimal var.”

Haklı olup olmadığını düşünmeyecektim. “Seks hayatım hakkında bir şeyler bilmen gerektiğini düşünmüyorum.”

“Olmayan seks hayatın mı?”

Ona dik dik baktım. “Bak sen şu konuşana.” Dilini çıkardı. “İlla bir şey bilmen gerekiyorsa mutlu olduğumu bil yeter.”

Kian’ın yüzü yumuşadı. “Güzel. Seni mutlu görmek hoşuma gidiyor.” Sonra geri adım attı ve yanındaki kıza, onun için en büyük ödülü kazanacağını söyleyerek böbürlendi.

Hayatımda ilk kez her şey son derece iyi gidiyordu. Karnaval çok beğenilmişti, yüksek lisans başvurumun sadece küçük detayları kalmıştı ve hokeye karşı duyduğum zehirli hisler belirli bir kaptan tarafından geçici olarak iyileştirilmişti.

Biri omzuma dokununca düşüncelerden uyandım. Kenna uzanıp anahtarları benden aldı. “Kış kış! Sabahtan beri çalışıyorsun. Artık biraz eğlen.”

“Biraz daha dinlenmeye ihtiyacın varsa kalabilirim.”

Beni kabinden dışarı itti. “Git hokeyci devini bul sen, hadi.” Ahşap kapıyı kapattı.

Sanırım az önce sarıldığımızı karnavala gelen herkes görmüştü.

Sarhoş öğrencilerin arasında ilerlerken aylardan beri ilk kez hafiflemiş hissediyordum. Aiden’la bara gittiğimiz gece gerçekten de yeni bir ben için attığım ilk adım olmuştu.

“Süper bir etkinlik düzenlemişsin, Summer.” Connor Atwood’un sesi beni irkiltecek kadar yakınımdan gelmişti. Hızlı adımlarıma eşlik ederken sarı saçları rüzgârda savruluyordu.

“Geldiğin için teşekkürler, Connor.”

“Hayatta kaçırmazdım.” Dönme dolaba yaklaşırken hâlâ yanımda yürüyordu. “Şimdi ne yapacaksın? Belki birlikte biraz takılabiliriz.”

Connor’ı dinleliyordum ama bundan utanmıyordum da. Gözlerim uzun boylu hokey kaptanını ararken içim heyecandan kıpır kıpırdı.

“Ne diyorsun?”

“Bak Connor, ben...”

Sonunda Aiden’ı dönme dolaba binerken gördüğümde kalbim, midemin asit havuzuna düştü çünkü yanında Beta Phi kız birliğinden Crystal Yang vardı.

Boğazıma mızraklar batarken Connor’ın boğuk sesi karnaval gürültüsüne karıştı.

Dönme dolaba binmeden hemen önce Aiden’la göz göze geldik. O sırada Crystal *selfie* çekmek için kolunu onun omzuna atıp yanağma bir öpücük kondurdu.

Aslında bunu hissetmeye hakkım olmasa da ihanetin acısıyla Connor’a dönüp, “Hey, Connor,” diyerek lafını böldüm.

“Efendim?”

“Öp beni.”

Düşündüğüm gibi bir aptal değildi. Tek kelime etmeden başını eğdi ve dudaklarıma yapıştı.

DUŞUN yakıcı suyu tenimi kızartmıştı. Ayaklarım saatlerdir ayakta durmaktan ağrıyor, vücuduma sürdüğüm şeftali kokulu losyon bile sızımı dindiremiyordu. Nemli saçlarımı taramayı henüz bitirmiştım ki ön kapı tıklatıldı. Amara'nın geldiğini düşünerek üstüme uzun bir tişört geçirip kapıyı açmaya gittim.

Fakat karşımdaki Aiden'dı. Ve öfkeden köpürüyordu.

"O neydi öyle?"

Kalbim alev almamış gibi rahat görünme çabasıyla kapıya yaslandım. "Sana da merhaba, Crawford."

"Gittin."

"Ee etkinlik bitti, ne yapacaktım?" Ocağın üstündeki saate baktım. "Gece yarısı oldu."

"Saatin kaç olduğunu biliyorum." Bana doğru bir adım attığında içgüdüsel olarak kapıyı yüzüne kapatmaya çalıştım ama beni engelledi. "Neden gittin?"

"Kısa süreli hafıza kaybı mı yaşıyorsun? Az önce söyledim ya." Sesimi kaplayan rahatsızlıkla yüzümü buruşturdum.

"Gerçeği söyle."

"Bak, yarın sabah erkenden dersim var ve..."

"Seni bekledim," derken kısık sesinde gizli bir kırılganlık vardı. "Aslında o kızla dönme dolaba binmeyecektim. Sen benimle binmek istediğini söylemiştin."

"Söylememeliydim."

Yeşil gözleri karardı. "Onu neden öptün?"

Öpüştüğümü gördüğünden emin değildim ama gördüğünü bilmek göğsümde bir şeylerin yer değiştirmesine neden oldu. Bu yüzden yapabileceğim tek şeyi yapıp onu anlamamış gibi davrandım. "Kimi?"

Yüzünde inanmazlık belirdi. "Bu akşam birden fazla kişiyi mi öptün?"

Dik durabilmek adına kollarımı göğsümde kavuşturduğumda Aiden fırsattan istifade edip içeri girerek kapıyı arkasından kapattı ve içerideki son oksijen kırıntılarını da çekip aldı. Çaldığı her santimle oda kartondan bir kutuya dönüşüyordu.

“Beni kızdırmaya çalışıyorsan başarıyorsun,” derken bakışları eriyik lavları andırıyordu.

“Davetsizce gelip odama dalan sensin,” dedim suçlayıcı bir tavırla.

“İyi, tamam. Atwood’u neden öptün? Bu akşamki maceraların esnasında birden fazla Atwood’la öpüştüysen diye netleştireyim, adı Connor olandan bahsediyorum.”

Ona cevap vermek istemiyordum çünkü ben de bunu neden yaptığımı tam olarak biliyor sayılmazdım. Yani, bir fikrim vardı ama şu anda irdelememeyi tercih ederdim.

“Canım istedi.”

Öne doğru bir adım atarak refleksle gerilememe neden oldu. Beni odanın derinliklerine iten dansımız bir süre devam etti. “Onu neden öptün?”

Yakınlığımız ve aramızda oluşan sıcak gerginlik yüzünden göğsüm hızla inip kalkıyordu. “Nedenini daha şimdi söyledim.”

“Gerçeği istiyorum, Summer.”

Bir adım daha attığında kanepeye çarptım ve sıkıştığım anda mantığım da beni terk etti. “Çünkü iyi öpüşüyor ve...”

Aiden kalçasını bana bastırarak bacaklarımın kanepeye daha da gömülmesine neden oldu. Dev bedeni tepeme dikilip yakıcı, sert ağırlığıyla beni kafese alırken direncim tamamen kırıldı ve kokusu karnımın merkezinde bir yangın çıkardı.

“Onu sormadım. Tekrar dene,” diye fısıldadı, benimkilerin birkaç santim ötesindeki dudakları.

Utanç verici bir şekilde inlememek için kendimi zor tuttum. Connor’ı öptüğümde vücudumda küçük kıvılcımlar bile hissetmemiştim fakat Aiden’in ağzı benimkine henüz değmemesine

rağmen yanıyordum. Ve düşüncelerimi bulanık bir çorbaya çevirme gücüne sahip olduğu için Connor'ın öpücüğünün hatırası zihnimden çoktan silinmişti.

“Ne dememi bekliyorsun bilmiyorum. Sadece bir öpücüktü.”

“Sadece bir öpücük, ha?” Ağızlarımızın arasında bir nefeslik mesafe vardı. “Şu anda seni öpsem bu da sadece bir öpücük mü olurdu peki?”

Kelimeleri üzerime dökülen kaynar su gibiydi. Blöfüme karşılık veriyordu ve kahretsin ki bunda çok iyiydi. Fakat meydan okumalardan korkan biri olduğumu sanıyorsa beni tanımıyor demekti. “Dene ve gör o halde.”

Bir an afallamış gibi olsa da çabuk toparlandı ve ayaklarının dibinde zavallı bir yığına dönüşmeme neden olabilecek sırtışını takındı. “Bu evet anlamına mı geliyor?”

“Eh, hayır anlamına gelmiyor.” Esasında gürültülü bir evetti. Kontrolümü kaybediyordum ve titreyen bacaklarım her şeyi ele veriyordu. İncecik maskem her an düşebilirdi.

“Bundan daha iyi bir cevap istiyorum. Seni öpebilir miyim, Summer? Evet mi hayır mı?”

Beni bunu söylemeye iten neydi bilmiyordum. Belki de benimkine bastırıldığı sert vücudunun ya da daha önce hiç görmediğim şekilde bakan gözlerinin etkisiydi. “Evet.”

Dudaklarımı ele geçirmesini çaresizce beklerken o dizlerinin üzerine çöktü. Herhangi bir düşünce üretebilseydim ağzımdan kaçan şaşkın ses beni utandırabilirdi fakat Aiden Crawford önümde dizlerinin üzerindeyken ve nefesi çıplak uyluklarıma çarparken önceliğim maalesef düşünmek değildi.

“N-ne yapıyorsun?” diye sordum kekeleyerek.

“Seni öpüyorum.” Parmaklarını uyluklarımdan arkasına sürtüğünde baştan aşağı ürperdim. Boğazından yükselen homurtuya bakılırsa beni avucunun içine aldığını çok iyi biliyordu.

İşler değişmek üzereydi. Hem de hızla. “Sana öpücüğün ne olduğunu öğretmeme ihtiyacın var mı?” dedim.

Yavaş sırtışı göğsümü sarstı ve ta merkezime bir sıcaklık yayılmasına neden oldu. “Olduğunu düşünmüyorum.”

“Emin misin? İstersen Connor’dan da ipuçları alabiliriz.”

Niye konuşmayı kesemiyordum? Ve niye sözlerim karşısında gözlerinin kısılması bu kadar hoşuma gitti?

Kışkırtma çabam tam tersi şekilde işledi ve Aiden ayağa kalktı. Fakat kırılgan egolu bir erkek gibi çekip gitmek yerine kolunu belime dolayarak beni zahmetsizce kucağına aldı. İri bedenine tutunabilmek için bacaklarımı beline sararken tişörtümün altında tamamen çıplak olduğumun farkındaydım. Aiden da fark edip donakalmıştı.

Dizlerinin üzerindeyken tişörtümün eteğini azıcık kaldırması, bunu fark etmesi için yeterli olurdu ama çenemi tutamadığımdan böyle bir şey gerçekleşmemişti. Şimdi oraya geri dönmelerini çaresizce istiyordum ve bana bu arzuyu aşlamak için ne yaptığına dair bir fikrim bile yoktu.

“Seni çıplak görmemi engelleyen tek şey bu tişört mü?” Beni bir koluyla tutarken boştaki eliyle eski tişörtümü kavradı. Gücü beni şaşırtmamıştı ama acayip şekilde tahrik etmişti. Ukalaca bir yorum bile yapabilecek durumda değildim.

Kafa salladığımda tatmin dolu hırıltısı damarlarıma canlandırıcı bir elektrik akımı yaydı. Beni kanepenin arkasına oturtup boynumu öpmek için eğildiğinde havayı kaplayan heyecan da cabasıydı. Serbest kalıp içime girmek için yalvaran ereksiyonu karnıma değince gırtlığımdan tuhaf bir ses kaçırıldı.

Çatallanan sesiyle, “Seni görmek istiyorum,” derken eli hâlâ tişörtümün eteğindeydi. Diğer eliyle de saçlarımı geriye itiyordu. “Tişörtünü çıkarabilir miyim?”

“Evet,” dedim nefes nefese. Görünüşe bakılırsa Aiden yakınlarımdayken yalnızca tek bir kelimeye ihtiyacım vardı.

Tüm vücudum kıvılcımların etkisindeydi. Aiden tişörtümü tek bir çevik hamleyle üstümden çekip atarken içerideki hava

akımı yanan tenimi serinletemiyordu. Dudaklarından dökülen küfür bacaklarımın arasına bir titreşim gönderdi. Vücudumu yalayan alevlere rağmen tüylerimin ürperdiğini hissettim. Karşısında tamamen çıplak halde otururken yanaklarımın kıpkırmızı kesildiğinden emindim.

Aiden tek bir saniye bile israf etmeden meme ucumu sıcacık ağzına aldı. Kollarının arasında haykırp sırtımı yay gibi gerdiğimde en hassas noktama başparmağını değdirdi. Soluk soluğaydım. Henüz doğru düzgün dokunmamış olmasına rağmen sırılsıklamdım. Daha fazlasını kaldırabilir miyim bilmiyordum.

Pürüzlü elleri belime kayarak beni sıkıca tuttu. “Evde hep böyle mi dolaşıyorsun? ‘Tişörtünün altına bir şey giymeden?”

Dokunuşu ateşli bir hastalık gibi tüm vücuduma yayılır, damarlarımı zonklatırken fısıltıdan biraz yüksek sesle, “Geceleri sıcak oluyor,” dedim.

Hımlayıp avuçlarını hevesle vücudumda dolaştırmaya döndü. Köprücük kemiğime bir öpücük kondurup oradan göğüslerime ve karnıma indi. Göbek deliğime ulaştığında nefes alıp verişlerim sığlaştı. Sonra dudakları biraz daha aşağı indi ve Aiden sonunda tekrar dizüstü çöktü.

“Devam edebilir miyim?”

Bunu sormasına gerek var mıydı? Yangın hortumu gibi patlamak üzereydim burada. Ama bana hâlâ cevap bekliyormuş gibi baktığı için kafa salladım. *Cevabım belli değil mi?*

“Kelimeler, Summer. Kelimelerini duymak istiyorum.” Nazik sesi, göğsümde son sürat çarpmakta olan şeyin bir köşesine dokundu ama yüzüne bakınca ihtiyacını zar zor zapt ettiğini görebiliyordum. Cevap beklerken parmaklarını uyluklarıma daha sert bastırdığında iyice titremeye başladım.

“Evet,” dedim soluksuzca. “Devam edebilirsin.”

Beni yalayıp yutmaya hazırlandığı bir yemekmişim gibi tutarak uyluklarımı öptü. “Durmamı istersen söylemen yeter, hemen dururum. Anlaştık mı?”

Kafamla onayladım ama bana bakmaya devam etti. “Evet, anlaştık.”

Kalçalarımı kanepede öne doğru çekti ve yüzünü bacaklarımın arasına gömdü. Dengemi sağlamak için bir yere tutunmaya çalışıyordum ki ağzı üzerime kapandı ve yeryüzünden ayrılıp gökte süzölmeye başladım. Aiden’in dili klitorisime değdiğinde bacaklarımın titremesi arttı. Sonra dudakları sinir bozucu bir sırtışıla kıvrılırken dilini içime daldırdı.

Kafamı geriye atıp parmaklarımı neredeyse kumaşı yırtacak güçle kanepeye bastırdım. Kanepemizi mahvedersem Amara beni gebertirdi. Gerçi sebebini öğrendiğinde beni anlayacağından emindim.

“*Tanrım*.” Aiden keyifli bir nefes verdi. “Tadının bu kadar iyi olacağını biliyordum.” Sözleri ayak parmaklarımın kıvrılmasına neden olurken inlemesi omurgamı ürpertti. Edepsiz konuşma tarzı ondan bekleyeceğim bir şeydi fakat bunu birinci elden deneyimlemek tüylerimi diken diken etmişti.

“Sikeyim, çok güzel,” diye fısıldarken uyluklarımın iç kısımlarına öpücükler konduruyordu. Ardından dilini sanki son yemeğini yiyormuşçasına, bu hayattaki tek amacı bana haz vermekmişçesine içime kaydırıldı.

Daha önce başka erkekler de bunu yapmıştı fakat hiçbirisi bana böyle *tapmamıştı*. Parmaklarını ağzıyla buluşturup başparmağıyla kıvrımlarımı araladığında bu açıklık, yaklaşan orgazmın etkisiyle ürpermeme neden oldu.

“Ah, *Tanrım*,” diye inledim. O işkencesine devam ederken parmaklarımı saçlarına daldırdım. Artık daha fazla dayanamayacağımı düşünüyordum ki bir parmağını içime soktu ve iç kaslarım etrafında kasıldığında boğazından bir inleme yükseldi.

“Siktir. Çok sıkısın,” diye hırladı, ikinci parmağını da diğerinin yanına kaydırırken.

Doluluk hissinin verdiği saf zevkle başım geriye düştü. Dişlerini klitorisimde hissettiğimde sızlandım.

“Bana bak,” diye emretti. “Seni ağızımla becerirken beni izle, Summer.”

İçimdeki parmaklarını nasıl yaptığını anlamadığım ama bayıldığım şekillere sokarken hipnotize edici yeşil gözlerini benden asla ayırmıyordu. Ben de artık ondan başka yere bakamıyordum. Gözlerindeki kibirli parıltıyı gördüğümde bile bunu yapamadım. Halbuki normal bir zamanda olsak ona siktirip gitmesini söylerdim.

Saçlarını kavrayarak yüzünü kendime daha da bastırdım. Boğuk gülüşü, çaresizliğimi komik bulduğunu gösteriyordu ama umurumda değildi. Bana bu denli zevk vermeyi başaran bir dile sahipken ukala herif benimle sonsuza dek dalga geçebilirdi.

“Sakın durma.” İhtiyaç dolu sesim kendi kulaklarıma bile yabancıydı.

Aiden merkezime doğru hımladığında kanıma cehennem ateşleri aktı. İnsan bedeni hangi derecede tutuşurdu?

Parmakları içime girip çıkmaya devam ederken dilini klitorisime sürttü. “Bu öpücük senin için yeterince iyi mi, bebeğim?”

Bebeğim sözcüğü beni mahvetti. Ellerinin arasında tir tir titreyen bir yığından ibarettim. Bir bacağımı tutup omzuna attığında parmaklarının hareketleri dayanılmaz bir hal aldı. Az önceki pozisyonun beni uçurumun kıyısına ittiğini düşünmüştüm ama bu pozisyon beni uçurumdan aşağı iten olacaktı. İri, nasırlı elleri uyluğumun yumuşak etini sıktı.

“Aiden, ben daha fazla...”

“Dilime boşal, Summer. Ağızımın sana ne kadar iyi hissettirdiğini göster bana.”

Uçurumun dibini boylamam için tek ihtiyacım olan buydu. Parmaklarının etrafında zonklayıp kasılmaya başladım. En sonunda elini geri çekip bu sefer gövdemde yukarı doğru öpücükler bırakarak boynuma ulaştı. Çekiştirip durduğum saçları darmadağın olmuştı. Ona duyduğum ihtiyaç, inatçı bir ağaçkakan gibi beni gagalıyordu.

Aiden doğrulup vücudumu hafızasına kazımak istercesine inceledi. Az önce yaptıkları ona yetmemişe benziyordu. Fakat kızarmış yüzümü gördüğünde zor bir işi başarmış gibi gülümse-di. Dilini ıslak dudaklarına değdirdiğinde nabzım yine bacakla-rımın arasında atmaya başladı.

Sert elleriyle yüzümü kavrayıp yumuşacık dudaklarını al-nıma dokundurdu. Bu dudakların saniyeler önce bacaklarımın arasında yaptığı şeyin şiddetiyle şu an alnıma değerken göster-dikleri nezaketin oluşturduğu tezat beynimi afallatmıştı.

Kotunun düğmesini açmak için beline uzandım ama yarı ka-palı gözlerinde tereddüt belirdi. Pürüzlü bir nefes verirken ken-dini tutmak için iradesini son damlasına kadar kullandığı belliy-di. Ereksiyonunu avuçladığımda beni durdurdu.

Bu gece yaşayabileceğim onca şey arasında Aiden'in önüm-de diz çökme olasılığı listenin en aşağılarında olurdu. Fakat beni durdurması daha da ihtimal dışıydı.

Başparmağını altdudağıma sürterken acınası bir tebessümle başını iki yana salladı. Hâlâ ayırık duran bacaklarımın arasından çıktığında çıplak ve üşümüş hissettim. Az önce olanların farkın-dalığı üzerime çarparken reddedilmenin acısıyla bacaklarımı kapattım.

Aiden yerdeki tişörtümü alıp başıma geçirdi ve vücuduma son bir kez baktıktan sonra aşağı çekti. Giyindiğim için hiç bu kadar hayal kırıklığına uğramamıştım.

O tişörtümü düzeltirken elini tutup, "Aiden," dedim. Zorlu bir nefes vererek sonunda bana baktı.

Sesimi bulmama neden olan şey özgüven olsa da yüzündeki ifadeyi görmek onu yeniden kaybetmeme yol açtı.

"Bunu istiyorsan bana kendin geleceksin." Saçlarımı tişörtün içinden çıkarıp sırtıma itti. "Seni bir daha kollarıma aldığımda sebebi bir şeyler kanıtlamak ya da bir çeşit rekabeti kazanmak olmayacak. Seni tatmin edebilecek tek erkeğin ben olduğumu bildiğin için yanımda olacaksın."

Yüzüme son bir bakış atıp odamdan çıktı.

20 | AIDEN

KAHROLASI APTALIN tekiydim.

Summer'ın odasından çıkarken kendimden gayet emindim ama istediği şeyi... *istediğim* şeyi ona vermek için sürünerek yanına dönmemek için kendimi çok zor tutmuştum.

Göğüs uçlarının kahverengi tonunu görmek tabutuma çakılan son çiviymiş. Ama onu, öptüğü kişilerle ilgili sorgulamaya hakkım olmamasına rağmen odasına daldıktan sonra kendimden başka kimi suçlayabilirdim?

Bir de onunla seks yapmak yerine gidip ıslak rüyalarımın başrolünün beynime daha da kazınmasına neden olacak şeyler yapmıştım. Odasından çıkmamın üzerinden beş dakika bile geçmemiş olsa da bu histen kurtulabilmek için kaç defa duşa girmem gerekeceğini şimdiden tahmin edebiliyordum. Arabaya dönüşüm utanç yürüyüşünden farksızdı.

Buraya gelirken Summer'la bu kadar yakınlaşıp yüzüme bosalmasını sağlamayı planlamış mıydım? Asla.

Planlasaydım bile onun bu denli hevesli olacağını düşünmezdim.

Eve dönüş yolunda müzik açmaya zahmet etmedim çünkü kendime işkence etmeye meraklıydım. Neyse ki yollar neredeyse boştu; Summer'ın tadı hâlâ dilimdeyken kalabalık yola odaklan-

mak imkânsız olurdu. Çıkardığı güzel sesler ve dergilerde sergilenmeye layık leziz bedeni hiç düşünmeden dizlerimin üstüne çökmeme neden olmuştu.

O kahverengi gözleriyle beni izlerken yüzümü memelerine gönmüş halde sonsuza kadar kalabilirdim. Tişörtünü üstünden çıkarmama izin verdiğinde bir ergen gibi oracıkta boşalmadığıma şaşırmıştım. Dokunacağım, tadına bakacağım o kadar çok yeri vardı ki. Ona bakmama izin verdiği için bile kendimi şanslı hissediyordum.

Summer herkesi kapısında köle edebilecek bir kadındı. Kilner'in ofisinde ilk karşılaştığımız andan beri bunu biliyordum. Ona yaklaşmamı kabul etmektense kafamı araba kapısıyla ezmeyi de tercih edebilirdi ama şimdi, nefes nefese dile getirdiği “*evet*”ler bozuk plak gibi zihnimde oynuyordu. Aletim istediği rahatlamaya kavuşamadığı için işkencem daha da beterti. Onu kanepeye yatırıp ıslak, dar kıvrımlarının arasına girseydim... Siktir.

Atwood'la aralarında bir şey olup olmadığını öğrenmek için yurt odasına dalmak, şimdiye kadar yaptığım en iyi şeyler arasında değildi. Geçen günkü birlik partisinde egosu zedelenmiş Crystal Young, fikrimi değiştirmek umuduyla beni dönme dolaba sürüklemişti fakat böyle bir ihtimal yoktu. Atwood'un Summer'ı öptüğünü gördükten sonra ona kısa süreliğine bile odaklanmam imkânsızdı.

Summer'm onu niçin öptüğünü söyleyip söylemediğini hatırlayamıyor, o öpücüğün neden karnıma hançer saplanmış gibi hissettirdiğini ve onu yeniden görene dek neden nefes alamadığımı hiç bilmiyordum.

Bahçe yoluna girdiğimde Kian'ı garajın önünde *boxer* şortuyla, yalınayak dikilirken gördüm. Kahretsin, demek bu boktan gece henüz sona ermemişti. Arkasındaki evden son ses müzik yükseliyordu ve ön kapıda bir grup insan vardı. Siktiğimin partisini devam ettirdiklerine nedense hiç şaşırmamıştım.

Bizim evde olaysız bir gün geçmiyordu. Keşke Brady Winston'ın tavsiyelerine daha fazla kulak verseydim çünkü bu çocuklara kaptanlık yapmak, tam zamanlı bebek bakıcısı olarak çalışmaktan farksızdı.

Kamyonetime kapısını çarparak kapattım. "Ishida, ne oluyor?"

Bana doğru koştu. "Geri döndü. O geri döndü!"

Dehşetle çarpılmış yüzü bana bilmem gereken her şeyi söylüyordu.

Tabitha. Eski sevgilisi ve takipçisi. "Nereden biliyorsun?"

"Bunu yastığımın üstünde buldum!" Gelin-damat şeklindeki pasta süsünü avucuma bıraktığında rahat bir nefes aldım.

Geçen sene, Noel tatilinden birkaç gün önce eve bir düğün pastası gelmişti. Üstünde *Tebrikler Bay & Bayan Ishida* yazıyordu. Esasında tüm bunların, Kian'la uğraşmaya bayılan Dylan'ın başının altından çıktığını biliyorduk fakat o günden bu yana eve ne yaş pasta alıyor ne de isimsiz kargoları kabul ediyorduk.

"Endişe edecek bir şey olmadığından eminim, dostum. Ama senin için etrafı kolaçan ederim."

İçeri girdiğimde bluetooth hoparlörleri kapattım ve sızlanmalarla yakınmaların arasında, "Herkes evine. Parti sona erdi," diye bağırdım. Takım arkadaşlarım için yapabileceğim şeylerin de bir sınırı vardı. Bu akşamki partiye bu ahmaklar kafayı bulsun diye değil, insanlar Summer'ın karnavalına katılsın diye müsaade etmiştim.

Mutfakta Sebastian ile Cole'u bulup evdekileri dışarı yönlendirmeleri için görevlendirdikten sonra direkt Dylan'ın odasına gittim. Maalesef ki odada yankılanan inlemeleri çok geç duymuştum. Akıllıca davranıp kapıyı tıklatmalıydım.

"Donovan!" Onu yatağa bağlanmış, gözlerine şal sarılıp ağzına kumaş tıkulmuş halde görmek de beni hiç şaşırtmadı.

Yanındaki sarışın dönüp bana el salladı. "Selam, Aiden."

Kıza gergin bir tebessüm attım. "Şey, onu çözebilir misin lütfen?"

Gözündeki ve ağzındaki kumaşlar çıkınca Dylan ışığa alışmak için gözlerini kırptırdı. “Selam. N’oldu kanka?”

Bu herif kadar laubalisini görmemiştim. Pasta süsünü ona fırlattığımda sırttı ama yüz ifademi gördüğünde ciddiyetsizliği kayboldu. Belki saçmalıyordum ama ben bu akşam tatmin olmadıysam kimse olmayacaktı.

“Oturma odasına. Hemen.”

Yanıma geldiğinde hâlâ pantolonunu çekmekle uğraşıyordu. “Kian’la mı ilgili? Sadece şaka yaptım.”

“Yalnızca onunla ilgili değil. Yale olayından sonra Kilner aylardır üstüme gelirken sen hâlâ aylaklık peşindesin. Bu insanları buraya çağıran sensin, iddiayı kaybeden de sensin.” Elimi saçlarımdan geçirdim. “Buna daha fazla anlayış gösteremem. İdmanları kaçırıyorsun, eve zil zurna sarhoş geliyorsun ve maçtan atılacak kadar şiddetli kavgalara giriyorsun. Ne zaman toparlanacaksın?”

Yüzünü sıvazladı. “Bu nutku dinlemek zorunda mıyım? Eğleniyorum sadece. Hepimiz eğleniyoruz.”

“Rink dışında yaptıkların beni ilgilendirmez ama biz arkadaşız. Bir şeyler oluyorsa bana söyleyebilirsin, sana yardımcı olurum.”

“Tamam, kaptan, tamam!” Asker selamı vererek çenemi sık-mama neden oldu.

“Ben ciddiylim.”

Kafasını başka yöne çevirirken sırtışı kaybolmuştu. “Bir şey olduğu yok.”

“Olsaydı bana anlatırdın, değil mi?”

Duraksadı, sonra kafa salladı. “Evet, anlatırdım.”

Aslında anlatmayacağını biliyordum. Dylan hayatında olup biten her şeyi anlatmaya açtı fakat iş duygularını paylaşmaya gelince tuğla duvara dönüşürdü.

Birinci sınıfın yazında Hammonasset’te takım oluşturma kampına gitmiştik. Dylan hakkında kişisel bir şeyler öğrendiğim

tek zaman oydu. Ebeveynleri okul konusunda çok üstüne gidiyorlardı ve babası, *hokey gibi bir barbar sporuyla* ilgilenmesinden nefret ediyordu. Öte yandan annesi o kadar ilgiliydi ki buzdolabımızı bir sömestr boyunca hepimize yetecek yemeklerle dolduruyordu. Daha sonraki yıllarda şehir dışına taşındıkları için kadının ziyaretleri azalmıştı ama kıymetli çocuğuyla ilişkisine yeterince şahit olmuştuk.

“Güzel. Şu iddiayı da artık sonlandırıyorum. Bundan böyle parti marti yok. Bununla bir sorunu olan bana gelebilir.”

“Bana uyar,” dedi gözle görülür şekilde rahatlayarak. “Sen nereden geliyorsun bu arada? Karnavalдан saatler önce ayrılmıştın.”

Konunun değişmesi bana zihnimde dakikalardır yankılanan sesleri hatırlattı. Summer’ın iniltilerini, “*Tanrım*” diye pürüzlü sesiyle bağırmasını. “Bir işim vardı.”

Dylan alaycı bir şekilde güldü. “Atwood’un onu öptüğünü görünce kız arkadaşının peşine mi düştün? Vay be, Tabitha’nın seviyesine ineceğini hiç sanmazdım.”

O anda içeri adımını atan Kian’ın dehşeti tüm şiddetiyle geri döndü. “O burada, değil mi?” diye cıyaklayarak mutfığa kaçtı.

Dylan’a, “Biliyor musun, ağzın tıkalıyken daha iyisin,” dediğimde kahkahaları daha da arttı.

“Başka kimin ağzı tıkalı sana söyl...”

Ona boş bir plastik bardak fırlattığımda geri zekâlı herif kaçmayı başardı. “Seninle yarın idmanda görüşeceğiz,” dedim.

Kahkahası birden kesilirken bana sert bir bakış attı.

O sırada Kian elinde bir spatulayla oturma odasına geri döndü. “Bu gece birinizin odasında yatabilir miyim?”

“Benimle yatamazsın.” Dylan onun korkusuna sıfır anlayış göstererek yüzüne güldü.

“İstersen bu gecelik odaları değişebiliriz Kian,” diye teklif ettim.

“Ama sen de odada olursan daha rahat hissederim.”

Tanrım, bu gece daha ne kadar uzayacaktı? “İyi, tamam.”

Kian sünger yatakta yerde yatmak zorunda kalırsa bütün gece sızlanıp duracağı için yatağını ona vermek zorundaydım. Geceleri saldırıya uğruyormuş gibi kollarını bacaklarını savurarak yattığından onunla aynı yatağı paylaşmam asla mümkün değildi.

“Ama on dakikada bir uyanık mısın diye sormayacaksın.”

“Uyuyup uyumadığını nereden bileceğim peki?”

Ona cevap verme zahmetine katlanmadım ve titreyen telefonumun ekranına baktım. Koridorun diğer tarafında muhtemelen pis pis sırtıtmakta olan Dylan'dan mesaj gelmişti.

Bunny Patrol 2.0

Dylan Donovan: Kameralarınızı hazırlayın. Ishida ve kaptan bu gece birlikte uyuyacaklar.

Cole Carter: Bunu görmek için para bile öderim.

Sebastian Hayes: Eminim ödersin, C.

Dylan Donovan: Kapıdan geçmek için beş dolar. Kamera kaydı almak isterseniz on dolar.

Eli Westbrook: O çığlığın senin odandaki kızıdan geldiğini sanmıştım. Yine Kian'ı korkuttun, değil mi?

Dylan Donovan: Zararsız bir şakaydı, baba.

Sebastian Hayes: Nasıl yani? Gecenin köründe beni markete kadar bu yüzden mi sürükledin? Projen için sanıyordum.

“Kiminle mesajlaşıyorsun?” diye sordu Kian, spatulasını sıkı sıkı göğsüne bastırırken bana doğru eğilip telefonumu görmeye çalışarak.

“Bizim çocuklarla.”

Akıllı saatine baktı. “Bana hiç mesaj gelmiyor.”

“Belki de WiFi bağlantısı kötüdür,” derken ona pek dikkatimi vermiyordum çünkü Dylan'a, bir mesaj daha atarsa engelleneceğini yazmakla meşguldüm.

“Mobil verim açık. Hiç mesaj yok.”

Omzumu silkip ona döndüğümde ekranıma baktığını gördüm. Yüzündeki inanmazlığı ve incinmeyi gördüğümde jetonum düştü.

Kahretsin.

“Bensiz grup sohbetiniz mi var sizin?!”

21 | SUMMER

“NİYE BU kadar dalgınsın?” Tyler özel çalışma alanına girerken bana tuhaf bir ifadeyle bakıyordu.

Dün geceyi hatırladığımda içimde bir huzursuzluk kıvılcımı çaktı. Aiden’in uyluklarıma batan parmaklarının ve kulaklarımdaki edepsiz sesinin anısı bacaklarımdan arasında başlayan sıcak dalgaların tüm vücuduma yayılmasına neden oldu.

Montumun fermuarını açtım. “Henüz kafein almadım.”

Dalgınlığım, Aiden’m bana yaşattığı beyin uyuşturucu orgazmın ardından aptallaşmış olmamdan kaynaklanıyor da olabilirdi tabii. Boş bilgisayar ekranıma tam yirmi beş dakikadır bakmamın bundan başka bir sebebi olamazdı. Sınav sezonunun tam ortasında hayatumun en iyi orgazmının zihnimde tekrar tekrar oynaması kadar mükemmel bir şey yoktu gerçekten.

Kötü kararları hayatımdan uzak tutamıyor gibiydim. Belki de bu, incelenmesi gereken genetik bir yatkınlıktı çünkü tek seçeneğim o “öpücüğü” reddetmek olmalıydı. Sonrasında, Aiden’i hokey denen kahrolası sporla alakası olmayan bir muhasebeci olarak hayal edip kendi kendimi tatmin etmekle yetinebilirdim.

“Al bakalım.” Tyler masaya bir bardak bırakıp yanıma oturdu.

“Sağ ol,” dedim bir yudum içerek. “Sen burada ne arıyorsun?”

“En sevdiğim kızla takılmam yasak mı?”

Kafamı çevirip etrafa bakındım. “Hangi kız?”

Gülmedi. “Gerçeği söylüyorum. Konuştuğum diğer kızlarla ya yattım ya da yatmayı planlıyorum.”

“İyy!” Öğürerek bardağımı masaya koydum. “Domuzun te-
kisin.”

İstifini bozmadı. “Gerçek arkadaşlar olduğumuz için onur
duymalısın.”

“Gerçek arkadaş olmamızın tek sebebi çocukluğumuzdan
beri tanışmamız.”

“Hayır. Babanın korkutucu biri olması. Bir de ayakkabılarıma
kusman.”

“Okuldaki toplantıya alkol getiren sendin.”

“Gösteriş yapma amacıyla içtikçe içen de sendin,” diye cevabı
yapıştırdı.

“Herkesin ortasında bana meydan okudun çünkü!”

Yüzünü buruşturarak başını iki yana salladı. “Her neyse.
Bence iyi arkadaşız çünkü kardeş gibi kavga edip duruyoruz.”
Kafamı ittiğinde ona hareket çektim.

Sonra birden, “Crawford’la aranızda ne var?” diye sordu.

Aiden’i biraz olsun aklımdan atabilmişim ama şimdi bu so-
ruyla en başa dönmüştüm. Ona nasıl cevap verecektim? *Bazen
projemle ilgili yardımcı oluyor, bazen de odamı basıp bana orgazm
yaşatıyor.*

“Yüksek lisans projemde yardımcı oluyor.” Beni dikkatlice in-
celediğini hissettim. “Ne?”

“Niye kızarıyorsun?”

Kendime bakmak için telefonumu çıkardım. “Yüzümde mak-
yaj var.”

Aslında makyaj yapmamıştım. Annemden bana geçen az
miktarla melanin hormonuna rağmen kızardığımda yine de
belli oluyordu. Kahretsin ki şimdi de Aiden yüzünden kızarıyor-

dum. Bu çocuk beni cidden delirtiyordu. Gerçi tüm vücudum onun şerefine bir koro oluşturmuşken ne kadar sinirli kalabiliyordum bilmiyordum.

Tyler hımladı ama içimi gördüğünü biliyordum. “Noel partisini kaçırdığın için sana hâlâ kızgıyım. O partilerin ne kadar sıkıcı geçebileceğini biliyorsun.”

“Biliyorum. Bu yüzden gelmedim zaten.”

“Ama söz vermiştin. Sözünü bozanları hiç sevmem, Summer.”

“Üzgünüm. O insanların arasında oturup mükemmel bir aileymişiz gibi davranamazdım.” Noel kutlamalarımız ligdeki ailelerin arasında her sene dönüşümlü olarak düzenlenirdi. Geçen yıl sıra ebeveynlerimdeydi, bu yüzden evi Kış Diyarı’na çevirmişlerdi. Kız kardeşlerimin gönderdiği fotoğrafları görünce katılmadığım için şükretmiştim.

“Anlıyorum ama seni affetmiyorum.”

Yüksek sesle iç geçirdim. “Ne istiyorsun?”

Cevap vermesi bir saniye bile sürmedi. “Bana oda arkadaşını ayarla.”

Ona doğru öyle hızlı döndüm ki kafamın kopmamasına şaşırdım. “Hayatta olmaz. O benim en iyi arkadaşım.”

“Senin en iyi arkadaşın *benim*.”

“Amara senden hoşlanmıyor.”

Tyler’ın yüzünde gülünç bir ifade belirdi. “Niye?”

“Çünkü ukala pisliğin tekisin. Bunu bilmeyen yok.”

“Onunla sadece bir kere, bir yıl önce falan konuştum.”

Başımı iki yana salladım. “Bir partide dört kızla birlikte bir odaya girdiğini görmüş.”

“Eee, beni ayıplıyor mu yani?”

“Hayır, seni ahmak. Ama o kızların ikisinin erkek arkadaşları varmış.”

Tyler o akşamı hatırlamış gibi gülümsedi. “Bu niye benim problemim olsun ki? Karşılıklı rızaya dayalı bir şeydi.”

“Eh, önemli değil zaten. Çünkü Amara, Eli’den hoşlanıyor.” Sözcükleri durduramadan ağzımdan dökülüverdiler. Arkadaşımdın yüzündeki şakacı ifadenin düştüğünü gördüğümde yüzümü ekşittim.

“Eli Westbrook mu?”

Kafa salladım. Yüzünde beliren gölge, geldiği hızla kayboldu ve sonraki bir saat boyunca ağzından hiç ses çıkmadı. Ben de arada bir ödevimle alakalı soru sormak dışında onu konuşmaya zorlamadım.

Çalışmayı bitirdiğimde ilk dersimin saati gelmişti. Sampson, Doğu Binası’na yönelirken ben de dersimin olduğu sınıfa doğru ilerledim.

Kian Ishida kasvetli bir ifadeyle kolunu omzuma attı. Onun mutluluk dışında herhangi bir duygu sergilediği çok nadir görüldü. “Sorun ne?”

Kederli bir iç geçirdi. “İnsanları tanıdığını sanıyorsun ama sonunda hepsi aynı çıkıyor.”

Kian’la arkadaş olduktan sonra öğrendiğim bir şey varsa o da detaya girmesini istememektir. Niye bu kadar karamsar göründüğünü hiç anlamasam da kafa salladım. Revirin önünden geçerken Dylan yüzünde buz torbasıyla dışarı çıkıyordu. Bize el salladığında çenesindeki yepyeni morluğu gördüm. “Off, ne oldu sana böyle?”

Dylan, “Hak ettim diyelim,” diyerek bize zıt yöne döndü.

Onu son gördüğümde dudağı patlamıştı ve sorduğum zaman yine böyle cevap almıştım. Bu tek seferlik bir şeye benzemiyordu; kendine bir düşman edinmiş olmalıydı.

Kian’a döndüm. “Kiminle kavga etti?”

“Basketbol takımından biri. Dylan, çocuğun büyükannesiyle yatmış.”

Az kalsın kendi tükürüğümle boğulacaktım. “Şaka yapıyorsun.”

“Doğrusu kadın hâlâ turp gibi. Belki ben de aynısını yapabilirdim.”

“Sen...”

“Seksi miyim? Akıllı mıyım? Sıra dışı mıyım?”

“İğrençsin.”

“Ben o sıfatı seçmezdim.” Avludan geçerken omuz silkip tuhaf bir ses çıkardı. “Şu çocukla çıktığına inanamıyorum.”

Bakışlarını takip ettiğimde satranç etkinliği için hazırlık yapan Donny’yi gördüm. “Birinci sınıfta çıktım. Ayrıca her zaman böyle biri değildi.”

“Yani sonradan mı böyle küstah bir tiki oldu?”

“Ah, hayır. Kendini her zaman böyle gösterirdi. Büyük ihtimalle alışverişini hâlâ annesi yapıyor.”

Kian güldü. “O halde bu çocuk senin Tabitha’n.”

“Tabitha mı?”

“Bilirsin, herkesin çıkmakla hata ettiği biri vardır.”

Bunun arkasında bir hikâye olduğundan emindim ama omuz silkmekle yetindim. “Evet, sanırım öyle.”

“Eee, Aiden’in doğum günü partisine geliyor musun?” diye sordu, merdivenden inerken.

“Aiden’in doğum günü mü?” Bundan hiç bahsetmemişti. Gerçi olanlardan sonra hiç konuşmamıştık.

“Aslında değil. Doğum günü 5 Ocak ama sömestr başındaki çoğu maçımız deplasman olduğu için sonradan kutlayacağız.”

“Ama üstünden bir ay geçti.”

“Birkaç hafta, bir ay, kimin umurunda? Geliyor musun gelmiyor musun, sen onu söyle.”

“Gelmez miyim? Hatta parti şapkalarıyla süsleri de getiririm!” dedim ellerimi çırparak.

Numaradan sevincim pek hoşuna gitmemiş gibiydi. “Ciddiyim ben. Mutlaka gel, çok eğlenceli olacak.” Sınıfa yerleştiğimizde tekrar denedi. “Ayrıca Aiden’la iyi anlaştığınızı sanıyordum. Ne oldu ki?”

Olanları düşünmeye kalkarsam başka hiçbir şeye odaklanamazdım. “Bir şey olmadı. Sınavlarımla meşgulüm sadece.”

“Herkes sınavlara çalışıyor. Amara ve Cassidy’yle birlikte gel işte.” Cassidy’den bahsedince yanakları kızardı. Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Galiba arkadaşşımdan hoşlanıyordu. Görünüşe bakılırsa bizim kızlar hokey oyuncuları arasında popülerdi.

“Partiye gelip gelmemem neden bu kadar umurunda ki senin?”

“Çünkü arkadaşşımsın ve seninle zaman geçirmek istiyorum. Bugünlerde kimin gerçekten arkadaşşıım olduğunu bilemiyorum.”

“Bu ne anlama geliyor?” diye sordum, sormamam gerektiğini bilmeme rağmen.

“Hiç ihanete uğradın mı Summer?”

22 | AIDEN

DOĞUM GÜNÜ hediyem, açması hiç zahmetli olmayacak kadar kısa, dar, pembe bir elbiseye sarılmıştı.

Summer'ın atıştırmalık barına yaslanmasını izlerken kanımın kasıklarına hücum ettiğini hissedebiliyordum. Yirmi birinci yaşımı kutlamak için Kian'ın liderliğinde düzenlenen parti ada temalıydı. Yeni yaşma çoktan girdiğimden dolayı aslında kutlamaya niyetim yoktu fakat bizimkiler başka planlar yapmışlardı. Bir ay gecikmeli olsa da doğum günümü kutlamadan asla geçmezlerdi.

Pembelere sarılı seksi figür tekrar hareketlendiğinde içimde beliren dürtüyle Hawaii desenli gömleğimi çıkararak onu sarıp sarmalamak istedim. Bacaklarını en son böyle çıplak gördüğümde yüzüm aralarına gömülü haldeydi. Ama bunu düşünmemeliydim çünkü o gecenin anısı pantolonumun önünde giderek büyüyen problemi yatıştırmaya yaramıyordu. Belki de görenlerin siktirip gitmesi için uyluklarında birkaç diş izi bırakmalıydim.

Grup sohbeti meselesi yüzünden hâlâ kızgın olan Kian'm onu partiye gelmeye nasıl ikna ettiğini bilmiyordum. Summer geçen haftadan beri benden kaçıyordu. Projesi artık bana bağlı değildi, bu yüzden yurduna gitmek için bir bahanem yoktu. Ayrıca bir

sürpriz ziyaret yeterdi de artardı bile. Bunu bir daha yaparsam güvenliği çağırıp beni attırma ihtimali yüksekti.

Düşüncelerim arasında, bir adamın ona yaklaştığını görünce hemen yanına gidip göğsümü sırtına bastırdım. Yayıdığı sıcaklık tüm bedenimin zonklamasına yol açtı. Summer bir an için gerildi fakat hemen gevşediğini hissetmek ve yanımda gardını indirecek kadar rahat hissettiğini görmek yüzümü gülümsetti.

“Doğum günü çocuğuna iyi dileklerini sunmayacak mısınız?” diye sordum, dudaklarımı kulağına değdirerek.

Bana bakmak için döndü ve... siktir. Elbisesinin arka kısmının seksi olduğunu düşünmüştüm ancak ön kısmı bambaşka bir hikâyeydi. İnce askıların altındaki teni ışıltıyordu ve boyun hattı, baktığım yerden öyle mükemmel görünüyordu ki yumruklarımı sıkmak zorunda kaldım.

“Aa, doğum günün müydü? Ben sadece bir şeyler içmeye gelmiştim.”

Küçük bir kahkaha attım. “Gelmeyeceğini düşünmüştüm. Partiler muhtemelen eğlence anlayışına uymuyordur.”

Bana bunu komik bulmamış gibi baktı. “En yakın arkadaşının ikna kabiliyeti oldukça yüksek.”

“Öyledir.” İçimde, Kian’ın onu buraya kendimi berbat hissetmem için getirdiğine dair bir his vardı. “Sana ne teklif etti?”

“Bir haftalığına derste benim yerime not tutacak.” Saçındaki beyaz çiçeği düzeltti. “Ona ihanet ettiğin için seni pişman etmekle ilgili bir şeyler daha söyledi, bu yüzden gelmem şart oldu.”

O sırada biri omzuma vurunca dikkatimi Summer’dan ayırdım. “Mutlu yıllar, kaptan.”

Ardından bir sürü insan daha iyi dileklerini sunmak için yanıma doluştu. Çoğu, birinci sınıftan birlikte okuduğum arkadaşlarım ya da diğer takımlardan tanıdıklarım. Kian’ın aklına gelen herkesi davet ettiğinden emindim. Gerçi Tabitha olayından bu yana üçüncü sınıftan daha küçük yaştakileri partilere çağır-

mamak gibi katı bir kuralı vardı. İkinci sınıfta okuyan Tabitha, Güneyli cazibesiyle onu kolayca kendine çekmiş fakat kısa sürede kâbusuna dönüşmüştü. Kian da daha büyük yaştakiler daha olgun oldukları için onun gibi sapıklıklar yapmayacaklarına inanarak, mantığı tartışılır böyle bir kuralı benimsemişti.

Summer'ın gitmediğinden emin olmak adına durduğu yöne doğru baktım. Doğum günüm olduğu için bana ekstra nazik davranmasını umuyordum. Hem belki bu yardımsever ruh hali, nihayet teklifimi kabul etmeye karar vermesini sağlardı.

Connor Atwood'la konuşmak için yanımdan ayrıldığında sohbetimi çabucak kestim. Connor'ın yüzünde hevesli bir ifade vardı fakat Summer afallamış gibiydi.

Şimdi yandık.

Connor yaklaştığını görünce bana kafasıyla hızlıca selam verip tabanları yağladı. "Kusura bakma," dedim Summer'a. "O çocukların çoğunu yıllardır görmemiştim, hemen ayrılamadım."

Gözlerinden hançerler çıkıyordu. "Connor Atwood'un az önce neden bana çok iyi biri olduğumu ama aramızda bir şey yaşanamayacağını söylediğini açıklamak ister misin?"

Sırıtişımı bastırmak umduğumdan daha zor oldu. "İstemem."

Öne doğru tehditkâr bir adım attı. "Onu tehdit mi ettin?"

"Tehdit çok güçlü bir kelime."

Kahverengi gözleri hiddetle doldu. "Ona benimle konuşmasını mı söyledin?"

"Hayır. Konuşursa ne olacağını söyledim." Daha önce, yalandan bile olsa hiç kimseyi kıskanmamıştım ama Summer'ın o çocuğu öptüğünü gördüğümünden beri damarlarımda dolaşan his kesinlikle buydu.

"Yani tehdit ettin."

"Bak, sadece onu kolladım. Sporcu arkadaşlarımdan kullanılması hoşuma gitmiyor."

Yüzü inanmazlıkla karardı. “Onu kullandığımı mı düşünüyorsun?”

Tanrım, benimle böyle hiddetli konuşmasına bayılıyordum. Kaşlarının arasında beliren çizginin, bacaklarını boynuma sardığı anda kaybolacağını bilmek gibisi de yoktu. “Onu öptükten birkaç saat sonra benim adımı haykırıyordun da, o yüzden öyle düşündüm.”

Boğazı seğirdi. “Eh, olanları sistemimden attım artık.”

“Benim sayemde attın.”

Böyle diyordum ama yaşadıklarımızı unutmamış olmasını umuyordum. Çünkü o devamlı benim aklımdaydı ve o gecedan sonra arzum katlanarak artmıştı. Connor’la konuşmamı umursayacağını hiç düşünmemiştim. Onunla ilgilenmediğini açıkça söylememişti ve başka bir erkeğe davranışım yüzünden kızması, hislerini net bir şekilde gösteriyordu.

“Her neyse.” Öfkesi yatışmıştı. Hiç hoşlanmadığım bu halinden kendimi sorumlu tuttum. Duygularını ifade eden gözlerini ve sivri dilini tercih ederdim.

“Connor’la aranızdakileri mahvettiğim için özür dilerim. Ciddi olduğunuzu bilmiyordum. Onu istiyorsan gidip tekrar konuşabilirim.” Bunu söylemek bile canımı yakıyordu.

Alaycı kahkahası beni rahatlatmadı. “Onu hiç istemedim.”

Bu sözleri karamsar halimin yerine coşkunun geçmesini sağladı. “O zaman aramız iyi, değil mi? Sana iyilik yapmışım sonuçta.”

Summer ters ters baktı. “Hayır Aiden, bana iyilik yapmadın. Ama artık önemli değil. Çünkü yapıp yapamayacağı şeylere senin karar vermene müsaade eden biriyle birlikte olamam.”

Sanırım bu da bir artıydı ama neden hâlâ sinirli göründüğünü anlamıyordum. “Haklısın. Bunu kendim için yaptım,” diye itiraf ettim.

“Ne şaşırtıcı!”

“Bencilliğim için özür dilemek adına sana bir içki ısmarlayayım. İstersen *margarita* var.”

“Bir *margarita* affedilmeni sağlamaz, Crawford.”

“Üç *margarita*’ya ne dersin?” Gülümsedim ama beni görmezden geldi. Hırçın bir çocuk gibi davranmamak için elimden geleni yapıyordum. “Konuş benimle, Summer. Biz her zaman böyle yapmaz mıyız? İletişim kurarız.”

“Konuşuyoruz ya işte.”

Biri muhtemelen doğum günü dileğini sunmak için omzuma dokundu ama dikkatimi Summer’dan ayırmadım. Baş başa konuşmak için cesurca bir hamleyle elini tutup onu üst kata giden merdivene doğru çektim. Fakat basamakların yarısında elini benden kurtardı.

“Konuş.” İnatçı duruşu, benimle hiçbir yere gitmeyeceğini söylüyordu. Aslında bu iyi olabilirdi çünkü tekrar yalnız kalırsak kendimi tutabileceğimden pek emin değildim.

“Neden kızgınsın?”

Nihayet çözüldü. “Çünkü dediğini yapmaya çalışıyorum ama denesem de başaramıyorum. Gevşemek, eğlenmek, her şeyi kafama takarak stres olmayı bırakmak istiyorum.”

Bunu anlayabiliyordum. Sanırım odasına gittiğim o gece bu değişimi başlatan şey olmuştu ama bana neden gelmediğini açıklamıyordu. Çünkü bir gelse... bir istese ona dünyaları bile verirdim.

“Eğlence anlayışın Connor mı yani?” diye sordum.

“Sana kendimi açıklamak zorunda değilim, Aiden.”

Pişmanlıkla ellerime baktım. “Haklısın, açıklama yapmak zorunda değilsin. Ben sadece aramızın iyi olduğundan emin olmak istiyorum.”

Ofladı. “Aramız iyi. Doğum günü partinde olduğumuza göre sanırım bu seferlik katlanılmazlığına katlanıp sana serbest geçiş hakkı tanıyabilirim.” Konuşurken dudakları kıvrılmıştı. Tam bir gülümseme olmasa da yakın sayılırdı. *Serbest geçiş hakkı* derken

Connor olayını kastettiğini biliyordum ama bu karnımın kasılmasına, bana tanıyabileceği haklara dair kafamda türlü türlü görüntülerin oynamasına engel olmamıştı.

Ona cevap veremeden bizim çocuklar basamakları koşarak tırmanıp *shot* atmak için beni çekiştirmeye başladılar. *Shot*'la beraber, amuda kalkarak fıçıdan bira içme oyunu oynuyorlardı.

Merdivenden inerken arkamı dönüp Summer'a baktığımda güldüğünü gördüm ve göğsümdeki düğüm sonunda çözüldü.

TÜKETTİĞİM alkol bile şu anda hissettiğim rahatsızlığı bastıramıyordu. Bir saat önce hep birlikte bira bardaklarına top atma oyunu oynarken çok mutluydum ancak şimdi öfkeden yumruklarımı sıkımdım. Summer, kulağına bir şeyler fısıldayan Tyler Sampson'la dans edip gülüşmekle meşguldü. Eğer Sampson'ın ona bir kez daha gülümsediğini görürsem takımım forvetlerinden birini kaybedecekti. Ayrıca niye bu kadar gülüyor olabilirlerdi ki? Bir ara Sampson'la otel odasında birlikte kalmıştım ve öyle komik biri olmadığını biliyordum.

“Dikkatli ol yoksa bardağı kıracaksın.” Amara yanımda durup elime işaret etti. “Gerçi bu öfkeyi Sampson'dan çıkardığını görmek işime gelir.”

İçkimin kalanını kafama dikip bardağı masaya bıraktım. “Öfkeli değilim.”

Amara pek de inanmamış gibi kafa salladı ve “Al,” diyerek bir *shot* bardağı daha uzattı.

“Neye kadeh kaldırıyoruz?”

“Doğum günün şerefine. Bir de biraz olsun cesaret toplayabilmen için.” Amara kaldırdığım kaşlarıma baktı. “Gecenin başından beri onu izliyorsun. Git doğum günü dileğini gerçekleştir, kaptan. Yoksa cazibeni mi kaybettin?”

Cazibemi kaybetmek mi? Summer'ın geçen gece yüzüm bacaklarının arasındayken cazibemi köküne kadar hissettiğine kalbimi basardım.

Bardaklarımızı tokuşturduktan sonra içkiyi tek dikişte içtim. Acı tat boğazımı kavurdu. "Saf alkol, ha? Niyetin kendini kaybetmek mi?"

"Sayılır." İçkinin acılığından etkilenmiş gibi görünmüyordu.

Sebebi saf alkol müydü yoksa zaman mı yavaşlamıştı bilmiyordum ama Summer ağır çekimde hareket etmeye başlamıştı. Duyularımı alevler sararken görüşüm bulanıklaştı. İncecik askılı elbisesi memelerini sıkı sıkı sarmıştı ve tek düşünebildiğim, meme ucu ağzımdayken nasıl inlediği idi.

Seksi vücudu sadece benim fantezilerimi süslemiyordu. Bu şekilde dans ettiğinde etrafındakilerin ilgisi artıyordu ama Cassie'yi yanma çekip dansa devam ederken kendisi bunun farkında bile değil gibiydi. Amara'mın tavsiyesine uyarak kalabalığın arasına daldım. Şeftali aromalı şampuanının kokusunu alacak kadar yaklaşmışım ki Eli sırtıma bir şaplak indirdi. Işıklar kısıldı ve doğum günü şarkısı başladı fakat benim dikkatim loş ışıkta daha da ışıldayan Summer'daydı. Sık sık içmediğim için bu ruhani görünüşünün nedeni alkol de olabilirdi ama etrafına her zaman bir parıltı yaydığı inkâr edilemezdi.

Kian'ın, "Bir dilek tut," demesiyle kendime gelip mumlarla süslenmiş kapkeklerle doğru üfledim. Arkadaşlarım tezahürat ederken müzik sesi yeniden yükseldi. Summer'm, arkadaşlarının yanma döneceğinden emindim ama bunun yerine bana doğru geldi. Elimdeki kapkekin kremasını parmağıyla alıp yaladığında inlememi güç bela içimde tuttum.

"Yirmi bir oldun, ha? Artık yaşlı bir adam sayılırsın," dedi.

Kıkırdadım. "Aynı yaştayız."

"Yoo. Ben ekimde yirmi bir olacağım."

"Ah, pardon. Sahte kimliğin kafamı karıştırdı," dedim.

Dans pistinden ıgıllklar yükseldi ve Summer'ın arkadaşları onu çağırdı. "Bu şarkıya bayılıyoruz da," dedi bana dönüp.

"Dans edişine bakılırsa bayılmadığın şarkı yok."

"Dans etmemi mi izliyordun? Ayy, tüylerim diken diken oldu."

"İzleyebileceğim pek fazla şey yoktu." Kulağına fısıldamak için eğildim. "Tren kazası izlemek gibi bir şeydi."

Gücenmiş gibi görünmeye çalışsa da yapamadı. "Ben de sana dans teklif edecektim ama dansı tren kazası olarak gördüğüne göre herhalde istemezsin."

Aşına olmadığım bir sıcaklık damarlarımı zonklattı. "Yine de teklif edebilirsin."

"Dans edelim mi?"

Elini tuttuğumda beni dans pistinin ortasına çekti. Kendini bana bastırdığı için şarkının sözlerini anlayabilecek durumda değildim ama kalça hareketlerine bakılırsa karanlık ve günah-kâr bir parçaydı. Işıklar çok kısık olduğundan ondan başkasını göremiyordum. Ellerimi fazla bastırmadan beline doğru kaydurdım ama Summer kollarımı kavrayıp gövdesine sıkıca sardı. Sıcacık teni yüzünden çaresizlik içindeydim ve her yerim yanıyordu. Parmaklarımı uygunsuz yerlere kaydırmamaya çalışmak çok zordu; özellikle de etrafımız bu kadar kalabalıkken. Gerçi bu Summer'ın umurunda değil gibiydi çünkü kollarını boynuma dolamıştı ve kıcını ereksiyonuma sürtüyordu.

"Yavaş ol, Summer," diye fısıldadım kulağına.

Müzik değışip Summer ağır ve tatlı hareketlerle dönerken başım suyun altında gibiydi. Bu değışim hoşuma mı gitmişti yoksa yine az önceki işkenceyi mi tercih ederdim kararsızdım. Aslında... şüphesiz ikincisini seçerdim. Bu kızın bana yapmak istediğı hiçbir şeye hayır demezdim.

Nasıl oluyorsa aynı anda hem ayık hem de sarhoş hissediyordum. Kendini bana sürten kıza arzum hiç bu kadar can yakıcı

olmamıştı. Muhtemelen alkolün yanında, dans pistinin ortasında bana sürtünmesini bekleyeceğim-en son kızın Summer olmasının da bunda bir etkisi vardı.

Pist daha da kalabalıklaştınca Summer'ı boş bir yere çektim. Ellerim hâlâ belindeydi, o da kollarını boynumdan ayırmamıştı.

Tiörtümün yakasıyla oynarken yarı kapalı gözleri yüzümdedi. "Mumları üflerken ne diledin?"

Çarpan kalbini hissedebiliyordum ama kendi kalbimin atışları çok daha şiddetliydi. "Söylemem."

"Neden?" dedi kaşlarını çatarak.

"Gerçekleşmemesi riskine giremem." Yumuşacık yanağına dokundum. "Çok güzelsin."

Kıkırdadı. "Sen de çok sarhoşsun."

"Bunun için Amara'ya teşekkür et."

Başını duvara yasladı. "Saf alkol mü?"

Kafa sallayıp elimi yanağında yukarı kaydurdum. Dokunuşumla gözleri kırpışırken kalbim bir takla attı. "Seni özledim."

"Daha birkaç gün önce görüştük," derken sesi kısıktı.

"Böyle değildi ama. Bu gözler şu anda bana, o güzel kıvrımlarında dolaşan dilimi unutmadığını söylüyor."

Nefesi kesildi.

"Tadın hâlâ damağımda, Summer." Kelimelerimden çaresizlik akıyordu.

"Aiden..." Bu bir uyarı mıydı bilmiyordum ama narin gırtlığının hareketi güçlükle yutkunduğunu gösteriyordu. Biçimli kıcını avuçlarken burada olmak yerine odamda olmayı diledim ama bunu teklif edersem etrafımızı çevreleyen pusun kalkacağı biliyordum. Ona o kadar çok ihtiyaç duyuyordum ki düzgün düşünemiyordum. Fakat tam da bu yüzden, şu anda ona sahip olamazdım.

Summer, onu ilk gördüğümünden beri kaya gibi sert olan ereksiyonumu hissederek kalçasını bana bastırdı. Parmaklarımı elbisesinin eteğinin uçlarına sürterken inlememi bastırdım.

Kulağına eğilerek, “Bana ne yaptığının farkında mısın?” dedim pürüzlü sesimle. Boynunu öpmeme izin verdi ve bir süre birbirimize sürtünmeye devam ettik.

Tam ağırdan almamız için hareketlerimi yavaşlatmıştım ki Dylan yanımadaki hoparlörlere çarpıp devirdi. Summer korkuyla sıçrarken onu bırakıp ev arkadaşına yerden kalkması için yardıma gittim. Hoparlörleri de yerlerine yerleştirip çıkardıkları tiz cızırtıyı durdurdum. Camsı gözlerine bakılırsa Dylan çoktan kafayı bulmuştu. Bu konuda fırça yemeyeceği gecelerden birinde olduğumuz için fırsatı kaçırmamıştı.

“Kusacağım,” diyerek öğürdüğünde onu zar zor doğrulttum.

Summer’a döndüğümde bizi kocaman açılmış gözlerle izliyordu. “Onu yatağına götürüyüm,” dedim.

“Yardıma ihtiyacın var mı?” diye sordu ama sarhoş Dylan’a yaklaşmasına asla izin vermezdim çünkü böyle anlarda ağzından neler çıkacağı hiç belli olmuyordu. Başımı iki yana salladığımda hafifçe gülümsedi ve ben ağzında bir şeyler geveleyen arkadaşımı sürükleyerek götürmeden hemen önce, “Doğum günün kutlu olsun, Aiden,” dedi. “Umarım dileğin gerçek olur.”

Düzenleme
Ny.Ozlem

23|SUMMER

BU SEZONU tekrar yaşamaktansa Eros'u pembe oklarından biriyle vurmayı tercih ederdim. Tabii bunu dile getirmek bekâr bir ezik gibi görünmeme neden olacağı için kafamın içinde sessizce köpürmekle yetiniyordum. Kucağımda, pembe kalp şekilli masa süslerinden yırtık bir yığın oluşmuştu ve dışarıdan hiç hoş görünmüyor olmalıydı.

“Cassie saçma bir şey mi yaptı?”

Kafamı çevirdiğimde Kian'ın, sahnedeki Cassie'yi gözlerinden kalpler çıkararak izlediğini fark ettim.

Canı şarkı söylemek istediğinde Starlight karaoke salonu Cassie'nin birinci tercihiydi. Genellikle kötü ayrılıklardan sonra terapi niyetine buraya gelirdi. Sanırım son münasebeti de niha yet bitmişti ama gözümüze sokulan Sevgililer Günü dekorasyonlarının pek de yardımcı olduğu söylenemezdi.

İşte tam da bu yüzden buraya gelmektense Uncle Frank's'ten kalp şekilli pizza söyleyip en sevdiğim dizinin birkaç bölümünü ardı ardına izlemeyi yeğlerdim. Ama Kian Ishida odamın kapısında belirip beni onunla gelmeye zorlamıştı. İki kez üstümü değiştirmemi istediğinden bahsetmiyordum bile. Eşofmanla insan içine çıkmanın büyük günah olduğunu düşünüyor gibiydi. Yine

de kıyafet değiştirmeyi kabul etmiştim çünkü tertemiz gömlek ve kumaş pantolon giymiş Kian'ın yanında trol gibi görünmek istememiştim.

Bu akşam sırf takipçi bir sapık olduğu düşünülmesin diye beni yanında srklediğinden ne kadar eminsem Cassie'nin bu sevdadan haberdar olduğundan da o kadar emindim. Aralarında ne geçtiğini bilmiyordum ama Aiden'in doğum günü partisinde gizlice Kian'ın odasına gittiklerini duymuştum.

“Rengi daha açık görünüyor. Boyadı mı?”

“Bence sadece kıvırmış,” dedim.

Çenesini avucuna dayayıp hülyalı bir şekilde arkadaşımı izlemeye devam etti. “Ona her şey yakışıyor.”

Uçan bir bebek var mı diye havayı kontrol ettim. Eğer Kian'ın Cassie'ye böyle takıntılı olmasının nedeni Eros'sa bana da aynı derecede aptalca bir şey yapmış olmalıydı. Fakat benim aptallıklara ayıracak vaktim yoktu.

Erimekte olan kğit pipetimle Shirley Temple kokteylimin içindeki buzları karıştırmaya dalmıştım ki Kian'ın kolunu kaldırdığını fark ettim ve işaret ettiği yere baktığımda onu gördüm.

Uzun boyu, özgüveni ve yadsınamayacak yakışıklılığıyla Aiden Crawford masamıza yaklaşıyordu.

Salonun enerjisi birden değişirken Dalton'ın yıldız hokey oyuncusuna tek bakanın ben olmadığını fark ettim. Herkes, arkasında Eli ve Cole'la içeride ilerlerken onu izliyordu. Yeşil gözleriyle salonu tarayıp masamızı bulduğunda yanaklarımın ısındığını hissettim.

“O neden burada?” diye fısıldadım, kuağımdaki yırtık kalpleri silkelerken.

“Ben ağırdım.” Kian bana tuhaf bir bakış attı. “ağırmasa mıydım?”

Cevap vermek yerine homurdanarak bir kaçış yolu aradım.

“İkinizin arasında bir şey mi oldu?”

Yaşadıklarımızın anısıyla midem bir takla attı. Evet, olmuştu. Özellikle de onun ağzıyla benim en hassas noktam arasında bir şeyler olmuştu. “Hayır. Neden soruyorsun ki bunu şimdi?”

“Çünkü deli gibi davranıyorsun.”

Ona göz devirirken yakınımızda yüksek bir ses çınladı. “Selam millet!” Cole masadan bir sandalye çekti.

Yanıma Eli oturunca rahat bir nefes aldım. “Bu akşam çıktığın biri yok mu Sunny?” diye sordu.

“Yok. Bu yanımdakinin, Cassie’ye ağzının sularını akıtması bu akşamki tek aksiyonum. Senden ne haber?”

Kıkırdadı. “Bende de aynı. Ama senin arkadaşlığın yalnız ruhlara birebir gelir.”

Sözleri karşısında yanaklarım kızarmasın diye uğraştım. “Benden sevgilin olmamı mı istiyorsun yoksa, Brooksy?” Gözlerimi kırıştırdım.

Yüzünü kaplayan gülümseme mükemmel dişlerini ortaya çıkardı ama bakışları başka bir yere kaydıığında tebessümünün yerini pis bir sırıtış aldı. “Sana teklif etmeyi çok isterdim ama kimsenin damarına basmak istemem.”

Bakışlarını takip ettiğimde Aiden’in yeşil gözlerinin ağırlığı boğazımı kuruttu. Ne düşündüğünü çok iyi biliyordum çünkü ben de aynı kahrolası şeyi düşünüyordum. Kararan gözleri ağır ağır vücudumda dolaşarak kıyafetimi inceledi. Elbisemin ince askılarıyla oynarken kalbimin gümbürdemeye başladığını hissedebiliyordum. Aiden’in aç bakışları tekrar benimkilerle buluştuğunda yüzünde, geçen gece uyluklarımı sıkı sıkı kavrayarak parmaklarını içimde döndürürken takındığı sırıtışın aynısı vardı.

Sevgililer Günü’nde kendimi dört hokey oyuncusunun arasında nasıl bulmuştum hiçbir fikrim yoktu ama Amara şu halimi görse gülmekten yerlere yatardı. Benim aksime o, bu akşam için, bilgisayar bilimi dersindeki uzun potansiyel adaylar listesinden seçtiği biriyle haftalar öncesinden randevu ayarlamıştı.

Sunucu, “Pekâlâ, yetenekli Cassidy Carter için büyük bir alkış alalım,” dediğinde salonda yankılanan alkışlara bizim masamızdan yükselen ulumalar eşlik etti.

“Şimdi fanların favorisi olan kısma geçiyoruz. Geleneksel Sevgililer Günü Çöpçatanlık Etkinliği!”

Tam Kian’ın patates kızartmalarından birini çalışıyordum ki kafasını ilgiyle kaldırdığını ve kravatını düzeltip gergince pantolonunu silkelediğini gördüm.

“Bu akşam bizim için şarkı söyleyenler, oyunumuza katılacak. Amelia, Shawn ve Cassie’yi bir kez daha sahneye davet ediyoruz.”

Cassie kör randevulardan nefret ederdi. Yüzündeki ifadeye bakılırsa buna görevliler tarafından ikna edilmişti. “Şimdi de seyirciler arasından üç şanslı gönüllü seçeceğiz. İsteyenler lütfen ellerini kaldırsın.”

Arkadaşıma acı çeken hali çok komikti ama ne bunun ne de Kian’ın patateslerinin tadını çıkaramadan elimin birden havaya kalktığını hissettim.

Kian’ın, kendi eliyle birlikte kaldırdığı elime dehşet içinde bakakaldım. Neden bilmiyordum -tabii bunun uçan bebek tarafından ayarlandığından emindim, orası ayrı- ama sunucu parmağını bize doğrultmuştu. Mikrofonuna doğru bir şeyler söylese de öfkeyle kaynayan kanım yüzünden onu duyamıyordum.

“Sen ne halt ettiğini sanıyorsun?” diye tısladım.

Kian’ın gösterişli gülümsemesi kaybolmadı. “Bana güven, lütfen.”

“Kian, elimi bırakmazsan yemin ederim ayakkabımın topuğuyla seni gebertirim.”

“Sana borçlu olurum. Ne istersen yaparım, söz veriyorum.” Dik bakışlarımı fark ettiğinde tebessümü düştü. “Lütfen?”

Hevesli gözleri ve çaresiz yakarışı karşısında bu aptal oyunu oynamayı neredeyse kabul edecektim. Ama sonra tüm gözlerin üzerimizde olduğunu fark edip kendime geldim.

Olay çıkarmadan elimi çelik gibi tutuşundan kurtaramazdım; bu yüzden peşinden kalabalığın arasından geçip ahşap basamak-

ları çıktım. Ahmak herif bu oyundan haberdardı ve beni buraya getirmesinin birinci sebebi de muhakkak buydu. Cassie'yle randevuya çıkabilmek için tek şansıydı ve beni bahane olarak kullanıyordu.

Sahneden indiğimde onu nasıl geberteceğimin planlarını yaparken Kian mutlulukla bizi tanıttı. Birbirine geçmiş kollarımız dostmuşuz gibi görünmemizi sağlıyordu ama bunu daha çok kendi güvenliği için yapıyordu.

Sunucunun, numaramı alabilmek için oyuna katılmayı aklından geçirdiğiyle alakalı aptal esprisini zar zor duydum. Yüz ifadem kahkahaları sonlandırırken adam son kurbanını bulmak için kalabalığı taradı.

Sahnenin parlak ışıkları altında gizlice Kian'a dirsek atıp beni duyması için onu eğilmeye zorladım. "Bana borçlusun."

Ölümcül bakışlarımdan etkilenmeden mutlulukla kafa salladı.

Bu esnada kalabalık iyice coşmuştu. Buna hiç şaşırmadım çünkü Amelia güzel bir kızdı. Kıvrıkcık sarı saçlarını bir bandanayla yüzünden geriye çekmişti ve insanların ilgisini uyandıracak masum eğitmen görünüşüne sahipti. Kampüsten birkaç kişinin el kaldırdığını gördüm fakat dikkatimi çeken tek bir kişi oldu.

"Oha," diye fısıldadı Kian inanmazlıkla. Hislerime tercüman olmuştu.

Üçüncü yarışmacı sahneye çıkıp hemen yanımda durdu. O sunucuyla konuşurken Aiden'a ağzım bir karış açık bakmamak için elimden geleni yaptım.

Sahnede, benim sergilediğim öfkeli sürtük görünüşünün tam tersi olarak son derece rahat ve cana yakındı. Kolunu tatlı tatlı gülümseyen Amelia'nın omzuna atmıştı. Aiden'ın hangi tip kadınlardan hoşlandığını tam olarak bilmiyordum ama Sevgililer Günü kör randevu oyununda yarışacak türden biri olacağını hiç tahmin etmezdim.

Sunucu, *Kâğıt Dansçı* adlı oyunu açıkladı. Çiftler, boyutu her tur küçültülen kare şekilli bir kâğıt üzerinde dans etmek zorundaydı. Kural, kâğıdın dışına çıkmamaktı.

Saçma sapan bir oyundu ama sahneden kaçabilecek durumda değildim. Ayrıca Aiden Crawford da gönüllü olduğu için içimdeki rekabetçi kız ona oyunu kaybettirmeye kararlıydı.

Partnerim bana dönüp kendini tanıttı. “Ben Shawn.”

“Summer.” Uzun boylu, kıvrıkcık saçlı şarkıcının elini tuttum.

“Aslında bizi bu oyuna sahne amirimiz zorluyor ama böyle olmasaydı bile seni görünce gönüllü olurum.”

Güldüm. “Teşekkürler. Bense şu anda burada olmamak için her şeyi yapardım. Ama seninle bir ilgisi yok.”

Kıkırdadı. “Ishida’nın seni sürüklemesinden anlamıştım zaten.”

Işıklar pembeye dönerken her çiftin önüne kâğıtlar yerleştirildi. O sırada kalın bir ses, dikkatimin üç numaralı çifte doğru kaymasına neden oldu.

“Gitar mı çalıyorsun? Ben de hep öğrenmek istemişimdir,” dedi Aiden, Amelia’ya gülümseyerek.

Ne zamandan beri? Bana müzikle ilgilendiğinden hiç bahsetmemişti. Gerçi bunda da mükemmel olacağından emindim.

“Sana öğretebilirim. Birkaç notayı çalıştıktan sonra hiç zor değil.”

“Gerçekten mi? Aslında el-göz koordinasyonum süperdir, belki işe yarayabilir.” Kıza gülümsemesi kilise sıralarında oturan bir çocuğunki kadar masumdu ve Amelia’nın tatlı bir kahkaha atmasına neden olmuştu.

Burnumdan alaycı bir nefes verdiğimde bana döndüler.

Shawn, “İyi misin?” diye sorunca bakışlarımı sırttan Aiden’den ayırıp Shawn’un elimi tutmasına izin verdim ve ayaklarımı, kâğıdın üzerinde onunkilerin arasına yerleştirdim.

İlk tur çok kolay olduğundan hepimiz rahatça geçtik. Doğrusu bu biraz sinir bozucuydu çünkü şu oyun ne kadar çabuk biterse, arkadaşım dediğim ahmağı o kadar çabuk boğazlayabilirdim.

İkinci turda Shawn beni kucağına aldı ve katlanarak boyutu küçültülen kâğıdın üzerinde parmak uçlarında durdu. Kian’dan

tarafa bir bakış attığımda Cassie'nin onun ayaklarının üzerinde durduğunu gördüm; adeta birbirlerinde kaybolmuşlardı. Fakat bu sevimli manzarayı fazla izleyemeden, hafifçe sallanmaya çalışan Shawn yanlış bir adım atınca beni kucğından düşürdü ve ahşap zeminle buluşurken cıyıklamama seyircilerin keskin nefesleri karıştı.

Belki yerde öylece yatarsam bir melek beni alıp götürürdü. Ya da bir yeraltı canavarı beni sahnenin altına çekerdi. Şu anda seyircilerle yüzleşmekten daha az utanç verici herhangi bir şeyi kabul edebilirdim.

Parlak sahne ışıkları arasında görebildiğim tek şey iri bir eldi. Sersemlemiş halde olduğum ve nasıl yapacağımı bilemediğim için bana uzanan eli tutmadığımda birinin kolu belime dolanıp tek bir çevik hamleyle beni yerden kaldırdı. Kurtarıcımın mutlak gücü kimliğini ele veriyordu.

“Canın yandı mı?” diye sordu Aiden. Parlak ışıkla aydınlanan yeşil gözleri ve altın-kahve saçlarıyla onu bir melek olarak görüyordum. Acaba kafamı da mı çarpmıştım? Belimdeki elini sıktı. “Summer.”

Kendime geldim. “Bir şeyim yok.”

Aiden da ben de gözlerimizi kaçırmadık. Kaslı kolu belimi yakıyor, bakışları yüzümü ısıtıyordu. Shawn'un telaşla özürler dilediğini duyduğumda kendimi Aiden'dan kurtardım.

“Dengemi kaybettim ve seni tutamadım. Çok özür dilerim, Summer.”

Ona yakıcı bir bakış atarken Aiden'ın çenesi kasılmıştı.

“Sorun değil, sadece kazaydı.” Zaten aptalca bir oyundu ve kızgın olduğum tek kişi, kollarının arasmda Cassie'yle, dünyadan bihaber dans eden sersemdi.

Sunucu, küçük kazadan dolayı kimseyi dava etmeyeceğimden emin olduktan sonra oynadığımız için teşekkür etti. “İşte galiplerimiz! Millet, alkışlar Kian ve Cassie için!”

O anda, Aiden'in Amelia'yı bıraktığını fark ettim. Demek onların da kaybetmesine neden olmuştum. Ama kıcımdaki sancı yüzünden yarı zaferimin tadını çıkaramıyordum. Kalabalıktan tezahüratlar yükselirken sahneden indim ve Kian salağı beni başka bir oyuna çekemesin diye hızlıca salonda ilerledim. Arka çıkıştan çıkarken metal kapılar gıcırdadı ve şubat havası, yanan tenimi serinletti.

Tam bir Uber çağırıyordum ki kapı tekrar gıcırdadı ve Aiden dışarı çıktı. "Gerçekten biriyle çıkmak istiyorsun, ha?"

Aiden

KAHVERENGİ gözler, ters tarafına denk gelmememi ima eden uyarıcı bir bakış attı. Gerçi bana karşı ne zaman ters olmamıştı ki? Fakat onu kıcının üstünden kurtarmanın bana birkaç puan kazandıracağını ummuştum.

"İstemiyor musun?" Kahkahamı bastırdım. "O çocuğa âşık oluyor gibiydin."

Dik bakışları devam etti. "Çok komik."

"Hayret, laf sokmayacak mısın? İyi olduğundan emin misin?" Alnına dokunmak istediğimde elimi itti. "Seni düşürdüğü için cidden çok kötü hissediyor gibiydi bu arada."

"Onu suçlamıyorum. Beklediğinden daha ağırım muhtemelen," dedi. "Ama onca insanın önünde yere düşmek egoya pek iyi gelmiyor."

"Mesele senin ağırlığın değil, onun kapasitesi. Benim seni ne kadar kolay taşıdığımı ikimiz de biliyoruz."

Vücudunu avuçlarımın arasmda tuttuğum anların anısı havada dans etti.

Summer anlık olarak parlayan bakışlarını kaçırdı. “Amelia’yı bıraktın mı?”

“O çok hoş bir kız ama yollarımızı ayırmamız en iyisiydi,” dedim dramatik bir tavırla.

“Neden? Onunla çok güzel flörtleştüyordun.”

Summer’ın manyetik gücü ona doğru bir adım atmama neden oldu. “Dikkatin bendeydi demek.”

“O kör edici pis sırtışlarını görmezden gelmek zor.”

“Egomu okşuyorsun.”

“Görevim.”

“Senin kibar biri olman gerekmiyor mu? Kanadalıları kötü gösteriyorsun.” İnce bir buz tabakası üzerinde yürüdüğümün farkında olsam da ona doğru bir adım daha attım.

Sırtı duvara çarptı. “Tabii canım. Biz kibar olalım, siz dilediğiniz gibi adilik edin.”

“Ben adi değilim.”

“Birkaç hafta önce, ‘*Tamam, adilik ettim*’ diyerek özür dileyen ben değilim,” dedi imalı bir şekilde.

“Senin gözüne girmek için öyle demiştim.”

“Maalesef işe yaramadı.”

“Gerçekten mi? Çenemi ağrıtabilecek kadar uzun süre ağzımla seni tatmin etmemin ardından listende üst sıralara çıkmışımıydı diyordum.”

Keskin nefes alışını çok hoşuma gitti. “Sen... çok terbiyesizsin.”

Bana verdiği tepkiler çelişkiliydi. “Biliyor musun, bence hockey oyuncularından söylediğin kadar nefret etmiyorsun.”

Yanakları al al olurken tek kaşını kaldırdı. “Ne alakası var?”

Ona henüz elimi sürmemiştim ama daha fazla dayanabileceğimi sanmıyordum. Karşımda durduğu her an parmaklarım kaçınılmaz olarak tenini buluyordu. Kafamı karıştıran şeyse her zaman dokunuşuma açık olmasına ve bunu en az benim kadar istiyormuş gibi görünmesine rağmen bana gelmemek, o gece

odasında olduğu gibi dokunmamak için elinden geleni yapmasıydı. Elimi uyluğunu saran kumaşa doğru kaldırdım. “İçimden bir ses, eğer bu minicik elbisenin altına parmaklarımı sokarsam benim için nasıl sıırılsıklam olduğunu göreceğimi söylüyor.”

“Parmaklarının oraya ulaşma ayrıcalığına sahip olduğunu nereden çıkardın?” Titreyen sesi, özgüvenli duruşuna ihanet ediyordu.

“Parmaklarım oraya en son ulaştığında durmamam için bana yalvarmandan çıkardım.”

“Ah, o sen miydin? Tamamen unutmuşum.”

Tabii, tabii. Çok inandırıcıydı. Unutmuş olmasının imkânı yoktu çünkü inleyerek adımı söylemesi benim aklımdan hiç çıkmıyordu.

“Öyle mi diyorsun? Yani şimdi elim elbisenin altında olsa orada hiçbir şey bulamaz mıyım?” İçimdeki her şey mantıklı bir cevap için haykırıyordu. Onu istediğimi daha ne kadar açık edebilirdim bilmiyordum.

“Bir çölün kuraklığını bulursun.”

Parmak eklemlerim, uyluğunun yumuşacık tenine dokunmam için yalvarıyordu ama elimi, bana seslenen merkezine yakın bir yerlerde havada tutmakla yetindim. Kayıtsız görünüşüne rağmen elbisesinin altında ne bulacağımı biliyordum. Onun *tadına bakmıştım* ve ne kadar tam tersini göstermeye çalışsa da beni çekici bulduğunu inkâr edemezdi.

Tüyleri diken diken olurken boynundaki nabız noktası belirginleştii. “Üşüdüñ mü?” diye dalga geçtim.

Yakıcı gözleri benimkileri delip geçti ama ağzından tek kelime çıkmadı.

“Sana dokunmamı iste, Summer.”

O güzel dudaklardan dökülen bir sonraki şeyin bir hakaret değil de inilti olması için dua ettim. Gerçi bu kızın ağzından çıkıp da beni tahrik etmeyen bir şey yoktu, orası ayrı.

“Ben...”

Etrafımızı saran pus, sinir bozucu bir gıcırta sesiyle yok olurken Summer içgüdüsel olarak beni itti. Kian bizi büyük bir suç işliyormuşuz gibi dururken yakaladı. “Siz burada ne yapıyorsunuz?” Cevap alamadığında başını sağa sola salladı. “Oyunun ikincileri ve üçüncüleri de ödül alıyor. Hadi gelin, sizi bekliyoruz.”

“Üniversite diploması verseler bile o sahneye bir daha adım atmam,” diye patladı Summer. “Ayrıca Uber’im gelmek üzere.”

“Gidiyor musun? Ama birlikte geldik. Seni benim götürmem gerekir.”

“Beni aptalca bir oyun için kandırmaman da gerekirdi. Şu anda en büyük hayranın değilim, kusura bakma.”

“Summer,” dedi Kian, bozguna uğramış halde.

“Bana *borçlu* olduğunu sakın aklından çıkarma, Ishida. Bu yaptığını telafi etmek için çok uğraşman gerekecek.”

Kian ellerini hüsrarla saçlarından geçirip yardım için bana baktı. Omuz silkmekten başka bir şey yapmadım. Zaten bizi bölerek sinirlerimi bozmuştu, şimdi böyle işkence çekmesini izlemek müthiş zevk veriyordu.

“En azından seni evine götürmeme izin ver,” diye denedi tekrar.

Summer dikkatini telefonundan ayırdı. “Şu anda bir arabanın içinde benimle yalnız kalmamak senin yararına olur.”

Bir kez olsun Summer’ın hiddetinin yöneldiği kişi olmamak hoş bir değişiklikti.

Yolun başında beyaz bir Tesla belirirken Kian, “Özür dilerim, tamam mı?” dedi. “Onunla bir randevu için tek şansım buydu, ne yapayım?”

Summer ani bir hareketle dönerken çakıl taşları topuklarının altında ezildi. “Seni anlamadığımı söylemiyorum, Kian. Kazandığın için mutluyum da. Ama bana gerçeği söyleyebilirdin.”

“O zaman gelmezdin.”

“Ama seni boğmak da istemezdim. Hangisinin daha kötü olduğuna sen karar ver.” Uber’e atlayıp bizi karanlık ara sokakta baş başa bıraktı.

Kian yüzünü ovuşturdu. “Kolay affeden biri mi sençe?”

Manalı bakışlarım gerekli cevabı vermiş olmalıydı.

“O halde zorlu bir görev beni bekliyor.”

24|SUMMER

“STIFLER’IN ANNESİ” gibi bir şey mi yani?” diye sordu Amara, ağzına bir kaşık dolusu mısır gevreği tıkarken.

Çantamın fermuarını çektim. “Daha çok Stifler’ın büyükannesi gibi bir şey.”

Amara, Dylan’ın serüvenlerini öğrendiğimde benim verdiğim tepkiyi verdi. Lokmasını çiğnerken boğulmaktan son anda kurtuldu. “O çocuklar her seferinde beni şaşırtmayı başarıyor,” dedi öksürürken. “Eee, kaptan konusunda kararın ne?”

Omuz silktim. “Hâlâ düşünüyorum.”

“Düşünecek ne var? Ayaklarını yerden kesen biri bence tüm kriterlere uyar.”

Fincanımı lavaboya koydum. “Normalde böyle şeyler yapmam, biliyorsun.”

“Kaçamak mı yani?”

“Biz kaçamak yapmıyoruz.”

“Sana yüzünü gömdüğünde kendinden geçmişsin resmen. Kusura bakma ama buna başka ne denir ki?”

* Amerikan Pastası film serisindeki karakterlerden biri olan Finch, arkadaşı Stifler’ın annesiyle ilişki yaşar. Filmin ardından “Stifler’ın annesi” ifadesi, olgun kadın fantezisini tanımlamak için kullanılmaya başlanmıştır. (ç.n.)

O sırada odamıza giren Cassie, “Kanepenin üzerinden havalanmış, göklerde süzölmeye başlamış gibi hissettiğini kendi ağzıyla söyledi,” diye katkıda bulundu.

“Mükemmel zamanlama, Cass.” Amara gülümsedi. “Doğum günü partisinde de birbirinize nasıl yapıştığınızı gördük.” Bilmiş bakışları bana istemediğim kadar çok şeyi gördüğünü söylüyordu.

“O akşam sarhoştum.”

“Ah, tabii, tabii,” dedi alaycı bir şekilde. “Yanılıyorsam düzelt. Yüzünü güldüren ve başını döndürecek kadar büyük bir haz yaşatan aşırı seksi hokey oyuncusunu hiçbir şekilde yatağa atmak istemiyorsun, öyle mi?”

Cassie hesapları tutmuyormuş gibi parmaklarıyla bir şeyler saydı. Bu sabah cidden böyle bir sorguya ihtiyacım yoktu. Bunun ne kadar kötü bir fikir olduğuyla alakalı uzun bir liste yapsalar daha çok hoşuma giderdi.

“Evet çünkü o gece bana yaptıklarının ardından kaçır gibi gitti,” diye açıklamaya çalıştım.

“Topu sana attıktan sonra gitmiş ama. Ya da... pakı sana attıktan sonra mı demeliyim? Her neyse, anladın işte.”

“Şimdi pakı fileyle buluşturma zamanı. Yapman gereken çok açık,” dedi Cassie.

Başımı inanmazlıkla iki yana salladım. Bu kızlar benim arkadaşım mıydı yoksa çöküşümü bekleyen düşmanlarım mı? “Ne yapmamı istiyorsunuz? Ayağına gidip beni becermesini mi isteyim?”

“Evet!” diye haykırdılar aynı anda.

Bunun en büyük suçlusu Kian’dı. Eğer beni doğum günü partisine davet etmeseydi ve Starlight’a sürüklemeseydi aklıma böyle düşünceler girmezdi. Düşüğümde Aiden’in beni nasıl kolayca yerden kaldırdığını ya da karaoke salonunun dışında nasıl yakınlaştığımızı düşünüp durmazdım. Yurt odamda bir kutu pizzayla çürümeme izin verselerdi tüm bunlar yaşanmazdı.

“Benim arabamı alabilirsin.”

“Dersim var. Sabahın dokuzunda kudurmuş gibi ona gidecek değilim.”

Amara anahtarını avucuma bastırdı. “Hepimize bir iyilik yap ve şu çocuğun sana ağza alınmayacak şeyler yapmasına izin ver artık.”

Cassie’yle beşlik çaktıktan sonra beni kapıdan dışarı ittiler.

Beş dakika sonra Amara’nın arabasında oturmuş, artı ve eksi listesi yapıyordum. Fakat her nasılsa devamlı artı tarafı doluyordu. İyice dinlenmiş olsaydım belki daha mantıklı bir karar verebilirdim.

Düşünürken on dakika geçti, bu da dersime yirmi dakika kaldığı anlamına geliyordu. Bu durumu düzeltmezsem, komadan farksız yüz seksen dakikalık dersime hiçbir şekilde odaklanamazdım. Tam da bu yüzden, havuç peşindeki bir tavşan gibi hokey evine doğru sürmeye başladım.

Basamakları çıkarken garaj yolundaki Eli’i gördüm. “Dahası için mi geldin?” diye sordu.

“Ne?” Buraya niçin geldiğim belli miydi? Belki de alnımda benim göremediğim, üstünde Aiden yazan koca bir penis resmi vardı.

“Araştırmanı diyorum. Projen hokey hakkındaydı, değil mi?”

Doğru ya. Projeyi diyordu. “Ah, evet. Evet, öyle. Araştırmayı bir türlü bitiremedim!”

Eli kıkırdadı. “Aradığın kişi oturma odasında.”

Çıt çıkmayan evde ilerleyip kanepede Aiden’in kafasının arkasını gördüğümde kalbim boğazımdan çıkacakmış gibi atmaya başladı.

“Ben geldim.”

Aiden şaşkınlıkla kafasını kaldırıp oturduğu yerden bana baktı. Sonra, “Görüyorum,” deyip dizüstü bilgisayarına döndü.

Bilgisayarın kapağını indirerek ellerini klavyeden çekmesini sağladım. “Geldim çünkü seni istiyorum.” Sözcükleri ağzımdan resmen kerpetenle çıkarmıştım.

Yüz ifadesi anlık olarak değişti ama hemen nötrleşti. “Benden ne istiyorsun...?” derken minderlere iyice gömölerek kanepeye yayıldı.

“İlla söyletecek misin?”

Pislik herif yüzüme bakıp sırttı. Çıkıp gitmek istedim ama günlerdir kendimle bir savaş halindeydim. Ne istediğimi daha fazla inkâr edemezdim. Ayrıca korkup kaçarsam Amara beni fena paylardı.

Sırtımı dikleştirdim. “Beni becermeni istiyorum.”

Aiden yayıldığı yerden zar zor kalkıp tüm dikkatini bana verdi.

“Sunny’nin ağızından böyle bir şey duyacağımı hiç düşünmezdim.” İkimiz de oturma odasının kemerli kapısına dönüp gözlerini kocaman açmış üçüncü sınıfları ve pis pis sırtan Dylan’ı gördük. “Sırlarını bizimle de paylaşmaya başlamalısın, kaptan,” dedi ağızını yayarak.

“Aman Tanrım.” Boynum, kulaklarım ve yüzüm tamamen kızarmış, utanç kemiklerime kadar işlemişti.

Aiden rengimin attığını görünce bir küfür savurdu.

“B-ben gidiyorum.” Arkamdan seslenmesini umursamadan kapıya koştum. Basamakların ortasında kolumu tuttu.

“Bekle.”

Ondan kurtulmaya çalıştım. “Lütfen daha fazla küçük düşürme beni.”

Beni bırakmadan ona bakmam için çevirdi.

Homurdandım. “Beni utandırmak hoşuna mı gidiyor?”

“Ben seni utandırmadım. Kendi kendine yaptın.” Gülümsedi.

“Ne istiyorsun?”

“Seni,” diyerek göğsümün bir kısmını eritti. “İnan bana, az önce yaşananlar bu evde gerçekteşen utanç verici olaylar listesinde ilk ona bile girmez.”

“Bütün takımın önünde söyledim!”

“Sadece üçüncü sınıflar vardı. Onlar kimin umurunda?”

“Benim umurumda! Şimdi beni seks meraklısı gibi görecekler.”

Kaşını kaldırdı. “Öyle misin?”

Seks yapmak istediğim çocuk gerçekten de bu muydu? *Evet.*

Koluna vurdum ama bu koca bir kahkaha atmasına neden oldu. Sinirlerim bozulmamış olsaydı sesi aşırı seksi gelebilirdi.

Sıcak parmakları çenemi kaldırmak için uzandığında midemde kelebekler uçtu. “Söylediğin şeyde ciddi miydin?”

Korkaklık etme vakti değil, Summer.

Güçlkle yutkundum. “Evet.”

Gergin omuzları gevşerken sırttı. “Tekrar söyle.”

“Hayatta söylemem.”

“Hadi ama, bir kerecik daha,” diye ısrar etti.

Kafamı daha ciddi bir şekilde sağa sola salladım. Aiden omuz silkti ve gitmek için bana sırtını çevirdi. Kendimi tutup gözlerimi devirmeden tişörtünün kolunu kavrayarak onu geri çektim. Şapşal, kibirli suratındaki sırtışı saklamadan kolayca bana döndü.

Dramatik bir iç geçirdim. “Beni becermeni istiyorum.”

Aiden’in gözleri Noel sabahındaki bir çocuk gibi parladı. “Söylemek o kadar zor mu?”

“Çok zor,” dedim. O sırada tuhaf his geri döndü ve beynim, bu durum üzerindeki kontrolümü kaybetmeden önce her şeyi yerli yerine oturtmam gerektiğini söyledi. “Eee, fiziksel çıkarı olan arkadaşlar mı olacağız? Ya da yatak arkadaşı?”

Aiden’in çenesi seğirdi. “Aynen.” Ensesini ovuştururken şişen pazısı dikkatimi anlık olarak dağıttı. “Şimdi mi?”

Sorusu tüm vücuduma alevler gönderdi ama başımı olumsuz anlamda salladım. “Ah, hayır.” Güvende olmak için geriye doğru bir adım attım. “Dersim var. Sonra da Donny’yle ödevimin üzerinden geçeceğiz. Ama cuma günü boşum.”

Donny’den bahsettiğimde gerildi. “Cuma yediye kadar idmanım var. Sekizde buluşalım mı?”

Biri bizi duysa iş toplantısı için falan buluşacağımızı sanırdı. Fakat bu kayıtsız konuşma tarzı beni yerin dibine girmeyi dilemekten alıkoyan tek şeydi.

“Senin yurttta olur mu? Bizim çocuklar, yapmamaları gerekse de muhtemelen burada parti düzenlerler,” dedi.

“Olur. Amara cuma günleri odada olmuyor.”

“Peki. Bana uyar.”

Gitmek için döndüm, sonra durdum. “Bir de bunu herkese duyurmasak olur mu? İçeridekilerin beni duyduğunun farkındayım ama diğerlerinin bilmemesini tercih ederim.”

“Utaniyor musun?” Aiden muhtemelen şaka yapıyordu ama sesindeki iğneleyici ton kafa karıştırıcıydı.

“Sadece herkesin işimize burnunu sokmasını istemiyorum.”

“Tamam, anlıyorum. Sonra görüşürüz, Summer.”

25|AIDEN

KIRK SEKİZ saat önce daha mutlu bir adamdım. Summer beni istediğini söylediğinde neredeyse saf mutluluktan gözyaşı dökcektim. Eğer çocuklar gelmeseydi ona oracıkta, kanepenin üzerinde sahip olurdum.

Beni isteyip istemediğini göstermesini söylediğimde böyle olacağını hayal etmemiştim. Özellikle de geçtiğimiz hafta boyunca düşünebildiğim tek şey onun çıplak bedeniye, sonunda bana geldiğinde bu şekilde biteceğini tahmin edemezdin.

Şimdiyse, bu gece buluşup buluşmayacağımıza dair mesaj atmasını kös kös bekliyordum. İdman başladığından beri üç kez mola verip telefonumu kontrol etmeye soyunma odasına gitmiştim. Koç ses çıkarmıyordu ama bir dahaki idmanda burnumdan getireceğinden emindim. Üstüne üstlük kendimi boş yere cezaya açtığımı da farkındaydım çünkü üç molamda da ekranımda ne bir mesaj ne de çağrı bulabilmişim. Summer mesajlarımı basit bir *tamam* yazmaya ya da başparmak emojisi atmaya bile zahmet etmemişti.

“Crawford.”

Telefonumu dolabıma atıp aceleyle kapağı kapattım. “Özür dilerim, koç. Büyükannemi kontrol ediyordum da.”

“Ben çok uzun zamandır antrenörlük yapıyorum ve görmüş geçirmiş biriyim. Bazen siz çocuklar benim de bir zamanlar üniversiteli bir sporcu olduğumu unutuyorsunuz sanırım. Yalan söylemene lüzum yok.”

Pes ederek nefes verdim. “Birinden mesaj bekliyordum.”

“Duştaki kızdan.”

Summer takma adının bu olduğunu öğrense beni gebertirdi. Koç soru sormamış olsa da kafa salladım. Bu adam her şeyi bilen bir büyücü gibiydi ve ona yalan söylemeyi hiç becerememiştim. Tabii yine de duştaki kızın Summer Preston olduğu gerçeğini saklamaya çalışacaktım.

“Kendini toplamak zorundasın, evlat. Sen böyle biri değilsin. Son zamanlarda çocukların bütün antrenmanlarına geliyorsun, Summer’ın projesindeki görevini tamamladın ve takımı da çok iyi idare ediyorsun. Şimdi bir kız için tüm dengeni bozmak mı istiyorsun?”

“Düzelmemin sebebi o zaten. Sadece... bugün işler biraz karışık.” Karışıkta çünkü bu gece Summer’la olamazsam patlayacaktım. Kalbim lanet olası bekâretimi kaybedecekmişim gibi güm-bürdüyordu. Yularım kesinlikle bu kızın elindeydi.

Kilner’in gözlerinden hesapçı bir bakış geçti. “Hemen rinke dönüyorsun yoksa seninle birlikte tüm takım hafta boyu ceza alır.” Soyunma odasından çıktı.

Kalan bir saat neyse ki tek bir kıza odaklanmamayı başarabildiğim için hızlıca geçti. Saat sekize yaklaşırken telefon ekranım, bir partiyi haber veren bildirimler ve bana orada olacaklarını yazan birlik kızlarının mesajları dışında boştu.

“Sen iyi misin, kaptan?” Kian dikkatlice beni izlerken havlusunu saçlarına sürttü.

“İyiyim. Yarınki sınavımı düşünüyorum.”

“Ben de. Summer’la psikoloji sınavı için bir süredir inekliyoruz.” Kafamı kaldırdım. “Onunla konuşuyor musun?”

“Hayır. Bana hâlâ kızgın. Ama derste görüşüyoruz.” Yüzümü inceledi. “Niye sordun? Yine başın dertte mi yoksa?”

Summer’la görüşmemiştim ki başım dertte olacaktı. “Yok, sadece merak ettim.”

Kafa sallayıp hokey çantasını omzuna astı. “Parti için eve gelecek misin?”

Bu seferki parti iddia yüzünden değildi. O olaya artık son vermiştim ama çocuklar son zamanlarda gayet çalışkan oldukları için çeyrek finallerden önce bir ya da iki parti yapmalarına iznim vardı.

“Hayır, dışarıda olacağım. Bu gece partinin babası değilim.” Diğerleriyle birlikte soyunma odasından çıkarken Kian’ı yanıma çektim. “Benim için ona göz kulak ol.” Arabasına binmekte olan Dylan’ı başımla işaret ettim.

Alkol sorunu çığırından çıkmak üzereydi ama rinkte kötü olmadığı için ona bir şey de diyemiyordum. Buzun üzerinde öfkelerini kontrol ediyordu ve idmanlara artık akşamdan kalma halde gelmiyordu, bu da konuşmamızın işe yaradığını gösteriyordu. İyi bir kaptan olmaya önem veriyordum ama iyi bir arkadaş olmak çok daha mühimdi.

Kian sızlandı. “Ben bedavaya bebek bakıcılığı yapmam.”

“Bu akşam yapacaksın.”

Eşyalarını arabanın bagajına koyarken homurdandı.

“Aiden, sen gelmiyor musun?” diye sordu Dylan, camı indirerek.

“Hayır. Bir işim var.”

“Eminim işin vardır.” Gözünü kırptığında ona ortaparmak çekmem Kian’ın şüpheyile gözlerini kışmasına neden oldu. Summer bunu gizli tutmamız konusunda ısrarcıydı, bu yüzden ağzımı sıkı tutuyordum. Kamyonetime gidip çantamı kasaya attım ve mesaj kutumu tekrar kontrol ettim.

“Kamyonetini bulmak hiç zor olmuyor.”

Günlerdir kulaklarımda çınlayan sesi duyunca irkildim. Summer kollarını göğsünde kavuşturup kapıya yaslanmıştı ve üstünde her zamanki gibi mantık dışı kıyafetler vardı. Eteği aşırı kısa, kazağı bu mevsim için fazla inceydi. Ama yenilip yutulabilecek kadar iyi görünüyordu. Siktir, bütün gün beni görmezden geldiği için kızgın olmak istesem de şu anda ona arzuladığı her şeyi verebilirdim.

“Mesajlarıma cevap vermedin,” derken sesim suçlayıcıydı.

“Telefonum sabahtan beri kapalı. Bu yüzden bu akşam benim odanın boş olmayacağını sana haber veremedim. Laboratuvarımdan direkt buraya geldim. Yirmi dakikadır bekliyorum.”

Duyduklarım karşısında içime bir coşku dolarken pantolonumun içindeki bir şey de heyecanla kıpırdanmaya başladı. Summer beni beklemişti. Samimi yüzüne baktığımda, ona kin duysam bile anında silinip gideceğini biliyordum.

“Arabaya bin hadi. Donmuşsundur.” Kilidi açtığımda ön kol-tuğa geçmek yerine arka kapıyı açıp içeri yerleşti.

“Ne yapıyorsun?”

“Çok fazla soru soruyorsun.” Tahrik edici bir şekilde gülümseyerek yanındaki boş yere vurdu. Issız otoparkta etrafıma bakınıp yanına oturdum. Koçun birkaç metre ötemizdeki arena-da bulunması ve yoğun bir caddenin yakınlarında olmamız göz önünde bulundurulursa burası yalnız kalmak için en iyi mekân değildi.

Summer tişörtümün önünü kavrayarak beni kendine doğru çektiğinde bizi görebilecek kişilerle ilgili endişelerimi tamamen unuttum. “Beni öpmeyecek misin Crawford?”

Avucumu yüzüne götürdüm. Düşüncelerimi işgal eden güzel, dolgun dudaklar hemen karşımdaydı ve ona bakarken ağzım sulanıyordu. O gece yurttaki odasından ayrıldığım andan beri dudakları aklımdan çıkmamıştı. Bacaklarının arasında geçirdiğim vakit kadar bu güzel dudaklara da vakit ayırmalıyım.

“Dudaklarının tadına bakmak için yanıp tutuşuyordum,” diye fısıldadım ve bir sonraki nefesini ağızıma hapsedtim. Kıvılcımlar çaktı ve alevler harladı. Ağızlarımız çaresizce çarpışırken yumuşacık dudakları benimkilerin üzerinde eridi. Dilinin ilk dokunuşu ateşten bir mızrak gibiydi ve başparmağımı narin çene hattında gezdirirken tüm vücudum zonkluyordu.

Öpücüğü tehlikeliydi. Bağımlılık yapıcıydı. Bir yanım onu şimdiye kadar öpmediğime şükreliyordu çünkü tadına daha önce bakmış olsaydım bu kadar uzun süre dayanamazdım.

Onu kucağıma çektiğimde bacaklarını iki yanıma attı. Bana sürtünerek acıyla inlememe neden olurken fırsattan istifade dilini ağızıma daldırdı. Dilinin benimkinin üzerindeki dansı her yanıma ürpertiler gönderiyor, göz kapaklarımda ardında kör edici havai fişekler patlatıyordu. Summer ne kadar tahrik olduğumu hissederek sürtünme hareketlerini hızlandırırken şuracıkta boşalmamak için elimden geleni yapıyordum.

Avuçlarımı kalçalarının üst kısmına bastırarak tişörtünün altındaki ipeksi teni keşfe çıkmam için bana izin verdi. Sutyeninin danteline dokunduğumda inlemesi tenime çarpıp beni şiddetle sarstı.

Nefes almak için geri çekildiğinde dudakları şişmiş, gözleri gece misali kararmıştı.

Siktir. O kadar güzeldi ki. Böyle yakınında olmak bile göğsüme sert bir darbe almışım gibi hissettiriyordu. Karşımdaki bu görüntünün beynimde en ön sıralarda kendine bir yer edineceğinden emindim.

Yüzünü çerçeveyeleyen yumuşacık saçlarını geri ittiğimde kahverengi gözleri ışıdayarak bana baktı. İkimiz de soluk soluğaydık ve dudaklarına bakarken bedenim haşatı çıkmış bir oyuncağa dönmüştü.

Çaresizce tişörtünü kaldırdığımda iri göğüslerini zar zor kapatan dantelli beyaz sutyeni gözler önüne serildi ve aracın içindeki hava nefes almayı imkânsızlaştıracak kadar yoğun bir hale

geldi. Saçlarını yumruğumun içine alıp yüzünü yeniden dudaklarımın içine çekti. Anında ritmime uyum gösterip ellerini karın kaslarımın altına indirdi ve parmaklarını kot pantolonumun beline taktı. Hareketleri hızlıydı. Aslında ben de aletimi serbest bırakıp içine girmek için sabırsızlanıyordum ama vücudumdaki tüm kan kasıklarımın içine hücum etmiş olsa da saçma sapan bir nedenden ötürü ağırdan almak istiyordum.

Sesini duymak, onu güldürmek, yavaş yavaş doruğa ulaştırırken çılgınlık attırmak istiyordum. Ve hepsi tüm gece boyunca sürsün istiyordum. Fakat hızına bakılırsa Summer kamyonetimin soğuk deri koltuğunda bu işi halletmeye hazırды. Araca bindiğimizden beri neredeyse hiç konuşmamıştık ve onun sesini, hakaretlerini, *herhangi bir şey* söylemesini duymak için ölüyordum.

Parmaklarımı sütyeninin kumaşında dalgınca gezdirerek, “Bunu benim için mi giydin?” diye sordum.

Dudakları boğazımda dolaşıyor, geçtiği yerlerde alevler bırakıyordu.

Ne halt etmeye konuştuğumu anlamaya çalışırmış gibi geri çekildi. “Aynen. Kıcıma da adını dövme yaptırdım.”

Bir kahkaha attığımda gülümsedi. Çatallı sesi beni tamamen farklı bir şekilde tahrik etmişti şimdi. Karnının çıplak tenini keşfederken ağzımı boynunda kaydırarak öpücükler kondurdum.

“Aman Tanrım,” diye inledi, kulağının hemen altındaki noktayı hafifçe ısırduğımда. Bu tepkiyi gelecekte kullanmak için aklımın bir köşesine not aldım. Fakat o pantolonumun belini tekrar çekiştirirken dışarıdaki asfalta sürtünen lastik sesleri beni düşüğüm kuyudan çıkardı.

Gerçekliğe geri döner dönmez ellerini tuttum. “Bekle.”

Bekle mi?

Aletim bundan ne kadar pişman olacağımı söyler gibi kıpırtısız kaldı. “İlk seferimizin kamyonetimde olmasını istemiyorum.”

Bakışları yumuşasa da hemen gözlerini kırpıştırarak kırılganlık belirtilerini yok etti. “Kimin umurunda? Çiçekler ve mumlar hayal etmiyordum zaten.”

En boktan kısım da buydu. Onları suratıma fırlatmayacağını bilseydim onun için çiçekler ve mumlar hazırlardım. “Otoparkta hızlı bir seksten daha fazlasını hak ediyorsun.”

Zihnimde çeşit çeşit saygısız ve uygunsuz görüntüler oynuyordu ancak bunları burada değil, odamda gerçekleştirmek isterdim. Ya da onun odasında. Ya da dört duvarı ve yatağı olan herhangi bir odada.

Boğazı bir yutkunmayla hareket ederken yüzündeki ifadenin anlayış mı rahatsızlık mı olduğunu çözemedim. Kucağımdan inip kazağını düzeltirken bana bakmadı. Uzun bir dakika boyunca hiçbir şey demedi ve gerginlik her saniyeyle birlikte arttı.

“Bu kibar adam rolleri sinir bozucu olmaya başlıyor.”

Çözemediğim duygu demek rahatsızlıktı.

İçimi çektim. “Bunu aracımın arka koltuğunda yapmamamız gerektiğini düşündüğüm için bana kızamazsın.”

Nihayet bana baktığında daha saniyeler önce elektrikle çatırdayan hava buz kesti. “Kızgın değilim. Ama senin aksine ben buna duygularımı karıştırmıyorum.” Gülüşü dostane değildi. “Kucağındaki bir kızı reddeden ilk sporcu sen olmalısın.”

Bunları söyledikten sonra kamyonetten indi ve kapıyı arkasından çarparak kapattı. Aracımı kaplayan soğğun içinde bir küfür savurup rahatsız edici ereksiyonumla ben de aşağı indim.

Neler olduğunu idrak ettiğimde Summer çoktan otoparkı yaralamıştı. Sikeyim, her şey nasıl böyle ters gitmişti?

“Seni eve götüreyim,” diye seslendim arkasından.

“Bacaklarım var. Bu centilmen rollerini bırakmaya karar verdiğin zaman beni ararsın.”

Kafamı kamyonetin kapı çerçevesine vurmak aptallığımın ağırlığını hafifletmedi. Ne düşünüyordum ki? Summer gibi bir

kız böyle bir fırsatı kimseye kolay kolay tanımazdı ama ben saniyeler içinde parmaklarımın arasından kaymasına izin vermiştim. Bir tür psikolojik değerlendirmeye alınmam şarttı çünkü Summer haklıydı. Günlerce hayalini kurduğu kızı reddeden ilk erkek ben olmalıydım. Bu gece, bedenimin her santiminin şeftali kokusuyla kaplanmasıyla son bulabilirdi ama her şeye rağmen biliyordum ki yine olsa yine aynı kararı verirdim. Summer arena manzarasından ve deri kokusundan daha fazlasını hak ediyordu.

Kamyonetime atladım ve yurduna güvenle ulaştığından emin olmak için peşinden sürdüm.

Bu kibarlık hali gerçekten de sinir bozucu olmaya başlamıştı.

26 | SUMMER

BEŞ YILLIK planımı çöpe atıp okulu bırakmam an meselesiydi. İnsanın hayallerinin peşinden gitmesi ne kadar önemliydi ki zaten? I-95 Karayolu'ndaki bir kazayla eşdeğer bir hayat yaşamak o kadar da kötü olamazdı.

Donny, “Orijinal tasarının temeline uymamışsın,” diyerek çalışmalarımı yermeye devam etti.

“Araştırmam, orijinal tasarımdan farklı olabilir. Hem amaç da bu ya,” diye karşı çıktım. Sinirden gözüm seğirmeye başlamıştı. İki gün önce Aiden’in kamyonetinden hiddetle ayrıldığımdan beri uyuyamamıştım. Lanet olası vicdanı devreye girip her şeyi mahvetmeden önce beni nasıl öptüğünü, kalçasını benimkine sürttüğünde nasıl inlediğini düşünmeden edemiyordum.

“Nihai proje, orijinal tasarıya dayanarak hazırlanmalı,” diye belirtti Donny.

“Metodolojimde ve kaynakçamda bir şeyleri değiştirdiğim için makale de doğal olarak değişti.” Donny’yle tartışmak imkânsız bir şeydi.

Çenesini sıkıp profesörümüze döndü. “Söylediğim şey doğru değil mi Lau... Dr. Langston?”

Donny gözlerini kaçırırken danışmanımızın ofisinde tuhaf bir gerginlik baş gösterdi. Büyük bir parçası eksik bir *puzzle*'in içindeymiş gibi hissediyordum. Donny'nin dilinin sürçmesi normal karşılanabilirdi fakat iş arkadaşı olmayan hiç kimsenin Langston'ı ilk adıyla çağıramadığı bilinen bir şeydi. İlk tanıştığımız gün ona *Doktor* Langston diye seslenmem gerektiğini açıkça belirtmişti. Eh, onca emek çekip kazanılan doktor unvanının boşa gitmemesi için bu da bir yöntemdi.

"Donny haklı. Metodolojinin, orijinal planına yakın olması gerekir." Makaleme göz gezdirdi. "Bitiş noktasına varmak üzere-sin, Summer. Asıl amacını gözden kaçırmanı istemem."

Bu kelimeler Donny'nin kullandıklarına çok benziyordu. Çıkmak için eşyalarımı toplarken onun yerinden kıpırdamadığını gördüm. Programa erken kabul aldıysa niye hâlâ Langston'ın rehberliğine ihtiyaç duyduğunu anlamıyordum.

"Size düzenlenmiş versiyonu gönderirim," diye mırıldandım ve Donny yine kıpırdamayınca ofisten kendim ayrıldım. Kapı bir *klik* sesiyle kapandığında koridoru yarılamıştım.

Kafamda garip düşünceler şekillenmeye başlarken Shannon'ı ek binanın önünde aracına geniş bir kutu taşırken görüp, "Shannon, ne yapıyorsun?" diye seslendim.

Kız bagaj kapağını sertçe kapattı. "Eşyalarımı topluyorum." Anahtarlarıyla oynadı. "Bu program düşündüğümünden daha rekabetçiymiş."

"Of, kötü olmuş. Üzgünüm." Ona sarıldığımda kollarını sıkıca gövdeme sardı. "Gitmene izin vererek nasıl bir hata yaptıklarının farkında değiller."

"Sorun değil. Yedekte tuttuğum programa girdim. Kaplanlar çok yaşasın!" Hafifçe gülümsedi. "Senden ne haber?"

"Başvurumu tamamlamak üzereyim. Yedek programım benden cevap bekliyor." Haftalar önce Stanford Üniversitesi'nden teklif almıştım ama Dalton başvurum kabul edildiğinde onlarınkini reddetmeyi umuyordum.

“Öğrendiğim bir şey varsa o da birileri senin için karar almadan önce kendi kararlarını kendin vermek gerektiği,” dedi Shannon.

BAZEN kendime engel olamayıp, bir konudaki huzursuzluğumun, hayatımdaki diğer şeyleri de etkilemesine izin verdiğim oluyordu. Uyandığımda masamda bir pelüş hayvanla karşılaştığım bugün de o zamanlardan biriydi.

Lanet olası inekle bir süre bakıştık, sonra onu kaptığım gibi oturma odasına giderek, “Bunu masama kim koydu?” diye sordum.

Amara omuz silkti. “Sana hediye vermeyi seven biri koymuştur.”

Geçenlerde, Aiden’in hediyesi olan çay kutusu da sihirli bir şekilde odamda belirivermişti. Etrafımdaki kişilerin sadakatinin yön değiştirdiğini hissetmeye başlıyordum artık. Bu minik oyuncuğun ben uyurken masama nasıl geldiği belliydi. İrkilerek uyanmamın sebebin de o olduğundan emindim. Palm Pals markasının son derece şirin bu ineğini aynı anda hem ortadan ikiye ayırmak hem de güvende olması için yorganımın arasına sokuşturmak istiyordum. Ve bu aşırı uçlardaki ruh hali değişikliklerinin tek sorumlusu belirli bir hokey oyuncusuydu.

Hiddetle bir Uber çağırıp hokeycilerin evine giderek zili çaldım.

“Kurabiye falan istemiyoruz!” Cole kaşlarını çatmış halde kapıyı açtı. “Ah, izci kızlar geldi sanmıştım. N’aber Sunny?”

“İçeri gelebilir miyim?”

Kafa sallayarak kenara çekildi. “Sevimli inekmiş.”

Çocuğun yanından geçip basamakları ikişer ikişer tırmandım ve içeride bir kız varsa bile umursamayarak soldaki kapıdan içeri daldım. Çıplak memelerin üzerine sıkılmış krem şanti ve çilekler şu anda endişelerimin en küçüğüydü. Aiden’in tanıdık kokusu burun deliklerime dolarken midem bir takla attı.

Odanın içindeki banyo kapısı açıldı ve Aiden dışarı adım atıp beni gördüğünde olduğu yerde kaldı. Üstsüzdü ve düşük belli bir eşofman altı giymişti. Şaşırmadığına göre elimdeki oyuncağı fark etmiş olmalıydı. Banyo kapısına yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturdu.

“Bu ne?” diye sordum, yatağın önünden dolaşıp ona ineği göstererek.

“Pelüş oyuncak.”

Gözlerimi kıstım. “Onu biliyoruz. Nereden çıktı?”

“Oyuncak senin elinde olduğuna göre cevap da sende olmalı.”

“Ben ciddiylim.”

İç çekip yatağına oturdu. “Karnavalda kazandım. Sana dönme dolapta verecektim ama...” Cümlenin gerisini getirmedi. O geceyi hatırlamak midemin burkulmasına yol açmıştı.

“Neden?”

Gözlerindeki rahatsızlık, bu soruyu beğenmediğini gösteriyordu. “Bu bir oyuncak, Summer. Bir anlamı olması gerekmiyor.”

Kim karnavalda oyuncak kazanıp da bir kıza verir ve anlamı olmadığını söylerdi ki? Bunun manevi değeri olan bir şey olduğu belliydi. Fakat Aiden’in yüzüne baktığımda ayrıntıya girmeyeceğini görebiliyordum.

Tartışma istemediğim için dönüp kapıya yöneldim ama tam kapı tokmağına uzanırken sabırsızlığıma ket vuramayıp duraksadım. “Kibarlığa devam sanırım, ha?”

Aiden öyle hızlı hareket etti ki avucu kapıya dayanana dek geldiğini fark etmedim. Tepemde kule gibi dikilirken yeşil gözleri kriptonit gibi parlıyordu. “Kibar erkeklerden hoşlanmıyor musun Summer? Bu beş yıllık planını bozmaz mı?”

Boğazım sinirle tıkanı. “Pisliğin tekisin.”

“Öyle mi?” Eğildi. “Şimdi beni becermek istiyor musun?”

“Siktir git.”

“Ah, çok isterim.”

Nefesi şakağımı gıdıklarken göğsüm hızla inip kalkıyordu. “Senden hiç hoşlanmıyorum.”

Öne doğru boğucu bir adım attığında kalbim parende attı. “Bunu bilmem iyi oldu.”

Dudaklarımı yalayarak dikkatini yüzüme çektim. “Sen de benden hoşlanmıyorsun.”

Bakışları beklenmedik bir sıcaklıkla yumuşadı. “Bunu hiç söylemedim. Senden hoşlanmamak imkânsız çünkü.”

Hüsrân, pençelerini göğsüme saplarken tepkimi dudaklarımı onunkilere yapıştırarak verdim. Sebebi ya onu susturmak istemem ya da kamyonetinin arkasında tadını aldığım andan beri buna ihtiyaç duymamdı, bilemiyordum. Ağzımdan tatmin dolu bir inleme kaçarken Aiden bunu fırsat bilip dilini içeri daldırdı. Islak dokunuşu bacaklarımın arasındaymış gibiydi ve içimdeki baskı, merkezimi ateşe verecek kadar yoğundu.

Kıçımı avuçladığında parmaklarımı saçlarına daldırdım. Birbirimizi tüketirken Aiden kalçasını benimkine bastırarak sırtımı kapıya çarptırdı ve boştaki elini boğazıma sardı. Bu öpücük önceki gibi değildi; daha vahşi, daha hayvansıydı. Kamyonetteki o günden sonra ikimiz de susuzluktan ve sabırsızlıktan ölüyoruz sanki.

“Kahrolası inatçının tekisin.” Kıçıma bir şaplak attı.

“Çünkü sen gıcık herifin tekisin.”

Elini taytımın içine daldırıp külotumu avuçladığında çaresiz iniltimle dudaklarım onunkilerden ayrıldı ve Aiden boynumu öpmeye başladı. Tüm vücudum yanıyordu; beni söndürmesine ihtiyacım vardı.

Eşofmanının üzerinden aletini kavradım. Yüzü saf bir zevkle çarpılırken, “Siktir,” diyerek inledi.

“İznin var mı?” diye sordum dudaklarına doğru. Kafa sallayıp dizlerimin üstüne çökmemi izledi. “Kelimelerini duymak istiyorum, Aiden.”

“Evet, Summer.”

Eşofmanını ve *boxer* şortunu çekiştirip onu tamamen çıplak gördüğümde nefesim kesildi. Özellikle de kalça kemiğinin hemen altındaki örümcek dövmesi ilgimi çekmişti ama hakkında soru sormadan Aiden araya girdi.

“Beni ağzında istediğini söyle.”

“Seni ağzımda istiyorum,” derken karşımdaki manzara nede- niyle sarsılmış durumdaydım.

Aiden kalın aletine parmaklarını sarıp birkaç kez sıktı. Ucunu yüzüme çarptığında bakışlarım sert uzunluğundan yüzüne kay- dı. “Aç ağzını.”

Bana söyleneni hemen yaptığım nadir anlardan birindeydik. Yarı kapalı gözlerimi ondan ayırmadan aletinin tamamını ağ- zıma aldım. Aiden çenemi kavrayıp öyle derine girdi ki devam edebilmek için nefes alıp verişlerimi düzenlemem gerekti. Ben aletini emerek üzerinde gidip gelirken Aiden parmaklarını saç- larıma daldırdı.

“Aynen böyle, bebeğim.”

Onu boğazıma degecek kadar derine aldığım da gözlerimde yaşlar belirdi. Aiden inleyerek kafasını geriye atınca bunu bir işa- ret olarak alıp hayalarını kavrayarak hafifçe sıktım. Kaba hırıltısı merkezime titreşimler ulaştırırken parmakları saçlarımı acıtacak kadar çekiyordu. Daha da içerilere girebilmek için kafamı kalça- sına doğru çektiğinde uyluklarına sıkıca tutundum.

“Mükemmel. Sikeyim. Bu çok iyi, Summer.”

Karnımda kelekler çırpınırken sıırsıklam haldeki bacakla- rımı birbirine bastırdım.

Onu boğulacak kadar içeri çektiğim de, “Siktir. Boşalmak üze- reyim,” dedi. “Ağzına mı?”

Kafa salladığım da sıcak sıvısı boğazıma doldu. Yutmamı iz- ledikten sonra kısık bir küfür savurup eğilerek alnını benimkine bastırdı ve “Ölümün senin elinden olacak,” diyerek şefkatli bir öpücükle beni ayağa kaldırdı.

Ellerini yüzümden ayırmıyordu ama alev almış tenim de onun dokunuşuna ihtiyaç duyuyordu. “Dokun bana,” diye fısıldadım.

Boynuma doğru gülümsediğini hissettim. Elini bacaklarımın arasına kaydırınca soluksuz iniltilim tüm odayı doldurdu.

Ardından birdenbire kendimi yatakta buldum. Aiden taytımı çıkarıp bir bacağını omzuna atarak uyluğumun iç kısmına öpücükler kondurdu. Yumuşak dudakları külotumun kumaşını bulurken parmaklarını da belindeki lastiğe geçirmişti. Çamaşırımı bacaklarımdan aşağı kaydırırken elleri titriyordu ve arzuladığı herkesi elde edebilecek bu özgüvenli sporcunun *titrediğini* görmek içimin yepyeni bir ateşle dolmasma neden olmuştu.

Bakışları tenimi ısıtırken altında kıvranmaya başladım ama çok geçmeden sıra bacaklarımın arasına geldi. Parmaklarını etime batırıp kalçamı yataktan kaldırarak yüzünü bana gömdüğünde ve klitorisimi mükemmel bir güçle emmeye giriştiğinde saçlarını sıkı sıkı tuttum.

“Siktir. Tadın öyle güzel ki.” Sıcak nefesi beni yakıyor, göğüslerimin sancımasına neden oluyordu. Dilini ve eşlikçisi iki parmağını içime daldırdığında gözlerim kapandı ve büyük ihtimalle yanağımdan bir gözyaşı aktı. Aiden ciğerlerimdeki nefesi söküp alan bir ritimle devam edip öyle bir şiddetle doruğa ulaşmama neden oldu ki birkaç dakika boyunca hiçbir şey düşünemedim.

Kendime geldiğimde karnımı öpüyordu. Tişörtümü biraz daha kaldırdı, sonra izin istemek için gözlerime baktı. Kıkırdayarak tişörtü kafamdan çekip çıkardım. Aiden sutyenimi açar açmaz vakit kaybetmeden sızlayan meme uçlarımla ilgilenmeye koyuldu. Birini diliyle yatıştırırken başparmağıyla da diğeriyle oynuyordu.

Onu tekrar öpebilmek için elimi yüzüne götürüp bana bakmasını sağladım. Öpüşme stiline bayılıyordum. Aklımı okuyabiliyormuş gibi yavaş ve özenliydi. Fakat tatlı öpücüğü kısa süre içinde tüm bedenimin ihtiyaçla kavrulmasına neden oldu.

Çaresizlik her yanıma ürpertiler gönderirken geriye çekilen Aiden'in yüzünde gülümseme vardı.

"İyi mi?" diye takıldı.

Gözlerimi devirip onu kendime çektim. "Artık beni becerdiğin kısıma geçsek?"

27 | AIDEN

SUMMER'I KIZDIRMAK onun yatağıma girmesiyle sonlanacaksa bundan böyle bunu bırakabileceğimi sanmıyordum. Kızarmış yüzüne ve dudaklarıma seslenen yumuşacık tenine bakarken kapının yanında yere atılmış minik ineğe teşekkür ettim.

Artık beni becerdiğin kısma geçsek?

İkinci kez sormasına gerek bile yoktu.

Bakışları, aletimi okşayan elime kaydığında güzel kahverengi irisleri kıvılcımlandı.

“Senden nefret ediyorum,” diye mırıldandı.

Ona doğru eğilirken boğazımdan bir kıkırtı yükseldi. “Yarın yürüyemediğinde nefretin daha da artacak.”

“Bu bir vaat mi?”

“Garanti veriyorum.”

Başka bir şey demesine fırsat bırakmadan dudaklarımı onun kilere bastırdım. Konuşmaya devam ederse yarım saniyeden daha fazla dayanabileceğimi sanmıyordum. Sırtüstü uzanıp bacaklarını ikiye ayırarak sırılıklam halde beni bekleyen kıvrımlarını gözlerimin önüne serdi. Komodinime uzanıp bir prezervatif aldım.

Onu tekrar öpüp nefis dilinin tadını alırken tüm bedenim karcıncalanmıştı. Çaresiz iniltisiyle dudakları benimkilerden ayrıldı

ve parmak eklemlerim hassas merkezine dokunduğunda sırtı bir yay çizdi.

“Benimle oynama,” dedi azarlar gibi bir sesle.

Kocaman bir sırtıyla geri çekildim. “Oynamıyorum.” Aletimi kıvrımlarına sürterken kısık zevk iniltileri arasında kıvranmasını izledim. “Neyi sevdiğini biliyorum sadece.” Aletimin ucunu içine soktuğumda öyle gürültülü bir inleme koyuverdi ki elimle ağzını kapatmak zorunda kaldım.

“Çocuklar hâlâ uyuyorlar,” diye fısıldadım, kulağına yapışarak. “Ayrıca bu tatlı iniltilerini benden başkasının duymasını istemiyorum.”

Aletimle onu doldurmam için kalçasını bana bastırdı. Ona istediğini vererek içine girerken gözlerinin kafatasının arkasına doğru kaymasını izledim. O kadar dardı ki ilerlemeye çalıştıkça baskıyla karşılaşıyordum. Bir elimi mükemmel memelerinden birine götürürken diğer elimi de onu gevşetmek için klitorisine bastırdım.

“Hadi. Tamamını içine al.”

Alnı kırıştı. “Dahası da mı var?”

İnanmazlıkla bana bakan yüzünü gördüğümde gülmemek için kendimi tuttum. “Tamamını alabilirsin. Çok iyi gidiyorsun, bebeğim.”

Avucumla kafasının arkasını kavrayarak dudaklarının hemen üzerinde durdum ve kollarımın arasında gevşediğini hissettiğimde kendimi öne ittim. Omzuma bastırdığı ağzından boğuk bir çığlık koparken parmakları etime geçti.

“Sakın durma,” dedi nefes nefese.

Lanet bir kalp krizi geçiriyor olsam dahi durmazdım.

Boğuk sesiyle, “Daha sert,” diye talep ettiğinde bir an tereddüt etsem de dediğini yaptım. Bacaklarını omuzlarıma alıp onu kendime iyice bastırdım. İtiş hareketlerine başladığımda bacakları iyice gerildi.

Summer yorganı yumruğunun içinde sıkarak inledi. Her itişimle birlikte vücudu sarsılırken dudakları aralanıyordu. “Aman Tanrım, tam orası.”

Tatmin iniltilerini duymak beni tanrı kompleksine sokmuştu. Günün bu saatinde sesini duymak muhteşemdi ve susmasını hiç istemiyordum. Beni öpmesi için eğilip kafasını kendime çektim. Kollarını boynuma doladı ama kendinde olmadığından öpücüğüme karşılık veremedi.

“Nasıl bu kadar esneksin?” diye sordum, katlanan bacaklarına bakarak.

Kesik nefeslerinin arasında gülerek, “Kapa çeneni, Crawford,” dedi.

Sonra bacaklarını belime sarıp beni çaresiz öpücüklere boğdu. Misyoner pozisyonu favorim olmadığı için onun bana memeleri göğsüme sürtünecek, dişleri omuzlarıma geçecek kadar yapışma ve yüz yüze olma arzusuna şaşırmışım. Devasa kişiliği, fiziksel olarak benden çok küçük olduğunu neredeyse unutma neden olacaktı. Halbuki kafamı eğip baktığımda bana dolanmış bedeninin ne kadar minik olduğunu görebiliyordum.

Aletimin etrafında titremeye başladı. “Dayanamıyorum. Bu kadarı çok fazla.”

Çok hafif bir baskımla parçalara ayrıldı ve boğuk iniltisi aletime bir elektrik akımı gönderdi. Boşalmaya o kadar yakındım ki vücudumdaki tüm kasların kasıldığını hissedebiliyordum.

“Boşalmak üzereyim,” dedim çatallanan sesimle. Summer’ın iç kasları etrafımda zonklarken olabildiğince dayanmaya çalıştım. Ama sonra, sahip olduğunu hiç bilmediğim bir güçle beni döndürüp üstüme oturdu.

Karanlık gözleri parladı. “Ben boşalmanı söylediğim zaman boşalacaksın.”

Siktir.

Kendimi tutmak için elimden geleni yapıyordum ama göğsüme sürtünen memeleri beni mest etmişti. Kendimden geçmeme saniyeler kaldığını hissediyordum. Çaresizliğimi görünce sırtıttı. Ve yüzündeki kahrolası sırtışı silmeden kalçasını kaldırarak beni içinden çıkardı.

Ereksiyonum ona geri dönmek için yalvarırken, “Boşalmaya ihtiyacım var,” diye inledim.

Dudaklarımız arasında birkaç santim kalana kadar eğildi. “Lütfen de.”

“Lütfen.”

Hızlı cevabım onu tatmin etmiş olmalıydı ki aletimin kökünü tutarak tek bir hamlede beni içine aldı. “Summer... Of, siktir. İşte böyle, bebeğim.”

Kalçasını tembelce hareket ettirdiğinde gözlerimin arkasında şimşekler çaktı ve sersemletici ışıklar arasında cennetin inci gibi kapıları göründü. Şu anda ölsem mutlu bir adam olarak giderdim.

Parmaklarımı kalçasına batırarak, “Becer beni, Summer,” diye emrettiğinde hareket etmeye devam etti. Beni sadece aletim içindeyken dinlemesi çok komikti. Ama bunu dillendirmedim çünkü Summer avuçlarını göğsüme bastırmış, üzerimde usul usul daireler çizmeye başlamıştı. Memnuniyet dolu gülümsemesine bakılırsa kendini tutuyordu.

Bayılmak üzere olduğumu hissederken, “Şimdi kim oyun oynuyor?” dedim.

Omuzlarını dikleştirdi. “Acı çektiğini görmek hoşuma gidiyor.”

“Ama başarılı olamayacaksın.”

“Bence çoktan oldum.” Kalçasının her darbesiyle karın kaslarının gerilmesini izlerken gülümsedi.

“Bu oyunda sadece tek bir kazanan olabilir, bebeğim. Ve ben asla kaybetmem.”

Bana katıldığını mı söyledi yoksa karşı mı geldi bilmiyordum çünkü onu duymadım. Çevik bir hamleyle iki bileğini de

tutarak onu karnının üstüne yatırdım. Kafasını omzuma doğru geri çektiğimde dizlerini kıvırdı. Yüzüne bakınca dudaklarının hazla aralandığını gördüm. Hayatımda hiç bu kadar sertleştiğimi hatırlamıyordum. Vücudumdaki tüm sinir uçları alev almıştı; kamp alanlarındaki ateşlerle yarışabilirdim.

“Seni hiç sevmiyorum,” dedi kesik nefeslerin arasından.

“İçinde olmadığımı tekrar söyle.” İç kasları etrafımda sıkışırken kalçasını bana bastırmaya çalıştı ama inlemem boğazıma sıkışıp kalsa da onu tutup hareketsiz kalmasını sağladım. “Kontrolü eline alman hoşuma gitti ama açık ve net olalım. Bacaklarının arasındaki bu güzellik bana ait ve onunla sadece ben ilgilenirim.”

Bu kelimeler ona yetmiş olmalıydı çünkü yüzü zevkle çarpılmıştı. G noktasına vurmak için duruşumu ayarladığımda Summer dağılıp parçalara ayrıldı ve bu pozisyon benim de sonumu getirdi.

Kendini bırakıp yüzüstü yattığında ben de alnımı boynunun kıvrımına bastırdım ve onu ezmek için dirseklerime dayanarak öylece durdum. Bedenimi ince bir ter tabakası kaplamış, Summer’ın tatlı kokusu her yanıma sarmıştı. Hâlâ bulutların üzerinde gibiydim ve kemiklerime işleyen zevkin daha fazlasını arzuluyordum. Onu da döndürüp yatağa uzandım. Ben tavanı izlerken Summer bana döndü.

“Bu çok...”

“Aynen,” dedi derin bir nefes vererek.

Kalp atışlarım düzene girdiğinde ben de ona baktım. “Beş dakika sonra tekrar başlayabiliriz.”

“Beş dakika mı?” Yüzünde dehşet vardı. “Benim bir ila üç iş gününe ve ciddi miktarda elektrolite ihtiyacım var.”

Güldüm. “On dakikaya ne dersin? Birkaç tane de BioSteel getiririm.”

* Elektrolit içeren sporcu içecekleri ve çeşitli besin takviyeleri üreten marka. (ç.n.)

Suratını ekşitmekle yetindi. Muhtemelen akıllı hâlâ çıplak vücudumdaydı çünkü dönüp yataktan çıktığımda ve prezervatifimi atıp eşofman altımı giydiğimde yüzü düştü. Ama Dylan'ın aksine sabahları anadan doğma dolaşmak bana göre değildi. Durumu garantiye almak için Summer'a da bir tişört attım.

“Beş dakika sonra çıkaracaksam giymenin ne faydası var?” diye takıldı.

“Çocuklardan biri içeri girerse diye önlem o.”

Tişörtü hemen üstüne geçirdi. Saçları darmadağınık, yüzü kızarık, dudakları şişikti. Hiç olmadığı kadar seksi görünüyordu.

“Aç mısın?” diye sordum, o yataktan çıkıp banyoma yönelirken. Bir süre düşündükten sonra başını iki yana salladı ama ona inanmadım. “Sana kahvaltılık bir şeyler getireyim.”

28 | SUMMER

SEKSTEN SONRA “*Yarın yürüyemeyeceksin*” laflarının yalan olduğunu, erkeklerin egolarını şişirmek için büyük büyük konuştuğunu zannederdim. Şimdiye dek kimsenin bu vaadi gerçekleştiremediğini görmem de bu inancımı güçlendirmişti.

Fakat Aiden Crawford beni yanıltmaktan bıkip usanmıyordu.

Altı kez. Tam *altı kez* beni uzaya ışınlamış, uzuvlarımı jöleye dönüştürmüştü. Bunu itiraf etmek bana ne kadar acı verse de Aiden bir seks tanrısıydı.

Lanet hokey oyuncularını nasıl böyle lanet bir dayanıklılığa sahip oluyordu hiç bilmiyordum. İlk dersim için kampüse on dakikalık yürüme mesafem vardı ama sürünerek gitsem yeriye. Aiden’la yatmak hem aptalca hem de harika bir karar olmuştu ve vücudum da bunun farkındaydı. Şarkı söyleyen yumurtalıklarım sayesinde sabah uyanmak için alarma bile ihtiyaç duymamıştım.

“Arabaya ihtiyacın var mı?” Donny, siyah G-Wagon’unu yanımda durdurup camından bana baktı.

“Seninkine ihtiyacım yok.”

“Hadi ama. Biliyorsun, sadece yardım etmeye çalışıyorum.”

“Yardım mı? Makalemin bir bölümünü en baştan yazmak zorunda bıraktın beni.”

Donny perşembe akşamı bana gelip makalemi biraz daha düzenlemem gerektiğini, Langston'ın da aynı fikirde olduğunu söylemişti. Bu yüzden, var olduğunu bile bilmediğim kısıtlamalarla her şeyi yeni baştan yazmak zorundaydım.

“Sana yardım ederim. Hadi bin arabaya.”

Sırf yürümek zor olduğundan aracına atladım. Dalton'a kabul edildiğinde ebeveynlerinin ona özel yenilettiği kraliyet mavisi iç mekân tertemizdi. Donny de ona baktığımda gözlerimi devirmek istememe neden olan Ralph Lauren kazak ve pantolonla her zamanki gibi kasıntı görünüyordu.

“Su ister misin?” Konsoldan bir şişe Fiji su çıkardı.

Hızlıca teşekkür ederek suyu alıp yarısını içtim. Çünkü aktivitelerim dilimi damağımı kurutmuştu. Dinlenecek doğru düzgün vaktim de olmamıştı çünkü Aiden uyur uyumaz bir Uber çağırıp yurda dönmüştüm. Seksten sonra sarılıp yatmayı seviyor muydu ya da uyurken horluyor muydu bilmeme lüzum yoktu.

“Dün gece dışarıda mıydın?”

Kafa salladığımda sürücü tarafından bana bir bakış attı ama detaya girmedim. Aslında durum hiçbir zaman böyle olmasa da Donny, kişisel hayatlarımız hakkında dedikodu edebileceğimiz eski dostlarmışız gibi davranmayı seviyordu.

“Böyle partilemek programa girmene yardımcı olmaz, biliyorsun değil mi?”

İşte başladık. “Partilediğim falan yok.”

“Akşamdan kalmaymış gibi yürüyordun. Ben sadece senin iyiliğini düşünüyorum, Summer. Bu programı ne kadar uzun zamandır, ne kadar çok istediğini biliyorum. Umarım ihmalkâr davranarak şansını kaybetmezsin.”

“Ben ne yaptığımı biliyorum.”

“Projen öyle demiyor.”

Karnıma alevli bir hançer battığını hissettim. “İyi olduğunu söylemiştin.” Sözcüklerimi kaplayan özgüvensizlikten nefret ediyordum.

“Kusursuz olmalı.”

Bu bitmek tükenmek bilmeyen patronluk taslamalarından tiksiniyordum ama haklı olduğunun da farkındaydım. “Biliyorum. Düzenlemeleri en yakın zamanda tamamlayıp size göndereceğim.”

Donny aracı otoparka çekti ve ikimiz de kendi derslerimize yöneldik. Bugün Kian’la hiç dersim yoktu ve bu benim için hem avantaj hem de dezavantajdı. Avantajdı çünkü dün en yakın arkadaşıyla yatmıştım ve bunu ağzımdan kaçırırsam sonsuza kadar bu konuda dırdır ederdi. Dezavantajdı çünkü yanımda dikkatimi dağıtacak biri olmayınca Donny’nin sözleri tüm gün kulaklarımda çınlayacaktı.

Kafeteryaya giderken yemek kartımda ne kadar bakiye kaldığını kontrol etmek için yiyecek içecek hizmetleri bankosuna uğradım. Karta yüklediğim tüm para, birikimlerimden ve birinci sınıfın başlarında çalıştığım garip işlerden kazandıklarımın ibaretti.

Kasiyer, kartı makineden geçirip bana uzattı. “Kartınız dolu.”

Plastik kartı gerçekten benimki mi diye inceledim. Bunca zamandır günde üç öğün yemek aldıktan sonra bakiyemin bitmemiş olması imkânsızdı. “Emin misiniz? Tekrar kontrol eder misiniz?”

Kadın kartı tekrar geçirip ekranı bana göstermek için çevirdi. “Bu kadar parayla bütün kafeteryayı satın alabilirsiniz.”

Sıradan çıkıp sığ nefesler alıp verirken babamı aradım.

“Günaydın, Gün I...”

“Parana ihtiyacım yok.”

Lukas Preston’ın sevgi satın almak için parasını kullanmak gibi kötü bir alışkanlığı vardı. Bu taktik, kız kardeşlerimin üzerinde işe yarıyor olabilirdi ama bana asla sökmezdi. Son üç senedir garsonluk yaparak kendi paramı kazanıp biriktirmiştım, geri kalan harcamalarımı da bursumla hallediyordum. Annemin kullanmam için ısrar ettiği para dışında, finansal yardım için babama başvurmak her zaman en son seçeneğimdi.

“Konu para değil, Gün Işığım. Orada iyi olduğundan emin olmak istiyorum sadece.”

Boğazımda bir yumru belirdi. “Paranı, satın alınabilecek biri için harcaman daha iyi olabilir çünkü bende işe yaramayacak.”

“Summer, benimle böyle konuşamazsın,” diye azarladığında göğsümde küçük bir suçluluk sızısı belirdi. Bu duygu içgüdüsel bir şeydi ve davranışımda haklı olduğumu bile unutturuyordu. “Müsait bir vaktinde seninle yemek yemeyi hâlâ istiyorum.”

“Seni aramamın sebebi yalnızca benim için paranı harcamanı istemediğimi söylemektir. Yemek için müsait bir vaktim yok.” Midem hâlâ o karanlık duyguyla yansa da telefonu yüzüne kapattım. Babamla konuştuktan sonra aynı his günlerce devam ediyordu ama bununla yaşamayı öğrenmiştim.

Yenilgiyi kabul ederek kartımla öğle yemeğimi aldım ve yemek salonuna geçtim. Kian Ishida, elinde pembe bir hediye sepeti, yüzünde parlak bir gülümsemeyle içeri girdiğinde beni daldığım düşüncelerden uyandırdı. Varlığı ruh halimi hemen düzeltmiş olsa da belli etmeyip onu görmezden geldim.

“Of, hadi ama. Tepkini sessizlikle gösterme de ne yaparsan yap.” Fiziksel acı çekiyormuş gibi inledi. “Uncle Frank’s pizzasını aldın mı? El yazısı kart da gönderdim. Onları beğenmediysen senin için kendi ellerimle hediye sepeti hazırladım, bak. İçinde bere kremi de var.”

Tanrım, kıcımların üstüne düşmek yeterli değilmiş gibi bir de bere kremi diyordu. Önüme koyduğu sepeti sarıp pembe bir fiyonkla süslemişti. Yamuk yamuk bantlanmış şeffaf ambalajın arkasındaki atıştırmalıkları, çayları ve cilt bakım ürünlerini görebiliyordum.

Kian’ın beni Starlight’ta utançtan yerin dibine sokmasının üzerinden günler geçmişti ve o zamandan bu yana bağışlanmak için elinden geleni yapıyordu. Kendi hazırladığı bu hediye ise cidden dokunaklıydı. “Aslında sessizlikle tepki göstermiyorum.”

“Sevindim. Ama gerekirse bunu sonsuza kadar yapabilirim,” dedi. “Sen benim en iyi arkadaşımsın, Summer. Arkadaşlarımı incitmek hoşuma gitmiyor.”

Ona baktım. “En iyi arkadaşın Aiden sanıyordum.”

“Evet. Diğer çocuklar da var. Ama sen en iyi ve tek dışı arkadaşımsın.”

“Vay canına, ne büyük başarı,” diye mırıldandım.

“Sana kardeşim bile diyebilirdim ama belki Crawford bir gün sıçıp batırır diye garanti olarak o sınırı çizmek istemiyorum.”

Moralim yerinde olsaydı esprisine gülebilirdim. “Hey, bana hiç nasıl bir şey olduğunu anlatmadın.”

“Neyin?”

“Çocukken kafanın üstüne düşmenin.”

Kaşlarını çattı.

Kian çoğunlukla ahmağın teki olsa da beni en iyi arkadaşı olarak gördüğünü duymak sıcak bir kucaklama gibiydi. Birileriyle nadiren böyle yakınlaştırdım fakat onunla her şey çok doğaldı. Şu anda asla dile getirmeyecek olsam da ben de onu en iyi arkadaşlarımdan biri olarak görüyordum.

29 | AIDEN

GECEYİ BİRLİKTE geçirdiğim biriyle ne kadar süre içinde irtibata geçsem fazla erken davranmış sayılmazdım?

Esasında bu tür şeylerde antrenmanlı olduğum söylenebilirdi ancak konu Summer Preston olunca deneyimin falan önemi kalmıyordu.

Gecenin köründe ben uyurken yanımdan ayrıldıktan sonra en azından sabah bir mesaj atmasını beklediğimi itiraf etmeliydim. Güzel vakit geçirdiğini söyleyebilir, bir daha ne zaman buluşacağımızı sorabilirdi. Genelde seksin ertesi sabahı böyle mesajlarla karşılaştırdım. Fakat tabii ki de bu kız farklı olmak zorundaydı.

Zaten dün gecenin kendisi, şimdiye kadarki tüm deneyimlerimden farklıydı. Hayatımın en iyi seksini yaşamıştım ve bunu bilerek yaşamıma devam etmem nasıl mümkün olacaktı hiçbir fikrim yoktu.

En sonunda sabırsızlığıma yenik düşüp ona mesaj atmak için telefonumu çıkardım.

Summer

Aiden: Yurda sağ salim vardın mı?

Bu korkakça bir hamleydi ama başka bir şey sorsam cevap alabilir miydim bilemiyordum. Güvenliği hakkında endişelenmem nasıl tepki verirdi ondan da emin değildim ama denemeye değerdi. Habersizce çıkıp gittiği için kendini kötü hissederek cevap vermesini ümit ediyordum. Bu sabah uyandığımda görmeyi beklediğim son şey boş yatağımdı. Özellikle de çarşaflarım onun gibi kokarken. *Ben onun gibi kokarken.*

Summer: Sağ salim varmamış olsaydım şu anda sizin evde polisler olurdu.

Aiden: Ben şüpheli mi olurdum yani? Eve gelen gürültü şikâyetleri aksini söylüyor.

Summer: Neden bahsettiğini bilmiyorum.

Aiden: İstersen sana hatırlatabilirim. Ne zaman boşsun?

Yüzümdeki sırıtış utanç vericiydi fakat zihnimde oynayan anılardan kesinlikle utanmıyordum. Dakikada üç defa ekranı kontrol etmek büyümlü bir şekilde cevap belirmesini sağlamayacaktı, bu yüzden telefonu elimden bıraktım. Summer'a dokunmaya da sesini duyma arzusu katlanılmaz bir işkence gibiydi ancak bugün Kilner'la görüşmem olduğu için bir an önce bu hislerden kurtulsam iyi olurdu.

Ön savunma hattımız bir süredir laçkalaşmıştı, bu nedenle Kilner birini oraya geçirmek istiyordu. Çocuklar bu ani değişikliğe ne kadar kızsalar da kaptan olarak isim verme sorumluluğu bendeydi.

Aşağı indiğimde Kian'ı ayakkabılarını giyerken bulunca, "Nereye?" diye sordum.

"Şaka mı yapıyorsun? Profesörlerim bile bu akşam nereye gideceğimi biliyorlar."

Kıyafetini fark ettiğimde hatırladım. "Doğru. Cassie'yle randevun vardı."

Kombinini seçmesi üç gün sürmüştü. Summer da son kararını vermesine yardımcı olmuştu çünkü görünüşe bakılırsa onu affetmişti. Bu çok sinir bozucuydu; beni hiç bu kadar kolay affetmiyordu.

Kian kravatını düzeltip gergince arabasına yöneldi. Ben de kendi aracıma geçtim fakat onun aksine ben akşamımı aksi Koç Kilner’la geçirecek, iki dakikada bir düşüncelere daldığım için beni paylamasına sabredecektim.

ŞEFTALİ kokulu ipek, parmaklarımın arasından aktı. “Saçların çok güzel.”

İlk mesajımdan iki gün sonra Summer sonunda bana ders programını atmıştı. Fakat o iki koca günün bana nasıl işkence gibi geldiğini anlatamazdım. Neyse ki öğle aralarında ya da bazı sabahlarda boşluğu vardı da görüşebiliyorduk. Yatıya kalma konusunda hâlâ katıydı çünkü bunu yapmanın bizi ilişki kategorisine sokacağını düşünüyordu. Bense kafama takmıyordum; onu görebildiğim sürece her şeye razıyım.

“Bunun için anneme teşekkür etmelisin. Küçüklüğümde hep saçlarımı yağlayıp beni bağımlı yaptı.”

“Yağlamak mı?” diye sordum merakla. Havadan sudan muhabbet ettiğimiz, aklımıza geleni konuştuğumuz bu kısma bayılıyordum. Zaten aksi olsa asla onun hakkında bir şeyler öğrene mezdim.

“Kafa derine hiç yağ sürmedin mi?” dedi, gözleri şaşkınlıkla açılırken.

Başımı iki yana salladım. “Yoo.”

“Çok şey kaçırıyorsun. Eskiden en sevdiğim şeydi.” Sırtüstü uzandığında elimi pürüzsüz kolunda gezdirdim.

“Artık yapmıyor musun?”

Geçmişe özlem duyarcasına bir iç geçirdi. “Yapıyorum ama başka birinin yapması bambaşka bir his oluyor.”

“Ben senin için yapabilirim.”

Summer bir an sessiz kalıp sonra kahkahalara boğulunca kaşlarımı çattım. Gülmeyi kesmeye çalıştı ama konuşurken yine başladı. “Bunu söylemiş olamazsın.”

“Neyi?” dedim kaşlarımı çatmaya devam ederek.

Boş yüz ifademe bakarak kahkahaları sürdürdü. “*Senin için yapabilirim*’ mi? Hiçbir erkek bir kızın saçına yağ sürmeyi teklif etmez. Daha önce hiç duymadım.”

Tuhaf bir şey mi söylemiştim yani? Siktir. Belki de Google’da bir kez daha seri katil eğilimlerini araştırmalıyım. “En sevdiğin şey olduğunu söyledin. Seni mutlu edecekse niye yapmayayım?”

Gülüşü kesilirken gözleri benimkilere dikildi. Benim de tüm duyularım ona odaklanmıştı.

Sonra bakışlarını indirerek aramızdaki gergin ipin kopmasına neden oldu. “Yatak arkadaşları böyle şeyler yapmaz.”

Sözcükleri göğsüme saplanan gaddar bir bıçaktı. İçimdeki boşluğu iyice deşip büyütmesine izin vermeden eğilip onu öptüm.

“Ayy.” Summer dudaklarını benimkilerden ayırdı.

“Ne oldu?”

“Sakalın,” diye mırıldanarak çenesini ovuşturdu. “Yüzümü çizdi.”

Play-off maçları için bıraktığım sakalım, gerçekten de onu öptüğümde tenini çizecek kadar uzamıştı. Bu konuda pek bir şey söylemiyordu ama hoşuna gitmediğini anlayabiliyordum.

“Bacaklarının arasını çizerken şikâyet etmiyordun.”

Gözlerini devirdi ve onu tekrar öpmek için eğildiğimde beni durdurdu. “Ödevim var.”

“Beni kovuyor musun Preston?” Yanağına kondurduğum bir öpücükle yetindim. Son zamanlarda onunla biraz fazladan vakit geçirmek imkânsız gibi bir şeydi. Bu sabah Donny’yle birlikte ol-

duğu için mesafeli olasmı zaten bekliyordum. Yaptığımız şey hakkında vicdan azabı duyduğu ağıktı.

Yatağın ucundan kapüşonlu *sweatshirt*'ümü aldı. Üstümde tişörtüm olduğu için bunu sorun etmedim. Hem zaten ona daha çok yakışıyordu.

“Evet.” Kollarımdan kaçmaya çalıştı ama bacaklarımın arasında dikilmesi için onu geri çektim.

“Kullanıldığımı hissetmeye başlıyorum.”

Tek kaşını kaldırdı. “Bir de on farklı pozisyona sokulmayı dene.”

“Bu akşam maçıma gel.” Yüzünü buruşturduğunda içimi çektim. “Gelmemek için tek bir iyi neden söyle.” Daha önce hiçbir kızı maçıma davet etmemiştim ancak Summer'ın tribünlerde olması gerektiğini hissediyordum. Böylesi doğru geliyordu.

“Bir: Hokeyden hoşlanmıyorum. İki: Garip fantezini gerçekleştirmek için formanı giyerek o tribünlerde hayatta oturmam.”

Sözleri karşısında neredeyse gülecektim. “Bir: Ama *benden* hoşlanıyorsun. İki: Crystal zaten formamı giyip gelecektir.”

“Ne?”

İnanmazlıkla dolu bakışları bana zevk verdi. “Çocuklar fark etmişler; karnavalıdan beri maçlara formamla geliyormuş.”

Summer'ın yüzündeki inanmazlığın yerini kayıtsızlık aldı. “Onunla yattığın günden beri yani.”

Ona ters bir bakış attım. “Hayır. O gün hiçbir şey olmadı. Şimdi de sadece dikkatimi çekmeye çalışıyor.”

“Çekti mi bari?”

“Ne?”

“Dikkatini çekti mi diyorum.”

Sorusuyla beni hazırlıksız yakaladı. Summer'ın, dikkatimin kimde olduğunu umursadığını hiç düşünmezdim. *Yoksa kıskandı mı?* “Fark etmediysen söyleyeyim, son günlerde epey meşgulüm.” Onu bir öpücük için kendime çektiğimde nihayet karşılık verdi. “Eee, gelecek misin?”

“Gelmeyeceğim.” Elimden kurtulup banyosuna yöneldi.
“Yapacak işlerim var.”

Banyo kapısını kapatamamış diye önüne geçtim. “Kızgınsın.”
“Değilim.”

“Tamam. O zaman kıskanıyorsun.”

Tepkisinin nasıl hoşuma gittiğini fazla belli etmiş olmalıydım ki bakışları sertleşti. “Rüyada görürsün.”

“O zaman bunlar neden böyle çatıldı?” Kaşlarının arasındaki çizgiye bastırdım. “Buna inanmasan da seni tanıyorum, Summer.”

“Vücudumu tanıyorsun, Crawford. Zihnimi tanımıyorsun.”

“Onu da kısa süre içinde çözebileceğimden eminim.” Kapıyı kapatmaya çalışsa da tutmaya devam ettim. “Seninle banyoya da mı giremeyeceğim yani?”

“Hızlı bir duş alıp çıkacağım.”

“Ben de. İşim uzun sürmeyecek,” dediğimde sinirli bakışları yumuşadı. “En azından maçımdan önce bana şans dilemek istemez misin?”

“Şansa ihtiyacın olmadığını ikimiz de biliyoruz.”

“Evet ama buna ihtiyacım var.” Kıcını sıkarak için arkasına uzandığımda cıyaklasa da hemen kollarımda eridi. Ben de banyonun içine geri geri yürüyüp hafif bir tekmeye kapıyı arkamızdaki kapattım.

SALI günleri favorimdi çünkü Summer’ın hiç dersi yoktu, ben de çocukların idmanının ardından boş oluyordum. Bir başka artısı da bizimkilerin evde parti vereceğinden endişe etmeme gerek olmamasıydı. Çarşambaları antrenmanımız olduğu ve Kilner’in bağırışları akşamdan kalmayken hiç çekilmediği için kafayı bulmayacaklarını biliyordum.

Summer'ın yurt odasına girip çantamı kanepeye attım. "O afacanlar beni nasıl bitkin düşüreceklerini iyi biliyorlar."

"Hiç şikâyet etme. Bu işi seviyorsun," dedi, inleyerek yanına çöktüğümde. "Hadi itiraf et."

Omuz silksem de gülümsememi bastıramadım. "Evet, seviyorum. Aslında süper çocuklar. Tutkularını gördüğümde kendi küçüklüğümü, bugünlere nasıl geldiğimi hatırlıyorum."

Gözlerinde anlık bir hayranlık belirdi ama çabucak yüzünü buruşturdu. "Tanrım, eminim kendi çocukların da hokey kafalı olacaklar."

"Kesinlikle. Yürümeyi öğrenmeden buz üzerinde kaymayı öğrenecekler."

"Kulağa işkence gibi geliyor. Ya futbol veya... basketbol oynamak isterlerse?" İkinci seçeneği beni sinir etmek için eklemişti ama gülümsemesi öyle güzeldi ki başka bir şeye odaklanamıyordum.

"Ne oynamak isterlerse oynayabilirler; onları desteklerim." Ben spora baskıyla başlamamıştım, bu nedenle çocuklara böyle konularda ultimatolarmı vermeyi asla aklıma almıyordu. İnsanlar yeteneklerine içten gelen bir istekle yönelirlerdi ve bir konuda en iyi olmak sıkı çalışma gerektirse de zorla güzellik olmazdı.

"Ne kadar da yüce gönüllüsün."

"Ne diyebilirim ki? Ben babaları olduğum için çocuklarımız çok şanslı olacak." Kelimeler ağzımdan dökülür dökülmez donakaldım.

Tuhaf atmosfer sadece birkaç saniye sürdü. "Koca kafalı çocuklarını taşıyacağımı düşünüyorsan aklını yitirmişsin demektir. Doğum kanalı epey geniş olan biriyle evlenmelisin," dedi gülerek.

Göğsümdeki kasılma geçti. "Listeme eklerim. Koca kafalı çocuklar için geniş doğum kanalı."

"Ayrıca senin ahmaklığına katlanıp çile çekmeyi kabullenecek biri olmalı."

“Sen şimdi çile çektiğini mi ima ediyorsun?”

Dalgınca kafa salladı ama dizüstü bilgisayarına doğru eğilip ayak bileğini tutarak onu kendime çektiğimde ödevi falan unuttu. Normalde kitaplarını asla terk etmeyen Summer’m şu anda tüm dikkatini bana vermesi içimi memnuniyetle doldurmuştu.

Mis kokulu boynunu öpmek için eğilip burnumu tenine gömdüm. “Şimdi de çile mi çekiyorsun?”

Büyüyen ereksiyonumun üzerine oturup, “Evet,” dedi soluk soluğa. “Büyük işkence.”

Askılı beyaz tişörtünü hafifçe yukarı çekip izin için ona baktım. Vakit harcamayıp tişörtü kendi çıkardı. Sutyensiz göğüsleri ağzıma öyle yakındı ki kendimi kontrol edebilmek için kucağımdaki duruşunu ayarlamak zorunda kaldım. Saçlarını çıplak omuzlarından geriye ittim ve parmak uçlarımı, bana asıl ihtiyacı olan nokta dışında vücudunun her santiminde dolaştırdım. Ellerimin kenarları dolgun göğüslerinin yanlarını sıyrıp geçtiğinde boğazından bir hırıltı yükseldi ve parmakları omuzlarıma battı. Yüzüne baktığımda gözlerinin alev aldığını gördüm.

“Kucağında yarı çıplak halde oturuyorum, Crawford. Yapmanı istediğim şeyi tahmin etmek için dâhi olmana gerek yok, değil mi?”

Taşlaşmış meme uçlarından birazcık uzaklaştım. “Ne istediğini biliyorum. Vücudun benden ne istediğini her zaman açıkça belli ediyor. Ama böylesini sevdiğini de biliyorum. Seninle oyun oynamam, sana *ışkence çektirmem* hoşuna gidiyor.” Memelerinin arasına yumuşak öpücükler kondururken nefesim tüylerini diken diken etmiş, omzumu sıkıan eli enseme yönelmişti.

“Sakın yalvarmamı isteme çünkü asla yapmam.”

Memesine hafifçe vurarak sallanmasını izledim. “Sadece uslu kızlar ödül kazanır. Ama sen şu anda hiç uslu değilsin.”

“Ben yaramaz bir kıyım; kendin söylemiştin.” Kulağıma fısıldamak için eğildiğinde memeleri göğsüme çarptı. “Şimdi boşalt beni, *kaptan*.”

Güçlkle yutkunurken küçük dilimi yutmadığıma şaşırdım.

Oyun oynamak benim işimdi. Galibiyeti daima alacak kadar da iyiydim ama bu oyunda Summer kazanıyordu. Her zamanki gibi. Bana böyle gülümserken ve altdudağını dişlerinin arasına alıp aldatıcı bir masumiyetle bakarken onu asla reddedemezdim. Yüzümün dibindeki memeleri de tabii ki bir artıydı.

Ellerimi aceleyle kotunun düğmesine indirdiğimde o da kemerime uzandı. Üzerimizdekilerden çabucak kurtulmaya çalışırken elimiz ayağımıza dolanmıştı. Pantolonunu çekip çıkarabilmek için kucağımdan hafifçe kalktı. İkimiz de neredeyse hayvani bir hevesle tek bir hedefe odaklanmıştık.

“Böyle üstümde kalmanı, beni becermeni istiyorum,” dedim soyunup tekrar kucağıma yerleştiğinde.

Aletimi eline alıp hafifçe sıktı. Açıyı ayarlamak için kıpırdanıp kollarımı beline doladım ve benden kat kat küçük olmasının tadını çıkardım.

“Siktir. Bekle,” dedim, beni içine alamadan. “Prezervatif.”

Çantama uzandığımda beni durdurdu. “Hap kullanıyorum.”

Boğulmadan cümle kurabilmek için tüm gücümü kullandım. “Peki. Ben... temizim,” dedim boğazımı temizleyerek. Kafa salladığında şokumu daha fazla saklayamadım. “Emin misin?”

“Evet. Sana güveniyorum, Aiden.”

Sıcacık bir memnuniyet hissi göğsümü kaplarken kalçasını kavrayıp onu aletimin üzerine oturttum ve başımın geriye düşmesine izin verdim. Üç basit kelime etrafımızda dönüp dururken her santimi beni ıslak bir yumruk gibi sıkıyordu.

Kıçı kasıklarıma çarptığında saçlarıma daldırdığı parmaklarını sıktı. Uzunluğumun üstünde aşağı yukarı hareket ederken yüzü yarı acı yarı zevkle çarpılmıştı.

“Çok sıkısın, Summer. Siktir. Sana doyamıyorum.”

Gözlerini yumup alnını benimkine yasladı ama ben bakışlarımı ondan ayıramıyorum; yüzünü, memelerini, beni mükemmel

şekilde kavrayan kıvrımlarını izliyordum. Büyüleyici bir kadındı. Hayallerim, onun gerçekliğiyle yarışamazdı. Onu öptüğümde hızını düşürüp kalçalarıyla daireler çizmeye başlayarak ağzına doğru inlememe neden oldu.

Beni, “Çok iyi hissettiriyorsun,” diye överek yüzümün her yerine öpücükler kondurmaya başladı.

“Aletimi seviyor musun? Seni böyle doldurabilen tek kişi olmam hoşuna mı gidiyor?” Kafa salladığında boğazım sıkıştı. “O zaman uslu bir kız ol ve tamamını içine al.”

Gözleri parladı. “Uslu kız olduğumu kim söyledi?”

“Aletimi sürerken nasıl uslu bir kıza dönüştüğünü ikimiz de çok iyi biliyoruz. Şimdi gururlandır beni, bebeğim.”

Geriye çekilip avuçlarını uyluklarıma bastırarak bana tutundu, tırnaklarını etime batırdı ve aletim en derinlerine dokunana kadar aşağı indi. Beni çırılçıplak, korunmasız halde içine aldığı noktaya bakarken nefesimi kaybettim. Şu anda ıslak rüyalarım gerçeğe dönüşüyordu ve ben nasıl hareket edileceğini bile unutmuştum.

Kasılmış çenemi ve dönmüş gözlerimi gördüğünde gülümse-di ve sadece zonklayan ucum içinde kalacak şekilde geri çekilerek beni inletti.

“Yeterince uslu bir kız oldum mu Aiden?”

Aramıza bakmak için hafifçe gerileyip vücutlarımızın çıkar-dığı ıslak seslerin keyfini sürdüm. “Sikeyim, çok uslu bir kızsın, Summer. Hem de çok.”

Hımlayıp tekrar aşağı doğru hareket etti. “O zaman bana dokunma.”

Tüm dikkatimi vücuduna odakladığım için söylediklerini zar zor anladım. “Ne?”

“Beni izlemeni istiyorum. Dokunmadan.”

“Siktir. Hayır.” Ellerimi sıktım. Ama Summer durdu ve aletimi içinden çıkaracakmış gibi geriledi.

“Karar senin.”

Pes edip, “*Tamam*,” diyerek ellerimi üstünden çektim. “*Tamam*.”

Ritmik hareketlerine uyumlu çarpık gülüşü neredeyse aklımı yitirmeme neden olacaktı. Beni tamamen içine alıp yüzünü yüzüme yaklaştırdığında gözlerimi zar zor açık tutabildim.

“Boşalacağım.” Boğazım zımpara kâğıdına dönüşmüştü. “İçine boşalmamı istediğini söyle,” diye fısıldadım dudaklarına doğru. Ona dokunmak için ölüp biten parmaklarımı kanepeye batırmıştım.

Boğazmdan yükselen eşsiz sesin ardından fısıldadı. “İçime boşal.”

“O zaman sana dokunmama izin ver, bebeğim,” diye yalvardım. “Lütfen.”

Bana acımış olmalıydı ki ellerimi tutup sıkmam için dolgun göğüslerine götürdü. Islaklığını uyluklarımda hissedebiliyordum. Bir elimi aramıza kaydırıp başparmağımı klitorisine bastırıp sıktırdım. Çığlık atarak öne düşerken titremeleri ve iç kanallarının zonklaması benim de boşalmamı sağladı.

Ve alnını benimkine yaslarken yüzünde beliren tatmin dolu gülümseme göğsümü adeta ortadan ikiye yarıdı.

Siktir.

30 | SUMMER

AYIN O dönemi gelmiş, Dünya Kadınlar Günü'yle ilgili bir otomobil reklamına ağlamamın, belirli bir hokey oyuncusunun kıyafetlerini yırtma isteğimin ve acil durum abur cubur çekmecemizdeki her şeyi mideme indirmemin sebebi belli olmuştu. Regl olmadan hemen önceki süreçte yaşadığım şeyler anlam kazanmıştı.

Bu benim için beklenmedik ve tatsız bir sürprizdi çünkü ağrılarımı, dizüstü bilgisayarına eğilip durmaya ve kütüphanede sabahlamaya bağlamıştım. Final taslağımı geçen hafta gönderdiğimde nihayet Langston'dan gönülsüz bir onay almıştım. Sorumluluğu omzumdan atmakla içimdeki fırtınanın dineceğini sanıyordum ama bu koca bir yanılgıydı. Artık çok daha kaygılı hissediyordum zira çalışmalarımın, yüksek lisans hayallerimin gerçekleşmesine yetip yetmeyeceğini yakında öğrenecektim.

Zihnimin depresif düşüncelerle dolması yetmiyormuş gibi bir de rahmimin kaprislerini çekiyordum. Amara çıkmadan önce bir şeye ihtiyacım olup olmadığını sorduğunda endişe etmemesini söylemiştim. Şimdiyse yatağında çürüdüğüm ve zavallı pelüş ineğimin canını çıkardığım birkaç saatin ardından güçlü bir ağrı kesiciye ihtiyacım olduğuna emindim. Ağlamak ve inlemek, acıyı yatıştırmaya yetmemişti, bu yüzden oda arkadaşımın bir an önce dönmesini ummaktan başka çarem yoktu.

İnlemelerimin arasında mutfaktan hışırtı sesleri geldiğini duydum. “Amara, sen misin? Eczacılık Bilimleri binasına girip bana biraz morfin çalar mısın?”

Fakat odamın kapısı açıldığında eşikte duran Aiden’di.

Gri takım elbiseyle tertemiz beyaz bir gömlek giyip kraliyet mavisi kravat takmıştı. Kollarının ne kadar iri olduğu ceketin altından bile belli oluyordu ve o kadar *seksi* görünüyordu ki büyük ihtimalle hayranlığımı saklayamıyordum. Bir tebessümle kapı çerçevesine dayandı. “Selam, Summer.”

Ağzımın suları aktıysa diye dönüp yüzümü yastığa gömdüm. “Şu an hizmet dışıyım,” dedim boğuk sesle.

Aiden güldü. “Seks yapmadığımız zamanlarda da seninle görüşmeyi seviyorum, biliyorsun değil mi?”

Bu muhtemelen doğrudu. Geçtiğimiz hafta sayamayacağım kadar çok görüşmüş, seks buluşmalarımızın aksine ya saatlerce muhabbet etmiş ya da Türk dizisi izlemiştik.

Ona döndüm. Takım elbiseyle aşırı yakışıklı görünüyordu ve bu hali, yumurtalıklarımın kafasını iyice karıştırmıştı. Hissettiğim arzu endişe verici şiddetteydi. “Sen neden hâlâ buradasın? Ohio State’le maçınız yok muydu?”

“Maç bizim arenada. Öncesinde uğrayıp seni görmek istedim.”

“Maçında ben olmazsam kazanamayacağınızı mı düşünüyorsunuz? Merak etme, bu ağrılar yüzünden öldükten sonra ruhen orada olurum.”

Bir kahkaha attı. “Amara iyi olmadığımı söyledi, bu yüzden sana bir şeyler getirdim.” Odamdan çıkıp yatakta kullanılan tepsilerden biriyle döndü. Tepside, en sevdiğim fincanda buharları tüten bir içecek, bir kutu çikolata, minik bir ısıtıcı ped ve çok şükür ki ekstra güçlü bir ağrı kesici vardı.

Doğrulup tepsiyi kucağıma koymasına izin verirken gözlerim batmaya başlamıştı. “Bunları ne zaman hazırladın?”

“Sen yastığına doğru çığlıklar atarken.”

“Çığlık atmıyordum. Doğa Ana’ya nazikçe küfrediyordum.” Isıtıcıyı alıp karnıma yerleştirdikten sonra fincana şüpheyile baktım, sonra dudaklarıma yaklaştırdım. Mükemmel bir çaydı. İçine zencefil bile eklediğini fark edince göğsümün yandığını hissettim ve bu sefer sebebi fazla tarçın değildi. “Çay demlemeyi öğrendin, ha?”

“Dylan öğretti. Eskiden annesi için yaparmış.”

İki hokey oyuncusunun ocağın başında dikilip kusursuz çay demleme alıştırmaları yapmasını hayal ederek gülümsedim. “Teşekkür ederim.”

“Senin için her şeyi yaparım,” dedi alçak sesle. “Bilgisayarını getireyim mi? Bir şeyler izlersin.”

İlk cümlesine takılı kalmış halde başımı sağa sola salladım. “Bu ağrıyı unutmamın tek yolu biraz kestirmek.”

Kafa sallayıp alnımı öpmek için eğildi. Bir kez, iki kez, üç kez öptü ve her seferinde midemde keleklerin yıkıcı bir güçle uçuşmasına yol açtı. Duygularımla bu şekilde oynamamalıydı; özellikle de şu anda.

Kendimi tutamayıp aptal gibi, “Yanımda kal,” dedim. Salak sorum kalbimin ezilip büzülmesine neden olurken Aiden kapıya varmadan duraksadı. Yarı kapalı gözleri benimkilerle buluştuğunda nefesim kesik kesik çıkıyordu.

Yanıma gelip çenemden tutarak bana öyle yoğun bir öpücük verdi ki kelekler tamamen kafayı yedi. Aiden geri çekilip duygulardan oluşan bir kasırgayla bana baktı. “Maçım var ya.”

“Ah, doğru. Niye öyle dedim bilmiyorum zaten.” Karın ağrısı insanı aptallaştırır mıydı?

Aiden beni, yüzümde bir şey olup olmadığını düşünmeme neden olacak kadar uzun inceledikten sonra isteksizce geri çekildi. Gitmek zorunda olduğu için acı çekiyordu sanki.

Sonra, “Birkaç saate gelirim,” dedi.

O odamdan çıkıp kapıyı ardından yumuşak bir *klik* sesiyle kapatana dek geniş omuzlarıyla sert sırtını izledim.

ALTIMDAKİ yatak çöküp sıcacık bir beden yorganımın altına, yanıma süzülürken derin uykumdan uyanarak kıpırdandım. Ağır bir kol karnıma dolanıp az da olsa hâlâ devam eden ağrıyı bastırdı. Aiden'in temiz, rahatlatıcı kokusu beni sararken rüya görüyor olabileceğimi düşündüm.

Sonra bedenlerimiz iki *puzzle* parçasıymış gibi kıvrılıp birbirine oturana dek beni kendine çekti ve bacaklarını benimkilere doladı. Yüzünü boynuma gömüp derin bir nefes alarak tenime tüy hafifliğinde bir öpücük kondurdu ve pijama şortumun belinin hemen altına daireler çizerek masaj yapmaya başladı. Vücudumun gerginliğini hissedip büyülü ellerini konuşturmuştu.

Zevkle hımlayıp uykulu bir şekilde kalçamı ona bastırdım. Bunu onaylamıyormuş gibi homurdandı ve ona dönmeye çalıştığımda beni engelledi.

“Uykuya geri dön,” diye mırıldandı. Sıcak nefesi kulağıma çarpınca tüylerim diken diken olmuştu. Aiden üşüdüğümü zannedip yorganı çenemin altına kadar çekti. Aslında sıcak vücudu yüzünden yanıyordum ama uzaklaşmasını söylemektense sıcak çarpması yaşamayı yeğlerdim.

“Maç nasıl geçti?” diye sordum.

“Ohio kazandı. Buraya dönmek için sabırsızlanıyordum,” diye itiraf ederek şakağımı öptü. “Hadi uyu artık, bebeğim.”

Aiden'in kokusu, bedeni, kelimeleri etrafımı çepeçevre sararken duvara doğru gülümsedim. Şu anda her şeyi bana aitti ve bunun bitmesini hiç istemiyordum.

İLK alarmım, Aiden'in kokusu oldu. İkinci alarmımsa kapının diğer tarafında yüksek sesle konuşan Cassie'nin sesi.

Altımdaki sert kasları hissedip Aiden'in uyuyan yüzünü gördüğümde midemde bir rahatsızlık baş gösterdi. Kirli sakalını tıraş ettiği için yüzü tertemizdi ve çok huzurlu görünüyordu ama onu yanımda bulmak kafamın içinde uyarı çanlarının çalmasına neden olmuştu. Birbirimizin bedeninin her santimini keşfetmiş olsak da daha önce hiç beraber *uyumamıştık*.

"Donny! Erken gelmişsin!" Cassie'nin sesi tekrar yükselince kalbim mideme indi. Bugün buluşmak için sözleştiğimi tamamen unuttuğum eski erkek arkadaşımın adı, beynimdeki sisin kalanının da kalkmasını sağlamıştı.

Aiden'in tutuşundan kurtulmaya çalıştım ama beni kımıldayamayacağım kadar sıkı sarmıştı. Kollarının ağırlığı ağrımı yatıştırmıştı ve bunun için sonsuza dek minnettarlık duyacaktım. Fakat şimdi derhal gitmesi gerekiyordu.

"Aiden," diye fısıldasam da kıpırdamadı. Onu sarstığımda gerinip kollarını daha da sıktı. Birkaç santim ötemdeki uykulu gözler beni buldu.

Sonra yüzünde bir tebessüm belirdi.

Öyle mutlu görünüyordu ki baktığının ben olduğumu fark edip etmediğini merak ettim. İri elini yüzüme kaldırarak başparmağını yanağımda gezdirdi. Saçımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırıp bana yaklaşıırken dokunuşunun yumuşaklığı nefesimi tutmama neden oldu.

Çekilmeliydim. Hareket etmeliydim.

Adım sesleri kapıma yaklaştığında sıçrayıp yataktan yere yuvarlandım.

"İyi misin?" Yatağın kenarından eğilip bana bakarken Aiden'in kalın sesi uykuluydu.

Bir *sweatshirt* alıp hızlıca kafama geçirdim ve saçlarımı düzeltirken, "Süperim," diye mırıldandım.

Aiden hâlâ yatakta, bir dirseğine dayanmış halde uzanıyordu.
“Summer, ne oluyor?”
İçimi çektim. “Donny...”
Tak, tak, tak.
“Summer, Donny geldi.”
“Bir saniye, Cass.” Telaşlı bir şekilde saçlarımı düzeltip tekrar Aiden’a döndüm. “Pencereden çıkman gerek.”
“Pardon?”
“Hemen!” diye bağırdım.
“Dört katlı bir binanın penceresinden atlamayacağım, Preston.”
Elimi sabırsızca saçlarımdan geçirdim. “Neden? Bu kaslar böyle şeyler için değil mi?”
Bitkin bir nefes verdi. “Ondan saklanmamıza gerek yok.”
“Benim saklanmama gerek yok ama senin var.”
Çenesi seğirdi. “O dallamaya vaktimi nasıl geçireceğimin hesabını verecek değilim.”
“Aiden şu anda bunu yapamam. Bari banyoma saklan.”
Tak, tak, tak.
“Summer?” diye seslendi Donny.
Aiden hâlâ hareket etmediği için kalbim artık göğsüme çarpmaya başlamıştı. “Lütfen?”
Homurdanarak banyoya gitti. Yüzündeki yaralı ifadeyi görmek vicdan azabı duymama neden olsa da buna kafa yoracak vaktim yoktu.
Kapıyı açar açmaz Donny’nin kuşkucu bakışlarıyla karşılaştım. Gözlerini kıyafetime diktiğinde ben de kafamı eğip baktım ve üstümdeki Aiden’ın hokey *sweatshirt*’ü olduğunu gördüm. Kahretsin.
Donny tek kaşını kaldırarak odamı inceledi. Ukala tavırlarla beni sorguya çekmesini bekledim ama bunun yerine bana bir kâğıt uzatıp oturma odasını işaret etti. “Analizin hakkında konuşmamız lazım.”
Odamın kapısını kapatıp peşinden gittim.

31 | AIDEN

CUMARTESİ SABAHIMI minicik bir banyonun klozet kapağında oturarak geçirmek pek de tercih edeceğim bir şey değildi. Bugün dinlenme günümdü ve tüm zamanımı yatakta, üstümde Summer’la geçirmek istiyordum ama maalesef yanımda o kadar kalmamıştı. Siktiğimin Donny’si gelip her şeyi mahvedince tüm hayallerim suya düşmüştü.

Oda kapısının gıcırdayarak açıldığını duyunca bunu banyodan çıkmak için işaret olarak aldım. Dar yatakta uyuyup üstüne bir de banyoda sıkış tepiş oturduğum için iyice esnemeye ihtiyacım vardı. Summer elini saçlarından geçirip kendini yatağa bıraktı.

“Nasıl geçti?”

İrkildi. “Ay, burada olduğunu unutmuşum.”

“Hâlâ buradayım, evet,” diye mırıldandım. “Ne istiyormuş?”

Saçlarını toplarken, “Kullandığım ölçekle ilgili bir şey,” diye geveledi. “Şimdi biraz çalışmam lazım. Sana sonra mesaj atarım, olur mu?”

Söyledikleri karşısında bu kadar sinir olmayı beklemiyordum. Bir saat boyunca banyoda kapalı kalmak tüm sabrımı tüketmiş olmalıydı. “Niye hep böyle yapıyorsun?”

“Ne yapıyorum?” Yatağını düzeltirken bana pek dikkatini vermiyordu.

“Donny’yle konuştuktan sonra kendini tamamen kapatıyorsun.”
Duraksadı. “Öyle bir şey yok.”

“Uydurma, Summer. Niye hayatını kontrol etmesine izin veriyorsun ki?”

Göz teması kurmamaya özen gösteriyordu. “İzin vermiyorum.”

“Hadi ya? Kıcıma tekme basmaya hazırsın ama.”

“Çünkü yapacak işlerim var.” Yanına gittiğimde hâlâ nevre-simle oynuyordu. Yavaşça kafasını kaldırdığında gardı düşmeye başladı.

“Benimle konuşabilirsin.”

Konuşmadan önce bitkin bir nefes verdi. “İyi, tamam, kendimi kapatıyorum. Ama Donny’yle alakası yok. Proje her aklıma geldiğinde her şeyimin nasıl risk altında olduğunu hatırlıyorum ve dikkatimin dağılmasına izin vermekten nefret ediyorum.”

“Ben dikkatini mi dağıtıyorum yani?”

“Düşündüğün gibi hakaret amaçlı söylemedim, Aiden.” Bozguna uğramış halde yatağa oturdu. “Odak noktamızı kaybetmemizi ya da önceliklerimizi değiştirmemizi istemiyorum.”

“Öncelikler değişebilir.”

“Ne söylemeye çalışıyorsun?”

Sana vurulduğumu. “Hem hokeye hem de sana odaklanabilirim.”

Kilner haklıydı. Hayatımda denge kurmak için önce önceliklerimi belirlemek zorundaydım. Summer da kısa süre içinde önceliklerimden biri olmuştu ve bu yakın zamanda değişmeyecekti.

“Mümkün değil. Etkin bir şekilde sadece tek bir şeye odaklanabilirsin.” Ellerini kucağına koydu. “Eğer seksle alakalıysa kampüsteki herhangi bir kızın sana istediğini verebileceğinden eminim.”

Sözcükleri çok basit olsa da geri adım atmama neden olacak kadar acıtmışlardı. Arzuladığım kişi, karşımda duran bu inatçı kadındı; ondan başka kimseyi düşünemiyordum. “Konu seks değil.”

“Tabii ki konu o! Yaptığımız tek şey seks. Böyle anlaştık.”
Gözlerimi kıstım. “Peki, söyle bakalım, en son ne zaman seks yaptık?”

“Ne demek istiyorsun? En son...” Duraksadı. İlişkimizin tek bir gerçekten ibaret olduğu zamanların ne zaman sonlandığını kestiremeyince bocalamıştı.

“Aynen öyle. Sen bile bu ilişkinin sadece seksle alakalı olmadığına farkındasın.” Ona doğru bir adım attım. “Geçtiğimiz birkaç haftadır her gün bir araya geliyoruz çünkü beraber vakit geçirmeyi seviyoruz. Niye bunu kabul edemiyorsun ki?”

Gözlerini kucağına dikip yanağının içini ısırdı. “Bu benim düşündüğümünden çok daha fazlası, Crawford.”

“İtiraf et.”

Titrek bir nefes verdi. “Yapamam, tamam mı?”

“Neden yapamıyormuşsun?” diye zorladım.

“Çünkü *hokey oyuncususun*.” Son iki kelimeyi her zamanki gibi tiksintiyle söylemişti.

Sinirim arttı. “Bize ne garazin var?”

“Bir garazım yok.” Yüzünde tereddüt gölgeleri belirdi. “O kadar ilginç bir hikâye değil.”

“İlginç olmasma gerek yok.” İçimi çektim. “Hadi ama, seni asla yargılamayacağımı biliyorsun. Eski sevgilinle falan ilgiliyse bile...”

“Babam.”

“Baban... mı?”

“Babam hokey oyuncusuydu.” Tepkimi ölçtü. “Evet, baba sorunları olan bir psikoloji öğrencisiyim. Çok şaşırtıcı, değil mi?”

“Öyle düşünmedim. Babanın hokey oynadığına dair hiçbir fikrim yoktu.”

“Kendimi bildim bileli hokeyin içinde.”

“Bu spordan nefret etmenin sebebi o mu?”

“Hokeyden *nefret etmiyorum*,” dedi ama boş yüz ifademi görünce derin bir nefes verdi. “Tamam, belki biraz ediyorum.” Bana

baktı. “İyi, tamam. Hokeyi sevmiyorum çünkü babamın benim yerime seçtiği şeyleri hatırlatıyor.”

Ne diyeceğimi bilemeden yatakta yanına oturdum. Summer’ın babasının hokey oyuncusu olduğunu öğrenmek; Kian’ın hem onu hem de bizi sapık gibi takip eden Tabitha’yla buna rağmen yattığını öğrenmekten daha şoke ediciydi.

“Doğduğumda ebeveynlerim çok gençmiş. Annem üniversitedeymiş, babam da profesyonel olarak yeni oynamaya başlamış. Annemin hamile kalması, bildikleri her şeyi tersyüz etmiş. Annem elinden geleni yaparken babam, evde onu bekleyen bir kızı yokmuşçasına oynamaya devam etmiş. Onun için hokeyin, planladığı hayatı mahveden çocuktan daha önemli olduğunu daha çok küçükken öğrendim.”

“Summer, bu gerçekten çok kötü.”

Omuz silkti. “Her neyse. Havuza gittiğimiz gün arayan oydu. Kendisi şu anda Boston’ın geçici teknik direktörü.”

“Boston’ın teknik direktörü Luk...” Duraksadım. “*Lukas Preston* senin baban mı?”

Kafa salladı.

“Transferlerin önde gelen ismi, iki Stanley Kupası, bir Art Ross kazananı Lukas Preston’dan bahsediyoruz, değil mi?”

Summer, “Evet,” derken şok halindeki yüzümü inceledi. Görünüşe bakılırsa bu tepkilere yabancı değildi.

“Nasıl olur da bunu bilmem?”

“Çünkü etrafıma duyurmamayı tercih ediyorum. Onu düşünmek istemiyorum.” Yatağa uzanıp ellerini karnına koydu. “Bunu yapmak... yani seninle olmak benim için bu yüzden çok zor.”

Ben de yanma uzandım. “Sana onu hatırlattığım için mi?”

İçini çekti. “Benden daha çok sevdiği her şeyi, hayatını hokeye adadığını hatırlattığın için.”

Kendimi bok gibi hissediyordum. “Özür dilerim, Summer. Hiç bilmiyordum.”

“Özür dileme. Sana anlatmadım ki, nereden bilecektin?”

Parmaklarımı onunkilere geçirdim. “İstersen anlatabilirsin, biliyorsun.”

“Sağ ol ama babamla sorunlarımı, seks yaptığım çocuğa anlatmak rahatlamamı sağlamaz.”

Beni sadece seks yaptığı çocuk olarak görmesi kalbimin parça parça olmasına yol açmıştı. Gülmeye çalıştım ama scsim çatal-
lı çıktı. “Seks yaptığın çocuk aynı zamanda arkadaşın. Her şeyi içinde biriktirmek zorunda değilsin.”

“İçimde biriktirmiyorum. Sampson her şeyi biliyor; doğal olarak. Kızlar da biliyorlar. Ayrıca epey yoğun terapi seansları aldım.”

Tyler Sampson’ın babasının NHL’de oynadığını herkes biliyordu. Bunu ilan ettiğinden değildi ama saklamıyordu da. Summer’la beraber büyüdüklcrine göre onun da bir hokey ailesinden gelmesi mantıklıydı.

“Artık ben de biliyorum,” diye ekledim.

“Evet, sen de biliyorsun.”

“Kimseye söylemememi istemeyecek misin?”

“Hayır. Güven denen acayip bir şey var biliyor musun? Sen onu kazandın.”

Gülümsememi bastıramadım. Bu kelimeyi en son kullandığında çırılçıplak halde içindeydim. Fakat bu sefer bana her şeyini gösteriyordu. “Bana güveniyor musun?”

“Arkadaşız, değil mi?”

“Sadece seks yaptığın çocuk olduğumu sanmıştım.”

Beni göğsümden şakacı bir şekilde ittiğinde dokunuşu omurgama bir elektrik akımı gönderdi. “Bilgin olsun diye söylüyorum, son günlerde onu hiç yapmadık.”

“Kaç kere yaptığımızı mı sayıyorsun? Ben asla saymam.” Gücenmiş gibi yaparak elimi göğsüme koydum.

Kafa sallayarak kasıklarımı işaret etti. “Birileri sayıyor gibi ama.”

“Onu üzemeyiz.”

“Katılıyorum. Derhal durumu düzeltmeliyiz.”

Onu üstüme çekip öptüm. Yüzünü avuçlarımın arasına aldığım da dudaklarından kaçan memnun iç çekiş tenimi ısıttı. “Bu arada az önce ciddi dim. Biz arkadaşız. Benimle her an, her şeyi konuşabilirsin. Seni her zaman dinlerim.”

“Dinleyeceğini biliyorum, Aiden.” Başparmağımı çeneme sürüp oradan karnıma doğru kayd ırdı. “Ama şu anda bana arkadaşça davranmanı *istemiyorum*.”

Gülümsedim. “Sen nasıl emredersen, Summer.”

32 | SUMMER

DALTON'DA BAHAR tatili, ne bahar ne de tatil gibi geçeceğe benzemiyordu.

Mart ayının ilk haftasındaydık ve yerler hâlâ kırağıyla kaplı olmasına rağmen bahar tatiline az kalmıştı. Geçtiğimiz birkaç yıl, hem daha soğuk olan memleketime dönmek hem de babamı görmek istemediğim için tatili Amara'nın aile evinde geçirmiştim. Fakat bu yıl ailem Boston'daydı ve annem beni telefon yağmuruna tutup, onlarla akşam yemeği yemeye söz verdiğim için ne kadar heyecanlı olduğunu söyleyip duruyordu.

Anneleri geçiştirmek için bir şeylerin sözünü vermemek gerektiğini bir kez daha anlamıştım.

Tatili Teksas'ta, Amara'nın ailesiyle geçirme bahanem artık zayıf bir yalandan ibaretti zira arkadaşım bu sene tatil için evine gitmeyecekti. O ve koca beyni, San Francisco'daki bir teknoloji konferansına davet edilmişlerdi. Bana da onunla gitmemi teklif etmişti ama ona ayak bağı olmak istememiştim. Parama kıyıp tatilimi güzel bir otelde, bir bavul kitapla geçirmeyi düşünüyordum.

Aşağıdan ev sakinlerinin sesi geldiğinde gerilerek tüm düşünceleri bir kenara ittim. Ellerim öyle çok terliyordu ki banyodaki şeftali kokulu sabunla tam üç kez yıkamıştım. Aiden, odasında

olduğumdan habersizdi. Attığı son mesajda, afacanların bu sabahki hazırlık maçı galibiyet fotoğrafı vardı. Madalyasını gururla kaldırmış bir kız çocuğunu omuzlarına aldığı bu aşırı sevimli halini rehber kişisi fotoğrafı olarak eklemiştim.

Kapı açıldığında neredeyse yere çöküp yatağın altındaki canavarlarla ev arkadaşı olacaktım. Aiden beni henüz görmemişti ve buraya geldiğim için cidden pişmandım. Keşke kütüphaneye gitseydim.

Daha fazla düşünmeme fırsat vermeden içeri adım attı. Gri eşofman altı, beyzbol şapkasının altından taşmış uzun saçları ve uzun kollu, dar tişörtünü Noel ağacı dekorları gibi süsleyen karın kaslarıyla tipik bir hokey oyuncusu gibi görünüyordu.

Yatağında oturduğumu görünce şaşırmış gibi bir ses çıkardı. Bakışları yüzümde ve giysilerimde dolaştı, sonra yine yüzüme döndü.

Aiden epey afallamıştı ve ben kendimi aptal gibi hissediyordum.

Elini saçlarından geçirirken pazısı bir an dikkatimi dağıtıp gerginliğimi unutmamı sağladı. Kalbim bir takla atarken göğsümün hızla inip kalkışını kontrol etmeye çalıştım ama Aiden fark etmişti. Âdemelmasının hareketine bakılırsa uygunsuz bluzum da gözünden kaçmamıştı.

Ona babamı anlattıktan sonra aramızın tuhaflaşacağını sanmıştım. İnsanlar babamın bir NHL efsanesi olduğunu öğrendiğinde genelde böyle olurdu. Fakat Aiden konuyu bir daha açmamıştı. Ne imza istemiş ne de onun lehine bir şeyler söylemişti. Sıkışmış bir kapıyı açmışım da içerideki tüm güveler ve örümcek ağları temizlenmiş gibi hissediyordum. Birine içimi açmanın neden olduğu kaygı onun sayesinde hafiflemişti.

Yatağında dizüstü durduğumda boyuna zar zor erişiyordum. “Habersiz geldiğim için kusura bakma. Ben...”

“Yapma.” Kollarımı sıvazladı. Alnımı öperken yüzü yumuşacıktı. “Sadece şaşırdım.”

“İyi anlamda mı?”

“Hem de *çok*.”

Kalbimin çılgınca atışları sona ermesine de sözleri içimdeki karanlık hissi yatıştırarak bacaklarımın arasına doğru süzüldü. Yine herhangi bir şekilde tutukluk yaşamadan beni öpmesi için öne doğru ilerledim ama Aiden geri çekildi.

“Güzel kokunu mahvetmek istemiyorum.” Dolabından bir havlu aldı. “Önce bir duş alayım.”

Kafa salladım ama bence hiç kötü kokmuyordu. Aslında bu çok tuhaftı çünkü Kian geçenlerde idmandan sonra bana sarılmaya kalktığında çürümüş çorap gibi kokarken bana dokunmaya cüret ettiği için onu tüm gücümle odanın karşısına itmiştim. O günden beri, antrenmanların ardından yanımdan geçerken bile dikkatli davranıyordu.

Eşyalarını dolabının yanına bırakırken telefonu çınlayınca Aiden ekrana göz attı ve ruh hali neredeyse elle tutulur derecede değişti. Uzunca bir süre öylece telefona baktı.

“Her şey yolunda mı?”

Sorumu duymazdan gelip mesaj yazmaya başladı. Beni ilgilendirmeyen şeylere burnumu sokmak istemediğim için sessiz kalsam da yalnızca iki dakika dayanabildim.

“Biriyle mi görüşecektin?” Sesim niyetlendiğimden daha sert çıkmıştı ama artık bu tavrına sinir olmaya başlıyordum. Kafasını yavaşça kaldırıp delici gözleriyle bana baktığında ensemden aşına olmadığım bir sıcaklık hissettim. “Seni engelliyorsam gidebilirim.”

Gözlerimi yere çevirip yataktan indim. Odanın sıcaklığı yükselmişti ve giysilerim fazla ağır geliyordu. Fakat buna fazla kafa yoramadım çünkü yanından geçerken Aiden bileğimi tutarak beni durdurdu. Yüzü, ne olduğunu çıkaramadığım karmaşık duygularla bulutlanmıştı.

“Gitmek mi istiyorsun?” diye sordu.

“Meşgul görünüyorsun. Görmezden gelinmeyi sevmem.”

İç çekerek bileğimi bırakıp yatağının kenarına oturduğunda kızgınlığım *puf* diye kayboluverdi. Beni ona çeken bir şeye öne ilerleyip yanına oturdum ve kollarımı gövdesine sardım. Gerçi sadece yarısını sarabilmişim çünkü kollarımın uzunluğu, iri gövdesine yetmemiştir.

Uzun, sessiz bir dakika daha geçtikten sonra süklüm püklüm geri çekildim. “Kucaklanmaya ihtiyacın varmış gibi görünüyordun.”

Beni kendisine geri çekti. “Evet, öyle.”

Kalbimdeki patlama o kadar büyüktü ki Aiden’in bile görebildiğinden emindim. Yüzümü göğsüne gömüp kendimi rahat kollarına bıraktım.

Bir süre sonra birden, “Al,” diyerek telefonunu avucuma koydu. Bu sırada beni sarmalamayı hiç kesmemişti.

“Niye alıyorum?”

“Kıskançlığını yatıştırmak için.”

Göğsünden ayrılmaya çalıştım ama müsaade etmedi. “Kıskanmadım. Pislik gibi beni görmezden geldiğin için kızdım.” Telefonunu ona geri verdim.

“Yarın Yale’le maçımız var.”

Bunu söylemesini hiç beklemiyordum. Yale ile Dalton arasında uzun yıllara dayanan çekişmeli bir rekabet vardı ama Aiden’in herhangi bir maç için endişelenmesi görülmemiş şeydi.

“Kazanamayacağınızı mı düşünüyorsun?” diye sordum.

Hafifçe gülerek başını iki yana salladı. “Mesele o değil. Bu maç benim için biraz zor.”

“Neden?”

“Deplasman maçı çünkü.”

Deplasman maçları dezavantajlı olabiliyordu fakat Dalton bu sezon hiçbirini kaybetmemişti. Okul da desteğini onlardan hiç esirgemiyordu; kız birliklerinin üyeleri, altın rengi-mavi formları her yere taşıyordu.

“New Haven’ı sevmiyor musun?”

“Annemle babam orada öldü.”

Şok içinde kafamı kaldırdım. Kalbim saniyeler içinde parçalara ayrılmıştı. “Ne?”

Aiden ellerine bakıyordu. “On üç yaşındaydım. Hazırlık maçımı izlemeye geliyorlardı. Yollar buzluymuş, güneş batmıştı ve sarhoş bir sürücü birden oraya çıkıp onlara çarptı.”

Acıyı her yerimde hissettim. “Hiç bilmiyordum, Aiden. Çok üzüldüm.”

Tutuşu sıkılaştı. “Yale maçları bu yüzden benim için çok zor. Bizim çocuklar bunu bildikleri için, eğer formumda değilsem ellerinden geleni yapıyorlar.”

Pürüzsüz çenesini okşadım. “Ne kadar zor olabileceğini tahmin bile edemiyorum.”

Elini benimkinin üstüne koyunca sıcaklığı tenimi gıdıkladı. “Üstünden yıllar geçtiği için artık daha iyiyim ama o soyunma odasını düşünmek beni üzüyor.”

“Orada mı öğrenmiştin?”

Dalgın bir ifadeyle kafa salladı. “Büyükanнемle büyükbabamı karşımda görünce bir terslik olduğunu hemen anlamıştım.” Korkmuş, küçük bir çocuğu böyle bir şeyle başa çıkarken hayal ettiğimde kalbim mide asidimin etkisiyle eriyormuş gibi hissettim. “Suçluluk duygusundan kurtulamamış olmama rağmen hâlâ hokey oynamak bazen tuhaf geliyor.”

Kafa karışıklığıyla kaşlarımı çattım. “Suçluluk mu?”

“O gün o otobanda olmalarının sebebi bendim.”

“Aiden, bu...”

“Biliyorum, hiç sağlıklı değil. Konuştuğum tüm terapistler bunu söyledi.”

Kafamı iki yana salladım. “Sağlıklı olup olmamasını bir kenara bırak, bu düşüncen doğru değil ki. Biri pervasızca, aptalca bir karar vererek iki önemli insanı senden koparmış. Bu hiçbir şekil-

de senin suçun olamaz.” Uzun bir dakika boyunca kırılğan bir biçimde bana baktı. “Nasıl insanlardı?” diye sordum. Kırılğanlığını incitmemek adına fısıldayarak konuşuyordum.

Gölgeli gözlerinden tanımlayamadığım bir duygu geçti. “Daha önce kimse bunu sormamıştı.”

Şaşıracak gözlerimi kırıştırdım. “Neden?”

“Eli ve ben birlikte büyüdük, yani o annemle babamı iyi tanıyordu. Diğerleri de hikâyeleri duydular ama insanlar çoğunlukla ölümcül kazalar hakkında konuşmaktan çekiniyor.”

Güldü ama tereddüdünü görebiliyordum. “Eee, anlat hadi.”

“Bunu yapmak zorunda değilsin.”

“Ama bilmek istiyorum,” diye ısrar ettim.

Elini tutmama izin verdi. “Babam iyi bir oyuncu olmam için çok çabalamıştı. Profesyonel sporcu olmazsam beni cezalandıracağını söyleyen baskıcı bir ebeveyn değildi, sadece bir konuda tutkulu olmamı istiyordu. On yıl oynadıktan sonra hokeyi bırakmak istesem benim için patenlerimi alıp çöpe atardı.”

Ebeveynlerine dair güzel hatıraları olması kalbimi ısıtmıştı. Buna şaşırmamıştım zira Aiden da tanıdığım en ilgili erkekti. Sevginin serbestçe dağıtılmadığı bir aileden gelince başkalarının deneyimlediği duygular insana yabancı oluyordu tabii. “Çok iyi bir babaymış,” dedi kısık sesle. “Peki ya annen?”

Gülümsemesi sevgi doluydu. “Acayip enerjikti. Eğlenceli biriydi, tıpkı bir çocuk gibiydi ve babam bu yüzden onu daha da çok severdi. İdmanları izlemeye gelen bütün anneler zorlayıcı egzersiz programı ve hokeyin tehlikeleri konusunda yakınıp dururlardı ama annemin umurunda değildi. Beni güvende olmam için eğitmişti elbette. Ama ‘Sadece bir hayatın var, Aiden. Birkaç yara bereden zarar gelmez, anlatacak hikâye çıkar işte,’ der ve bana rinkte aldığı kendi yara izlerini gösterirdi.”

“O da mı hokey oynuyordu?”

Kafa salladı. “Bu spora ilgi duymamın sebebi o.”

“Vay canına. Havalı kadınmış.”

Yeşil gözler benimkileri buldu. “Evet, öyleydi.”

MAÇ ÖNCESİ uzun soluklu tehditlerin arasına sıkıştırılmış ilham verici sözler, Kilner'ın uzmanlık alanıydı. Elini kolunu sallayarak konuşması bittiğinde ön sıradakilerin formaları tükürükle kaplanmıştı. Hepimiz gerginken asıl cesaret konuşmasını yapma sırası bana geldi. Bu akşam kaybetmek bir seçenek değildi ve tüm takımın bunu bildiğinden emin olmalıydım.

Bugünkü Yale maçına hepimiz hazırдық. Önceki maç kayıtlarını izlemiş, Brown mağlubiyetimize neden olan başarısız stratejilerimizi düzeltmiştik. Antrenmanlarda geliştirdiğimiz taktiklerden memnundum fakat maç saati yaklaşırken içimde hâlâ karanlık bir his vardı.

“Pekâlâ, rinke çıkmadan herkes kendini toplansın.” Bütün kalfalardan onaylama sesleri yükseldi. Tam odaklanma egzersizlerime başlarken birinin omzuma vurduğunu hissettim.

Dylan, “Summer gelmiş,” diye fısıldadığında koçun beni yakalamamasını umarak odadan fırladım. Patenlerimin bıçak koruyucularıyla koridora çıktığımda onu anında gördüm. Karanlık bir okyanustaki deniz fenerinden yayılan ışık gibiydi.

“Gelmişsin.”

Summer döndüğünde şeftali kokusu etrafa yayıldı. Arenanın atmosferinden hiç etkilenmemiş gibi görünüyordu. “Bana borçlu olacaksın.”

“Borcumu nasıl istersen öderim.” Kasıklarına işaret ettiğimde dizini oraya geçirmek istiyormuş gibi ters ters baktı.

“Bu bayat lafların üzerine hâlâ burada olduğum için şanslısın.” Haklıydı. Çok ama çok şanslıyım. “Senin için gol atsam?”

Burnunu kırıştırdı. “Of, çok klişe. Bütün yatak arkadaşlarına bunu mu yapıyorsun?”

Midemde rahatsız edici bir ateş yakan bu lanet olasıca ifadeyi kelime dağarcığından silmek istiyordum. “Hayır.” Çenem seğirdi. “Bu teklif sana özel.”

“Onur duydum,” dedi kuru bir sesle. “Ama hayır, gol atmak senin için çocuk oyuncağı.”

“Ah, bu duyduğum bir iltifat mı?”

Bana azarlayıcı bir bakış attı. “Alçakgönüllülük rolü kesme şimdi. Geçen akşam kendini Crosby’yle kıyasladığını duydum.”

Bir kahkaha attığımda o da sonunda bana katıldı. Gülüşünün kısık melodisi kulaklarımda bir senfoni gibiydi ve az önceki dik bakışlarının ardından ilaç gibi gelmişti. “İddiaya girelim o zaman, ne dersin?”

İlgiyle kaşlarını kaldırdı. “Nesine?”

“İki gol atarsam randevuya çıkacağız.”

“Ne?” diye bağırdı.

Açıkçası bunu söylemeyi planlamamıştım ama artık ağzımdan çıkmıştı bir kere. Hem onunla okul ya da seks bahanesi olmadan biraz baş başa zaman geçirmek müthiş olurdu. Tabii randevunun seksle sonlanmasına da hayır demezdim.

Ona ciddi bir ifadeyle baktım. “Seni randevuya çıkarmak istiyorum.”

“Niye?” Yüzündeki tiksinti ifadesi beni rahatsız etmeliydi fakat ben kararlı bir adamdım.

“Bu tekliften tiksinen ilk kız sensin.”

“Sen hiç randevuya çıkmadın ki, nereden bileceksin?” diye lafı yapıştırdı.

“Aslında pek çok kez randevuya çıktım. Sadece ilişkim olmadı.”

Sıkkin görünüşü çok komikti. “Dur tahmin edeyim, o ‘randevular’ da seksle sonuçlandı.”

Dudaklarımı birbirine bastırdım. “Orasını boş ver. Eee, ne diyorsun?”

“Hayır diyorum.”

En azından düşünüyormuş gibi yapamaz mıydı? Tanrım, bu kız bambaşka bir şeydi. “Meydan okumalardan kaçan biri olduğunu hiç düşünmemiştim.”

“Cidden mi? Bana ters psikoloji mi uygulamaya mı çalışıyorsun?”

“Yoo.”

Kısık sesle bir şeyler mırıldandı. “Paçayı kolay sıyırmış olursun. Cevabım hâlâ hayır.”

“Vay, şimdiden egomu şişirmeye başladın. Bu randevuyu gerçekten istemediğinden emin misin?”

Yüzüme boş boş baktı.

“İyi. Karşı teklifin ne?” Bu kızla randevuya çıkmayı hak etmek için kayda değer bir şeyler yapmak ve cesaretli olmak gerekiyordu.

“Üç.”

Ona soru soran gözlerle baktım.

“*Hat trick* yaparsan randevuya çıkarız,” dedi yüzünü buruşturarak. “Yapamazsan bir haftalığına kamyonetini alırım.”

“Deminden beri bunu planlıyordun, değil mi?”

Suratındaki coşkulu ifade pes edeceğime inandığını gösteriyordu. Bir keresinde kamyonetime sporcu taşıtı dediğini hâlâ unutmamıştım.

“Anlaştık. Kazanırsam randevudan dönemezsin.”

* Bir oyuncunun aynı maç içinde üç gol atması. (ç.n.)

“Ben kazanırsam da kamyonetini vermeyeceğini söyleyemezsin. Hile yok,” diye uyardı.

“O *hat trick* bu akşam yapılacak, bebeğim.”

Havalı, özgüvenli gülümsemem sadece bir maskeydi. Yıllardır Yale’e karşı galibiyet alamamıştık ve ev sahibi olmamız da bize avantaj kazandırmıyordu. Maç başlamadan önce taktiklerimizi konuşmak için bir an önce çocukları toplamak zorundaydım.

Soyunma odasına geri dönecekken Summer’ın üstündekini fark ettim. “Forma mı giydin? Bu yaşam tarzının sana uymadığını sanıyordum.”

Formaya tiksintiyle baktı. “Uymuyor zaten. Ama Cassie, ilk üniversite maçıma formasız gelmemin büyük günah olacağını söyledi.”

“Ona katılıyorum.” Summer Preston’ın sırtında benim adımlı taşımasını sağladığı için Cassie’ye sonsuza dek minnettar kalacaktım. Egom ciddi şekilde okşanmıştı ve Summer’ın bu gece o formayı üstünden çıkarmadığından kesinlikle emin olmalıydım.

“Emin misin?” Sesinden muziplik akıyordu. Arkasına döndüğünde sebebini gördüm.

Üstündeki Sampson’ın formasıydı.

“Senin forman kapılmıştı.” Yiyecek-içecek tezgâhına işaret eden bakışlarını takip ettiğimde, sırtında adımlı taşıyan Crystal Yang’ın bizi izlediğini gördüm. Hiç zaman kaybetmeden üstümdeki formayı kafamdan çekerek çıkardım ve omuzluklarımı gözler önüne serdim.

“Ne yapıyorsun be?” Summer’ın kocaman açılmış gözleri çıplak gövdemde gezindi.

“O formayı çıkar,” diye talep ettim. “Hemen bunu giy.”

Summer elime bakakalmıştı. “Aiden, maçın birkaç dakikaya başlayacak.”

“Farkındayım. Şunu giyer misin Summer?” Üstünde Sampson’ın formasının olmasının kötü şans getireceğini hissediy-

yordum. Ekipman sorumlumuzda ekstra formalar vardı, ondan bir tane isteyebilirdim. Summer itiraz etmeyip üstündekini çıkardı. Uzun kollu, dapdar tişörtünün açık yakasına bakmamak için kafamı başka yöne çevirdim. Maçtan önce sertleşmem hiç iyi olmazdı.

Summer formamı giyer giymez içinde kayboldu. Omuzluklarımla beraber gövdeme oturacak kadar geniş olduğunun farkındaydım ama onu dizlerine kadar gelen formayla görmek kahkahayı basmak istememe neden oldu.

“Çok gülünç görünüyorum,” diye mırıldandı.

“Hayır. Asıl *onun* içinde gülünç görünüyordun,” dedim Sampson’ın formasını işaret ederek.

“En azından bedeni bana uyuyordu,” diye karşı çıktı. “Aman, neyse. Hiç forma giymem daha iyi.”

Kafamı iki yana sallayıp uzanarak formanın kollarını kıvırdım. Sonra onu kendime çekip arka kısmını eteğinin beline tıktırdım. “Daha iyi mi?”

Dudaklarında minik bir gülümsemeyle formayı düzeltti. “Sampson’inkini Amara’ya veririm. Gerçi sırtında herhangi bir erkeğin adını taşımaktansa kafasına pak çarpmasını yeğleyeceğini söylüyordu.”

“İstersen senin için yakabilirim,” diye önerdim.

“Bu kutsal bir şeye saygısızlık olur bence.”

“İnan bana, bu formayı çok daha günahkâr yerlerde gördüm.”

Summer tiksintiyle ürperip geri adım attı. “İyi şanslar, kaptan.”

Uzaklaşmadan onu durdurdum. “Gel, bana bir öpücük ver.”

Kalabalık koridorda etrafına bakındı. “Hayatta olmaz.”

Takım arkadaşlarım maç öncesi toplaşmaya başlamıştı ama benim gözüm sadece onu görüyordu. “Ya sen öpersin ya da ben öperim. Ve inan bana, +18 olur.”

“Burada çocuklar var, Crawford,” diye tısladı.

“Karar senin, Rahibe Teresa.”

“Senden nefret ediyorum.” Homurdanarak aramızdaki mesafeyi kapattı ve ben eğilmeyince ellerini omzuma koyup parmak uçlarında yükselmek zorunda kaldı. Verdiği saçma derecede küçük öpücükten sonra onu geri çekmek için yanağını kavradım.

“Benden nefret etmiyorsun.” Kafasını yana eğip, şaşkınlıkla inlemesine neden olan daha derin bir öpücük verdim. Sıcak ve ıslak ağzı omurgama zevk dalgaları yaydı.

O *hat trick*’i yapmak, bu maçı almak zorundaydım. Sadece Yale’i yenmek istediğimden değildi. Summer’la randevuya çıkmak için her şeyi yapardım. Sadece bu motivasyon bile bu maçın bizim için çantada keklik olacağını söylüyordu.

NE yazık ki maç düşündüğüm gibi kolay geçmiyordu.

Şimşek hızıyla rakibin ofansif bölgesine kayarken gözlerimi fileye dikmişim. Keskin bir atış yaptığımda kalabalık sessizleşti ancak Benny Tang golü engelledi. Dilimin ucuna kadar gelen küfrü tutarak pakı tekrar yakalayıp Sampson’a pas attım. Serbest vuruş alanının solundaki takım arkadaşımın bilek şutuyla birlikte gol zili çaldı.

Sonraki goldeyse benim imzam vardı. Ters bir vuruşla pakı Yale’in kalesiyle buluşturdum ve buzun öteki ucuna kayıp Summer’ın oturduğu yeri rinkten ayıran cama çarparak sııttım.

Parmağımı ona doğrulttuğumda dik dik bakarak inanılmaz bir şey yaptı ve bana hareket çekti.

Dylan yanıma doğru kaydığında kahkaha atıyordum. “Bu randevuyu çok istiyorsun, ha?”

Tabii ki istiyordum. Summer’ı istiyordum. Onunla baş başa olmak istiyordum.

Maçın son dakikaları yaklaşırken bir gol daha atarak durumu eşitledim. Son zilin çalmasına üç saniye kala Cole Carter imdımıza yetişti ve kalabalığı şoke edip bize ilk Yale zaferimizi kazandıran müthiş bir gol attı.

Ingalls Rinki'nden çıkmayı başardığımda asırlar geçmiş gibiydi. "İki gol, bir asist. Ayrıca maçı kazandık," dedim, Summer'ın kendini beğenmiş yüzünü gördüğümde.

"Kural, kuraldır *bebeğim*." Summer avucunu uzattı ve anahtarımı ona verdiğimde parmaklarını sıkıp neşeyle güldü. Anlaşılan, Dalton otoparkında bekleyen kamyonetimi hiç vakit kaybetmeden kapacaktı. Bir hafta boyunca araçsız yaşamak zor olacaktı ama Summer'ın bana ait olan bir şeyi kullanması fikri hoşuma gitmiyor değildi.

"Preston. Bir dahaki maça da gelecek misin?" Koçun sesini duyunca ikimiz de ona döndük. "Yanlış karar veren hakemlerle tartışmakta üstüne yok."

Summer'ın yanakları çok hafifçe pembeleşti. Bunu fark edebiliyor olmak bir süper güce sahipmişim gibi hissettiriyordu.

"Gelmeye çalışırım."

Koç kafa sallayıp sırtıma vurduktan sonra otobüse yöneldi.

"Hakemi sevmedin mi?" diye takıldım.

"İşini iyi yapmıyordu. Sadece bir kez tehdit ettim," diye açıkladı, kahkahalarına dik bakışlarla karşılık vererek. "Neyse, Dalton'da görüşürüz. Şimdi gidip bizim arenanın otoparkında bekleyen ödülümü almam gerek."

O, Amara'nın aracına giderken ben de otobüse bindim. Kırk dakikalık dönüş yolculuğu bulaşıcı bir enerjiyle süper geçti. Otobüsten inip Dylan'ın aracına geçerken bile zafer sarhoşluğunun etkisindeydim.

Odamdaki banyoda duş alıp çıktığımda Summer'ı yatağımda uzanırken bulunca içimi kıpır kıpır eden enerjinin yerini başka bir şey aldı. Onu incelemem yanaklarını kızartmıştı. Yüzündeki sıcak, rahatlatıcı ifade, göğsümde küçük bir çalkantıya yol açtı.

Yanına gidip yüzünü kavrayarak dudaklarını benimkilere çektim. Onu öyle bir açlıkla öptüm ki yatağa geri düştüğünde nefes nefeseydi. Uzun, kahverengi saçları yastığımın üzerinde bir

yelpaze oluşturmuştu. Yastığımın onun gibi kokacak olması hem keyif hem de acı vericiydi. O burada değilken yatağa her yattığımda kokusu burnuma dolacak, bana işkence edecekti.

“Saçların ıslak,” diye fısıldadı. Tanrım, sesine bayılıyordum. Sıcacık boynundan çenesine doğru öpücüklerden bir yol çizdim. “Aiden.”

“Hııı?”

“Beni ıslatıyorsun.”

“Bu beni mutlu eder.”

Altımda homurdandı. “Saçlarının suyu üstüme damlıyor.”

Kollarımı başının iki yanına dayayarak geri çekildiğimde gerçekten de yanaklarının ve köprücükkemiklerinin su damlalarıyla kaplandığını gördüm. Rahatsız olmuş yüzü beni gülümsetirken eğilip dudaklarını bir kez daha öptüm. Bu sefer beni daha sert şekilde itti ve ona izin verdiğimde yatakta dönerek üstüme çıktı.

“Havlu?”

“Üstünde oturuyorsun.”

Belime sardığım havluyu kaldırırken saçları yüzüme düşüyordu. “Kim havlunun altına çamaşır giyer ki?” dedi dudaklarını büzerek.

Güldüm. “Hediyeni paketlemek istedim.”

Gözlerini devirerek havluyu belimden alıp saçlarımı kurulumaya koyuldu. Hareketleri sağlam ve kararlıydı; dolgun altdudağını dişlerinin arasına alıp işine konsantre olmuştu. Islak saçlarımın arasından onu izlerken dikkatim ince, beyaz tişörtüne kaydı. Korktuğum başıma gelmişti ve formamı çıkarmıştı ama mükemmel memeleri yüzüme bu kadar yakinken bunu düşünecek durumda değildim.

Summer, “Gözlerim burada, Crawford,” diye payladı.

Fakat bu beni hiç etkilemedi. Tahrik olduğu için irislerinin nasıl parladığını gördüğümde bunu harekete geçmek için işaret olarak aldım ve tişörtünü yukarı doğru sıyırarak çıplak meme-

leriyle karşılaştım. Elimi uyarılmış meme uçlarına sürttüğümde kısık inlemesi taş gibi sertleşmeme neden oldu.

“Gel buraya,” deyip meme ucunu ağzıma aldığım da saçlarımdan ayırmadığı ellerini sıktı. Ben de bir elimi kalçasına götürüp eteğini kaldırdım. “Külotun sıırıslıkla olmuştur, değil mi?”

Uyluklarını sıktığımda, “Bilmem,” dedi soluksuzca.

“Neden?”

“Külotum yok çünkü.”

Aletime elektrik çarpmıştı sanki. “*Siktir*. Arkanı dön.”

Kıcını yüzüme çevirdiğinde onu hafifçe kaldırıp çıplak kıvrımlarını tam olmasını istediğim şekilde konumlandırdım. O sırada Summer da *boxer* şortumu aşağı çekiştirip aletimi avucunun içine alarak beni şoke etti.

“Bunu yapmak...”

“Zorunda değilim, biliyorum,” dedi omzunun üstünden bakarak. “Ama istiyorum.”

Sonra beni tamamen ağzına alarak leziz kıvrımlarını unutturdu. Tekrar odaklanabildiğim de, aletimi emerken çıkardığı tatlı sesler yüzünden boşalmam an meselesiydi. Rekabetçi yanımda devreye girince ben de dilimi oyuna dahil ettim ve dairesel hareketlerle onu inlettim. Kısa süre içinde daha fazla dayanamayıp yüzüme sürtünmeye başladı.

“Lütfen Aiden, boşalmak zorundayım,” diye yalvarsa da klistorisinden özellikle uzak durup onu patlamanın eşiğine kadar getirdim, sonra yeniden geri çekildim. Bu esnada hayalarım o kadar gerilmişti ki ağzına şiddetle boşalmamak için tüm irade gücümü kullanmam gerekiyordu.

Misilleme olarak hayalarım a hafifçe dokunup elini çektiğinde, “Tanrım,” diye inledim.

Summer beni tehdit etti: “Şimdi dişlerimi devreye sokacağım, Crawford.”

Kendimi tutamayıp güldüm. “En sevdiğin küçük adamı yaralayacağını hiç sanmıyorum.”

“O ismi kullanmış olamazsın.”

“Ne dememi tercih edersin? Hokey sopam mı di...” Beni boğazının derinliklerine çektiğinde kalçamı sıktım. Öğürmesi aletimi titreterek tüm vücudumun sarsılmasına neden oldu. “Siktir. Eğer bunu kesmezsen kısa sürede işim bitecek.”

“Ay sen bu kadar dayanıksız mıydın?” diye takıldı sahte bir anlayışla. “Üzülme, herkesin başına gelebilir, dostum.”

O konuşurken iki parmağımı içine daldırıp eklem yerlerimi en hassas noktasına bastırdım. Tiz iniltisine bakılırsa G noktasını bulmuştum. Fakat üstümde kıvranırken dilini aletimin ucunda döndürerek beni delirtmeyi ihmal etmiyordu.

Sonunda ağzımı şişmiş klitorisine yapıştırdığımda onunla birlikte ben de doruğa ulaştım ve içimde biriken gerginliğin tamamını ağzına boşalttım. Summer bana doğru döndüğünde yoğun hazla kızaran yüzü öyle seksiydi ki başımı çevirmek zorunda kaldım.

Kapım tıklatılınca üstümden inip telaşla giysilerini düzeltti.

“Akşam yemeği hazır,” diye seslendi Eli.

“Sonra yiyeceğim,” dediğimde ev arkadaşım kapımdan ayrıldı.

Dönüp Summer’ı tekrar öpmeye çalıştım ama geri çekildi.

“Maçtan sonra bir şeyler yemedin mi?”

“Az önce yedim.”

Yüzünü ekşitip benden iyice uzaklaştı. “Ciddiyim.”

“Ben de ciddiğim. Ve hâlâ açım. Kıçını kaldır da buraya gel.” Onu çekmeye çalışsam da kıpırdamadı.

“Ama yemek yemen gerek. Programını bozduğumun farkında değildim.” Kamyonetimi garaj yolunda görmeden önce, Yale galibiyetinden daha mutluluk verici bir şey olamayacağını düşünüyordum. Fakat Summer’ın yurda gitmek yerine doğrudan bizim eve geldiğini görmek beni büyük bir tatminle doldurmuştu.

“Hiçbir şeyi bozmadın. Ben iyiyim.”

“Değilsin. Maçta o kadar kalori kaybettikten sonra bir şeyler yemeden duramazsın. Bu seni tüketi...”

“Summer, fen dersine gerek yok,” dediğimde kaşlarını çatı. “Tamam. Ama sen de benimle geleceksin.” Yataktan inip eşofman altımı giydim. O da kalktı ama ikimizin de gözü uygunsuz tişörtündeydi. Dolabımdan bir tişörtle *sweatshirt* alıp ona attım.

Aşağı indiğimizde bizi ilk fark eden Eli oldu. “Selam, Sunny.”

Kaburgalarına buz tutmakta olan Dylan kafasını kaldırıp sırtı.

Maç sonrası şekerlemesinden uyanan Kian esneyerek, “Saçlarınız niye böyle karmakarışık sizin?” diye sordu. Elinde bir kutu portakal suyu vardı ve üstündeki tek giysi, Alacakaranlık temalı, düşük belli *boxer* şortuydu.

Eli fazladan tabak çatal çıkarırken Kian elinin tersiyle ağzını silerek bir bana bir Summer’a baktı. “Soruma cevap vermediniz.”

“Aptalca sorular sorma Kian,” dedi Dylan, Summer’a anlayışlı bir tebessüm atarak.

“Seksi altıncı sınıf öğretmenim Bayan Maple’ın da bir defasında dediği gibi, ‘Aptalca bir soru yoktur; Kian sorsa bile.’”

“Bizden sonra öğretmenliği bırakmamış mıydı o?” diye sordu Dylan.

Kian omuz silkti. “Kimse benim yüzümden olduğunu kanıtlayamaz.”

Ortaokul öğretmenine travma yaşatmak tam Kian’lık hareketti.

Tam Summer’ın yanına oturacaktım ki Kian sandalyeyi kaptı, ben de sinirle masanın karşı tarafına, sanki sabahtan beri ağzına tek lokma sürmemiş gibi şapırdada şapırdada yemek yiyen Cole’un yanına oturmak zorunda kaldım. Onu buzun dışındayken bodrum katı haricinde bir yerde görmemiz neredeyse imkânsızdı. Şimdi de bana selam verirken kafasını telefonundan kaldırırmıştı.

Sherlock Holmes rolüne bürünmeye meraklı Kian ise Summer’ı kuşkuyla süzmeye devam ediyordu.

Summer da dönüp ona baktı. “Ne?”

“Gözüme farklı göründün.”

“Siktir git, Kian,” diye araya girdim.

Uyarım onu daha da kışkırttı. “Sana mı sordum? Summer’ın bekçi köpeğine ihtiyacı yok.”

Bu çocuğu gebertmeme ramak kalmıştı ve gözlerini kaçırmasına bakılırsa kendisi de bunun farkındaydı. “Ben uykuya dönüyorum,” dedi ama tam köşeyi dönerken durdu. “Bundan sonra biraz daha sessiz olmayı deneyin. Duvarlar inlemelerinizi saklamayacak kadar ince.”

Çocuklar kahkahalarla sarsılırken Summer pancara dönen yüzünü avuçlarının içine sakladı.

34 | SUMMER

LABORATUVAR PARTNERİMİ sinirlendirse de ayağımı yere vurmaya devam ettim. Profesörümüz ders saatini aşmıştı ve gitmek için sabırsızlanıyordum.

Telefonumu bir kez daha kontrol edip gizlice bir mesaj yazdım.

Aiden

Summer: Dersim uzadı ama muhtemelen ikinci devreye yetiştirim.

Aiden: Yetişemesen de sorun değil. Acele etme.

Summer: Sırf maçını izleyebilmek için bütün trafik ışıklarında hız yapacağım, Crawford.

Aiden: Sen hız yapmayı aklından geçiremeden kamyonetimin anahtarını saklarım ben de.

Summer: Sana ne oluyor? Polis misin?

Aiden: Ne o? Yoksa polis saplantın mı var?

Summer: Hayır. Ama herhangi bir kostüm giymek istersen itfaiyeciyi tercih ederim.

Aiden: Onuncu sınıfta dersliği yakmanın nedeni belli oldu.

Summer: Sana o olayı anlattığıma bin pişmanım.

Aiden: Hız yapmadan güvenli bir şekilde süreceğine ve dersin daha da uzarsa yurda döneceğine söz ver.

Summer: Söz.

Gülümsememi bastırıp telefonumu cebime geri koydum. Dersten çıkınca kütüphaneye gidip başvurumun üstünden son kez geçecektim. Langston bugün projemi teslim etmem için yeşil ışık yakmıştı. Tek bir tuşa basarak, küçüklüğümünden beri kurduğum hayale biraz daha yakınlaşmama çok az vardı.

Profesör dersi bitirdiğinde oyalanmadan çıktım. Kütüphaneye vardığımda Donny'yi orada görmeyi beklemiyordum. Projeimin son halini kontrol etmek istediğinde, bir çift ekstra gözden zarar gelmeyeceğini düşünerek ona izin verdim ama varlığının ne kadar rahatsız edici olduğunu unutmuştum.

“Kısıtlamalarını kontrol ettin mi? Geçen hafta bir şeyler eksikti.”

Zihnimde yeşeren şüphe tohumu görmezden gelinecek gibi değildi. “Langston çoktan onay verdi. Bir sorun yok.”

“Çocukmuşsun gibi elinden tutamaz ya. Eksik olan şeyi kendin bulmalısın.”

Burun kemerimi sıkıp hoşnutsuz bir nefes verdim. “Başvuramamı istemiyor musun sen? Son teslim tarihine birkaç gün kaldı. Şimdi göndermezsem hiç gönderemeyebilirim.”

Niyetini sorgulamama neden olan tuhaf bir kahkaha attı. “Tabii ki de istiyorum. Bir defa daha kontrol etmek istemem mantık dışı değil ki.”

“Kontrol etmene gerek yok. Ben ne yaptığımı biliyorum. Ortaya çıkardığım işin iyi olduğunu da biliyorum. Hiçbir şeyi değiştirmeyeceğim.”

Yüzü küçümsemeyle çarpıldı. “Niye bu kadar zorsun? Sadece yardım etmeye çalışıyorum.”

“Yardımların için teşekkür ederim, Donny. Ama artık ihtiyacım yok.” Gönder tuşuna bastım. “Gönderdim bile.”

Çenesi anlık olarak kasıldı, sonra bana gergince gülümsedi. “Güzel. Kusurlara kafa yormaman bir bakıma iyi oldu. Projene karakter katıp göze girmeni sağlarlar belki.”

İğnelemesinin beni etkilemesine izin vermedim. Burada oturup onun laf sokmalarını dinlemekten daha önemli işlerim var-

dı. Şimdi çıkarsam ikinci devre arasından sonra da olsa maça yetişebilirdim.

“Nereye gidiyorsun?”

Çantamı omzuma astım ve ona söylemek zorunda olmasam da, “Maçı izleyeceğim,” dedim.

Duraksadı. “Hokey maçını mı? Niye? Sen hokeyden nefret edersin.”

“Oyunun kendisinden hiç nefret etmedim.” Eskiden hokeyi çok severdim. Büyüdükçe nefret ettiğim şeylerle bağlantılı hale gelmişti fakat artık maçları yeniden keyifle izleyebiliyordum. Yale galibiyetinden bu yana Aiden’in maçlarının hiçbirini kaçırmamıştım.

“Langston bu görevi sana ilk verdiğinde çok öfkelenmiştin.”

Omuz silktim. “Sanırım bir şeyler fikrimi değiştirdi.”

“Ne gibi bir şey...” Alaycı bir kahkaha attı. “Yok artık. Ondan hoşlanıyorsun.” Yavaşlayıp ona baktığımda beni iğrenerek süzdüğünü gördüm. “Daha önce nasıl fark etmedim ki? İkinizin yattığı her halinizden belliydi tabii ama ondan gerçekten *hoşlandığını* şimdi anlıyorum.”

Yüzüm yanmaya başladı.

“Mesajlaşmalar, gece geç saatlere kadar dışarıda kalmalar... Hepsinin sebebi buydu demek. Hayatında en çok önem verdiğin şeyi bile unuttun. Tanrım, nasıl oldu da durumu çakmadım?”

“Ne demeye çalışıyorsun?”

“Crawford diyorum.” İsmi zehir tükürürcesine söylemişti. “Onca adamın içinde Crawford’ı mı buldun yani? Sikik bir sporcuyu? Bir *hokey oyuncusunu*?”

Donny daha önce kiminle beraber olduğumu hiç takmamıştı. Gerçi ben de birilerini onun gözüne sokmamıştım. “Sen onu...”

“Bana bu zırvalarla gelme, Summer. Ne diyeceksin? Kalın kafalı bir sporcu olmadığını mı söyleyeceksin? Görüldüğünden daha fazlası olduğunu mu? Onu, senin tanıdığın gibi tanımadığımı mı?”

“Öyle bir şey demeyecektim,” dedim kısık sesle.

“Hadi ya? Birinden hoşlanıp hoşlanmadığını anlamayacağını mı mı sanıyordun?”

Sinirim köpürerek yüzeye çıktı. “Evet çünkü artık beni tanı-mıyorsun.”

“Vay canına.” Yüz ifadesi kendimi ayaklarımın altındaki çakıl taşlarından daha küçük hissetmeme neden oldu. “Ben bunca zamandır, hayatın boyunca ne fedakârlıklarla ulaşmaya çalıştığın şey için çalışıp çabaladığını düşünürken sen milletle yatıp kalkı-yormuşsun.”

Beklenmedik bir utançla ensemin yandığını hissettim. “Bunu nasıl söyleyebilirsin? Saatlerce çalıştığım kendi gözlerinle şahit olmadın mı? Kişisel hayatım seni ilgilendirmiyor ve bu konuyla da hiçbir alakası yok.”

“Bir zamanlar beni ilgilendiriyordu. Seni kolladığım için beni suçlayamazsın.”

Göğsüme öfke şişleri battı. “Beni kollamak zorunda değilsin. Seni hiç alakadar etmiyor ama Aiden’la birlikte değiliz.”

Duraksayarak yüzümde yalanın işaretlerini aradı. “Değil mi-siniz?”

Başımı iki yana salladım. “Hayır.”

“Dur tahmin edeyim, büyük kaptan ilişkilerden uzak durma-yı tercih ediyor. Daha önce de hiç kız arkadaşı olmamıştır kesin.” Söyledikleri iğneleyici olsa da gerçeği inkâr edemezdim. “Seni kolluyor olsaydım asla böyle aptalca bir hata yapmazdın.”

“Bitmek tükenmek bilmeyen yargılayıcı hallerine ihtiyacım yok, Donny. Keşke seninle hiç tanışmasaydım; hayatım çok daha iyi olurdu.”

Yüzü gerildi. “O çocuk senin yerine duygusal açıdan çökme-miş birini bulduğunda koşa koşa bana gelme sakın. Gerçi yanın-da kalmasını istiyorsan babanın kim olduğunu söylemen yeter. Bu sayede senin gibi bir yükü taşıması daha kolay olacaktır.”

Sözleri yüzüme çarpılan kaynar su gibiydi. Buna rağmen, o çekip gittikten sonra bile donakalmış halde, uzun bir süre öylece dikildim.

AJAN arkadaşlarım varken hayatımda olup biteni saklamak hiç kolay olmuyordu. Sınavdan döndüğümde, Amara'nın yurt odamıza aldığı Aiden'i beni beklerken bulmuştum.

Şimdi mutfakta temizlikle uğraşıyormuş gibi yaparken o da verdiğim suyu yudumluyordu.

"Kusura bakma, maça gelemedim," dedim sonunda, Aiden kalkıp bardağını yıkarken. Ben sessizliği bozana dek konuşmaya karar vermiş gibiydi.

Ellerini kurulayıp bana eğildiğinde panikleyip yüzümü çevirdiğim için öpücüğü yanağımı buldu.

Aiden uzunca bir süre bir şey demeden bana baktı. "Dersinin daha da uzadığını düşündüm."

Dün geceki anksiyete nöbeti esnasında bal dök yala yaptığım tezgâhı temizlemeye döndüm. Bunu kendi akıl sağlığım için yapıyordum çünkü Donny'nin zihnimi zehirlemesinin ardından kendimi fırıl fırıl dönen bir atlıkarıncada hissediyordum.

"Tezgâhı aşındırmak istemenin bir sebebi var mı?"

Sorusu agresif hareketlerimin duraksamasına neden oldu. Tezgâh gerçekten de yıpranmaya başlayacak gibiydi. "Bahar temizliği yapıyorum sadece."

Önüme geçti. "Dünden beri mesajlarıma cevap vermiyorsun." Temizlik bezini elimden aldı. "Ne olduğunu anlatacak mısın?"

"Başvurum için endişeliyim."

"Endişe etmeni gerektirecek bir şey yok ki. Projen harikaydı. Müller de öyle dedi." Bana doğru bir adım attığında kararlılığım sarsıldı. "Bizimle alakalı bir şey var, değil mi?"

Cevap vermek yerine yutkundugumda tahmininin doğru olduğunu anladı. Beynimi fareler istila etmiş, geride cızırdayan kablolar bırakmışlar gibi hissediyordum. Dün geceki düşüncelerim tamamlanmamış cümleler halinde dilimin ucuna kadar geldi. "Bence başkalarıyla görüşmeliyiz."

İşte. Söylemiştim. Kılıklı bir koldan yara bandı çeker gibi olmuştu.

Aiden tamamen hareketsizdi. Gözlerini dahi kırpmıyordu. Göğsünün inip kalktığını görmesem nefes almayı bile kestğini zannederdim.

“Niye böyle dedin şimdi?” Sakin ve dengeli sesiyle alevler saçan gözlerinin oluşturduğu kontrast kırbaç etkisi gibiydi.

“Çünkü ciddi bir ilişkimiz yok,” dedim duygusuzca.

Gözlerinde fırtınalar kopuyordu. “Haklısın, ilişkimiz ciddi değil. Ama sırf sen istemediğin için.”

Boğazım sıkıştı. “Bu hiç adil değil. İlişkimizin ciddi olmamasının nedeni, en başta böyle anlaşılmamız. Yani en başından beri başkalarıyla görüşebilirdik.”

Güldü. Mideme takla attıran alaycı, kısıp bir kıkırtıydı. “En başta böyle anlaşılmamız sikimde değil, Summer. Bu ilişkide kuralları biz koyarız.”

“Farkındayım. Bu yüzden yatak ar...”

“Yatak arkadaşı dersene çok fena bozuşacağız.” Orman yeşili gözlerinde uyarıcı bakışlar vardı.

İçimi çektim. “Bak, bunu daha önce hiç yapmadım ama ciddi ilişkin olmamasının, birden fazla kişiyle görüşebileceğin anlamına geldiğinden eminim.”

Kafasını inanmazlıkla iki yana salladı. “Yani bu senin için... sıradan bir kaçamak mı?”

Yanağımın içini ısırıldı. Ona cevap veremiyordum.

Uzun parmaklarını saçlarından geçirdi. “Sporculara tepeden bakıyor, bizi zampara olarak görüyorsun ama şu anda kendinle çelişip aynı şekilde davrandığının farkında değilsin.”

“Ben kimseyle oyun oynamıyorum.”

“Cidden mi? Çünkü yatağımdayken çok farklı şeyler söylüyorsun.”

Göğsüme kramplar giriyordu. “O söylediklerim yalan değildi. Sana asla yalan söylemem.”

Gözleri alevlendi. “Bana güvendiğini sanıyordum.”

Mideme taş gibi oturan sözlerini reddetme ihtiyacı hissettim. “Sana babamı anlattım diye bana bir şey kanıtlamana ihtiyaç duyduğumu mu düşünüyorsun? Buna hiç gerek yok, Aiden.”

İçini çektiğinde aramızdaki gerginlik çatırdadı. “Konuş benimle, Summer.”

“Konuşuyorum işte! Son birkaç aydır ne düşünüyordun bilmiyorum ama ben her zaman gerçeklerin farkındaydım. Ve gerçek şu ki birlikte iyi vakit geçiriyoruz ama başkalarıyla da görüşmemiz faydalı olacaktır.”

Artık çekip gideceğini zannederken yoğun bakışlarını yüzüme dikti. “Dün Donny’yle görüştün. Onun yüzünden böylesin, değil mi? Bu düşüncelere o sebep oldu.”

Düşünmemek için elimden geleni yapsam da buna devam edersem elimde hiçbir şey kalmayacağını hissetmeden edemiyordum. Eğer kalbimin pervasızca hareket etmesine izin veririmsem, birkaç ay sonra buradan ayrılacak birine kapılırsam geri dönüşü olmayacaktı. “Haksız değil. Yıllardır uğruna çabaladığım her şeyi... bunun için riske atamam.”

“Benim için yani,” dedi Aiden. “Kendine söylediğin şey ne? Bunun yalnızca bir kaçamak olduğunu, *düzüşmekten* başka bir şey yapmadığımız mı? Ama aramızdakinin bundan ibaret olmadığını sen de çok iyi biliyorsun.” Lafımı ağzıma tıkmış, çenemi tutup yüzüne bakmam için kaldırmıştı. “Bildiğini söyle.”

Dokunuşu bariyerlerimi kırınca kumdan kale gibi yıkılıverdim. “Biliyorum. Ama seninle dikkatimin dağılmasına izin verdiğim için programa kabul edilmezsem Donny’nin haklı çıkacağından korkuyorum.”

“Summer, hayatım boyunca NHL’e girmeyi kafasına koymuş kişilerle çevrili olmama rağmen senin tanıdığım en azimli ve dirençli insan olduğunu söyleyebilirim.” Bana bir adım yaklaştı. “Bir saniyeliğine olsun Donny’yi unut ve kendi duygularından bahset. Bizim hakkımızda ne hissediyorsun?”

“Sahip olduğumuz şeyi seviyorum, Aiden,” diye itiraf ettim. Yüzü rahatlamayla gevşedi. “Güzel. Bunu duyduğuma sevindim.” “Ama tüm yumurtalarımızı aynı sepete koymayalım derim.” Yabancı dilde konuşmuşum gibi kaşları çatıldı.

“Seçeneklerimizi keşfetmeliyiz yani,” diye açıkladım.

Yeşil gözleri benimkilerle buluştuğunda zaman yavaşladı. “Başka kızları becermemi mi istiyorsun?”

Omuz silkmem, kaş çatışını daha da derinleştirirken benden birkaç adım uzaklaştı. “Seninle başladığımızdan beri başka bir kıza bakmadım bile.”

Tüylerim diken diken oldu.

“Başkalarıyla yatmayacağım,” dediğinde mantıklı düşüncelerimin tamamı kuş olup gitti. “Yumurtaymış sepetmiş umurumda bile değil. Ben ne istediğimi çok iyi biliyorum.” Gözleri yoğun duygularla kıvılcımlar saçarken göğsümü bir panik dalgası sardı. Aiden beni incelediğinde yüz ifadesi değişti. “Ama haklısın. Ciddi bir ilişkimiz yok. Yani sen seçeneklerini değerlendirmek istiyorsan yapabilirsin.” Kelimeleri sertti.

Paniğim azalsa da tavrındaki ani değişiklik şüpheye düşme neden olmuştu. “Senin için sorun olmaz mı?”

“Benim için sorun olup olmaması önemli değil. Hayat senin hayatın, Summer. Kararı sen vereceksin.”

Anlaşmamızın sınırları zamanla değişmiş olsa da belirsizlik hâlâ yerli yerindeydi. Yine de özgüvenle sırtımı dikleştirdim. “Doğru. Haklısın. Seçeneklerimi değerlendirebilirim.”

Yüzüne bir gülümseme yerleştiğinde beni kandırıp kandırmadığını düşünmeden edemedim.

“İyi,” dedi.

“İyi,” diye cevap verdim.

35 | AIDEN

SUMMER YÜZÜME bir yumruk geçirse daha iyiydi çünkü ağzından çıkan her söz açık yarama basılan tuz gibi hissettirmişti. Neden olduğunu bilmiyordum ama onun yanındayken mantığım beni terk ediyor, düşüncelerim çalkantılı bir fırtınaya dönüşüyordu.

Summer başkalarıyla görüşmek istiyordu.

Siktir. Bunu neden kabul etmişim ki? Öfke krizine girip ciddi ilişki istiyorum diye de tutturamazdım gerçi. Ne istediğimi söylediğimde gözlerinde beliren panik, mağara adamı içgüdülerini bastırmamı, uçurumdan düşerken bir halat misali ona tutunduğumu fark etmemi sağlamıştı. Ama onun hakkında öğrendiğim bir şey varsa daima kendi yolunu kendi çizmek istediğiydi. Onu bir şey yapmaya zorlamak uzun vadede benim canımı yakardı.

Evet, artık uzun vadeli düşünüyordum.

Bugün idmanımız olmadığı için duygularımı *bench press* aletinin altına gömmekle yetinmek zorundaydım. Ben çalışırken Kian modifiye edilmiş neon yeşil bir kaskla ağırlık odasına girdi. “Ta-da!”

“O zimbırtı ne öyle?” Dylan ona bakmak için elindeki ağırlığı bıraktı.

“Kafa koruyucu. Beyin disfonksiyonu hakkındaki çalışma grubundan sonra özel olarak yaptırdım.”

“Pek kullanmışa benzemiyorsun,” diye takıldı Cole.

Kian ona ters bir bakış attı. “Sözlerine dikkat et, Carter.”

Cole’un omuzları düştü. Kendinden yaşça büyüklerin yanında esprileri fazla tutulmuyordu ama ruh halim kötü olmasa belki gülerdim.

Kian kaskı anlatmaya girişirken uzaklara daldım ve Dylan karşıma dikilene dek içten içe kaynadığımın farkına bile varmadım.

Arkadaşım düşünceli bir şekilde başını yana eğmişti. “Berbat görünüyorsun.”

“Sağ ol,” dedim alaycı şekilde.

“Kızın biri yüzünden nasıl bu hale düştün sen?”

Summer’ı *kızın biri* diye tanımlaması hakkında ne düşündüğümü ortaparmağımın göstermesini umdum.

“Tanrım. Seni böyle formdan düşmüş halde göreceğimi hiç düşünmezdim. Sen lanet olası Aiden Crawford’sın, dostum. Kampüste kendisini sana sunmayacak tek bir kız bile yok.”

Dylan’ın faydasız moral konuşmasının tek yaptığı şey bana Summer’ın korkunç sözlerini hatırlatmak oldu. “O çeneni kapatmazsan kötü şeyler olacak.”

Teslim olurcasına ellerini kaldırdı. “Diğer şeyler yetmiyor-muş gibi bir de huysuzlaştın. Hemen markete gidip sana bir paket tampon alayım. Hangi marka istersin?”

“Al, al. O burnunu kanattığımda ihtiyacın olacak.”

“Ekstra emici özellikli olandan alayım o zaman,” dedi pis pis sırıtarak. “Şaka yapıyorum kanka ya. Niye kendin gibi davranmadığını anlayabiliyorum aslında. Summer için ben bile tek eşliliği düşünebilirdim.”

Bu söyledikleri çok komikti çünkü sinekler için kovucu sprey neyse Dylan için tek eşlilik oydu.

“Yani, kız bayağı sek...”

“Dikkatli ol,” dedim. “O cümleyi tamamlarsan ağzının ortasına yumruğu yersin.”

Dylan bir kahkaha atıp ağırlıklarına dönerken Kian yanıma gelip, küçük bir çocuğa en sevdiği battaniyesinin kaybolduğunu söyler gibi nazıkçe, “Daha da kötü hissetmeni istemem ama seninki bu akşam randevuya çıkıyor,” dedi.

Göğsümde yanan ateş sağlıklı olamazdı. Kian’ı duymazdan gelmeyi tüm varlığımla istiyordum ama merak çok tehlikeli bir duyguydu.

“Kiminle?”

“Muhasebe bölümünden biriyle.”

Kalbime bir kazık saplanmıştı adeta. Demek ben yolundan çekilince beş yıllık planını uygulamaya koymuştu. Kahretsin, komplike planlarının hepsini bozup onu yatağa atarak aklını başından alabilmek için neler yapmazdım.

“Sen nereden biliyorsun?”

“Kaldığı yurda ders çalışmaya gittiğimde Amara’nın konuşmasına kulak misafiri oldum.”

Benim aksime Kian, sınavlara çalışırken Summer’la bol bol vakit geçiriyordu. Ben de onun sınıfına transfer olsam delilik mi etmiş olurum? *Evet.*

“Ne yapacaksın?” Bu sefer bütün çocuklar etrafımı sarmıştı. Cole ile Sebastian bile aralarındaydı. Muhtemelen koca çeneli Kian yüzünden herkes her şeyden haberdardı. Gerçi geçtiğimiz birkaç haftadır Summer’ın odama girip çıktığını görmeyen de kalmamıştı.

“Hiçbir şey.”

Yüzlerindeki merak kaybolurken bana aklımı yitirmişim gibi baktılar. “İlgilendiğin kız başka bir erkekle randevuya çıkacak ve sen *hiçbir şey* yapmayacaksın, öyle mi?” diye sordu Cole kulaklarına inanmamış gibi.

Kian da lafa girdi. “Bana sorarsanız...”

“Sormayız,” dedik hepimiz aynı anda.

Kian’ın yüzü şokla kaplandı. “Konu karmaşık ilişkiler olunca hepinizden daha deneyimliyim bir kere,” diye savunmaya geçti.

“Takipçi sapığınla arandaki şey karmaşık ilişkiler kategorisine girmez, Ishida. Çünkü ilişki değildi, karmaşık bir olaydan ibaretti,” dedi Eli.

“Tamam ama öğrendiğim bir şey varsa o da...”

“Ev anahtarlarının bir yedeğini yeni tanıştığın birine vermenin önemi mi?” diye sordum.

“Yoksa birilerinin, içindeki benzini boşaltmaması için önlem olarak arabayı garaj yolunda bırakmaman gerektiği mi?” diye ekledi Dylan.

Çocuklar kahkahalara boğulmuştu. Tabitha’nın ona yaptıklarını say say bitiremezdik ama Kian yine de dudak büzdü. “Biliyor musunuz? Siz benim bilgeliğimi hak etmiyorsunuz.”

Yaralı yavru köpek suratını yaptığında homurdandım. “Kusura bakma kanka, sadece takılıyoruz. Ne söylemek istiyordun?”

“Artık söylemek istemiyorum.”

“Bana uyar.” Dylan ayağa kalkarken diğerleri de kafalarını salladılar.

“Tamam, tamam.” Kian hemen önlerine geçti. “Kızlar düğme gibidir...”

Koç boğazını temizleyerek içeri girdi. “Ishida, ağırlık odasında dedikodu yapmakla ilgili ne dedim ben sana?”

“Gelişmekte olan oğlanlar arasında sağlıklı bağlar kurulmasını sağladığını mı?” Bembeyaz dişlerini göstererek gülümsedi.

Kilner’in ona attığı bakış herkesin korkuyla dikleşmesine neden olacak kadar sertti. İşin içinde Kian olduğunda alnında beliren öfke damarı yine seğiriyordu. “Tek kelime daha edersen patenlerinin bir daha buza değmediğinden emin olurum.”

Kian tehdide rağmen ağzını açmaya yeltendi ama Eli ona dirseğiyle vurup katı bir ifadeyle uyardı.

“Koç, arzuladığınız kız başka biriyle randevuya çıksa ne yapardınız?” diye sordu Cole.

Ona sinirli bir şekilde baktım. İsteyeceğim son şey Kilner’in hayatıma karışmasıydı. Gerçi adam mutlu bir evliliğe ve dört evlada sahipti, muhtemelen bu konularda benden çok daha fazla şey biliyordu.

Koç bana döndü. “Duştaki kız mı?”

“Summer,” diye düzelttim.

Kaşlarını çatarken dudaklarında çok ama çok minik bir gülümseme oynadı. “Tahmin ediyordum,” diye mırıldandı. “Sen onu hepimizden daha iyi tanıyorsun. Ama akli başında bir kız olduğunu, kendini bir şeye... ya da *birine* adamadan önce uzun uzadıya düşündüğünü biliyorum. Yine de, onlar için neyin en iyisi olduğunu bildiğini düşünsen de insanların kendi kararlarını vermesine izin vermelisin.”

Koçun tavsiyesini düşündüm. Summer’ın o randevuya gitmesini engellemek istesem de geçen gün konuştuğumuzda doğru şeyleri söylediğimi biliyordum. Fakat bu, hayatındaki varlığını unutmasına izin vereceğim anlamına gelmezdi.

36 | SUMMER

ACI LİKÖRÜN ve kızarmış yemeklerin kokusu Porter's'ın kapılarından dışarı taşıyordu. Cuma akşamıydı ve Aiden'la yaptığım konuşmayı Amara ile Cassie'ye anlattığımdan beri beni dışarı çıkarmak için kırk takla atmışlardı. Ona başkalarıyla görüşmemizin iyi olacağını söylediğim için bunu gerçekten yapmam gerektiğini düşünüyor olmalıydılar. Bunu onlara nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum ama başka erkeklere baktığımda onları Aiden'la karşılaştırmadan edemiyordum.

“Tüh.” Cassie olduğu yerde durup gergince kıkırdadı. “Çok küçük ve önemsiz bir detaydan bahsetmeyi unutmuşum.”

Söyleyiş şekline bakılırsa bu detay hiç de küçük ve önemsiz değildi. Dönüp baktığımda barın, Dalton'ın hokey ekibiyle dolup taşıdığını gördüm.

“Bu akşamki maçı kazandılar.”

Maçı televizyonda izlediğim için bunu biliyordum. Kameralar, ringin hâkimiyetini hiç bırakmayan Aiden'a her odaklandığında kalbim pır pır etmişti. Geçen günkü konuşmamızın ardından birlikte vakit geçirmek için aramamıştı; ben de bu mesafeyi, ne yapmak istediğimi düşünerek değerlendiriyordum.

Şu anda tek seçeneğim barı terk etmektir ancak Cassie beni durdurdu. “Eski Summer, hokeyle ilgili hiçbir şeyin onu engellemesine izin vermezdi. Buraya eğlenmeye geldik. Ayrıca içeride başkaları da var, hokeycileri görmezden gelebiliriz.”

Eh, henüz Aiden’i görmemiş olmam sanırım iyiye işaretti.

“Sunny!”

Bu sesi duymamla gözlerimi sıkıca yummam bir oldu.

Amara’yla birlikte bar bankosuna yönelirken Cassie, “Denemeye değerdin,” diye mırıldandı.

Kian bana bakarken kocaman gülümsüyordu ve sallanmasına bakılırsa kesinlikle sarhoştur. Beni boğacakmış gibi kucakladığında burun deliklerim bira kokusuyla doldu. “Evde seni görmeyi özledim. Nasılsın bakalım, yabancı?”

“Daha geçen gün derste görüştük.”

“Ah, doğru, Aiden’a rapor vermişti... Her neyse, içecek bir şeyler ister misin?” diye konuyu değiştirdi.

“Şimdilik istemiyorum, teşekkürler. Bu arada tebrik ederim, maçı almışsınız.”

“Sağ ol ama bu akşamki galibiyeti Aiden’a borçluyuz. Fena oynadı. Son zamanlarda içine ne girdi bilmiyorum.”

Tek kaşımı kaldırdım. “Sağdıç konuşman için çalışmaya devam, ha?”

“Aynen. Gelecekte bir kere daha dinlemek zorunda kalacaksın.”

Bir kaçış yolu ararken gevelemelerine odaklanamıyordum. Sohbetimiz bitse de gitmeme izin vermediği için sonunda onu dürtmek zorunda kaldım. “Arkadaşlarının yanına dön hadi.”

“Ama sen onlardan daha güzelsin.”

Gözlerimi devirdim. Nihayet yanımdan ayrılmak için döndü ama yanağıma yapışkan bir öpücük kondurmayı ihmal etmedi. Giderken onu izlemedim çünkü arkadaşlarının arasında Aiden’i görmekten korkuyordum. Fakat sırtımda bir karıncalanma hissettiğimde kalp atışlarım hafif gümbürtülere dönüştü ve çoktan onun bakışlarının hedefi olduğumu anladım.

Titrek bacaklarla bara doğru yürüdüm. Aiden'in burada olduğunu bilmek beni hassaslaştırmıştı ve herhangi bir erkeğin bana baktığını sezdiğim anda midem takla atıyordu.

Tam o anda üzerime birinin sıcaklığının çöktüğünü hissettim. Kalbim artık göğüs kafesime öyle hızlı çarpıyordu ki kriz geçiriyor bile olabilirdim. Sonra burnuma ucuz parfüm kokusu doldu.

Gelen o değildi.

“Senin gibi güzel bir kız böyle yerlere yalnız gelmemeli.” Adam bana haddinden fazla yaklaşmıştı ve nefesinin kokusu parfümünden de beterdi. Fakat gülümsemesi içimdeki huzursuzluğu az da olsa hafifletti.

Dans pistine işaret ederek, “Arkadaşlarımla geldim,” dedim ve endişelenmiş gibi görüldüğü için hafifçe kafa sallayarak Amara’yı rahatlattım.

“Kızlar gecenizi bölmek istemem ama numaranı almazsam yazık olur.”

Güldüm. “Adını bile bilmiyorum.”

“Sana içecek bir şeyler ısmarlayayım, o arada da hakkımdaki her şeyi anlatırım.”

“Ben bir şeyler istemiştim zaten. Ama siparişimin ne olduğunu tahmin edersen bir sonrakini sen ısmarlayabilirsin.”

Bar bankosunun önüne oturdu. “Kumardan pek anlamam.”

Cevabı hayal kırıklığına uğrattı ama ona karşılık veremedi, sarhoş bir kızın çarpmasıyla kendimi adamın kucağında buldum.

Az önceki karıncalanma hissi daha da yoğunlaştı.

Adam beni kucağında tutmak için elini belime kaydırırken tüm kararlılığıma rağmen gözlerim mekânı taradı ve bizim hokeycilerin bulunduğu kısımda yemyeşil irislerle karşılaştı. Aiden duvara yaslanmış, bir şeyler anlatan takım arkadaşını duymazdan gelerek birasından yavaş bir yudum alırken beni izliyordu. Ancak son derece rahat ve sakin görünse de bakışlarında bir soğukluk vardı.

Göğsümdeki keskin sancı gövdeyi ikiye ayıracakmış gibi hissediyordum. Boğazımda bir yumru belirmişti ve bu adamın ısmarlayacağı içkiyi içme ya da bana dokunmasına ses etmeme fikri aniden midemi bulandırmıştı.

“Gitmem lazım.” Adamın kucağından inip tuvaletlere yöneldim ve aynada kızarmış yüzüme bakarak titrek bir nefes verirken yapış yapış olmuş ellerimi musluğun altına tuttum.

Ellerimi kurularken tuvalet kapısı gıcırdayarak açıldı ve Aiden, yüzünde karanlık bir gölgeyle içeri girdi. Lavabodan ayrıldığımda kapıyı kapattı.

“Yanlış tuvalettesin,” dedim midemde fırtınalar koparken.

“Değilim.” Kilidi çevirdiğinde *klik* sesi kulaklarımda çınladı. “Yanımdaki şu muhasebeci mi?” diye sordu.

“Ne?” Sesim titrekti.

“Bardaki adamı diyorum. Beş yıllık planının parçası o mu?”

Ne dediğini anlamam birkaç saniyemi aldı ama anladığımda sinirim tavan yaptı. “Bilmem. Önce onu daha iyi tanımam lazım.”

Dilini yanağının içinde gezdirirken vücudumu süzdü. “Kıcın onun kucağındayken pek muhabbet edemediniz galiba?”

“Muhabbete odaklanamadık doğal olarak.” Kayıtsız görünmeye çalışıyordum ama hızla inip kalkan göğsümü fark ettiğinden emindim.

Yavaş adımlarımı taklit etti. “Kim o adam?”

“Seni ilgilendirmez.”

“Başka bir adamın sana dokunmasına göz yumacak değilim.”

“Birbirimize mesafe ve zaman tanıyacağımızı düşünün...”

Tek bir çevik hamleyle beni duvara mıhladı. “Bu mesafe senin için yeterli mi Summer? Çünkü lanet olsun ki benim için katlanılamayacak kadar fazla.”

Kalbimin sıkıştığını hissettim. “Ama Donny...”

“Donny’yi *siktir et*,” dedi dişlerini sıkıp kalçasını benimkine bastırarak. “Ben senin ne arzuladığını bilmek istiyorum.”

“Ne demek istediğini anlamıyorum,” dedim hâlâ titreyen sesimle.

“Çok iyi anlıyorsun. Şimdi bana ya bunu benim kadar çok istediğini ya da buradan çekip gitmemi söyleyeceksin.”

“Aiden...”

“Tek kelime.” Başparmağını çene hattımda narince gezdirdiğinde ürperdim. Dokunuşu, kalbime dolanan sarmaşığı daha da sıkılaştırdı. “Ya yanında olacağım ya da gideceğim, Preston.” Özgüveni yerli yerindeydi ama bu akşam sesinde bir kırılmanlık duyuluyordu. Kalbim bocalasa da şu anda onu yakınımda istediğimi biliyordum.

“Yanımda ol,” dedim soluksuzca.

“Güzel cevap.”

Nabzım bir ağırlık gibi bacaklarımın arasına çökerken ne kadar süre ayakta durabileceğimden emin değildim. Aiden aklı-mı ya da bedenimi okumuşçasına kolunu belime doladı, tenimi alazlayarak beni yerden kaldırdı ve dudaklarıma yapışarak çaresiz, aç öpücüklerle çözülmemi sağladı.

Elbisemin eteği yukarı sıyrılıp sırtım soğuk fayans duvara yaslanırken Aiden sert bedeniyle bacaklarımı aralanmaya zorladı. “Siktir, seni özledim,” dedi burnunu boynuma sürterek.

Bunu özlediğini değil, *beni* özlediğini söylemişti. Bu küçük detay kalbimin burkulmasına neden oldu.

Aiden elbisemin askılarıyla sutyenimi indirerek mümkün olan her yerime öpücükler kondurup dilini tenimde kaydır-dı, meme uçlarımı çakıl taşları gibi sertleştirene kadar emip yaladı.

“Bu elbiseyi benim için giydiğini umuyorum,” diye mırıldandı.

“Senin burada olacağını bile bilmiyordum.”

Dudakları karıncalanan tenimde dolaştı. “Ama üstünden çıkaranın ben olacağımı ikimiz de biliyorduk.”

“Bilmem,” dedim nefes nefese. “Bardaki adam da çıkarabilirdi aslında.” Onu niye kışkırtmaya çalıştığımıdan emin değildim ama kendime engel olamıyordum.

“Hmm, öyle mi diyorsun?” Elbisemi sertçe belime kadar çekti.

“Kucağına oturduğumda hissettiklerimden yola çıkarsak... Ah!”

Klitorisimi çimdikleyerek lafımı kesti. “Bu lafların yüzünden çok fena düzüleceksin.” Cennete o kadar yakın hissediyordum ki kemerinin sesi, şarkılara karışan kilise çanını anımsatmıştı.

“Bir şeyi açıklığa kavuşturalım.” Külotumu kenara çekti. Serin hava çıplak tenime çarparsa da bakışları beni yakıyordu. “Seni doldurabilecek tek kişi benim.” Uzunluğunun ucunu ıslak merkezime bastırduğunda bir ürpertiyle beraber vücudumdaki tüm kaslar kasıldı. “Haykıracağın tek isim benimki olacak ve...”

“Haykırmak biraz abartı olmadı mı?” diye araya girdim.

“... sadece benim kucağıma oturacaksın.” Kalçalarımızın buluştuğu yere baktı ve öyle bir kuvvetle içime girdi ki boğazımdan bir çığlık koptu. “Haykırmak abartı, ha?”

Sağlam tutuşu kalbimi titretirken kendini tekrar sertçe iterek beni dayanılmayacak bir zevkle sarstığında ağzıma bastırduğu elini ısırmamaya çalıştım.

“Buna bayılıyorsun, değil mi?” Fırtınalı gözleri benimkilere kilitlenmişti. “Seni sikerken bakışlarımın üzerinde olması çok hoşuna gidiyor.”

Başımı salladım. O sırada gözlerimin kafatasımın arkasına kaymasına neden olan hassas noktayı buldu ve minik iniltile-riyle tenimi ateşe verdi.

“Şu haline bak bebeğim, aletimi sırılsıklam ettin.” Artık iyice derinlerimdeydi ve ıslak çarpma sesleri tuvaletin duvarlarında yankılanıyordu. “Beni özledin mi Summer? Bu sıkı, küçük amcığının içinde olmamı özledin mi?”

Cevap veremeyecek kadar sarsılmış halde olduğumdan onu öpmekle yetindim. Ama saçlarımı tutup çekştirerek alnını benimkine yasladı ve birleştığımız yeri izlememi sağladı.

Boştaki elinin başparmağıyla klitorisimi ovuşturmaya başladığında kafam geriye düşüp fayansa çarptı.

“Beni izle, Summer. Bana neler yapıyorsun gör.”

Acı çekiyormuş gibi inlediğimde uyluklarımın arkasını kavrayarak bacaklarımı karnıma doğru itti. Baldırlarımın arkası ellerinin tersine değiyordu. Bu güç gösterisini bilerek yapmamış olabilirdi ama hiç olmadığım kadar ıslanmama neden olmuştu. O kendini bana doğru iterken yüzümü boyun boşluğuna gömdüm.

“Lütfen durma,” dedim, çığlık atmamak için boynunu ısıırken.

“Durmuyacağım.”

Tenlerimizin çarpışma sesleri yükselirken iç kaslarımı sıktım ve orgazmın geri dönüşü olmayacak şekilde yaklaştığını hissettim.

“Bunu ne kadar sevdiğini göster bana bebeğim,” dedi. “Aletime boşal.”

Orgazmım göklerde süzüldüğümü hissettirecek kadar yoğundu. Aiden’in güçlü kolları, afallatıcı bir dayanıklılıkla beni hâlâ kucağında tutuyordu. Sonra genizden gelen bir iniltiyle içime boşaldı.

Hızlı nefes alıp verişlerim arasında duyabildiğim tek ses ayak-kabı topuklarımın zemindeki fayansa çarpmasıydı. Sırtımı duvara dayayıp aletini temizlemesini ve pantolonunun fermuarını çekmesini izledim. Ardından biraz tuvalet kâğıdı koparıp çömel-di ve uyluklarıma akan sıvımı temizlemeye girişti.

Eli hassas merkezime çarptığında irkildim. Dokunuşunu yumuşatıp külotumu düzeltti ve tuvalet kâğıdını çöpe attı. Yüzümü yukarı doğru çekip dudaklarıma kondurduğu öpücüğün etkisini bacaklarımın arasında hissettim. Az önce bana yaptıkları yetmi-yormuş gibi ona bir kez daha ihtiyaç duyuyordum.

“Yarın yürüyemeyecek kadar çok sancın olduğunda bunu sana sadece benim verebileceğimi hatırla. Bardaki adamın bir saniyelik şansı bile yok.”

Kapının kilidini açıp dışarı çıkarken kelimeleri sülük gibi tenime yapışmıştı.

37 | SUMMER

ANNEMLE ZORUNLU öğle yemeğini, sorularıyla başa çıkabilecek mental enerjiye sahip olduğumu hissedene kadar ertelemeye çalışsam da en sonunda pes edip buluşmaya gittim. Fakat bugünün teması şanssızlık olmalıydı çünkü kaliteli, resmi restorana adımımı attığımda iki ebeveynim de masada oturuyordu.

Onlardan birkaç adım ötede olduğum yerde durduğumda arkamdaki garson, elindeki tepsiyle tökezledi. İştahımın, akıl sağlığımdan daha önemli olup olmadığını ölçüp tartıyordum ki annem kalkıp beni kucaklayarak karar verme yetkimi elimden aldı.

“Seni nihayet görebilmek çok güzel. Gel, en sevdiğin yemekleri sipariş ettim.”

Afallamış durumda olduğum için ona sarılmayı akıl etmem birkaç saniyemi aldı ama kollarının sıcaklığını hissettiğimde kendimi ona bıraktım. Babamdan kaçacağım derken annemi de göremez olmuşum.

“Ben de seni özledim anne.” Geri çekildim. “Bana onun da geleceğini söyleseydin keşke.”

“Söyleseydim bir sürü bahane sıralardım.” Tek kaşını kaldırdı. “Baban seni aradı ama açmadın.”

Masaya gittiğimde babam sandalyemi çekti. “Teşekkürler,” diye mırıldandım.

“Rica ederim, Gün Işığım.”

Takma adım karnıma bir hançer misali saplanırken nefes almak canımı yaktı. “Serena’yla Shreya nerede? Sizinle gelmediler mi?”

Kız kardeşlerim benden çok küçük olsalar da ebeveynlerimle aramda tampon oluyorlardı. Onlar olmadığında boğulacağımı hissediyordum.

“Gelemediler. Büyükannenle büyükbaban, Toronto’da onlarla kalıyor.”

Antrenmanlar yüzünden yorgun olduklarını bildiğim için kafa salladım. İkizler, artistik patinaj alanında olimpiyatlarda yarışabilmek için çalışıyorlardı, bu yüzden de fazla boş vakitleri yoktu.

Yemeklerimiz geldiğinde konuşmaların yerini çatal bıçak sesleri aldı. Annemin sorularına cevaplarım “evet” ve “hayır”dan ibaretti. Babamın fazla soru sormamasına minnettardım.

Gelen bir mesajla titreyen cepte telefonumu, can simidine tutunuyormuşçasına elime aldım.

Amara

Amara: Nasıl gidiyor?

Summer: Rehin tutuluyorum.

Amara: O kadar da kötü olamaz. Divya Preston sıkıcı bir kadın değil.

Summer: Babam da burada. Benimle sadece iki kelime etti.

Summer: Ondan bir tepki alabilmek için hamile olduğumu falan söylesem mi?

Amara: Gaddarsın.

Amara: Gerçi torununun, bir hokey oyuncusunun soyundan geldiğini öğrenince sevinçten havalara uçabilir.

Summer: Bunu bir daha asla söyleme.

Amara: Niye? Yoksa Dalton’ın gururundan başka biriyle daha mı yatıyorsun?

Amara: Bu arada, mükemmel bebek isimleri biliyorum. Puckerton'a ne dersin? Ya da Rinkerella?

Mesaja gülerek telefonumu çantama geri koydum. Kafamı kaldırdığımda annemle babam beklenti içinde yüzüme bakıyorlardı.

Annemin bakışları meraklıydı. “Eee, Dalton'dan yeni haberler var mı?”

“Hayır.”

“Yeni arkadaşlar ya da yeni bir *erkek* arkadaş edinmedin mi?” Annem kaşlarını oynatınca gözlerimi kısıtım.

“Edinmedim.”

Ellerini birleştirdi. “Sampson'ın annesi, ikinizin bayağı yakınlıştığınızı söyledi.”

Suyumdan aldığım yudumla boğulmayı diledim. “Onunla sadece arkadaşız, anne.”

“Kızı rahat bırak, Divya. Sen de zamanında benimle birlikte olduğunu ailene söylememiştin.”

Annem elini onun masadaki elinin üstüne koyarak tatlı tatlı gülümsedi.

“Çünkü korunmadan seks yapıyordunuz.”

İkisi aynı anda, “Summer!” diye bağırdılar.

Kirece dönmüş yüzlerine bakarak güldüm. “Ne? Sır falan değil ya.” Kendimi işaret ettim.

Babamın başını iki yana sallaması ve annemin bana dik dik bakması içimi tatminle doldurdu.

Garson tabağımı alırken sandalyemi geri ittim. “Eğlenceli bir yemekti ama benim artık gitmem lazım.”

“Ben götüreyim,” dedi babam.

Donakaldım. Bir gün içinde birden fazla tuhaf durumla başa çıkabileceğimi sanmıyordum. “Çoktan Uber çağırdım.”

“İptal et o zaman. Seni ben götüreceğim.”

Yalnız başımayken Uber'e binmek zorunda kalmamak rahat-latsa da babamın SUV'sinde olmak göğsümün sıkışmasına neden oluyordu. Yemeğe Aiden'in kamyonetiyle gelmem belki avantajlı olabilirdi ancak o devasa şeyi park etmek büyük sıkıntıydı.

Yolda ilerlerken pencereden dışarı bakmak ya da cama çarpan yağmur damlalarını saymak zamanın hızlı geçmesini sağla-mıyordu.

Babam radyoyu açtı ve aracın içi tabii ki de dün akşamki ma-çın yorumunu yapan sunucuların sesleriyle doldu.

"Maçı izledin mi?" diye sordu babam.

"Hokey maçlarını izlemiyorum."

Kıkırdadı. "Şaka mı yapıyorsun? Eskiden bütün *play-off* maç-larına yüzünü boyayarak gelir ve rinkin hemen dibinde yer ayar-lamamı isterdin."

Boğazımdaki yumruyu yuttum. "Artık izlemiyorum diyeyim o zaman."

Sonrasındaki sessizlik kulaklarımda çınlayacak kadar yük-sekti. Babam da aynı şeyi düşünmüş olmalıydı ki radyonun sesi-ni açtı. Tam o sırada sunucular üniversite sporları yorumlarına geçip Dalton-Dartmouth maçı hakkında konuşmaya başladılar.

"Bu yıl Dalton'dan profesyonel lige pek çok yetenekli oyun-cu çıkacak. Yıldız oyuncu Aiden Crawford'ı kadrosuna katan Toronto hiç bu denli şanslı olmamıştı." Aiden'in adı geçtiğinde midem gereksiz yere bir takla attı. "Bu çocuk yıllarca konuşula-cak, sana garanti verebilirim."

Babam bana yandan bir bakış attı. "Onu tanıyor musun?"

Kalbimin çırpınışlarını duyabiliyor muydu? "Demin de de-dim, hokeyi takip etmiyorum."

İçini çekti. "Anladım."

Telefonumun şarjı bitmek üzere olduğu için oyalanacak bir şeyim yoktu, ben de konuşmaktan kaçınmak için gözlerimi yine dışarı çevirdim.

Babam, “Diwali’yi*, Şükran Günü’nü ve Noel’i kaçırdın,” diyerek yine sessizliği bozdu.

“Yüksek lisans başvurumla meşguldüm.”

“Nasıl gidiyor peki?”

“Mütevelli heyetinde olduğuna göre zaten biliyorsundur.”

Babam gerildi. Bu bilgiyi ikinci sınıftayken öğrenmiş ve ona öfke püskürten bir mesaj göndermiştim.

“Kızıma iyi bakıldığından emin olacağımı söylemiştim.”

“Ne istediğime kulak vermeye zahmet etseydin yapman gereken son şeyin bu olduğunu bilirdin.” Duraksayıp sesimi biraz kıstım. “Bursumu kazanmak için çok çalıştım. Arkamı kollamama ihtiyacım yok. Tabii sen bunu bilmiyorsun çünkü sekiz yaşına girdiğimden beri bir gününü bile beni tanımak için harcamadın.”

“Summer, seni sevdiğimi biliyorsun.”

Kaşlarımı çattım. “Bunu o kadar iyi gösteriyorsun ki anlatamam.”

“Kardeşlerin göstermeme hep izin veriyor.”

“Bu çok iyi haber, baba. Sonunda kızlarına destek olmaya karar verdiğiine sevindim. Tabii benim için artık çok geç, değil mi?”

“Ben onu kastetmedim.”

Kanım kaynıyordu. “Kız kardeşlerim benim her zaman istediğim babaya sahip olduğu için çok mutluyum. Gerçekten. Ama benim yanımda olmadığını, bana bir hataymışım gibi davrandığını hiçbir zaman unutmayacağım.”

Kampüs görüş alanımıza girerken babam, “Summer!” diye bağırarak kenara çekti. “Ben ve annen için bir lütuf olduğunu çok iyi biliyorsun. O zamanlar çok gençtik ve korkmuştuk ama hiçbir şey için seni suçlamadık. Dünyaya gelmen bizim kararımızdı.”

“Aynen. Sonra sen kariyerinle ailen arasında bir seçim yaptın. Hangisini seçtiğini hepimiz biliyoruz.” Emniyet kemerimi çıkarıp kapımı açtım. “Bir daha yardıma etmek istediğinde kasa gibi davranmak yerine baba olmaya çalış.” Kapıyı çarparak kapattım.

* Hindistan’ın en büyük ve en önemli bayramıdır. (ç.n.)

Yağmur damlaları, gözlerimden akan yakıcı gözyaşlarına karışıp sancıyan göğsümü ıslatıyordu.

Babam için ağlarken, eğer süper kahramanlar gerçekten varsa babasının da onlardan biri olduğunu düşünen sekiz yaşındaki küçük Summer'ın hayal kırıklıklarını düşünmeden edemedim.

38 | AIDEN

ÖĞLEN MAÇIMIZ olması, sonrasında derslerime ya da ödevlerime doğru düzgün odaklanamayacağım anlamına geliyordu. Tam çalışmaya oturmuşken odamın kapısının tıklatılması da cabasıydı.

“Meşgulüm,” diye seslendim.

Zaten Kian’ın dövme turunu baştan sona izlemek zorunda kalmıştım. Aslında uyluğuna yaptırdığı yeni çapraşık kırmızı yılan deseni epey havalıydı ve muhabbet de iyi gidiyordu. Ta ki Kian konudan sapana dek. Ama Cassie’yle birkaç hafta konuştuktan sonra araları bozulduğu için ona fazla yüklenmemeyi kararlaştırmıştık. Pek de şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Kian daha çok hoşlanan taraftı ve yan etkisi çene düşüklüğü olduğundan dolayı ödevimi yapmak için onu odamdan çıkarana kadar ölmüştüm.

Tıklatılma sesi kesilmeyince bıkkın bir nefes verip sandalyemi geriye ittim ve gidip kapıyı açtım.

“Meşgulüm dediğimi duyma...” Cümlemi bitiremeden bir çift kol belime dolandı ve kahverengi saçlardan oluşan bir kafa göğsüme yaslandı. Etrafım tatlı bir kokuyla sarılırken yağmurda ıslanmış titreyen bedeni sararak öylece kalakaldım.

“Summer?” Burnunu çektiğini duyunca kalbim ikiye ayrıldı. Sırtını sıvazlarken hıçkırıklarının arttığını hissettim.

“Gel.” Kapıyı kapatıp hâlâ titreyen bedenini yatağıma yönlendirdim. “Beni korkutuyorsun, bebeğim. Sorun ne?”

Oturduğumuzda onu göğsümden ayırdım ve ıslak yanaklarını gördüğümde kalbime bir bıçak saplanmış gibi hissettim. “Langston mı bir şey yaptı?”

Ben saçlarını yüzünden geri iterken kafasını iki yana salladı. Bir süre düşündüm. “Baban mı?”

Altdudağı titredi. Sonra yine hep yaptığı şeyi yaptı; endişemi fark edip duygularını bir kasaya kapattı ve geri çekilip gözyaşlarını silerek dimdik oturdu. “Buraya neden geldim bilmiyorum.” Açık dizüstü bilgisayarına ve ders kitabına baktı. “Meşgul olmalısın.”

“Senin ihtiyacın varken asla meşgul olmam.”

Yoğun kahverengi gözlerini yüzümde dolaştırdı, ardından derin bir nefes alıp odamda volta atmaya başladı. “Seni sevmesi için birine kaç defa yalvarabilirsin?”

Göğsümdeki ağırlık büyüyerek nefes almamı zorlaştırdı. Yanma gidip kollarımı yeniden ona sardım.

“Bir ebeveynin yapması gereken en önemli şey budur. O da bunu yapmalıydı.” Yüzü göğsüme dayalı olduğu için sesi boğuk çıkıyordu.

“Evet, Summer. Seni sevmemek imkânsızken bundan kaçınmamalı.”

“Ama neden her şey onun zaman çizelgesine göre ilerlemek zorunda? Mutluluğum, içinden gelip de sevgisini göstermesine bağlıymış gibi, o hazır olunca kollarımı açıp onu beklemek zorundayım sanki.” Tekrar hıçkırdı. “Bu hiç adil değil.”

“Biliyorum, bebeğim.” Ağlayarak içini boşaltmasına izin verirken sırtını okşadım. “Biliyorum.”

Kırık bir nefes aldı. “Bunu bir daha yaşamayacağıma dair kendime söz vermiştim. Aştığımı sanmıştım. Ama onunla lanet bir konuşma yapmam yetti. Şimdi yine aynı acıları çekiyorum.”

İçimdeki her şey harekete geçmem için beni dürtüyordu. Summer'a nasıl yardım edebileceğimi, gözyaşlarını nasıl dindirebileceğini bulmalıydım. Şişmiş gözleri ve kızarmış minik burnu canımı yakıyordu; telefonumu çıkarıp babasını aramak istiyordum. Gerçi bunu yapabileceğim hiç aklıma gelmezdi zira Lukas Preston büyük bir ilham kaynağı olduğu kadar korkunç bir herifti.

En sonunda işine karışmamaya, sadece onu dinlemeye karar verdim.

Summer agresifçe yanaklarını sildi. "Böyle bir şeye ağladığım için çok salak hissediyorum."

"Hissetme." Ona bir peçete verdim. "Uzun zamandır içinde biriktiriyordun, bir şekilde tepki vermen gerek."

Gözlerini silerken yüzünde pişmanlık belirmişti. "Sözlerimde aşırıya kaçmış olabilirim. Gerçekten incinmiş gibi görünüyordu, Aiden."

"Sen de şu anda çok incinmiş görünüyorsun. Bu iyi değil, Summer. Bu muameleyi hak etmiyorsun. İçindekileri nihayet döküğün için suçluluk hissetmene izin vermeyeceğim. Anlıyorsun, değil mi?"

Bakışlarını göğsüme indirip kapüşonumun ipleriyle oynadı.

Çenesini kaldırdım ve vicdan azabını yüklenmediğinden emin olmaya çalıştım. "Baban seni incitti ve ilk defa kalp kırıklığını içinde tutmadın. Kendinle gurur duymalısın çünkü ben duyuyorum."

Gözünü kırpıştırarak bir gözyaşını uzaklaştırdı. "Kendimle gurur duyup doğru olanı yaptığımı bilsem de kötü hissedebilirim, bu normal."

Bu kız güneş ışığının vücut bulmuş haliydi ve bunun farkında bile değildi. "Tabii ki kötü hissedebilirsin. Sen böyle birisin. Nazik ve şefkatlisin. Birazcık da inatçı."

Hıçkırırken göğsüme hafifçe vurdu. Gözyaşları hâlâ dinmemişti.

“Hadi gel, sana bir fincan çay hazırlayayım. Sonra birlikte uzanırız.”

HER sene geleneksel olarak Whistler’a kış tatiline giden Eli’n ailesi geçen yıl beni de davet etmişti. Kuzey bölgesinde, küçük bir köyü içine alabilecek kadar geniş bir evleri vardı. Kışın yapılabilecek tüm aktiviteleri yapmış, donmuş gölde hokey oynayıp helikopterle gezintiye çıkmıştık. Fakat en unutulmaz ve en dehşet verici kısmı The Coffin Kayak Pisti’ydi. Orada kaydığım da, sonunda ne olduğı bilinmeyen bir boşluğa saatte doksan beş kilometre hızla uçuyormuş gibi hissetmiştim.

Summer’ı kollarımda tutmak da tam olarak böyle bir histi.

Uyumamak için zorlu bir savaş verse de birkaç saat önce uyuyakalmıştı. Öncesinde ilk evcil hayvanlarımızdan -onunki Iggy adında bir Japon balığı, benimki Benji adında bir kediydi- hayat felsefemize kadar her şeyi konuşmuştuk. Gerçi birimiz yarı uyurken hayat felsefesi gibi konulardan bahsetmek ne kadar doğruydu bilemiyordum. Sesimi dinlemeyi sevdiği için uykuya karşı direndiğı anlarda ağır ağır kapanan göz kapaklarını ve cevap verirken dolanan dilini izlerken göğsüme çiviler battığını hissetmiştim.

Sesimi sevdiğini bile isteye mi söylemişti ya da uyanık olsa dile getirir miydi bilemiyordum ama doğru olduğundan emindim ve kahretsin ki muhteşem hissetmiştim. Eğer isterse yaşadığım sürece onun için beyaz gürültü makinesi olabilirdim.

Belki onunla beraber ben de uyuyabilirdim ancak içimdeki dehşet verici his buna engel olmuştu. Çünkü Summer dalmadan hemen önce, “Nasıl ev gibi hissettirdiğini unutmuşum,” demişti.

Ev. Ona ev gibi hissettirdiğimi düşünüyordu.

Böyle bir şeyi duyup da uyumam ne mümkündü? Summer bana güveniyordu. Güvendiğı kişi sayısı bir elin parmaklarını

geçmeyen birinden bunu duymak, altında her an ezilebileceğim bir baskıya neden olmuştu ki bu hiç benlik bir şey değildi. Yani, koskoca bir hokey takımının kaptanı olarak baskıya alışkındım. Tüm okul bana güveniyordu. Herkes bana güveniyordu. Fakat Summer'ınki farklı hissettiriyordu.

Bana sokulurken hareketleri uyanmasına neden oldu. Uyuyormuş gibi davranmaya zahmet etmedim. Beni kafasında ürkütücü bir sapık olarak görmediğinden emindim. Uzaklaşmaya çalıştığında onu tuttum. "Gitme."

Gözlerime bakmak için döndü. "Tuvalete gideceğim."

Rahat bir nefes vermemi garip bulmuş gibi yüzümü inceledi. Daha önce hiç, uyandığında yüzünü görebileceğim kadar uzun süre yanımda kalmamıştı. Bir keresinde odamdan ayrılamasın diye onu yatağa kelepçelemeyi düşünmüştüm ama boyun eğmektense yatak başlığımı kıracağını biliyordum. Onu zorla tutmaya çalışmak, açık alanda bir kelebeği kafese sokmaya çalışmaktan farksızdı.

Summer yapışkan, tuhaf bir tip olduğumu düşünebilirdi ama şu anda benden birkaç metre uzakta olması bile o kadar yanlış geliyordu ki çaresiz görünsem de sorun değildi.

Elimi yanağına götürdüm. Ona baktığımda milyonda bir olduğunu düşünmeden edemiyordum. Böyle birine bu denli yakın olabildiğim için ben de milyonda bir şansa sahiptim. "Çok güzelsin."

Nefesi kesilirken şakağına bir öpücük kondurup onu serbest bıraktım. Dönerek yataktan indi ve doğruca banyoya gitti.

Kapının diğer tarafından boğuk bir "Aman Tanrım!" çığlığı yükseldi, ardından Summer kafasını banyodan dışarı uzattı. "Rakuna benzediğimi neden söylemedin!?" Gözlerinin altına bulaşmış rimeli işaret ediyordu.

Üstünde benim tişörtümle ve dağılmış saçlarıyla öyle bir ışıltı saçıyor ki gülümsememi tutamadım. "Çok güzelsin Summer," dedim tekrar. Karşılık olarak gözlerini devirdi ve kapıyı çarparak kapattı.

Bir kahkaha atarken, Eli’â akşam yemeğinde ne olduğunu sormak için mesaj gönderdim. Kendisi yemek yapmaya bayılıyordu ve bu mutfak sevgisiyle gastronomi okusa yerişti.

Eli

Eli: İki tepsi fırında ziti* var. Evimizin çocuğunun isteği üzerine yaptım.

Aiden: Kian hâlâ Cassie’nin yasını mı tutuyor?

Eli: Zavallı çocuk, onu buz patencisi Julia Romero’yla randevuda görmüş.

Eli: Şimdi hiç durmadan *Folklore* dinleyip *Buz Üstünde Aşk* izliyor.

Aiden: Biliyorum. Sesi odama kadar geliyor.

Aiden: Ben yemeğe sonra inerim o zaman.

Eli: En güvenli seçenek. Ona rastlama riskine girmek istemezsin. Tabağını fırında bırakırım.

Eli: Kız arkadaşına da yetecek kadar var.

Summer banyodan çıkarken son mesajı görmezden gelip telefonu kapattım. Yanımdan ayrılmak, içinde bulunduğu rahat baloncuğu patlatmış gibi eşikte tuhaf tuhaf dikiliyordu.

Telefonumu komodine bırakıp yorganı kaldırdım. “Gel buraya.” Dediğimi yaptı ve sanki hiç gitmemiş gibi yanıma kıvrıldı.

“Nasıl hissediyorsun?”

“Daha iyiyim,” diye fısıldadı, yüzünü boynumla omzunun arasına gömerek. “Ağlayarak bütün enerjimi harcadım sanırım.”

“Bu gece burada kal,” dediğimde vücudu kaskatı kesildi. Aramızdaki tek ses benim kalp atışlarım ve Kian’ın müziği. Summer’ın bu gece yurduna dönmesi gerekmiyordu ve gitmesine izin vermenin yanlış olduğunu hissettiğimi söylerken son derece ciddiydim. “Kendi başının çaresine bakabileceğini biliyorum ama bu seferlik seninle ilgilenmeme izin ver.”

* Bir tür makarna. (ç.n.)

Summer tüm problemlerini kendi içinde yaşamayı seviyor olabilirdi ama ben de onun faydasına bir şeyler yapmaya ihtiyaç duyuyordum.

“Bilemiyorum...”

“Bilemeyecek bir şey yok,” dedim, çenesini kaldırıp düşünceli gözlerine bakarak. “Bu gece benimle kalır mısın?”

Kafa salladı.

39 | SUMMER

ŞU ANDA ev yanıp tutuşsa da benim için sorun değildi. Aiden'in kollarında halimden gayet memnundum. Kendimi çok ama çok yalnız hissettiğim anlarda onun yanında güvende hissediyordum. Bu sabah iyi olduğumdan emin olup beni yurda bıraktıktan sonra nihayet idmana gidebilmişti. Aiden bundan hoşnutsuz değildi ancak koçun anevrizma geçirdiğinden emindim.

“Nerelerdeydin?” diye sordu Amara, odaya girdiğimde.

“Babamla sonunda yüzleştim. Her şeyi söylemesem de bu defa sessiz kalmadım.”

Arkadaşımın yüzü endişeyle doldu. “Kahretsin. İyi karşıladı mı bari?”

Burnumdan alaycı bir nefes verdim. “Hayır tabii ki. O zamandan beri telefonuma bakmadım ama annemden bir sürü sesli mesaj geldiğinden eminim.”

“Olsun, daha iyi hissetmene sevindim.” Bana sarıldı. “Ama bu, üstünde büyük beden *sweatshirt*’le öğlen saatlerinde yurda dönmeni açıklamıyor.” İncelemek için kolumu tuttu. “Vay, bu ne böyle? Yirmi iki numara, *Kaptan*. Enteresan.”

Kolumu çektim. “Aiden’da kaldım, Nancy Drew.”

Amara tezgâhtan atladı. “Çabuk her şeyi anlatıyorsun.”

“Ağladım. Aiden da beni kucakladı. Kalmamı istediğinde kabul ettim. Bu kadar.”

Ağlamak üzereymiş gibi suratını buruşturdu. “Bugünü tarihe kazımalıyız. *Summer Preston*, bir erkeğin evinde kaldı! Hani sen ilişkilere asla yanaşmazdın?”

“Bilemiyorum, Amara. Yıllarca canım yandıktan ve hokeyle alakalı her şeyden uzak durduktan sonra bu çok büyük bir adım gibi geliyor. Kalbimdeki sıkışmış kapıyı açmışım da Aiden içeri girip bütün çatlakları ve kırıkları görmüş gibi.” Kendimi korumasız ve hiç olmadığım kadar çıplak hissediyordum.

“Anlıyorum. Fiziksel çıkar ilişkisinin sınırları olmadan kendini ona açmanın senin için büyük bir şey olduğunun farkındayım. Özellikle de habanla yaşadıklarından sonra.”

Boğazım düğümlenmişti. “Aiden, Donny’den beri birlikte olduğum ilk erkek diyebiliriz. O ilişkim de nasıldı biliyorsun.” Donny ilk başlarda kendini çok nazik ve tatlı göstermiş, sonra gerçek yüzünü ortaya çıkarmıştı.

“Donny’yi salla. Artık geçmişte kaldı. Hatta bana göre o kasıntı herif bu dünyada mevcut bile değil.” Yüzünü ekşitti. “Ayrıca diğer erkekleri çok yanlış tanıtan biri.” Sonra sorgulayıcı bir ifadeyle bana baktı; bana hodri meydan der gibiydi. “Belki Oliver’la randevuya çıkman faydalı olur.”

Kahretsin. O randevu tamamen aklımdan çıkmıştı. Oliver, Amara’nın seçmeli dersten arkadaşıydı. Ona benim numaramı vermesinin sebebinin, Dalton’daki en zor seçmelilerden biri olan bu ortak ders için Oliver’la arkadaş olmaya çalışması olduğundan şüpheleniyordum. Tabii numaramı vermesini ben onaylamıştım ama bu Aiden’in, bırakmak canını yakacakmışçasına bana sarılmasından önceydi.

Beynimdeki çarklar dönerken Amara beni izliyor, cevabımı bekliyordu. Aiden’in kendi kararımı vermemle ilgili sözleri zihnimde yankılandı ve ne yapmam gerektiğine o anda seçimimi yaptım. “Haklısın. Belki işe yarar.”

Amara'nın gülümsemesi gerginleştii. Bu konuyu gündeme getirdiği için içten içe kendini tekmeliyor olmalıydı.

CUMA sabahı uyandığımda Aiden'ı kapımda bulmayı beklemiyordum.

“Selam,” dedim afallamış halde. Aramızdaki enerji bir şekilde dönüşmüş gibiydi ve nasıl davranmam gerektiğini bilemiyordum.

“Selam.” Yüzünde özlemle ihtiyat arasında gidip gelen bir ifade vardı. “İdman bitti. Ben de nasıl olduğunu görmeye geleyim dedim.”

“Çok iyiyim. Neden iyi olmayayım ki?”

Yüzü düştü. Bir erkeğın kollarında ağlayıp da hiçbir anlamı yokmuş gibi davranmak ne saçmaydı. Özellikle de anlamı çok büyükken.

“Böyle söylemem kulağa kötü geldi, özür dilerim. İyiyim. Hiç ağlamadım; yani bu da bir şeydir.” Dünya yerle bir olsa da Aiden'ın kollarındayken bana hiçbir şey olmayacakmış gibi hissettiğim anların üzerinden iki gün geçmişti. O zamandan beri görüşmemiştik ama bana çocuklarla alakalı mesajlar atıp yüzümü güldürmüştü. En çok da Cassie olayını atlatmaya çalışan Kian'ın hikâyeleri komikti. Duyduğuma göre son günlerde Dylan'dan artistik patinaj öğreniyordu. “Kahvaltı hazırlıyordum. Sen de ister misin?” diye sordum.

Aiden şaşırmış göründü. Geri adım attığında reddedecek sandım. Bunun yerine, “Kamyonetimi yurdun önüne bırakmıştım. Gidip düzgün bir yere park edeyim,” dedi.

İddiaya göre zamanım dolduğunda kamyonetini ona istemeye istemeye geri vermiştim. Gerçi o süreçte, antrenmanlara giderken arkadaşlarının arabalarına sıkışmak ya da Uber çağırarak zorunda kaldığı için kötü hissetmediğimi söylesem yalan olurdu.

İçeri tekrar girdiğinde mutfakta meyve yıkamakla meşguldüm. Dikkatini hemen tezgâha koyduğum tabletim çekti ve ikimiz de diziye dalınca o tuhaf hava yok oluverdi.

“Bu kimin çocuğu şimdi?” Kâsedden bir üzüm kaptı.

“Adamın. Ama henüz bilmiyor.”

“Ne boktan işler ya.”

Biz diziye tartışırken Amara içeri girdi. “Sum, randevun kaçtaydı? Bu akşam burası bana lazım.” Sonra bakışları numaradan bir şaşkınlıkla Aiden’i buldu. Haline bakılırsa burada olduğunu çoktan biliyordu. “Ah, selam Aiden.”

“Selam, Amara,” dedi Aiden, biraz gergin bir sesle.

“Eee, Oliver seni ne zaman almaya gelecek?” diye sordu oda arkadaşım masumca. Uyuz kız, numarasını Craigslist’in bekârlar reklamına vermemi hak ediyordu.

“Yedide,” dedim dişlerimi sıkarak.

Yüzü aydınlanırken çileklerimden birini çaldı. “Doğru ya, söylemiştin. Pekâlâ, emin olmuş oldum. Şimdi gitmem lazım, görüşürüz.”

Kapı çarpılarak kapandı ve Aiden’la ikimiz sessizliğe mahkûm edildik. Lambaların uğultusu bile saatli bomba sesini bastıramıyordu.

Meyve doğramaya devam ederken yüzümdeki bakışları görmezden gelmeye çalıştım. Aiden tezgâha yaslanarak benim konuşmamı bekledi.

Yaşadığımız onca şeyden sonra yatak arkadaşı olduğumuzu iddia etmeye devam edemezdik. Ama bu randevuyu, Porter’s’taki tuvalet olayından çok önce onaylamıştım, ne yapabilirdim?

Etrafımızdaki tüm sesler fazla yüksekti. Kesme tahtasına çarpan bıçak, duyusal yüklenmeye neden oluyordu. En sonunda dayanamayıp ona döndüm. “Ne?”

Rahat duruşu sahteydi. “Bir şey yok.”

Bıçağı ona doğrulttum. “Kimi kandırıyorsun? Söylemek istediğin bir şey var, belli.”

“Yoo.” Tehlikeli konudan kaçınarak eline aldığı çileği ısırđı.

“Kızgınsın.”

“Değilim. İstediğin kişiyle görüşebilirsin.”

“Böyle düşündüğüne inanmıyorum.”

“Sana yaklaşan herkesin ağzına sıçacağıımı söyleyen toksik adam olmamı istersen olurum. Ama sen böyle birini hak etmiyorsun, Summer. Hayatına karışmayacağım.”

Verdiğim kararları her zaman sorguluyordum. Yaptığım her dönüş yanlış geliyordu. Fakat Aiden’in konuşmaları bu hissi yatıştırıyordu.

Gözlerine baktım. “Umurunda değil mi yani?” Umurunda olmasaydı ya da benim umurumda olmadığına kendimi ikna edebilsem hayatım çok daha kolay olurdu. Ancak gerçekler, taşmaya hazır bir tencere gibi kaynıyordu.

Çenesi kasıldı ve sakın ifadesi erimiş buz gibi kayboldu. “Umurumda.” Öne doğru bir adım atıp avuçlarını tezgâha dayayarak beni hapsetti. “Başka birinin yüzündeki gülümsemeyi gördüğünü...” Başparmağı dudağımda yakıcı bir damga bıraktı. “... seni güldürdüğünü ya da sana dokunduğunu düşünmek kahretsin ki.... Beni. Delirtiyor.”

Kişisel alanıma hiç girmemiş gibi geri çekilip tezgâha yaslandı. “Ama dayanacağım. Çünkü bu randevulara sadece dikkatini dağıtmak için çıktığının farkındayım. İstediğin gibi rol kesebilirsin Summer. Nihayetinde benimle olacağını ikimiz de biliyoruz.”

Nabzım gümbürdüyordu. Dudağıımı ısırđığımda dikkatini ağzıma çekmiş oldum. “Ya beni öperse?”

Altdudağımdaki başparmağını çekti. “O zaman en sonunda bana geldiğinde, başka erkeklerin öpücüklerinin ya da dokunuşlarının hatırasının bile zihninde kalmadığından emin olurum.”

Söyledikleri ağır taşlar gibi mideme oturdu. “Vaktini boşa harcıyorsun.”

“Anlamıyorsun, değil mi?” Ona boş boş baktığımda gülümsemi. “Senin için açıklığa kavuşturayım. Kazandığım tüm şam-

piyonalar, tüm ödülleri elimden alınsa bile sen yanımda olduğun sürece umurumda olmaz.” Uzun bir süre yüzüme baktı. “Ayrıca o sayborg muhasebeci yatakta seninle asla başa çıkamaz.”

“Sen başa çıkabilir misin?” Çıkabilirdi. Kesinlikle hem de.

“Kendimi pek çok kez kanıtladığımı düşünüyorum. Hafızan bulandıysa hemen şu anda bir demo yapabiliriz.” Dizlerinin üstüne çökecekmiş gibi yaptı ama onu ittim.

“Çıkacağım kişinin muhasebeci olduğunu nereden biliyorsun? Sporcu da olabilir.”

Sırıtişıyla beni huzursuz etmeyi amaçlıyorsa başarmıştı.

“SARIKUYYUK balıklarının gece yırtıcıları olduğunu biliyor muydun?”

Ziraat çalışmalarına ilgili bir muhasebe öğrencisi olan Oliver Benson, randevunun başından beri Florida Keys seyahatini anlatıp duruyordu. Gözlerim sıkıntıyla bulanırken zihnimden ders ve çalışma takvimimi organize etmeye koyulmuştum ki tanıdık bir ses düşüncelerimi böldü. Daha doğrusu sinir bozucu şekilde tanıdık *iki* ses, masamıza doğru yaklaşıyordu.

Kampüs dışında olduğu için randevuyu özellikle bu lokantada ayarlamıştım. Araçla yirmi dakikalık mesafedeydi ve Dalton öğrencileri genelde uğramazdı.

Dylan kabin masada Oliver’ın yanına yerleşirken Kian da benim dibime oturmaya çalıştı ama kenara kaymadığım için banka sığamadı. Sessiz bir bakışma yarışı yaptıktan sonra kalçasıyla beni iterek kendisine yer açtı. “Vay be! Burada karşılaşmamız nasıl bir tesadüf?” dedi sahte bir şaşkınlıkla.

“Size katılmamızda sorun olmaz, değil mi dostum?” diye sordu Dylan, Oliver’a.

Oliver ağır ağır, “Summer’ın arkadaşları benim de arkadaşlarımdır,” dedi.

Gözlerimi devirmemek için kendimi tuttum. Bu ikisi randevumuzu bölüyor, Oliver da buna ses çıkarmıyor muydu?

Dylan ona elini uzattı. “Ben Dylan.”

“Oliver.”

“Tanıştığımıza memnun oldum, Ollie. Bu da Kian,” dedi, yüzünde kocaman bir sırıtış olan Kian’ı göstererek. “Bu arada, bunu Aiden’in odasında unutmuşsun Sunny.” Cebinden bir şey çıkarıp masanın ortasına koydu.

Oliver saç tokasına bakarken yumruklarımı sıksam da ifade-siz kalmaya çalıştım. “O benim değil.”

Kian kafasını yana eğdi. “Emin misin? Şu anda taktığın toka bunun aynısı da.”

Ben tekrar yalan söyleyemedim Oliver araya girdi. “Aiden Crawford’dan mı bahsediyorsun?”

Bu randevu daha ne kadar kötüye gidebilirdi? Oliver’ın balık tutma hikâyesini ilgiyle dinlemediğim için cezalandırılıyor olmalıydım.

“Evet. Summer biraz A vitamini almak istemişti, anlarsın ya... Ah!” Ona dirsek attığımda Kian cümlesini bir bağırıyla bitirmişti.

“Aiden’la birlikte bir proje yapmıştık,” diye açıkladım. “Sporcularda psikolojik yıpranma üzerine.”

Oliver tereddütle kafa salladı ama Kian’ın neyi ima ettiğini anlamak için dâhi olmaya gerek yoktu. Tam aptal tokayı Dylan’m suratına fırlatmak üzereydim ki garson kız masamızda belirdi.

“Ah! Çifte randevu mu?” diye sordu, hepimizi inceleyerek.

“Aynen.” Dylan, kolunu Oliver’ın omzuna sardı. “İlk görüşte aşktı.”

Oliver’ın gözleri telaşla kocaman açılırken bedeni oturduğu yerde büzüştü. Kian ile Dylan’ın kişilikleri bizim kampüsten bile büyüktü ve onlarla başa çıkamayacak kişiler için yanlarında olmak çok zordu. Oliver bu randevudan travma sonrası stres bozukluğuyla ayrılırsa şaşırmazdım.

“Süper! Ne sipariş etmek istersiniz?”

Kian konuşmadan önce onu kabinden dışarı ittim. “Aslında bizim planımızda bir değişiklik oldu. Gel, Oliver.”

Dylan sinir bozucu bir süre boyunca kımıldamamakta inat etse de hiddetli bakışlarımı görünce pes edip çocuğun masadan kalkmasına izin verdi. Oliver’ın terli elini tutup sağa sola bakmadan dışarı çıktım. Fakat caddenin karşısına geçerken bu sefer de başka biri adımı seslendi.

Connor Atwood.

Yeterince çekmedim mi? Mahcubiyetle gülümseyerek Oliver’a döndüğümde futbol takımının oyun kurucusuna ağzı bir karış açık halde baktığını gördüm. Bugün Dalton’ın bütün sporcuları karşıma çıkmaya yemin etmişti herhalde.

“Uzun zamandır görüşmüyoruz, Sunny. N’aber?”

Görünüşe bakılırsa lanet olası lakabım herkesin ağzına yapışmıştı. “İyilik.”

Connor elini sarı saçlarından geçirdi. “Bağış maçına geliyor musun?”

“Maalesef. Bugün meşgulüm. Belki bir sonrakine gelirim.”

Başını yana eğdi. “Gerçekten mi? Crawford’la birlikte gelirsiniz sanıyordum.”

Dişlerimi sıktım. “Niye öyle düşündün anlamıyorum.” Ya salağa yatıyordu ya da Oliver’ın elini tuttuğumu görmemişti.

Connor’ın gözleri Oliver’ı buldu. “Bu kim? Kuzenin mi?”

“Hayır,” dedim sıkılı dişlerimin arasından. “Oliver’la randevudayız. Oliver, bu Connor.”

İri kıyım futbolcu, zavallı çocuğu baştan aşağı süzdü. “Kusura bakmayın. Nasılsın, dostum?”

Oliver gülümseyip nazikçe onunla tokalaştı. “Hangi maçtan bahsediyordun?”

Neredeyse yüksek sesle inleyecektim. Niye Connor’la muhabbet açıyordu ki şimdi? “Futbol. Sen izlemez misin?”

“Pek spor fanı değilim.”

Connor bana, *Cidden bu çocukla mı çıkıyorsun?* dercesine bir bakış attı.

Sağanak yağmurun altında gözlerimi kısarak, “Bizim artık gitmemiz lazım,” dedim. “Sonra görüşürüz, Connor.”

Arabaya geçtiğimizde yağmur iyice şiddetlenmişti. Otopark boştu; hayatındaki en tuhaf randevuya çıkmış Oliver’la benden başka kimsecikler yoktu. Aramızdaki tek ses ise camlara vuran yağmur damlalarıydı. Oliver motoru çalıştırdığında hoparlörden yükselen müstehcen şarkı sözleri tüylerimi ürpertti.

“Az önce olanlar için kusura bakma,” dedim sonunda.

Otoyola çıkıp Dalton yönüne yöneldi. “Sorun değil. Arkadaşların iyi insanlara benziyor.”

Alaycı nefesimi içimde tuttum. O pislikler kesinlikle en iyi tavırlarını sergilememişlerdi. “Randevumuzu mahvetmiş gibi hissediyorum.”

Elini uyluğuma koydu. İlk dokunuşun ondan gelmesini hiç beklemezdim ama sözü kısa tutmayı tercih ettiği açıktı. Kırmızı ışıkta bana döndüğünde neyi umut ettiği de belli oldu. Sanırım muhasebeci hipotezim böylelikle çürümüştü.

Arkamızdaki biri korna çalınca gaza bastı ama elini bacağımdan çekmedi. “Sonunda bana kaldın, değil mi?”

Öyle miydi?

Gözlerimi yanımdan geçip giden tanıdık sokaklara çevirdim. Üniversite sınavı düzeyinde bir soru değildi, zaten yanıt almak için de sormamıştı ama kampüse yaklaşırken midemde beliren garip hissi bir türlü bastıramıyordum.

Yapay gülümsememi bozmadan kafa salladım. Şu anda tek avantajım, kaloriferlerin üflediği sıcak havanın, donmuş uzuvlarımı ısıtmasıydı. Iona Evi’nin önünde durduğumuzda gözlerimi ön camdan ayırıp Oliver’ın beklentiyle bana baktığını gördüm.

Boğazımdaki sıkı düğüm yutkunsam da geçmedi.

Aiden’la alakalı tüm düşünceleri, unutamayacağımı söylediği tüm öpücüklerini, tüm dokunuşlarını çaresizce kafamdan atmaya çalışıyordum ki Oliver, “Seni öpebilir miyim?” diye sordu.

40 | AIDEN

ELİ'A HAREKET çekip kutlama dansı yapan Kian'ın uluması kulaklarımı deldi.

Birkaç dakika önce oturma odasında girdiğinde oyun kumandasını elimden çekip yerime oynamaya başlamıştı. Onunla mücadele edecek halim yoktu çünkü bu akşam aklım tek bir düşünceyle meşguldü. Daha doğrusu... tek bir kızla.

Gitme.

Randevuya çıkacağını duyduğumda bu kelimenin dilimin ucuna kadar geldiğini inkâr etmeyecektim. Neyse ki Kian'ın sayesinde bu randevudan zaten haberdardım.

Ama şimdi randevusunun nasıl gittiğini düşünmeden edemiyordum; özellikle de ekrandaki animasyon hokey oyuncusu Lukas Preston'ken. Tanrım, bilgisayar oyunları bile düşene tekme vuruyordu.

Kapı zili, Kian'ın bağırışlarıyla depresif düşüncelerimin arasında duyabileceğim kadar yüksekti.

“Pizza gelmiştir.” Eli kalkmaya yeltendi.

“Ben alırım.” O beni kendinden geçmiş Kian'la baş başa bırakmadan kalktım ve zil tekrar çalarken kapıyı açtım.

Summer üstünden sular damlatarak verandada duruyordu.

“Haklıydın,” dedi ellerini kalçalarına dayayarak. Hızla inip kalkan göğsü ve yağmurdan sıırıslıklam olmuş bedeni nutkumun tutulmasına neden olmuştu. “Randevuya çıktığım çocuk beni öpmeye çalıştı.”

Vücudumdan yayılan sıcaklık şiddet yüklüydü. Görünüşe bakılırsa ona kendi seçimini yapmasını söylemiş olmama rağmen kıskançlığımı yatıştıramamıştım.

Gözlerini devirdi. “Sakin ol, hiçbir şey olmadı.”

Yutkunduğumda boğazım kupkuruydu. “Niye?”

“Çünkü seni aklımdan çıkaramadım. Çünkü o bana her iltifat ettiğinde ya da her dokunduğunda yerinde senin olmanı dedim. Çünkü arabasında bana doğru eğildiğinde hayatımda başka birinin olduğunu söyleyip direkt buraya koştum.”

İtirafı kalbimin sıkışmasına neden oldu. “Yağmurun altında buraya kadar koştun mu?”

Kafa salladığında kirpiklerindeki damlalar yanaklarına düştü. Karşımda dururken ıslak rüyalarımından fırlamış gibiydi. Öne doğru bir adım attım çünkü şu anda ona dokunmazsam patlayabilirdim. Yanaklarındaki su damlalarını yavaşça sildim.

“Artık rol yapmayacak mısın yani, Summer?”

“Sen söyle.” Omuzlarıma tutundu ve dudaklarımız buluşarak havai fişek etkisi oluşturdu.

Zaman kaybetmeden onu kucağıma alıp bacaklarını belime sarmasına izin verdim ve sırtım kapı çerçevesine dayayarak dudaklarını yağmaladım. Ağzımı dolduran tatlı sesler, yağmurla rüzgârın gürültüsünü bastırmıştı. Bu kız *bana aitti*. Her zaman öyleydi.

Çaresizliğim karşılıksız değildi. Parmaklarımı saçlarına daldırdığımda Summer da bana sıkıca tutunup dudaklarına mükemmel erişim sağlamak için açısını ayarladı.

“Aid... Ah, gelen pizza kuryesi değilmiş.” Dylan’ın sesi antreyi doldurdu.

“Nihayet,” diye mırıldandı Kian.

Summer geri çekilip omzumun üzerinden onlara dik dik baktı. “Planınız işe yaradı, pislikler.”

Ağızları kulaklarına varmış iki ahmağa döndüm. “Ne yaptılar ki?”

“Haberin yok mu?” Summer’ın gözleri şaşkınlıkla açılmıştı. “Randevumu mahvettiler.”

Dylan sıırttı. “Karasevdaya düşmüş gibi dolanıp duruyordun, ne yapalım?”

“Kendin bir şey yapmadığın için görevi biz devraldık. Rica ederiz,” dedi Kian gururla.

Başımı iki yana salladım. Pervasız ama sadık arkadaşlarımın, ne olursa olsun arkamı kollayacaklarını bir kez daha anlamıştım.

“Karasevdaya düşmüş gibi, ha?” diye takıldı Summer, yanağıma şefkatli bir öpücük kondurarak.

Zil tekrar çalınca Kian yanımdan geçip kapıyı açtı ve pizza kutularıyla içeri girdi. “Yemeğe kalıyor musun, Sunny? Herkese yetecek kadar var.”

“Yurda dönsem iyi olur.” Islak kıyafetlerine işaret ederken hafifçe titriyordu.

“Siktir, donuyor olmalısın. Gel, sana giyecek bir şeyler vereyim.” Elini tutup onu merdivene çektim.

“Acele edip geri dönmezseniz sizin payınıza düşeni de yerim, haberiniz olsun,” dedi Kian.

Koridorda beliren Sebastian mutfığa geçerken, “Acele etmelerinin imkânı yok,” dedi.

Cole da sabahtan beri ilk kez ortaya çıkmıştı. “İkisinin payını da ben alacağım.”

Yukarı çıktığımızda banyomun sessizliğinde Summer arkamda dikilirken duşun derecesini ayarlamaya çalıştım.

“Kendim ayarlayabilirim, Aiden.”

“Bırak da kendimi işe yarar hissedeyim.”

“Gel, burada işe yarar hisset,” diyerek ıslak bluzunu çıkardı.

Önünde diz çöküp eteğinin fermuarını açtım. “Bunu o çocuk için mi giydin?” diye sordum, kumaşı çekiştirerek. Sesimdeki özgüvensizlik utanç vericiydi.

“Çıkaran sensin, değil mi Crawford? Yerinde olsam şikâyet etmezdim.”

Dudaklarımdan bir kıkırtı dökülürken karnına bir öpücük kondurdum. Haklıydı. Summer karşımda yarı çıplak dururken şikâyet etmek ne haddimeydi?

“Yatağın üstüne temiz giysiler bırakırım.” Parmaklarım yumuşacık tenine yapışmıştı sanki; elimi bir türlü çekemiyordum. Sonunda başardığımda fazla uzağa gidemedim çünkü beni tutup kendine çekti. Masumca bana bakan gözlerini inceledim.

“Benimle duşa girer misin Aiden?”

“Emin misin?” Ödül maması sunulmuş bir köpek yavrusu gibi görünmemek için elimden geleni yapıyordum. Onun için zor olsa da daha az önce bana karşı ne hissettiğini itiraf etmişti, şimdi boğulmuş hissetmesini istemiyordum.

“Centilmenlik için şu anı mı seçiyorsun gerçekten?” Geri adım atıp sutyenini çıkararak yere bıraktı. Ardından külotunu çıkartıp bana fırlattı. “Seninim, Aiden. Öyleymişim gibi davran.”

Benimdi. Ve mükemmeldi. “Benimsin,” dedim boğazım sıkışırken.

“Summer Preston’ın kız arkadaşın olması nasıl bir şeymiş deneyimle bakalım.”

Aletim taş kesilmişti. “Kız arkadaşım mı? Bu ifadeyi mi kullanıyoruz artık?”

“Hı-hı. Hoşuna gideceğini tahmin etmiştim.” Gösterişte çekingen bir ifadeyle pantolonumun önüne baktı. Ellerim ona dokunmak için resmen kaşınıyordu, bu yüzden uzanıp onu kendime çektim.

“O zaman ben ne oluyorum?”

Pazılarımda kayan elleri içimi titretti. “Erkek arkadaşım oluyorsun. Seksi, ateşli, nazik erkek arkadaşım.”

Daha önce hiç hissetmediğim bir yerimde bir kıvılcım çaktı. “Bu pantolonu indirmek için beni pohpohlamana gerek yok, beğim.”

Summer’ın elleri omuzlarımdan enseme doğru kaydı. “O zaman neden hâlâ inmedi?”

Üstümdekileri hızlıca çıkarıp onu kucakladığım gibi akan suyun altına girdim. Çıgılları banyoyu doldurdu ama bu sefer sesini alçaltmasını istemedim. Her kelimesini, her kahkahasını duymak istiyordum.

41 | SUMMER

DERS KİTAPLARINA gömülmek zorunda olmayınca üniversite çok daha eğlenceliydi.

“Sen gözlük mü kullanıyordun?” diye sordum, Dylan’ı oturma odasında kitap okurken görünce.

Gözlüğü indirdi. “Niye? Tahrik mi oldun?”

Ona boş boş baktım. “Bu sonuca nereden vardın şimdi?”

“Soruma cevap vermedin.”

“Sen de benim soruma cevap vermedin.”

Gülümsedi. Kahretsin, gerçekten de gözlükle çok iyi görünüyordu. “Hayır. Sen geliyorsun diye taktım. Duyduğuma göre romantik kitapları seviyormuşsun.” Kaşlarını imalı bir şekilde kaldırdı.

Yüzüm yandı. “Aiden’i geberteceğim.”

“Neden gebertiliyorum?” Aiden, üstünde beyaz fanila ve siyah pantolonla merdivenden iniyordu. Saçları duştan sonra nemli kalmıştı.

“Dylan kitaplarımdan haberdarmış, onu söylüyordu.” Gözlerimi kıstım.

“Sakladığın bir şey değil ki. Kitaplarından birini bizim kanepeye bırakmışsın hatta. Şu anda da onu okuyor.”

Ne? Mavi resimli kapağı gördüğümde rengimin attığını hissettim.

Dylan gözlerini devirdi. “Ağırbaşlılık taslama şimdi. Siz ikiniz düşündüğünüz kadar sessiz değilsiniz.” Utançtan yerin dibine geçerek Aiden’a döndüm, o da omzunu silkmekle yetindi. “Ayrıca kitap bayağı iyi. Kian’a da aynısından bir tane aldırırım. Bunu bitirdiğimizde kitaplığını yağmalayabiliriz.”

Söylediklerini idrak etmem zaman aldı. “Sen ve Kian birlikte aşk kitabı mı okuyorsunuz?”

“Niye? Erkekler aşk kitapları okuyamaz mı? Böyle bir altın madeninden bizi haberdar etmemen bencillik bence. Aiden, sen de bir tane okumalısın. Bu kız işini biliyor.”

“Okudum zaten.”

Şoke olmuş halde ona baktım. “Ne zaman?”

“Bebğim, ne zaman film izleseک yirmi dakikada uyuyakalıyorsun. Film başlamadan önce, sensiz devam etmeme sözü verdiğinden dolayı yapacak başka bir şeyler bulmam gerekiyor.”

“Sen de kitaplarımı mı okuyorsun?”

“Aynen. Kırmızı kâğıt yapıştırdıkların favorim oldu.” Gözlerim kocaman açılırken sırtıp dudaklarıma bir öpücük kondurdu. “Gel yukarı çıkalım da öğrendiklerimi sana göstereyim.”

Hipnotize olmuş şekilde peşinden gittim ve yatağına atlayıp giyinmesini izlemeye koyuldum. Manzaram mükemmeldi. Sırt kaslarının hareketlerini takip ederken tırnaklarımı oradaki pürüzsüz tende gezdirmek istedim. Sonra yanımdaki sarı bir şey dikkatimi çekince gözlerim ve düşüncelerim oraya kaydı.

Yatağının üzerinde, kâğıda sarılıp küçük bir fiyonkla bağlanmış bir buket günebakan çiçeğı duruyordu. Göğsümdeki bir yer titreşti, gözlerime yaşlar hücum etti. Aiden’ın sırtına bakarken altdudağıım titriyordu. Nefesimin kesildiğini hissettiğimde kendimi toplamaya, bir buket çiçek yüzünden nasıl aklımı kaybettiğimi göstermemeye çalıştım.

“Seçe seçe günebakan mı seçtin? Sinekkapan mıyım ben?” diye sordum.

Aiden dönüp elimdeki çiçekleri görünce gülümsedi. Gözlerim hâlâ yaşlı olmalıydı çünkü bana bakışı öyle yumuşaktı ki her an kırılmaktan korktum.

“Diğer her şey satılmıştı.” Dik dik baktığımda sırtıttı. “Sen benim günebakanımsın, Summer.”

Burnuma kondurduğu minik öpücük göğsümde tonlarca ağırlık bırakmıştı. “Cenaze çiçeğinden iyidir,” dediğimde güldü. “Bu klişe laflarla nasıl hiç ilişkin olmadı anlamıyorum.”

“Bu laflar sana özel.” Hevesli bakışını görünce ondan bir öpücük koparmak için uzanmadan edemedim.

Bir süre sonra beni sırtüstü yatırıp öpmeye devam etti. Çiçek buketim hâlâ elimdeydi; onu benden almak için cesedimi çiğnemeleri gerekirdi.

Ateşli öpüşmemiz ve birbirimizin vücudunda dolaşan ellerimiz soluk soluğa kalmamıza neden olmuştu ama telefonu çaldığında daha fazla devam edemedik. Aiden bana son bir öpücük verip olduğu yerde dönerek komodindeki telefonunu aldı. Yüzünde beliren tebessüme bakılırsa arayan büyükannesi olmalıydı. Gözleri hâlâ yarı karanlıkken doğrulup büyükannesiyile konuşmak için sırtını yatak başlığına dayadığında ben de kalkıp oturdum.

Kısa süren görüşmenin ardından telefonu kapattığında, “Tatilde ne yapacağına karar verdin mi?” diye sordu.

Sorusuna hazırlıksız yakalandım. Gerçi geçen hafta, tatilde onunla Providence’a gitmeyi isteyip istemeyeceğimi zaten sormuştu. Ama benim asıl planım tatili bir otelde oda servisinin ve kitaplarımın tadını çıkararak geçirmektir. Ayrıca Aiden’in önerisi ne kadar tatlı olsa da tereddütlüydüm çünkü ailesiyile tanışmak büyük olaydı. Özellikle de benim arızalı ailemin aksine normal insanlar oldukları için.

“Kararsızım.” Derin bir nefes aldım. “Ve gerginim.”

“Summer, seni daha tanımadan sevdiler,” dedi. “Rahatsız hissedersen orada kalmayız. Bir otelde oda tutarız ve bütün gece seninle ilgilenirim.”

Sözleri kalbimi eritti. “Bu kulağa ne kadar mükemmel gelse de ailenle vakit geçirmene engel olamam.”

“Eee, evet mi diyorsun o zaman?”

“Evet diyorum, Aiden. Seni sen yapan ev, dünyada cennete en yakın yerdir. Orayı görmek isterim.”

Uzunca bir süre sessiz kaldı. “Kahretsin, beni utandırıyor, Preston.” Güldü. “Bunun için fena şaplak yiyeceksin.”

“Ama iltifat ettim! Ben de romantik olabilirim.”

Acıyan bakışları sinir bozucuydu. “Bebeğim, bu ilişkide romantik olan taraf sen değilsin.”

Omuz silktim. “Eh, bu yetenek de bende olmasın artık.”

“Bende her yetenek var ama.” Beni sırtüstü çevirirken bir yandan da büyükannesine, tatilde onlara gideceğimize dair mesaj yazdı. O sırada sabahtan beri gergin hissetmeme neden olan asıl şeyi hatırladım. Aiden da kaygılı kıpırtılarımı fark etmiş olacaktı ki çenemi kaldırarak beni ona bakmaya zorladı. Soru sormak için kelimelere ihtiyacı yoktu; gözleri yetiyordu. Sözcükler ağzımdan otomatik olarak döküldü.

“Babam bizi yemeğe davet etti.”

Bu cümlemi takip eden sessizlik gerilmeme neden oldu. “Lukas Preston, seni ve beni yemeğe mi davet etti?”

“Her seferinde tam adını söylemek zorunda değilsin.”

Aiden mahcubiyetle gülümsedi. “Kusura bakma, alışkanlık işte. Peki sen bu yemeğe gitmek istiyor musun?”

“Hayır ama sen de orada olursan babamın bütün akşam hokey konuşacağını ve bana bulaşmayacağını düşünüyorum.”

“Bebeğim, babanla konuşman gerekiyorsa ben araya girmek istemem.”

Çiçeklerimle oynadım. “Bir hokey efsanesiyle tanışmak istemediğini mi söylüyorsun yani?”

“Mesele ünlü olup olmaması değil. Tanışacağım kişi kız arkadaşımın babası. Benim için önemli olan tek şey senin bu konudaki hislerin.”

İşte göğsüm yine yanmaya başlamıştı. “Gidebilirim, sorun olmaz. Zaten annem için kabul ettim.”

Kayıtsız görünüşüm hakkındaki fikrini dile getirmeden kafa salladı. “Ne zaman?”

“Haftaya.”

Gözlerini iki kez hızla kırptırması telaş yaptığının işaretçisiydi ama etkileyici derecede sakin bir gülümsemeyle hızlıca sakladı. Ve bu yaptığı, kalbimin daha da erimesini sağladı. “Tamamdır. İdmandan sonra seni alırım, beraber gideriz. Yemek, Boston’daki evlerinde mi olacak?”

“Sayılır.” Açıklama yapmam için yüzüme baktı ama ebeveynlerimin savurganlıkları hakkında konuşmamayı tercih ederdim. “Neyse, hadi gidelim. İlk resmi randevumuza çıkıyoruz. Her dakikasını değerlendirmek istiyorum.”

“Hızlıca gidip hızlıca gelelim de sana kitaplarından öğrendiğim şeyleri göstereyim mi istiyorsun yoksa?”

“Hayır tabii ki,” diye gülümseyerek cevap versem de bu bilgiyi daha sonra kullanmak için zihnime kaydettim.

“DÜŞÜNDÜM de... hava çok soğuk ve dönme dolapla ilgili anılarım pek de olumlu değil.”

Erkek arkadaşımın gülünç randevu sürprizinin, Hartford Bahar Panayırı olduğu ortaya çıkmıştı. Bu etkinlik genellikle bahar tatilinden bir hafta önce gerçekleşir; kasabalılarla ve üniversite öğrencileriyle dolup taşardı.

Karşımdaki aptal dev tekerleğe bakarken midemin kaynadığını hissettim. Aiden'i diğer bütün oyunlara ve oyuncaklara sürüklemiş, çocuklar için olan dönen fincanlara bile binmeye ikna etmiştim. İri bedeni zar zor sığıdığı için bacaklarını fincanın için tıktırmaya çalışırken görevli bize ters ters bakmıştı ama yine de başarmıştık. Ardından onu gördüğüm her yemek standına çekiştirmiş, sıcacık ve şekerli huni kekin dikkatini dağıtacağını ummuştum. Fakat hiçbirisi işe yaramamıştı.

“Bunu maruz bırakma terapisi olarak düşün.”

“Harika fikir. Ama sen terapistim değilsin, bu yüzden bu benim için sadece işkence olabilir.” Aiden beni dönme dolaba doğru çekmeye çalışınca ayak diredim ama gücüm onunkine eşdeğer olmadığı için yenildim.

“Bunu senin için daha cazip hale getirebilirim,” diye fısıldayarak kollarını arkadan belime doladı. Hava durumunu değiştirmek için bir şey yapamayabilirdi ama Tanrım, beni böyle sarması tarif edilemeyecek bir fark oluşturunuyordu.

“Nasıl yapacaksın onu?” Sıkı tutuşu, kollarımdaki tüyleri diken diken etti. “Randevuya çıkacağımızı söylediğinde gözümde canlanan bu değildi, Aiden.”

“Eğlenmiyor musun?” Yüzünde beliren endişe çok tatlıydı ve kalbimi sızlatmıştı.

“Eğleniyorum tabii ki. Ne de olsa yanımda sen varsın. Hem nihayet gerçek bir çift olduğumuzu hissediyorum,” dediğimde endişesi kayboldu. “Ama sen de sınırları biraz zorluyorsun.” Şeytani dev oyuncağa işaret ettim.

“Seninle dönme dolaba binmek istediğimi söylemiştim. Ben sözlerimi daima tutarım, Preston.” Çatık kaşlarımı düzeltmek için parmağını aralarına bastırdı. “Yeni bir hatıra oluşturacağız. Ayaklarımız yeniden yere değdiğinde eski anıları tamamen unutmuş olacağımıza garanti veriyorum.”

O gün dönme dolapta Crystal'ı neredeyse Aiden'in kucağında görmek benim zihnimde kötü bir anı olarak kalmıştı ama o da Connor'ın beni öptüğünü görmüştü. Konu dönme dolaplar olunca ikimizin anıları da pek iyi sayılmazdı.

Beni kabinlerden birine doğru çekmesine izin verdim. Soğuk metal, uyluklarımı dondurdu ve görevli başparmağını kaldırıp hareket koluna bastırırken tüm vücudum ürperdi. Kabin salınarak yola çıktığında Aiden parmaklarını benimkilere geçirdi.

“Gördün mü? O kadar da kötü değil,” dedi. “Hem ben seni saniyeler içinde ısıtabilirim.” Sıcak eli bacaklarıma doğru kayıp eteğimin altına girdi ve parmak boğumları külotumun incecik kumaşına değdi.

“Etrafımızda insanlar var, Crawford,” desem de soluk soluğa olduğum için ciddiye alınacağımı sanmıyordum.

“Aşağı varmadan seni tatmin edebilirim.”

Kendinden çok emin konuşuyordu ama dediğini yapamayacağını düşünecek kadar saf değildim. Cevabımı ben dillendirmeden anladığında üstündeki kolej ceketini çıkarıp bacaklarımı örttü. Bedeninin sıcaklığını buz gibi tenimde hissettiğimde zevkle inlerken Aiden da parmaklarını üzerime bastırıp külotumun ıslanmasına neden oldu.

“Şimdiden ısındığını hissedebiliyorum. Güzel bacaklarını aç benim için, bebeğim.”

Sesindeki çaresizliği duyan ona sakso çekildiğini zannederdi. Dudaklarıma yapışıp beni ağır ağır öptü. Nefes almak için geri çekildiğimde birilerinin izleyip izlemediğini görmek için etrafı kontrol ettim ama diğer kabinlerdeki diğer görünmüyordu bile.

Kolumu Aiden'in pazısına sarıp ona iyice sokuldum, o da burnunu boynuma gömdü. Hartford göğünde batan güneşi izlerken, “Manzarayı kaçırıyorsun,” dedim.

Yüzüme bakarken gülümsemesi midemi altüst etti. “Kaçırmıyorum.”

Burnuma kondurduğu öpücük kalbimin çılgınca çarpmasına yol açtı. Bacaklarımı ayırdığımda kocaman sırtıp parmaklarını külotuma geçirdi ve atmosfere doğru yükselirken daha kendimi hazırlayamadan iki parmağını içime sokarak dudaklarımdan boğuk bir iniltinin kaçmasını sağladı.

Boştaki elini saçlarımdın arasına daldırıp ağzımı kendine çekti. “Hadi ama, o güzel iniltileri duymama izin ver. Sana ne kadar iyi hissettirdiğimi söyle.”

İnatla dudaklarımı birbirine bastırdım. Bu işte çok iyiydi ama ona, dönme dolap deneyimi hakkında yanıldığımı kanıtlama zevkini tattırmayacaktım. Parmaklarını yavaşça ilerleterek eklem yerlerini hissedebileceğim kadar derine girdi. Yukarıda hava çok daha sıcaktı sanki. Ve öyle bir kendimden geçmişim ki etrafımdaki hiçbir şeyi göremiyordum. Bulutlara doğru düşsem bile umurumda olmazdı. Tek odağım, bacaklarımdın arasındaki eldi.

Kabinimiz sallandığında irkildim ve kalbim dörtmala koşmaya başladı. Uzaklarda kalan panayır müziğinin yerini Aiden’in içime girip çıkan parmaklarının sesi almıştı. Yumuşacık dudakları kavrulan tenime öpücükler konduruyordu. Serin bir bahar gününde miydik yoksa ağustosun yakıcı sıcaklarında mıydık hiçbir fikrim yoktu.

“Boşalmak ü...” Avucu kazağımın üzerinden göğsümü bulduğunda lafımın geri kalanı rüzgâra karıştı.

Aiden beni delirtmek üzere değilmişçesine çeneme masum öpücükler kondurmaya devam ediyordu. “Daha yolun yarısına bile gelmedik, bebeğim. Elime boşalmanı sağlamak için bolca vaktim var.”

Orgazmım yüzeyin hemen altında süzülüyordu ve ona ulaşmak için can atıyordum. Sudan çıkmış balığa dönmüştüm; Aiden’in büyüüne ihtiyacım vardı. “Crawford, yap şunu. Yoksa kendim yaparım.”

“Lütfen de.”

Yalvarmayı kıcıma takmadığım zamanlar oluyordu. Genellikle dizlerimin üzerindeyken ve Aiden’in parmakları boynuma sarılıy-

ken bunu yapabiliyordum. Fakat şu anda inadımdan ödün vermek istemiyordum. Kahrolası dünyamı muhtemelen sarsacak orgazm bekleyebilirdi.

“Sen lütfen de,” diye karşılık verdim. Kaşları kalkarken dudaklarından küçük bir kıkırtı kaçtı. “O zaman sana acıyıp beni doyuma ulaştırmana belki izin veririm.”

Ters psikoloji taktiğim işe yaramadı çünkü kısasa kısas olarak parmaklarını makas gibi hareket ettirip kıvırdı. Ona istediğini vermemek için tırnaklarımı metal banka bastırmak zorunda kaldım. Baş etmeye çalıştığım şey o kadar güçlüydü ki bankı delip geçebilirdim bile. “Bu sefer kazanamayacaksın, Summer.”

“Dene ve gör o zaman.”

Kafasını eğip dudaklarını boynumla kulağım arasındaki hassas noktaya bastırdı.

“Buna hile denir!” dedim keskin bir nefesle.

“Hayır, kazanmak denir,” diye fısıldadı.

Duyusal yüklenme, beynimi kızarmış fasulyeye çevirirken Aiden kazağımın üstünden göğsümü okşayıp başparmağını meme ucuma sürtmeye devam etti. Dili boynumdaki, varlığından yalnızca ninjaların haberdar olduğundan emin olduğum o noktada daireler çizerken genizden yükselen hırıltısı tenimi titretiyordu.

Aiden beni soluksuz bırakana dek tenimi emip ısırırdı. Gürültülü nefeslerimi diğer kabinlerdeki diğerlerin duyabildiğinden emindim ama şu anda doyuma ulaşabildiğim sürece birilerinin görüp duyması umurumda bile değildi.

Dev tekerlek tekrar hareket ettiğinde gözlerimi zar zor açıp zirveye vardığımızı fark ettim. Aiden, “Elimin her yerine boşal, Summer. Parmaklarımda tadını almak istiyorum,” diye fısıldadı.

Edepsiz kelimeleri kulağıma çarparken sarsılarak ben de zirveye ulaştım. Sonra parmaklarını içimden çıkarıp hepsini teker teker yaladı.

“Eee, fikrini değiştirebildim mi?” diye sordu.

Dönme dolapları ne kadar sevdiğimi söylemiş miydim?

42|SUMMER

“BURAYA KADAR. Okulu bırakıp striptizci olacağım.” Amara öfkeyle yanıma çöktü.

Connecticut’ta güzel hava bir nimetti, bu yüzden Sir Davis Dalton heykelinin önünde oturup dışarının tadını çıkarmaya karar vermiştim. Heykele sprej boyayla çizilen şeytan boynuzları ve güçlü yapıştırıcıyla yapıştırılan çatal çoktan gitmiş olsa da bazı kısımlarda kırmızı lekeler duruyordu.

Arkadaşımın kızgınlığına bakılırsa randevusu iyi geçmemişti. “Buna kas gücünün yetmeyeceğini söylememiş miydin sen?”

Sampson bankta yanıma yerleşti. “Ben özel bir gösteriye hayır demem, Amara. Kas gücü falan umurumda olmaz.”

Amara kaşlarını çatı. “Bana paran yetmez, Sampson.” Birden doğruldu. “Seninle yurttta, dünyanın en büyük pisliğinden uzakta görüşürüz Sum.”

Oda arkadaşımın uzaklaşmasını izledikten sonra Sampson’a döndüğümde onu sırtırken buldum. “Bence benden hoşlanıyor.”

“Ne istiyorsun?”

Bana tuhaf bir bakış attı. “Birileri bugün pek huysuz.”

“Eğer regl yorumu yaparsan eline veda edersin.”

Parmaklarını yüzüme doğru salladı. “Kızları bu sihirden mahrum bırakmış olursun.”

“Ya da acıdan kurtarmış olurum,” diye mırıldandım.

Sampson’ın gözlerinde merak belirdi. “Başvurundan haber var mı?”

“Karşında potansiyel bir Stanford yüksek lisans öğrencisi oturuyor,” dedim alçak sesle.

Geçen hafta sosyal medya, Dalton’a kabul edilen öğrencilerin kutlama gönderileriyle doluydu. Ben kimseden haber almamıştım ve Langston’la konuştuğumda işbirliği programı kabul sürecinin daha uzun sürdüğünü söylemişti. Eğer sabır bir erdemse buna sahip olmadığımı düşünmeye başlıyordum.

“İyi tarafından bak. Connecticut yerine güneşli Kaliforniya’da yaşayabilirsin.”

Umutsuzluk iliklerime işlemişti. “Ama bütün hayatım burada. Tanımak için zaman harcadığım tüm profesörler, tüm arkadaşlarım burada.” Düğümlenen boğazımı temizlemek için duraksadım. “Aiden burada.”

“Ben de buradayım.” Gülümsemesi, başımın tepesinde toplanan kara bulutları yok etmeye yaramadı. “Ama Aiden yakında Kanada’ya gidecek. Zaten onunla aynı yerde olamayacaksınız.”

“Birkaç saat ötede olmak ayrı, ta Batı Yakası’nda olmak ayrı.”

“Dalton’a kabul edileceksin. Eğer bir talihsizlik olur da kabul edilmezsen ben de sana eşlik etmek için Stanford Hukuk’a geçiş yaparım.”

Kalbim artık göğsüme sığmıyordu. “Benim için bunu yapar mısın?”

“İstemen yeter, Sparkle.”

Bir kahkaha attım. Bu takma adı ilk kez, üçüncü sınıfta My Little Pony’yi izlediğimizde kullanmıştık. Ben Sparkle’dım, Sampson da Dash. “Seni tanıyorsam oraya başvurduğun anda kabul edilirsin. Ama bütün hayatımı Dalton Hukuk’ta okuma

hayalini dinleyerek geçirdim. Şimdi buradan uzaklaşmana nasıl izin veririm?”

O sırada biri adımı seslendiğinde dönüp Cole Carter'ın bize doğru koştuğunu gördük. Soluklanmak için heykele yaslandı. “Söyleyeceklerimi duyduğunuzda küçük dilini yutacaksınız! Az önce Donny Rai'i gördüm.”

Cole'un bu kadar duygu göstermesi nadir görülen bir şeydi. Normalde gözleri ekranına yapışmış halde bodrumunda zaman geçirirdi.

“Görmen normal, o da burada okuyor dostum,” dedi Sampson.

Cole kafasını sağa sola salladı. “Bu sabah Batı Hartford'da yeni açılan lokantada, Lola's'taydı.”

“Bunun neresi şaşırtıcı?”

“Langston'la beraberdi.” Çok büyük bir sırrı açığa çıkarıyormuş gibi konuşuyordu. Cole'un erken bunamasına tek şahit olanın ben olmadığımdan emin olmak için Sampson'a bir bakış attım.

“Ee kadın onun danışanı. Muhtemelen çalışmalarını tartışıyorlardır,” dedim.

“Tabii. Çocuğun dili kadının boğazında olmasaydı ben de öyle düşünürdüm.”

Az kalsın kendi tükürüğümle boğulacaktım. Sampson sırtıma hafifçe vururken çatlak sesle, “*Dili kadının boğazında* derken onu öptüğünü mü kastediyorsun?” diye sordum.

“Deneyimsiz olmadığını ikimiz de biliyoruz, Summer.” Bana ifadesiz bir suratla baktı ama iğnelemesi beni utandırmadı bile. “Evet, öpüşüyorlardı.”

“Bu okul politikasına karşı değil mi?” diye sordum.

Cole, “Dalton'da profesör-öğrenci ilişkileri yasak, evet. Bu yüzden ben genelde asistanları tercih ederim mesela,” dediğinde ona bakakaldık. Omuz silkmekle yetindi. “Tahminimce kadın ona özel ilgi gösterip ayrıcalık tanıyor.”

Birden her şey anlam kazandı. “Donny, işbirliği programına girmeye çalışıyor. Başvurumu tamamlamamı bu yüzden bu kadar zorlaştırdı. İkisi de beni engellemeye çalıştılar.”

“Shannon Lee de artık Princeton’da. Onun hakkında endişelenmesine gerek kalmadı,” diye ekledi Tyler.

Göğsüm aşağılama hissiyle doldu. “Yani tek rakibi benim.”

“Kanıtı ihtiyacın varsa bir fotoğraf çektim.” Cole telefonunu çıkarıp bize gösterdi. Fotoğraf bulanık olsa da öpüştükleri açıkça ortadaydı. “Ne yapacaksın?”

Kararsızlıktan bunalmış durumdaydım. Bu konuyu dekana isimsiz şekilde rapor etmeliydik. Yüksek lisans kabul süreci devam ederken bu karmaşaya adımın karışmasına izin veremezdim.

Başımı ellerimin arasına aldım. “Bilmiyorum.”

Sampson ayağa kalktı. “Benim bir planım var.”

Parmaklarımın arasından ona baktım. “Plan mı?”

AIDEN uyuyordu.

Odasının sessizliğinde yumuşak nefes alıp verişlerini ve evin bir yerlerinden gelen kısık müzik sesini duyabiliyordum. Muhtemelen Kian’ın odasından geliyordu çünkü pikabı için yeni bir plak almıştı. Aiden’in odasındaki sesleri bastırmak için bu yöntemi kullandığını da yüzüme kendisi söylemişti.

Gözlerim komodinde yanan telefon ekranıma kaydı ama karnımın üzerindeki ağır kol, ona uzanmamı engelliyordu. Yemekten sonra beni sürükleyerek odasına çıkarmış, maçı kazanmalarını sağlayan golünü kutladıktan sonra uyuyakalmıştı.

Bu akşam Dalton’ın Yale’le ikinci maçıydı ve bu sefer ev sahibi avantajı bizdeydi. Amara da benimle gelmişti ama maçın çoğunu Yale öğrencilerini kışkırtarak geçirmişti. En sonunda da birlik erkeklerinden birine bir patates kızartması fırlatıp küplere binmesine neden olmuştu.

Aiden'in bu büyük maçtan sonra her zamanki gibi bitkin olmasını umarak dikkatlice kolunu üstümden kaldırıp ondan uzaklaştım. Kıpırdamadığında yuvarlanarak yataktan indim ve telefonumu kaparak hızlı bir mesaj gönderdim.

Sonrasında giysilerime bakındım ancak odanın dört bir köşesine dağılmışlardı. Boşuna aramayı bırakıp Aiden'in dolabında duran yedek kıyafet çantamı çıkardım.

Zaman hızla geçerken giyinip parmak uçlarımda kapıya ilerledim. Zemin döşemeleri ağırlığım altında gıcırıyor, kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atıyordu. Gürültü yüzünden uyanmadığından emin olmak için Aiden'i izledim ama soluklarının düzeni bozulmadı.

Kapının gıcırdamasına ve evdekilerin uyanmasına engel olmak için büyük çaba sarf etmem gerekti ama başardım. Evde hiçbir lamba yanmadığından telefonumun fener uygulamasını açtım ve sonunda ön kapıya vardığımda rahat bir nefes aldım.

"Ne yapıyorsun?"

Sıçradım. Telefonum elimden düşüp yerde kayarak Eli'nin ayağının dibinde durdu. Fenerin ışığı yüzünü parlatıyordu.

Elimi gümbürdeyen kalbime götürdüm. "Hay sıçayım! Ödümü patlattın."

"Kusura bakma." Telefonumu yerden aldı. "Niye gizli gizli dolaşıyorsun?"

"Öyle bir şey yapmıyorum. Sadece... yürüyüşe çıkıyorum."

Şüpheyi tek kaşını kaldırdı. "Sabahın ikisinde mi? Peki niye böyle giyindin?"

"Ben hep böyle giyinirim."

"Summer, eldiven ve şapka takmışsın. Simsiyah giysiler içindesin."

Aiden'in şifoniyerinden çaldığım bereyi tamamen unutmuşum. Keşke dışarıda taksaydım. "Ah, beremi diyorsun."

Gözleri kısıldı. “Farklı kelimeler kullanarak dikkatimi dağıtmaya çalışma. Niye sessiz sedasız dışarı çıkıyorsun?”

“Sen niye bu saatte uyanıksın?”

Ensesini ovuşturdu. “Burada beni konuşmuyoruz. Aiden nerede?”

“Uyuyor.” Şüphesi yok olmayınca içimi çektim. “Bir şey yapmam gerek ama Aiden’a söyleyemem. Yoksa durumu kendisi düzeltmeye çalışır.”

“Ne yapman gerek?”

“Sana da söyleyemem.”

“Gecenin köründe, nereye gittiğini kimseye söylemeden çıkamazsın.”

Telefonuma baktığımda Amara ile Sampson’dan mesaj geldiğini gördüm. “Yemin ederim sana daha sonra anlatacağım. Şimdi gerçekten gitmem gerek.”

Kapıya dönsem de Eli avucunu bastırarak açmamı engelledi. Yine de kapı kolunu çekmeyi denedim ama karşımdaki 1.95’lik savunma oyuncusunun serçeparmağı bile benim bütün vücudumdan kuvvetli olduğu için hiç şansım yoktu. Sokakta oynaması yasaklanan bir çocuk gibi hissederek kapıyı bıraktım. Eli’nin sabırsız bakışları, kız arkadaşının gecenin bir yarısı evden kaçtığını Aiden’a her an söyleyeceğini ima ediyordu.

“İlk önce Aiden’a söylemeyeceğine söz vermelisin.”

“Bunun sözünü veremem,” dedi.

Bu çocuğun dürüstlüğü bazen cidden sinir bozucu oluyordu. Tüm o kasların altında altından bir kalp yatarken yalan söylemesi imkânsızdı tabii. Ona masum gözlerle bakmanın kurallarını biraz olsun esnetmesini sağlayacağını ummuştum ama boşunaydı.

“İyi, tamam. Danışmanım, Donny Rai’le çıkıyor, Donny de onun yardımıyla diğer öğrencilerin programa kabul edilmesini engelliyor.”

Yüzü inanmazlıkla bulutlandı. “Dekana söyledin mi?”

“Dekan izinde. Ay sonuna kadar dönmeyecek. Gerçekleri Langston’ın kendi bilgisayarından ortaya çıkaracağız.”

“Dur tahmin edeyim, bunu yapmak için gizlice odasına gireceksin.”

“E yani.”

Endişesi aşikârdı. “Bunun haneye tecavüz sayılacağına farkındasın, değil mi? Okuldan atılabilirsin.”

“O kadın bana cehennemi yaşattı, Eli. Sadece bana değil, diğer pek çok öğrenciye de işkence etti. Başarılı olmamızı hiç istemedi.”

Öğrenciler, Langston’ın danışmanlığı için birbirleriyle resmen savaşa girerken onun bencil emellerini, geleceğin spor psikologlarının önüne geçirdiğini öğrenmek kanımı kaynatıyordu. Langston’a güvenmişim ama o, hayatımın çalışmasını ayaklarının altına alıp ezmişti.

Eli bana anlayışla baksa da gitmek için döndüğümde beni durdurdu. “Bekle. Gidip hırkamı alayım. Seninle geliyorum.”

Ona karşı gelemeden gitmişti. Kısa süre içinde benimkilere benzeyen siyah bere ve siyah hırkayla geri döndü. Çılgınca başımı iki yana salladım. “Hayır. Olmaz. Üzgünüm ama gelemezsin.”

“Aiden gelmemi isterdi.”

“Eli...”

“Ya bana izin verirsin ya da gidip ona söylerim.”

Dramatik olan benmişim gibi bakıyordu.

Kampüse giderken sinirlerim gerginlikten kopacak gibiydi. Vardığımızda binanın önünde iki figürün beklediğini gördük.

“Bu, arkadaşını yanında getir etkinliği değil, Summer.” Sampson rahatsız olmuş gibiydi. Amara ise Eli’i görünce kızarmıştı.

“Beni evden çıkarken yakaladı. Ya o gelecekti ya Aiden.”

Eli rahat bir gülümsemeyle el salladı. “Selam, çocuklar.”

Amara onu selamladı. Sampson ise hiç görmediğim kadar sıklıkla. “Aşırı korumacı erkek arkadaşının gelmesini tercih ederdim,” diye mırıldandı, önümüzde dururken. “Binanın kuze-

yinde kameralar var. Burası kamera olmayan tek giriş. Ses çıkar-mazsak sorun yaşamayız.”

“İki dev hokey oyuncusu hiç dikkat çekmez tabii,” dedi Amara, binaya bakarak.

“Fiziğimi düşündüğünü bilmek güzel, Evans.”

“Sadece kâbuslarımda.”

Bütün geceyi laf dalaşıyla geçirmesinler diye araya girdim. “Anahtarımız var mı?” Bozukluk cüzdanımı karıştırıp öğrenci kimlik kartımı çıkardım. “Yoksa bununla girmeyi deneyebiliriz.”

Amara kafasını iki yana salladı. “Kart işe yaramaz. Kilidi kır-mamız lazım.” Kolunun içinden bir mini levye çıkardı.

Hepimiz geriledik.

“Silah kullanmayacağız.” Sampson levveyi ondan aldı. “Siz üçünüzün aksine ben hazırlıklı geldim.” Bir giriş kartı çıkarıp bize doğru salladı.

“Onu nereden buldun?”

“Bir post-doktora öğrencisinden. Yönetimde çalışıyor.” Yönetime ait bir giriş kartı, öğrenci kimlik kartları gibi sistemi alarına geçirmezdi.

“Sana öylece verdi mi yani?” diye sordu Amara.

“Kimsenin cazibeme bağışıklığı yoktur.”

“O zaman ben anormalim.”

“Ya da inkârdasın.”

Tarayıcının yeşil ışığı yanarak atışmalarını sonlandırdı. “Kadının bilgisayarına gireceğim,” diye fısıldadı Amara. “Siz de Donny’nin dosyasını bulun ki kullanabileceğimiz bir şey var mı diye bakalım.”

Eli kapıda kaldı. “Ben güvenliği kontrol ederim. Siz ihtiyacı-nız olanı alın.”

Elimi omzuna koyarak onu durdurdum. “Hâlâ vazgeçebilir-sin, Eli.”

“Hayatta olmaz.” Koridorda uzaklaşarak gözden kayboldu.

Terapistimin sözlerini hatırladığımda haklı olduğunu anladım. İstesem bana değer veren pek çok arkadaşım olabilirdi. Hiç aşına olmadığım bir duygu içimi ısıttı.

Langston'ın ofisine girdiğimizde Amara doğrudan bilgisayara koştı ve birkaç dakika içinde, "Buldum," diye fısıldayarak bizi yanına çağırdı.

O e-posta kutusunda dolaşırken bilgisayarın etrafına toplandık. Planımız, Langston'ın hesabından, tüm lisans öğrencilerine e-posta atmaktı. Tabii ayrıca Dekan Hutchins'e de gönderecektik. Amara, Cole'un çektiği fotoğrafı iki e-postaya da ekledi ve pazar-tesi otomatik olarak gönderilmek üzere ayarladı.

Ardından yeni bir belge açıp bir paragraflık yazı yazdı. "Bu kime?" diye sordum.

"Dalton'ın dedikodu sayfasına." Gülümsedi. "E-postalar ulaştığında haber de yayımlanacak. Okul yönetimi olayı saklamaya çalışırsa garanti olsun diye."

Sampson etkilenmiş görünüyordu. Amara onun yüz ifadesini görünce gözlerini devirdi ama yanaklarının kızardığı gözümünden kaçmadı.

Bilgisayarı kapattığında, hakkımı sonunda alacağım için yüreğime su serpildiğini hissettim.

Langston'ın ofisinden geldiğimiz gibi gizlice çıktığımızda Eli, pencerelere vuran fener ışığını göstererek eğilmemizi işaret etti. Güvenlik görevlisi binanın önünden geçip gidene kadar nefesimi tuttum. Ardından araçları bıraktığımız otoparka gidip sessizce dağıldık.

Eli'la eve girdiğimizde saat üçü gösteriyordu. Üst kata çıkmadan önce ona minnettarlıkla sarıldım. Yorganın altına girip Aiden'in yanına kıvrıldım, o da bilinçsizce beni kendisine çekti. Öyle huzurlu görünüyordu ki bu plana onu da dahil edip tehlikeye atmadığım için şükrettim.

Aiden herkesin sorunlarını yüklenmeye eğilimliydi. Böylesine korumacı olduğu için onu çok seviyor olsam da uğruna her şeyini

riske atacağı biri olmak istemiyordum. Zaten aylar önceki Yale olayı yüzünden tüm takımın cezasını üstlenmişti. Bu olay çözülme kavuştuğunda yaptığım şeyi itiraf edeceğim ilk kişi o olacaktı.

O zamana dek, boğazımı sıkıştıran tedirginlik hissini bastırıp beklemekten başka çarem yoktu.

43 | AIDEN

“DAHA ÖNCE hiç teknede seks yapmamıştım.”

Kulağımda Summer’ın kısık sesini duyunca kaskatı kesildim. Mantıklı düşünebilen her erkek, bu eksikliği tereddüt etmeden giderirdi. Fakat görünüşe bakılırsa ben dünyanın en salak adamıydım. “Bunu yapılacaklar listenden silmeyi çok isterdim, bebeğim. Ama baban da bu teknede olacak. Karaya ayak bastığımda kariyerimden olduğum haberini almam hiç iyi olmaz.”

Binebilmemiz için Boston limanına demir atan tekneye -ya da *yata-* bakarken, Summer’ın bu akşamki yemeğin detaylarını anlatmaktan neden kaçındığını anlamıştım.

“Hadi ama, kamaralardan birine gireriz. Sessiz olacağıma söz veriyorum.” Serçeparmağını kaldırdı.

Tanrım, bu kız çok tatlıydı. “Bu sözünü hiçbir zaman tutamadın, Summer.”

Boynuma öpücük kondurup hımladığında güçlükle yutkundum. “Beni susturmak için ağzıma bir şey tıkarsın o zaman.”

İradem zaten kâğıt inceliğindeydi ve Summer da işimi zorlaştırmaktan başka bir şey yapmıyordu. Ama niyetinin ne olduğunun farkındaydım. Bu buluşmanın gerginliğini unutmamasını sağlayacak bir şey istiyordu. Son zamanlarda sık sık düşüncelere

dalıyor, sebebinin yüksek lisans başvurusu olduğunu söylüyordu. Ben de şimdilik bu bahaneye tutunmasına izin veriyordum. Hazır olduğunda aklımdaki şeyi söyleyeceğinden emindim.

Tırnaklarını enseme sürterek omurgamdan bir ürperti geçmesine neden oldu. “Çok güzel kokuyorsun.”

Ay ışığı altında parlayan gözleriyle bana bakıp konuşmama izin vermeden dudaklarıma yapıştı. Sert ve beceriksiz bir öpücük olsa da karşı konulmazdı. Ben de onu öperek kıcını avuçladım ve parmaklarımı elbisesinin altına doğru kaydırırken birinin boğazını temizlediğini duydum.

Summer’ı hızlıca itince neredeyse suya düşmesine neden olacaktım. Dengesini sağlaması için belini kavrayarak sersemlemiş kız arkadaşımı kendime çektim.

Lukas Preston tam karşıımızdaydı.

Hesapçı ve ölüm saçan gözlerle bana bakıyordu. Eh, gördüğü şeye böyle bir tepki vermesi kaçınılmazdı.

“Sen şu erkek arkadaş olmalısın,” dedi tiksintiyle.

Ellerim terlemiş, tenim karıncalanmıştı. Tokalaşmak için uzandım. “Ben Aiden Crawford, efendim.”

Adamın gözlerinde beni tanıdığına dair bir ışık belirdi. “Crawford. Ülkenin en hızlı üniversite hokey oyuncusu. Toronto sana sahip olduğu için çok şanslı.” Summer’a döndüğünde elimi tutuşu sıkılaştı. “Gün Işığım?”

Summer gerilse de Lukas Preston’ın gözlerinde, ondan hiç beklemediğim bir yumuşaklık belirmişti.

“Merhaba baba,” diyen Summer gözlerini ondan hemen ayırdı. “Annem nerede?”

Babasının yüzündeki umut söndü. “Teknede. Seni görmek için sabırsızlanıyor.”

Teknenin ön tarafındaki basamakları tırmandığımızda bir kadınla karşılaştık. Bronz teni kırmızı elbisesinin içinde parlıyordu ve Summer’la benzerlikleri çarpıcıydı.

Kadın coşkuyla, “Aman Tanrım, *meri jaan*! Muhteşem görünüyorsun,” diyerek Summer’ı sıkıca kucakladı. “Bu yakışıklı da erkek arkadaşın oluyor sanırım. Aiden’di, değil mi?”

“Evet, efendim. Sizinle tanıştığıma çok sevindim.” Ona elimdeki şarap şişesini uzattım. Summer fazla pahalı bir şey almama gerek olmadığını söylemişti ama Tanrı aşkına, şu anda bir yattaydık!

“Bu kadar resmi olma. Bana Divya de. Hadi gelin, oturalım. Acıkmış olmalısınız.”

Divya masayı, isimlerini bildiğim kadarıyla *tikka masala* soslu tavuk, tereyağlı tavuk, *naan*, *biryani* ve tatlılarla donattı. Sonra gözleri telefon ekranlarına yapışmış ikiz kız kardeşler ortaya çıktı.

Serena işe Shreya, masaya yerleşmeden önce kendilerini tanıttılar.

“Ablamı seninle çıkmaya nasıl ikna ettin? O hokey oyuncularından nefret eder,” diye sordu biri.

Summer, “Shreya,” diye uyardı.

Güldüm. “Bilmez miyim? Kolay olmadı ama değdi.” Summer’ın elini tuttum.

“İkiniz korunuyorsunuz, değil mi?”

Summer içtiği suyla boğulacak gibi olunca sırtına hafifçe vurdum.

Divya kızı fırçaladı. “Bu, akşam yemeği için çok uygunsuz bir soru, Shreya.”

Kız gözlerini kıstı. “Niye ki? Bu konuları derste öğreniyoruz. İkisinin yakın zamanda bebek yapmayacağından emin olmam lazım. Teyze olmak için fazla gencim.” Sonra babasının uyarıcı bakışlarını görüp olduğu yerde sindi ve tabağındaki salatayla oynamaya başladı.

Sonraki bir saat boyunca soru yağmuruna tutuldum. Hokeyden, gelecek planlarımdan konuştuk. Arada bir de Summer’ın kız kardeşleri, onunla ilgili niyetimi sorgulamaktan geri kalmadılar.

* (Hi.) Canım. (ç.n.)

Yemeğin sonlarına doğru Lukas Preston, okul hakkında sormaya başlayınca havada elle tutulur bir gerginlik oluştu. Summer'ın rahat vücut dili değişmişti ama konuyu değiştirmek için yeterince hızlı olamadım.

“Mezuniyetin için biletleri aldın mı? Büyükannele büyükbaban da gelmek istiyordu,” dedi Divya.

Summer rahatsızca kıpırdandı. “Daha almadım. Şu anda yüksek lisans kararlarına odaklanmış durumdayım.”

Babası kısık bir ses çıkardı ve çatal bıçak sesleri kesildi.

Summer bir cesaret, “Ne?” diye sordu.

“Yine okul, yine okul.” Adam dilini şıklattı. “Benim önerdiğim gibi artistik patinaja devam etseydin hayatın daha iyi olurdu. Seni şimdiye bir yıldıza dönüştürmüş olurdum.”

Elimi Summer'ınkinin üstüne koyarak gerginliğini azaltmaya çalıştım. “Biliyor musunuz, Summer geçen gün kampüste bir etkinlik düzenledi ve bu, psikoloji bölümünün en büyük başarılarından biri oldu. Hedeflenenden çok daha büyük bir sayıya ulaştı.”

Gri gözler buz kesti. “Okulda başarı iyidir ancak asıl önemli olan gerçek dünyadır. Mezuniyetten sonra seçeneklerin kısıtlı olacak. Yüksek lisans derecesi alsan da okulda daha fazla zaman geçireceksin. Kıymetli vaktini boşa harcıyorsun.”

Summer ayaklandı. “Fikirlerin için teşekkürler ama buraya seni nasıl hayal kırıklığına uğrattığımı dinlemek için gelmedim. Okulu seviyorum, derslerimde iyiyim ve spor psikoloğu olmak istediğimi biliyorum.”

Babası başını iki yana salladı. “Ben öyle bir şey demedim. En iyisi olabilecek donanıma sahipsin. Yani, kardeşlerine bak, her yarışmada birinciliği alıyorlar.”

Summer'ın gözleri hüznle doldu. “Onlarla ben de gurur duyuyorum, baba. Ama kimsenin benimle gurur duymadığını bilmek lanet olası berbat bir şey.” Peçetesini masaya atıp koridorda gözden kayboldu.

Peşinden gitmek için ben de kalktım ama öylece ayrılamazdım. “Size saygısızlık etmek istemem, efendim. Fakat Summer bugün olduğu yere ulaşmak için canını dişine takarak çalıştı. Onu önemsedığınızı göstermek istiyorsanız kararlarına destek çıkın. Böyle davranmanız onu incitmekten başka bir işe yaramıyor ve babası çizgiyi aşır kız arkadaşımı üzerken kenarda durup izleyemem.”

Efsanevi hokey oyuncusunun gri gözleri daha da soğudu. “Ailem hakkında hiçbir şey bilmiyorsun.”

“Yeterince şey biliyorum.” Gözüm kararmıştı. Karşımdaki adamın da son derece öfkeli olduğundan emindim. “Onun yerine kariyerinizi seçtiğiniz, emekli olduktan sonra bile onu tanımaya zahmet etmediğiniz için nasıl ağladığına ben şahit oldum. Onu tanımamanız çok yazık çünkü Summer’ın gördüğüm en harika kadın olduğunu söylemekten gurur duyarım. Tabii bunda sizin hiçbir payınız yok.”

Summer’m kız kardeşlerinden mırıldanma sesleri yükseldi. Babalarıyla bu şekilde konuştuğum için kızgın olmalarını bekliyordum ama yüzlerinde gülümseme vardı. Bunca zamandır, Summer’ın daima onların arkasını kolladığı gibi birinin de abla-larını kollamasını bekliyorlardı sanki.

Serena lafa girdi. “Aiden haklı, baba. Onu istediğin kalıba sokmak için Summer’a çok baskı yapıyorsun.”

“Artık sevdiği şeyi yapıyor ve bu yüzden de senin onu önemsemediğini hissediyor,” diye ekledi Shreya.

Lukas Preston oturduğu yerde köpürüyordu. “Kızlar, odalarınıza gidin.”

İkizler tek kelime etmeden kalkıp uzaklaştılar.

Summer’m annesine döndüm. “Divya, senden de çok özür di...”

Kadın, elini kaldırdı. “Hayır, söylenmesi gereken şeyleri dile getirdin. Ben de artık buna katlanamayacağım, Luke. Yıllar oldu. Bu durumu bir şekilde düzeltmen gerek.”

Adamın cevapsız kalması beni daha da sinirlendirdi. Aptalca bir şey yapmadan önce gitmek zorundaydım.

Divya'nın utanç dolu gözlerine baktım. "Buluşmayı yarıda kestiğim için üzgünüm ama Summer'ı eve götürmem gerek. Yemek için teşekkürler."

Koridora geçip odasına gittiğimde kapısı kilitliydi. "Bebeğim, benim. Aç kapıyı."

Kilitten *klik* sesi gelmesi bir dakikayı buldu. Summer kapıyı açtıktan sonra dönüp yatağa oturdu; elinde bir fotoğraf çerçevesi vardı. Ben de yanına oturup kollarımı omzuna sardım ve bir Noel'de çekilmiş aile fotoğrafına baktım.

"Burada çok mutluyduk," diye fısıldadı. "İstese çok iyi bir baba olabilirdi. En iyisi olabilirdi. Ama olmamayı seçti."

"Bence bunu o da biliyor. Böyle davranmasının nedeni de bu." İçini çekti. "Bencillik ediyor."

"Evet."

Bana tekrar bakmadan önce birkaç saniye sessizce bekledi. "Keşke beni savunmak için konuşmasaydım. Kariyerini etkilemesini istemem."

"Şu anda kariyerim değil, sen umurumdasın. Ne olursa olsun yanında olacak biri varsa o da benim, bundan emin olabilirsiniz. Yalnız olduğunu düşünmeni asla istemiyorum çünkü benim seni düşünmediğim tek bir saniye bile yok."

Gözleri yaşarırken uzanıp beni öptü. Ona karşılık verdiğimde hiç beklemeden kucağıma çıkıp kravatımı çekiştirmeye başladı.

"Summer..." diye inledim çünkü onu bu elbiseyle gördüğüm andan beni kendimi dizginlemede çok zorlanıyordum.

"Hadi ama. Yapılacaklar listemdeki bir maddenin üstünü çizelim."

"Annenle baban dışarıdalar."

"Buraya girmezler. Lütfen? Şu anda hiçbir şey düşünmek istemiyorum." Gömleğimin düğmelerini çözerken kıcını ereksiyo-

numa sürttüğünde boğuk sesle inledim. Bana asla lütfen demek zorunda değildi ama dudaklarından döküldüğünü duymak tüm isteklerini anında yerine getirmek istememe neden oluyordu. Ben bir şey diyemeden elbisesinin askılarını indirerek göğüslerini ortaya çıkardı. Daha fazla karşı koyamadan kalçasını kavrayarak onu kendime bastırdım. Hazla inleyerek boynumu öptü.

O kadar sertleşmişim ki bunun neden kötü bir fikir olduğunu hatırlayamıyordum. “Aletimi...”

“Gün Işığım.”

Aynı anda hızla, Lukas Preston’ın sesinin geldiği kapıya döndük. Doğru ya, bu yüzden kötü bir fikirdi.

Summer’ı kucağımdan indirip yataktan fırladım. Adam kapıyı tekrar tıklatırken elim ayağıma dolanmış halde gömleğimin düğmelerini iliklelemeye çalışıyordum.

“Konuşabilir miyiz Summer?”

Buruşmuş gömleğimi pantolonumun beline tıktırırken Summer öylece oturmuş gülümsüyordu.

“Bu takım elbiseyle ne kadar seksi görüldüğünü söylemiş miydim?” Kapının diğer tarafında babasının olmasından çekinmiyordu bile.

“Summer,” diye uyardım, elbisesinin askılarını kaldırıp saçını düzelterek. Ben her yerinin düzgün görüldüğünden emin olurken kahkahasını tutuyormuş gibiydi ama dik bakışlarımı görünce nihayet sırtını doğrulttu. Tabii gözlerindeki muziplik kaybolmamıştı. “*Tanrım*, bana öyle bakma.”

“Nasıl bakmayayım?”

“Sikimi ağzında istiyormuşsun gibi.”

Bunu söylediğimde sırtışı büyüdü ama o pervasızca bir şey yapamadan yanından uzaklaştım. Kapıyı açtığımda Lukas Preston giysilerimi inceledi. Daha doğrusu... ruj lekeli yakama bakıyordu. Kahretsin.

“Aiden, bize bir dakika müsaade eder misin?”

Az önce kafamı gövdemden ayıracak kadar sinirlendiği için sesi gergin olsa da yüz ifadesini bu denli nötr tutabilmesi takdire şayandı. Gitmeyi reddetmeyi düşündüm ama Summer yanıma gelip bana başını sallayınca elini tutup hafifçe sıktım ve onları yalnız bıraktım.

44 | SUMMER

BU AKŞAM duygulardan oluşan bir keşmekeşin ortasında kalmıştım ancak şu anda içinde bulunduğum durumu hiç ama hiç beklemiyordum.

“Haksızdım,” dedi babam.

Kafamı kaldırdığımda gözlerinin yaşardığını fark ettim. Şimdiye dek babamın ağladığını hiç görmemiştim. Şampiyona maçlarını kaybettiğinde, kaburgalarını kırdığında ve hatta babası öldüğünde tek gözyaşı dökmemişti.

“Bana söylediklerini düşündüm ve nasıl hissettiğini anlamaya başladım. Sen kazanılacak bir ödül değilsin, Summer. Bir bireysin, benim kızımsın ve ben senin sevgine ne kadar ihtiyaç duyuyorsam sen de benimkine o kadar duyuyorsun.”

Derin bir nefes alarak güçlü kalmaya çalıştım ve terapistimle yaptığımız çalışmaları anımsadım. “Evet. Bu hiç doğru değil baba. Bana en son önceliğinmişim, hokey benden çok çok daha önemliymiş gibi davrandın.”

Yüzünü buruştursa da devam etmeme izin verdi.

“Bazen bazı şeyleri keyif aldığım için mi yoksa seni kızdırmak için mi yaptığımdan emin olamıyorum. Mesela yüzme. Bunu, sırf sen buz sporları yapmamı istediğin için seçtim. Psikolojiye

gelince, ilgini kazanmak imkânsız gibi görüldüğü için en sonunda denemeyi bırakıp kendimi derslerime verdim.”

“Bu şekilde hissettiğini hiç bilmiyordum.”

“Soracak kadar önemsemedin ki!” Sesimi kısık tutamıyordum. “Evden ayrılacağım günü iple çektim, böylece bana her baktığında düş kırıklığını görmeyecektim.”

“Düş kırıklığı mı? Niye senin yüzünden düş kırıklığı hissedeyim ki?”

“Buz patenini ve hokeyi, yani senin dünyada en çok sevdiğin şeyi bıraktım diye.”

“Hepsi benim hatam. Bir sorun olduğunu biliyordum ama sana sormaya zahmet etmedim. Senin bir hata olduğunu hissettiğimizi düşündüğünü söylediğinde mahvoldum.” Titrek bir nefes verdi. “On sekiz yaşındayken, annenin hamile kaldığını öğrendiğimizde ebeveynlerimiz bize çok kızmıştı. Biz de çok korkmuştuk. Fakat seni gördüğüm anda hiçbir şeyin önemi kalmadı. Hokeyden daha çok sevebileceğim bir şey olacağını hiç düşünmemiştim. Anneni de seviyordum tabii ama sonra *sen* geldin. Bana *dada* diye seslenen, kahverengi gözlü, tatlı bebeğimdin.”

İçim dışıma çıkana kadar ağlamamak için kendimi zor tutuyordum.

“Kardeşlerine gelince... Ben tüm çocuklarımı eşit seviyorum. Ama sen benim ilk göz ağrısın, Gün Işığım. Bana baba olmayı öğreten sensin.”

Yanağımdan süzülen gözyaşına engel olamadım.

“Kucağıma aldığım ilk anda sana âşık oldum. Bu hiçbir zaman değişmeyecek, evlat.”

Yıllardır duymayı arzuladığım bu sözler, çölde yağan yağmurun ilk damlaları gibi hissettirmişlerdi.

“Fakat transfer olduğumda aileme bakabilmek için oynamam gerekiyordu. Çaylaklık sezonum son derece zorlu geçse de annen bizi bir arada tuttu. Sonrasında hokey benim için bir tür bağım-

lığa dönüştü. Gecem gündüzüm hokeydi. Profesyonel lig, daha önce hiç görmediğim bir şeydi. İşte o zaman annen beni terk etmekle tehdit etti.”

İtirafı beni şoke etti. “Ne?”

“Senin ne kadar ilgisiz kaldığını görüyordu. Kendisi de ilgisiz kalmıştı. Ailem ellerimden kayıp gidiyordu ve her şey öyle hızlı ilerliyordu ki bir türlü toparlanamıyordum.”

“Anne babası o zaman mı hayatına yeniden girdiler?” Ninem ve dedemle tanıştığım zamanı hatırlıyordum. Babam etrafta değildi ve annem sürekli stresliydi. Ebeveynlerinin desteğini almak omuzlarından ağır bir yükün kalkmasını sağlamıştı. Büyükanne ve büyükbabaya sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu hiç tatmamıştım ancak şimdi onların sevgisini dünyalara değişmezdim.

Kafasını salladı. “Sonunda kendimi düzeltmeyi başardığımda annenle ilişkimiz de iyileşti. Fakat seni hiç çözemedim. Hokey ya da buz pateni sevgimizi paylaşabiliriz diye düşünüyordum ama sen öyle hızlı yön değiştirdin ki ne yapacağımı bilemedim.”

“Dikkatini çekmek için bir spor dalında yarışmak istemedim.”

Başıyla onaylarken Âdemelması aşağı yukarı hareket etti ve gri gözleri yumuşadı.

“Tüm o para için minnettarım ama maalesef ki seni bana getirmeyi başaramadı.”

Gözyaşları artık serbestçe akıyordu. “Sen başıma gelen en güzel şeysin, Summer. Bunu sana gösteremediğim ya da seni yargı-lıyormuş gibi göründüğüm için özür dilerim. Buz patenine yönelmeni çok isterdim ama insanın tutkuları baskıyla değişmez. Senin tutkun psikoloji, artık anladım. Ve başarılarınla gurur duyuyorum. Gerçekten.” Yüzünü sildi. Elimi tutarken kızarmış gözlerinden kararlılık okunuyordu. “Beni bağışlamanı hak etmiyorum ama lütfen affını kazanmama izin ver.”

Seşindeki samimiyet kalbimi dağladı. Onu affedip affetmediğimden emin değildim ama duygularımı dile getirmek hafiflememi sağlamıştı. Terapistim beni görse çok gururlanırdı.

Kafa salladığımda yüzü o denli abartılı bir şekilde aydınlandı ki sanki tekrar Stanley Kupası'nı kazanmıştı. "Yemeğe devam edelim mi, ne dersin?"

"Aiden'la yalnız kalmak istiyorum."

Anlayışla kafa sallasa da gözlerindeki hayal kırıklığını kaçırmamıştım. Ayağa kalktı. "O çocuğu seviyor musun?"

"Çok seviyorum," diyerek kendimi bile şaşırttım. Ama onu gerçekten seviyordum. Kalbim onun sevgisiyle patlayacak kadar doluydu.

"Hokey takımının kaptanını seçtin, ha?"

"Hiç sorma."

Babam kahkahasını tutarken ben de gülümsememi bastırıp gözlerimi devirdim. Güverteye döndüğümüzde Aiden'la annemi beraber bulduk. Annem onun söylediği bir şeye gülüyordu fakat benim gözüm, takım elbisesinin içinde aşırı yakışıklı görünen Aiden'daydı. Günlük tişörtleri ve hokey forması içinde olduğu zamanlardan tamamen farklıydı ve bana attığı tatlı bakış bile içimde alevden düğümler oluşturuyordu.

Yanına vardığımda parmaklarını benimkilere geçirdi. Gözlerim hâlâ şiş olabilirdi ama yaşlar çoktan gitmişti. Şimdi tek düşünebildiğim babamın sorduğu soru ve ona hiç düşünmeden verdiğim cevaptı. Aiden'in yanındayken o sözcüklerin ağırlığını dilimde hissedebiliyordum.

Dudaklarını şakağıma bastırdı. "Nasıl hissediyorsun?"

"Daha iyiyim." Koluna yaslandım.

İçini rahatlatmak ister gibi yüzümü inceledi. Tekneden ayrılmadan önce anneme bir akşam yemeği sözü daha verdiğinde saflığı karşısında sırtımdan cdemedim. Kamyonetine binince hemen radyoyu açtı ve eve dönüş yolculuğu boyunca elini bacağımdan ayırmayıp başparmağıyla rahatlatıcı daireler çizdi. Hiç konuşmadı. Bana alan tanıdığını biliyordum ama utancımı bastıramıyordum.

“Kaçarsan seni suçlamam,” dedim, sessizliği bozarak.

Aiden bana baktı, sonra çenesi seğirirken tekrar yola döndü. “Bu nereden çıktı şimdi?”

“Teknedeki boktan gösteriye şahit oldun. Kimse böyle bir şeyle alakası olsun istemez.”

Başını iki yana salladı ve hokey evinin garaj yoluna çekene kadar konuşmadı. Motoru susturduğunda bana döndü. “Sana anne babamı anlatana dek yıllarca onlar hakkında konuşmamıştım.”

Tereddüt ettim. “Niye?”

“Konuşursam kapılacağım duygulardan korkuyordum. Fakat sana anlatmak terapi gibi geliyor. Bu yükü tek başıma omuzlamak zorunda olmadığımı hissediyorum. Artık anılarımı paylaşabilirim, böylece anne babam tamamen gitmiş olmaz.”

“Zaten gitmediler ki, Aiden. Anılarında yaşıyorlar. Benimle paylaştığında ben de anılarını senin için yaşatmak istiyorum.”

Parlak gülümsemesi ortaya çıktı. “Sana sahip olduğum için ne kadar şanslı olduğumu göremiyor musun?”

Göğsümde havai fişekler patlıyordu. Bana böyle baktığında tüm sorunlarımı unutuyor, kendimi onun gözlemlerinden görebilmeyi diliyordum. Belki o zaman o versiyonuma dönüşebilirdim.

Elimi tuttu. “Vücudunu ne kadar sevsem de şu aklın diğer tüm özelliklerini solluyor. Bu denli muhteşem bir şeyin bir insanın vücuduna nasıl sıkıştığını anlayamıyorum. Sen her şeyin daha parlak görünmesini sağlıyorsun, Summer. Ve bunu görememen beni deli ediyor.”

Bakışlarımı birbirine geçmiş parmaklarımıza çevirdim. “Kusursuzmuşum gibi konuşuyorsun.”

“Bana göre öylesin. Güzelsin, güçlüsün, kibarsın ve sevgiyi o kadar çok hak ediyorsun ki bunu sana kanıtlayabilmeyi tüm kalbimle diliyorum. Benim için böyle kusursuzsun işte.”

Sözleri yine nutkumun tutulmasına neden olmuştu. Aslında bana söylediği her şeyi ben de ona söylemek istiyordum fakat dilim, kalbimdeki hisler kadar ağırlaşmıştı.

“Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?” Göğsümü kaplayan ham duygular boğazımı tırmalıyordu.

“Çünkü seni seviyorum,” dediğinde donakaldım. “Bunu herkes kolaylıkla görebilir. Bulunduğum yere sen girdiğinde yüzüme bakan biri hislerimi anında anlayabilir. Seni seviyorum, Summer.” Başparmağıyla yanağımı okşadı. Bana dokunduğunda, içinden sıcacık, sıvı çikolata akan bir lav kekmişim gibi hissettim. “Her şeyi seninle yapmak istiyorum. Senin de her şeyi benimle yapmanı istiyorum.”

Gözlerimi kırpıştırarak gözyaşlarımı kovaladım. “Hmm, sahipleniciyiz, ha?”

“Aynen öyle.” Beni ceketimden tutup çekerek dudaklarıma yapıştı. “Sen ve ben, Preston. Tek istediğim bu.”

Göğsüm ortadan ikiye yarıldı ve sıcacık bal tüm vücuduma yayıldı. Kahretsin. Bu çocuk böyle saçma derecede çekici ve tatlıyken karşısında hiç şansım var mıydı?

45 | SUMMER

PERŞEMBE GÜNLERİ bara gitmek, kendime acıma seansları-
mın normali olmasa da işte buradaydım.

Kütüphaneye gidip yaklaşımakta olan sınavlarım için çalışmam daha doğru olabilirdi fakat şu anda psikolojiyle alakalı herhangi bir şey okuma düşüncesi bile gerilmeme neden oluyordu. Öğrenci kimliğimi bir türlü bulamamam da cabasıydı. O olmadan özel çalışma kabinlerine giremezdim. Bu nedenle kulübe gelmek en mantıklı seçim olmuştu.

Ona, yeni edindiğim pervasız karakterime çok uyan, ipeksi bir kumaşı olan, siyah mini elbisemi gösterdiğimde Amara gözleri fal taşı gibi açılmış halde bana bakakaldı. Yüzünden kaygılı bir ifade geçerken, “Sorun ne?” diye sordu.

“Eğlenmem için bir sorun mu olması gerekiyor?”

“Summer, sen en son ikinci sınıfta bir erkek birliği partisine gittiğimizde eğlenmiştin. Ki o zaman da sadece birlik adaylarıyla Scrabble oynamıştın. Yani evet, ortada bir sorun olmalı.”

Haklıydı. Bir şey olmuştu. Yıllardır beklediğim an gelmişti ve bu sabah e-posta kutumda yeni bir mesajla uyanmıştım. O andan beri de inkârdaydım.

“Programa kabul edilmedim.”

Kelimeler ağızımdan birdenbire dökülürünce Amara ona tokat atmışım gibi irkildi. “Nasıl olur? Kesin yanlış görmüşsündür.” Telefonumu elimden kapıp e-posta uygulamama girdi.

“Yanlış görmedim. Bekleme listesine alınmışım. Donny’nin benimle rekabete girmesine bile gerek yoktu zaten,” dedim acı bir gülüşle. Langston’ı alaşağı etme planımız işe yaramamıştı. Dekan hâlâ izindeydi ve söylentiler öğrenciler arasında yayılmaya başlamış olsa bile otorite sahibi kimseden ses çıkmıyordu. Aklımı kaçırmak üzereydim ve geceleri sıçrayarak uyanmadan deliksiz bir uyku uyuyamıyordum. Durumum zamanla düzeleceğine daha da kötüleşiyordu; odamın kapısı her çaldığında polisin hırsızlık suçlamasıyla beni götürmeye geldiğinden endişeleniyordum. Zamanımın çoğunu Aiden’in evinde geçirmemin nedeni de buydu.

Amara süslü bir dille yazılmış ret mesajını okudu. “Dr. Müller’in, raporunu beğendiğini söylemiştin. Bu doğru olamaz.”

“Beğendi ama o benim danışmanım değil. Kabul kurulunda da değil.”

“Ama öylece bekleme listesinde duramazsın. Yoksa eğitime bir yıl ara vermekten başka çaren kalmaz.”

Yutkundum. “Evet. Bu yüzden yedek programın teklifini kabul ettim.”

Amara’nın kesin nefesi birazcık dramatikti. “Dalton’ı terk mi edeceksin? Ama yıllardır bu programın hayalini kuruyorsun. Annen, daha sekiz yaşındayken bu okula girmeyi kafaya koyduğunu söylemişti. Ya Dalton olacak ya hiç olmayacak diyormuşsun. Hatta doğrusunu söylemek gerekirse dolabında gizli bir Sir Davis Dalton anıtı olmamasına şaşırıyorum.”

“Bu fazla abartı olurdu.”

“Lisans eğitimini iki yılda bitiren kız için hiç de abartı olmazdı. Sen tuttuğunu koparan birisin, Sum. Hiçbir şeyin, hayallerinin önünde durmasına izin vermezsin. Özellikle de korkunç derecede yanlış bir kararın.”

“Başka seçeneğim yok.” Gözyaşları gözlerimi acıtmaya başladı. “Bu akşam bunu konuşmasak olur mu?”

Amara beni sıkıca kucakladı. “Langston’ın hayatını mahvetmemi istersen tek kelimen yeter,” diyerek beni güldürdü. Esprili şekilde söylemiş olsa da ciddi olduğunu biliyordum. “Pekâlâ, birkaç dakika izin ver de ben de kendim için şu sürtük havana uygun bir kombin bulayım.”

Yirmi dakika sonra Hartford’da bir gece kulübünün kapısında daydık. Sıra, ders kitaplarının satış sezonunda kitapçıların önünde oluşandan daha uzundu. “Burada donacağız,” dedim, dişlerim takırdarken.

Amara saçlarını savurup elimi tuttu ve beni sıranın en önüne götürdü. Fedainin gözleri bir onun göğüslerini bir de benimkileri süzdü. “Bu özel bir etkinlik. Davetiye göstermeniz gerek.”

Arkadaşım, “Tam şu anda iki davetiyeme bön bön bakıyorsun zaten, iri çocuk,” dediğinde adamın yanaklarının hafifçe pembeleştiğine yemin edebilirdim. “Bak, erkek arkadaşımın yeni ayrıldım ve bu gece tek istediğim eğlenmek. Bol bol eğlenmek.” Amara bu yalanı vurgularken parmağını adamın çene hattında kaydırmıştı.

Fedai yutkunsa da kararlılığını sürdürdü. “İçeri girmek için listede olmanız gerek.”

“Birinin adını kullanamaz mıyız? Ya da *numarasını*?” Telefonu önünde salladığında adamın yüzü aydınlandı.

Birkaç saniye sonra adam Amara’nın numarasını -tabii sahteydi- almıştı ve ikimiz de içerideydik. Bankoya geçtiğimizde barmen önümüze dört şat bardağı yerleştirdi. “Barın ucundaki beyden.”

Evli ve çocuklu gibi görünen orta yaşlı bir adam bize göz kırptı. Amara ona flörtöz bir şekilde el salladıktan sonra şatların birini bana verdi.

“O kim?”

“Kimin umurunda?” Bardaklarımızı tokuşturup kafamıza diktik. Ardından Amara beni dans pistine çekti ve başvuru- mu teslim ettiğimden beri ilk kez eğlendim. Ne yazık ki eğlen- cenin çoğunu tekilaya borçluydum. Müzik gümleyerek çalma- ya devam etti ve birkaç adam pistte bize yaklaşmaya çalışsa da Amara’nın dik bakışlarıyla hemen uzaklaştılar.

Pistten ayrıldığımızda dilim damağım kurumuştu. Bar ban- kosuna dönüp su sipariş ettiğimde yanında bir şat daha geldi. İlk önce reddetmeyi düşündüm ama sonra boş verip onu da tek yudumda içtim. Bu gece kendimi koruma modunda değildim.

“Tuvalete gitmem lazım,” dedi Amara. “Gelecek misin?”

Tuvalete gidip parlak floresan ışıklarıyla yarı kör olurken tö- kezleyerek kabinlerden birine girdim. Klozetin üstünde bir sani- yeliğine uykuya dalmış olmalıydım çünkü Amara adımı seslen- diğinde sıçrayarak kendime geldim.

“Aiden’a bu geceki planlarından söz etmemiş miydin?” diye sordu.

Sifona uzanırken, “Hayır, maçı vardı,” dedim.

“Gece kulübüne geldiğini söylemedin mi yani?”

Tüm dikkatimi ellerimi yıkamaya vermiştim. “Buraya gelme- den önce telefonumun şarjı bitti. Abartacak bir şey yok.”

Oda arkadaşım tezgâhta oturduğu yerden atlayınca topuk- ları fayansta takırdadı. Telefonunun ekranını gösterdiğinde Aiden’dan altı cevapsız çağrı ve dört mesaj vardı.

“Sıçayım.”

“Aynen.” Amara aramaya yeltendi ama onu durdurdum. “Ne yapıyorsun? Çocuk endişelenmiş.”

“Ona başvuru sonucunu söylemedim.”

Amara’nın yüzü düştü. “Summer...”

“Yemin ederim söyleyeceğim. Ama ben de daha bugün öğ- rendim. Maçtan önce kafasına takmasını istemedim.” Takım deplasman maçına gittiği için Aiden’ı dünden beri görmemiştim.

“Endişeli olduğu çok belli.”

Gözlerim yanarken kafamı iki yana salladım. Aiden benim güvenli limanımdı ama bu haberi ona verip gerçeğe dönüştürmek istemiyordum. “Onunla konuşursam ağlamaya başlarım.”

Arkadaşım kafa salladı ve aramak yerine ona mesaj attı.

Sonrasında kaldıramayacağım kadar tekila içip kafayı buldum ve ayaklarımın dayanılmaz ağrısı yüzünden topuklularımı çıkardım.

Sonunda dans partnerinden ayrılmayı başaran Amara yanıma gelip, “Gitmeye hazır mısınız?” dedi. Bu gece hiçbir erkeğe yanaşmamakta kararlı olsa da çekici bir çocuk ona yaklaşıncaya gitmesi için ısrar etmiştim.

“Karaciğerim iflas etti,” diye inledim. İşte bu yüzden o bar senin bu bar benim dolaşmıyordum. Ardından gözlerini Amara’ya dikmiş çocuğa işaret ettim. “Onu yurda mı götüreceksin?”

“Bilemiyorum. Bunu hak etmesi gerek.”

Çocuğun yüz ifadesine bakılırsa hak etmek için her şeyi yapardı.

Ayakkabılarımızı ellerimize alıp kol kola girerek sendeleye sendeleye kulüpten çıktık. Hartford Üniversitesi öğrencilerinin ötesinde gözüme siyah bir kamyonet ve çok tanıdık bir hokey oyuncusu çarptığında kalbim durdu.

Hain oda arkadaşımın yüzünde mahcup bir gülümseme vardı. “Çok ısrar etti.”

Birkaç kişi onu tanımıştı ama Aiden’in dikkati tamamen bendeydi. Ciddi bakışlarına rağmen o kadar seksi görünüyordu ki yutkunmadan edemedim. Siyah tişörtü kabarık kaslarını vurguluyor, yoğun bakışları vücut sıcaklığımı artırıyordu.

“Ayakkabılarını çıkarmışsın,” dedi bana ulaştığında.

Pembe ojeli tırnaklarıma baktım. “Ayaklarım acıdı.”

Hımlayıp Amara’ya döndü. “Mesaj attığın için teşekkürler.” Ses tonu nötr olduğundan kızgın mıydı değil miydi anlayamı-

yordum. Zaten sersem haldeki kafamın içinde her şey birbirine dolanmıştı. Çantamdaki kapalı telefonum ağır bir tuğla gibiydi. “Sizi de gideceğiniz yere bırakayım mı?” diye sordu Amara’yla çocuğa.

Çocuk, Amara’nın kulağına bir şey fısıldayınca arkadaşım hemen kafa salladı.

Aiden bana yaklaşıp neredeyse dibime girince geriye doğru sendeledim. “Ne yapıyorsun?”

“Seni kucağıma alacağım.”

Başımı sağa sola salladım. “Yürüyebilirim.”

“Biliyorum,” dedi ama beni yine de kucakladı. Pek karşı koyma sayılmayacak bir cıyıklamanın ardından kollarımı boynuna sardım. Sıcacık bedenine yaslandığımda kafamı göğsüne koyup temiz kokusunu içime çektim. Kilidini açtığında kamyonetin ön farları yanıp söndü. Araca binme vakti gelmişti ama sıcak koldan ayrılmayı hiç istemiyordum.

“Seni özledim,” diye fısıldadım.

Aiden saçlarıma bir öpücük kondurdu. “Ben de seni özledim bebeğim.”

46 | AIDEN

SABAHIN İKİSİNDE sarhoş kız arkadaşşıma, onun oda arkadaşına ve tanımadığım bir adama şoförlük yapmak, maç sonrası rutinlerimden biri değildi. Amara ile yanındaki çocuk araçtan inerken Summer ön yolcu koltuğunda mışıl mışıl uyuyordu.

Onu dürterek uyandırmaya çalıştım ama elime vurup koltuğa iyice gömüldü. “Summer, uyan.”

Tehdide benzer bir şeyler mırıldandı.

“Kamyonetimde uyumak istiyorsan benim için sorun değil ama arka koltuğa geçsek daha iyi olur. Orada seni ısıtırım.”

Gözlerini kırpıştırarak uyandı. “Beni gıcık etmek hoşuna mı gidiyor?”

Küçük bir kahkaha atıp torpido gözünden aldığım suyu ona verdim. Şişeyi açıp bütün suyu içti.

“Niye uyandırdın ki ya? Rüyalarım gerçeklerden çok daha güzeldi. Minik minik periler saçlarımı örüyorlardı.”

“Ben de saçlarını öğebilirim.”

Bana boş boş baktı. “Sen saç örmeyi nereden bileceksin?”

“Öğrenirim,” dediğimde gülümseyip kafasını koltuğa yasladı ve gözleri yeniden kırpışarak kapandı. Benden bir şeyler sakladığı hissinden kurtulamıyordum. “Rüyaların neden gerçeklerden daha güzel?”

Omuz silkti.

“Konuşmak ister misin?”

“Uyumak isterim.” Summer yolcu kapısını açmaya çalışıp başarılı olamayınca homurdandı. “Beni kaçırmaya çalışıyorsan söyleyeyim, tam iki başparmağım var ve kullanmaktan hiç çekinmem.”

“Bizim eve gel.”

“Niye? Beni saçma derecede iri kollarınla sarıp, tatlı dille ağızındaki baklayı çıkarmamı sağlayabilesin diye mi? Ben bu numaralara kanmam, Clifford.” Parmağını bana doğrultmuş, gözlerini neredeyse kapanacak kadar kısmıştı.

Yanlış isim kullanması, Amara’nın söylediğinden daha sarhoş olduğunu gösteriyordu. “Ya sen benimle gelirsin ya da ben seninle kalırım.”

“Olmaz. Bu çok, çok kötü bir fikir. Ayık Summer şu anda bana çok fena bağıyor.”

“Ona bağırmamasını söyle. Yoksa cehennem gibi bir baş ağrısıyla uyanacak.”

Summer sinirle hırladı. “Mantıklı şeyler söyleme! Bırak da odamda kendi kendime somurtayım.”

“Benim yanımda somurt. Hiç soru sormayacağım,” diye yalan söyledim. Neden somurtmak istediğini ve bunu benden saklamaya neden bu kadar kararlı olduğunu öğrenmem gerekiyordu. “Lütfen?”

Kafasını hızla iki yana salladı. “Bana o gözlerle bakma.”

Gülümsememi bastırdım. “Nasıl yani, bebeğim?”

“Yemyeşil ve masum gözlerini yüzüme dikme. Beni kandırmazsın, ahbap.” Gözlerini yumarak kararlı kalmaya çalıştı.

“Summer, ayakta duramıyorsun bile. Ayrıca Amara odanıza o çocuğu götürdü. İzin ver seninle ilgileneyim işte.”

Gözleri birden açıldı. Karşı koyacağından emindim ama duraksadı. “Benimle ilgilenmek mi istiyorsun?”

“Sen izin verdiğin sürece.”

Bunun üzerine bize gitmeyi kabul etmesi kolay oldu. Onu içeri taşıdığım da ev sessizdi; birilerinin habersiz bir parti falan vermediğine şükrettim. Dylan’la konuştuğum da, ikinci bir emre kadar partilere katılmasını ve evde parti vermesini yasaklamıştım. Gerçi bu, partideymiş gibi kafayı bulmasına engel olmuyordu.

Summer elbisesini çıkarıp benim tişörtlerimden birini giydikten sonra yorganın altına kıvrıldı. Soyunup yanına uzandığım da yatağı bırakıp üstüme yatmayı tercih etti. Göğsüme kondurduğu öpücükler tenimi dağlıyordu. Belindeki ellerimi, ısrarlarına rağmen hareket ettirmedi. Sarhoştı ve o ne isterse istesin bu gece yapmamız gereken tek şeyin uyumak olduğunu biliyordum. Tabii bir de niye kendini bu denli kaybedecek kadar içtiğini öğrenmeliydim.

“Çok sıkıcasın. Gidip Kian ne yapıyor diye bakalım mı?” Üstümden inmeye çalıştı ama onu tuttum. Görünüşe bakılırsa sarhoş Summer epey maceracıydı.

“Odasının kutsallığını lekelediğimize dair bir nutuk daha dinlemek istemiyorum.”

“Off, ne dramatik bir çocuk! Sadece bir kere yanlışlıkla odasını kullandık.”

Kian tam iki kez ona yeni nevresim almamı ve eskilerini yıkamamı istemişti. Ama odasını kullandığımız da tamamen çıplak bile değildik. Geçen hafta Summer’la merdivenden çıkarken birbirimizde öyle kaybolmuştuk ki sola döneceğimize kazara sağa dönmüştük. Kian artık odasının kapısını kilitlemeden rahat etmiyordu.

Summer göğsümde parmağının ucuyla şekiller çizirken bir süre sessiz kaldı. “Bu gece niye beni almaya geldin?”

“Senin için her zaman, her yere gelirim, Summer. Sen istemesen bile.”

Yüzünü buruşturdu. “Mide bulandırıcı derecede mükemmel-sin. Galiba gerçekten senden hoşlanıyorum.”

Sarhoş Summer duygularını ifade etmekten de kaçınmıyordu. Yani, bunu zaten biliyordum zira iki insanın çıkması için birbirlerinden hoşlanmaları birinci şart sayılırdı. “Bu iyi bir şey mi kötü bir şey mi?”

Dudaklarını büzerek düşündü. “Henüz karar vermedim.”

“Süreci hızlandırmak için yapabileceğim bir şey var mı?”
Saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdığımda ürperdi.

Ona kollarımı sardığımda çeneme minik bir öpücük kondurdu. “Kendin ol yeter.”

“Sarhoş olduğunda pek bir kibarlaşıyorsun bakıyorum.”

“Beni pişman etme,” diye homurdandı.

Başını tekrar göğsüme yaslamak için döndüğünde ruh halindeki değişimi hissettim. Bu gibi zamanlarda, kafasında dönen problemleri görüp onun için çözebilmeyi diliyordum.

Yuvarlanıp üstümden inerek yatağa uzandı ama fazla uzağa gitmesine izin vermedim. Avucumu yüzüne götürdüğümde kayıtsızlık maskesi düşüp altındaki kırılganlık ortaya çıktı ve tutmak için mücadele verdiği gözyaşları yastığı ıslatmaya başladı.

Yanağındaki ıslaklığı silerken kalbim fena sıkışmıştı. “Sorun ne bebeğim?”

Kafasını iki yana salladı.

“Bu gece neden sarhoş olduğunu bana söyleyecek misin?”

“Eğlenmek için.” Burnunu çekti.

“Gerçek sebebi söyle, Summer.”

“Pek çok insan eğlenmek için sarhoş olur.”

“Doğru. Ama bu senin için geçerli değil.”

Konuşmadı. Fazla zorlamamam gerektiğini biliyordum ama onu böyle görmeye dayanamıyordum. Eğer yine Donny’yle alakalı bir şeyse yumruğumu o herifin suratına geçirmeden durabileceğimi sanmıyordum. Uzaklaştırma almak umurumda bile değildi.

Gözyaşları durmuyordu. “Dalton’dan ayrılıyorum. Yüksek lisans programına kabul edilmedim,” dedi çatlak sesle.

Kalbim deli gibi atmaya başladı. Yüzeyin altında kopan fırtınayı onun da hissettiğinden emindim. Kelimelerim kaybolmuştu; o karşımda bu şekilde acı çekerken cümle kuramıyordum. Acı dolu bakışlarını silmek için onu daha da sıkı sardım.

“Siktir. Çok üzüldüm, Summer. Yapabileceğimiz bir şey yok mu? Karara itiraz edemez miyiz? Kabul kuruluşuyla görüşebilir ya da Dr. Müller’den sana referans olmasını rica edebiliriz.”

Başını olumsuz anlamda salladı. “Öyle olmuyor maalesef. Ayrıca artık bu konuda mücadele edebileceğimi sanmıyorum. Çok yoruludum.”

Summer’ın bu proje sürecindeki direnci ve gücü beni ona hayran bırakmıştı. Şimdi en çok istediği şey yüzünden böyle çöktüğünü görmek içimi parçalıyordu.

“Benzer bir yüksek lisans programı olan diğer tek okul Stanford. Orayı yedeğimde tutuyordum ve teklifleri bu akşama kadar geçerliydi.”

Stanford mı? Ben bu sömestrden sonra Kanada’ya yerleşecektim ama Summer’ın bir saatlik uçuş mesafesinden çok daha uzaklarda, ülkenin öbür ucunda olacağı hiç aklıma gelmemişti. Şakaklarım zonklamaya başlarken aptalca bir şey söylememek için kendimi tuttum ve tavana bakarak, “Yani Kaliforniya’ya mı gideceksin?” diye sordum.

“Evet.” Titrek nefesi, ağlamamak için kendini tutmaya çalıştığını gösteriyordu. “Stanford hokey oyuncularından tanıdığın var mı?”

“Hiç komik değil.”

Ağır iç çekişi umutsuzluk doluydu. “Biliyorum. Özür dilerim.”

“Demek buraya kadar. Öylece gideceksin, ha?” Sesimi yumuşatamıyordum çünkü bunun gerçek olduğuna inanamıyordum.

“Başka seçim şansım yok ki. Stanford’dan başka gidebilecek yerim yok. Eğer eğitimime devam etmezsem şimdiye dek uğruna çabaladığım her şey boşa gidecek.”

“Ya beş yıllık planın ne olacak?” Bu aptalca bir soruydu. Summer’ın tepkisinden de anlaşıyordu.

“Aiden, hokey takımının kaptanıyla aynı yataktayım. Planım zaten çoktan hükümden kalktı.”

Çenesini okşamak için uzanıp başparmağımı pürüzsüz teninde gezdirdim. “Planını bozduğum için samimiyetle özür dilerim.”

Mutlulukla, “Buna değdi,” diyerek göğsümdeki sancıyı yatıştırdı. “Daha önce hiç uzak mesafe ilişkisi yürütmedim.”

Summer’ın bizi düşündüğünü fark etmek beni beklediğimden daha çok rahatlattı ve baş ağrım hafifledi. “Ben de.”

“İstiyor musun? Uzak mesafe ilişkisini yani.”

Kafamı sertçe çevirmek boynumu acıttı. “Şaka mı yapıyorsun? Benden o kadar kolay kurtulamazsın, Preston.”

Sırıttı. “Tüh. Sonunda kaçış yolu buldum diye sevinmiştim ben de.”

“Sen kaçmayı aklından geçiremeden bütün kapılarla pencereleri tahtayla kapatırım.”

“Tehlikeli şekilde psikoza yakınsın.”

“Hoşuna gidiyor mu? İstersen dozu artırabilirim.”

“Hayır.” Güldü. “Bence seni yeniden değerlendirmeye almalıyız.”

“Hadi al bakalım.” Yorganı üstümüzden attığımda serin hava tenine değince bağırdı ve bana yapışıp tüm sıcaklığımı çaldı.

“Psikolojik olarak dedim,” diye mırıldandı.

Yanağına bir öpücük kondurdum. “Bir şekilde yürüteceğiz, bebeğim. Çaylaklık sezonumda zaten uzak kalacaktık.”

Kahverengi gözleri şaşkınlıkla parladı. “Geleceği mi düşünüyordun?”

Sorusuna şaşırmamıştım çünkü ilk tanıştığımızda bir hayat planı oluşturmama konusunda kararlıydım. O zamanlar tek önceliğim hokeydi. Fakat artık Summer vardı ve onu da dengeli bir şekilde hayatıma dahil etmek istiyordum. Gerçi yapacağım en kolay şey olacağından emindim.

“Geleceğimizi. Seni her şekilde hayatımda istiyorum.”

Mükemmel dudakları kalbimi sızlatan bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Evlenme mi teklif ediyorsun?”

“Şu anda sana evlenme teklif etsem taşaklarıma tekmeği geçirirsin bence.”

Tatlı kahkaha sesi, artık ona ait olan kalbimi titretti. “Küçük Aiden’a asla zarar vermem.” Flörtöz parmakları karnıma doğru kaydığında, sonucunda bir şey olmayacağını bilmek işkenceden farksız olsa da ona izin verdim. Eli lastiğın altına girdiğindeyse bileğinden tutarak durdurdum.

Oflayarak elini sertçe göğsüme koyduğunda sinirlendiği beliydi. “Yine şu centilmenlik olayına başladın.”

“Hayır. Karşılıklı rızaya önem verdiğim için bunu yapıyorum.”

Başını göğsüme yasladı ve uyuduğunu düşünmemeneden olacak kadar uzun süre sessiz kaldı. Sonra birden doğruldu. “Dizimizi bensiz izleyemezsin. Birlikte izleyebileceğimiz bir gün ayarlamalıyız.”

“İzleyip sonra tartışsak olmaz mı?”

Keskin nefes alışını beni sıçrattı. “Bu nasıl çarpık ve hastalıklı bir düşünce!? Tabii ki de olmaz.”

“Tamam, tamam, bir zaman çizelgesi yaparız.”

Serçeparmağını kaldırdı. “Söz mü?”

“Söz veriyorum, Summer.” Serçeparmağımı onunkine geçirdim.

Gerçekleri iyice sindirirken yine sessizleştik. “Bu çok berbat,” dedi Summer. Onunla aynı fikirdeydim. “Seni özleyeceğim.”

“Ben de seni özleyeceğim ama şimdi anın tadını çıkaralım. Şu anda yanımdayım sonuçta.” Onu yakınımaya çektim. “Sen de benim yanımdasın.”

Kafa salladı. “Olmak istediğim başka hiçbir yer yok.”

Onundum. Zihnimle, bedenimle, ruhumla ve geçenlerde bana izlettiği şu filmde söylenen her şeyimle onundum. “Daha fazlası için geri gelesin diye üzerinde işaretimi bırakmayı unutmamam lazım.”

O, benim üzerimde çoktan işaretini bırakmıştı. Göğsümün tam ortasında onun adı yazıyordu.

47 | SUMMER

LANGSTON'IN OFİSİNE izinsiz girme olayının huzursuzluğu, Connecticut'tan ayrılana kadar peşimi bırakmadı. İçim içimi yiyordu ama bu düşünceleri, bir haftalık bahar tatili süresince bilincimin derinliklerine gömmeye kararlıyım. Aiden'in büyükannesiyle büyükbabasının, Providence'taki evine doksan dakikalık araba yolculuğumuz boyunca neredeyse tüm zamanımı Aiden'in önerdiği şarkıları açarak geçirdim. Sonunda kendi sevdiğim şarkılardan birini seçtiğimde o da benimle birlikte söylemeye başlayarak, yüzüme yanaklarımı acıtan bir gülümseme yerleştirdi.

Fakat tuğla cepheli güzel evin önüne park ettiğimizde içimde bir boşluk oluşmuştu. Bahar tatilini en son ailemle geçirdiğimde babamın maçını izlemiş, ardından onunla pistte kayarak zaman geçirmiştik. Artık bu anı, karnımın derinliklerinde karanlık bir çukurdan ibaretti.

Aiden sıcak elleriyle dikkatimi yeniden kendine çektiğinde çukurun küçüldüğünü hissettim. "Sen iyi misin?"

Kafa salladım. Bana inanmamış gibi gözükse de şefkatle gülümseyerek parmak boğumlarımı öptü.

Ön kapıyı bizim için açan Edith ve Eric Crawford, Noel ışıkları gibi parlıyor; sevgilerini, titreşen bir mum alevinden yayılan

ışık misali etraflarına saçıyorlardı. Edith tarafından kucaklandığımda bu sevginin bir kısmını ben de hissettim.

Aiden'in eve getirdiği ilk kız olduğumdan, hakkımdaki her şeyi bilmek istiyorlardı. Otobiyografimi dinledikleri bir saatin ardından üst kata yerleşmeye çıktık.

"Summer, sen misafir odasında kalabilirsin. Aiden, eski odan aynen bıraktığın gibi seni bekliyor."

"Summer benim odamda kalabilir," dedi Aiden, büyükanne-sine tuhaf bir bakış atarak.

"Koltukta uyuyamazsın, ufaklık. Seni okula sırt ağrısıyla gönderirsem koçun çok kızar."

Aiden bir kahkaha attı ama kadın şaka yapmıyordu. "Benim odamda birlikte kalabiliriz demek istedim."

Yaşlı kadın hiçbir şey söylemedi; şoke olmuş gibiydi. Tüh.

"Misafir odası benim için uygundur," diye araya girdim, Aiden cevap veremedi.

"Summer."

"Ciddiyim, Aiden. Niye koltukta uyuyasın ki?" Uyarı dolu bakışlarım yüzünü ekşitmesine neden oldu.

Edith'in yüzü parlak bir tebessümle aydınlandı. "Mükemmel. Siz odalarınıza yerleşin madem. Ben de gidip akşam yemeği hazırlıklarına başlayayım."

Büyükannesi duyma mesafesinden çıkınca Aiden'in koluna vurdum. "Delirdin mi sen?"

Yaralı bir yüz ifadesiyle kolunu tuttu. "Kız arkadaşım ile birlikte uyumak istediğim için deli mi oluyorum yani?"

"Büyükanne'nin evindeyiz! İnsanların üzerinde iyi bir izlenim bırakmaya çalışıyorum, Aiden."

Kıkırdarak çantamı almak için uzandı. Sapını bırakmadığımda çocukça bir çekiştirme oyununa başladık. En sonunda o bırakınca geriye doğru sendeledim.

“Sen ciddisin,” dedi, bitkin bir tavırla. Benimle uyuyacağı anı sabırsızlıkla bekliyor olmalıydı. “Bu çok saçma. İnat etmesene.”

“Hafta sonu için idare edeceksin sadece. Taşakların büzüşmez, merak etme.”

Kaşlarını çatıp yüzünü ovuşturdu. “Summer, büyükannem böyle şeyleri umursamaz.” Fikrimi değiştirmediğimi görünce devam etti. “Dalton’a ilk gideceğim zaman valizimi kendi elleriyle prezervatifle doldurdu. Ayrıca kendisi, seni hamile bırakırsam kıcıma tekmeyle geçireceğini fakat çocuk yapmaya erken başlarsak gelecekte buz pistini doldurabileceğimizi söyleyecek türden bir kadın. İnan bana, oda konusunda da bize takılıyordu yalnızca.”

Olduğum yerde kıpırdandım. “Olsun, biz yine de ayrı odalarda kalalım. Burası senin çocukluk evin; kutsallığına leke sürmek istemiyorum.”

“Burası kilise değil, bebeğim.” Bana doğru bir adım attı. “Hadi ama, hem senin için şu porno kitaplarını okurum.”

Yanaklarım kızarıırken valizimi daha sıkı tuttum. “Senin okuma ihtiyacım yok. Bunun için uygulamalar var.”

Kaşlarını kaldırdığında ağızımdan çok fazla şey kaçırdığımı fark ettim. Ama benimle daha fazla mücadele etmedi, ben de misafir odasına geçip eşyalarımı yerleştirdim.

Crawfordlarla akşam yemeği, Aiden’in çocukluk anılarıyla geçti. Tabii ebeveynleri Lorelei ile Aaron da konuşuldu. Yanaklarımın gülümsemekten ağrımaya başladığını hissederken büyükannesiyle büyükbabasından, Aiden’in utanç verici hikâyelerini anlatmalarını istedim ve buna karşılık olarak bacağıma bir çimdik yedim.

Şu anda göğsümü açsam dışarı ışık saçılacağından emindim.

Yemek bitince Aiden’den önce aceleyle merdiveni tırmandım ve kapımı kilitledim. Gerçi uyku tutmayıp da sağa sola dönmeye başladığımda bu yaptığımı pişman olduğumu itiraf etmeliydim.

Telefonum bir mesajla titrediğinde kim olduğunu biliyordum.

Aiden

Aiden: Özledim.

Summer: Seninle yatayım diye vicdan yaptırmak istiyorsun sadece.

Aiden: Yanlış. Buraya gelip bana sarılarak uyu diye vicdan yaptırmak istiyorum.

Summer: Bu mesajın ekran görüntüsünü alıp çocuklara göndereceğim.

Aiden: Gönder tabii. Seni, önünde diz çöküp yalvaracak kadar çok sevdiğimi de söyle.

Aiden: Eğer gelirsen uykuya dalana kadar sırtına masaj yaparım.

Summer: İyi denemeydi.

Aiden: Çay da hazırlarım.

Summer: Boşuna uğraşma. İyi geceler, Bay Israrcı.

ERTESİ sabah erkenden kalkmak kolay oldu çünkü zaten hiç uyumamıştım. Alt kata indiğimde Edith'i mutfakta buldum. Yardım etmek istediğimde beni kovaladı.

"Aiden hâlâ uyuyor mu?" diye sordum, kadın bana kahvaltı tabağı hazırlarken.

"Onun odasında yatmadın mı?" Yüzümdeki ifadeyi görünce kahkahayı patlattı ve nefeslenmek için omzuma tutundu. "Üzgünüm, tatlım. Ben sadece Aiden'a takılıyordum. O kadar eski kafalı değilim."

"Ah," dedim kendimi tam bir aptal gibi hissederek.

Ocağa dönerken hâlâ kıkırdıyordu. "Aiden lokantaya bakmak için Eric'le birlikte çıktı. Gerçi şu anda muhtemelen donmuş göl-dedirler."

Portakal suyumdan bir yudum aldım. "Eric de mi hokey oynuyor? Aiden hiç bahsetmedi."

“Yok, oynamıyor. Ama Aiden’in anne babası eskiden onu hep göle götürürdü. Eric de bunun eksikliğini yaşatmamak için birkaç şey öğrendi.”

Kalbim yumuşacık oldu. “Maçına gelebilmeniz Aiden çok mutlu olurdu.”

Önerim, yaşlı kadının yüzüne hüznü bir ifade yerleşmesine neden oldu. Acaba yanlış bir şey mi söylemişim? “Biz de gelmeyi isteriz ama lokanta yüzünden çok zor. Bir de Eric’in diz sorunu nedeniyle uzun araba yolculukları bizim için neredeyse imkânsız.”

Benim maçlarına gitmemin Aiden’i ne kadar sevindirdiğini görmüştüm. Büyükannesiyle büyükbabasını tribünlerde olması onu kim bilir nasıl havalara uçururdu? Kendisi, maçına gelmelerini isteyerek onları sıkıntıya sokmayı asla düşünmezdi ama bu, benim bir şeyler planlamama engel değildi. “Boston’daki Frozen Four’a gelebilmeniz için ayarlama yapabilirsem lokanta için bir şeyler düşünebilir misiniz?”

Bu konuda babamdan yardım istemem gerekecekti. Üstelik eleme maçları henüz başlamamıştı ve finallere daha çok vardı. Fakat bizim çocuklara güvenim tamdı.

“Harika olurdu. Ama sana zahmet vermek istemeyiz.”

“Hiç zahmet olmaz. Hatta bana iyilik etmiş olursunuz.” Aiden’in olduğundan daha fazla parlamasını sağlayacak her şeyi yapabilirdim.

O sırada yanağıma konan buz gibi öpücükle yerimden sıçradım. Aiden soğuk yüzünden kızarmıştı ve saçları darmadağınktı. Eric nefes nefese bir sandalye çekti.

“Solunum cihazına ihtiyacın var mı ihtiyar?”

Eric güldü. “Seni neredeyse geçtiğimi unuttun galiba.”

“Sana fazla yüklenmedim de ondan.”

Edith, kocasının dizi için buz torbası çıkardı. Adam yüzünü acıyla buruştursa da muhtemelen torunu için aynı şeyi yine yapardı.

“Seni geçtiğim gün bana da mı yüklenmemiştin?” diye sordum.

Aiden gözlerini kısarak bana baktığında omurgamdan bir ürperti geçti. Büyükannesinin onun için ördüğü koyu yeşil ka-
zağın içinde müthiş görünüyordu. Onu dün gece de bu sabah da
görememiş olmanın etkisiyle bazı hassas noktalarımın sızlamaya
başladığını hissediyordum ki Aiden öç almak için soğuk ellerini
enseme bastırarak beni cıyaklattı.

Edith torununun eline vurarak onu uzaklaştırdı. “Onu ger-
çekten yendin mi Summer? Bu hikâyeyi kesinlikle dinlemeliyiz.”

Büyükannesiyle büyükbabası onunla dalga geçerken Aiden
gözlerini devirdi. Fotoğraf albümünü çıkardıklarındaysa homur-
danıp izin isteyerek duşa gitti.

Heyecanla bebeklik fotoğraflarını inceledim. Görünüşe bakı-
lırsa Aiden dört yaş civarına kadar, babası gibi sarışındı. Saçları,
bugünkü kahverengi tonunu sonradan almıştı. Hiç tereddüt et-
meden fotoğrafını çekip çocuklara gönderdim.

Sunny’nin Melekleri

Kian Ishida: Küçük Bo-Peep kostümü içindeki bizim kaptan
mı? Bu fotoğrafı hemen hikâyeme atmam lazım.

Dylan Donovan: Oha! Bu fotoğrafları bizimle paylaştığın
için seni seviyorum Sunny.

Eli Westbrook: Ben de bu fotoğrafların ortaya çıkacağı günü
bekliyordum.

Summer Preston: Eli, ikinizin aynı kızı mezuniyete götürdü-
ğünüzü neden bana anlatmadın?

Eli Westbrook: Aslında ilk ben teklif etmiştim. Sonra kız,
Aiden’a teklif etti ve üçlü gitmeyi önerdi.

Dylan Donovan: Şimdi sen de Summer’ı onun elinden alma-
lısın.

Summer Preston: Bunu nazıkçe reddedeceğim. Ama... üçlü
önerebilirim??

Eli Westbrook: Çok fenasın.

Dylan Donovan: Üçte keramet vardır, kanka.

Edith'in tabağıma koyduğu her şeyi silip süpürdükten sonra yemek komasına girmiş halde üst kata çıktım ve meraktan, Aiden'in koyu mavi renklerin yanı sıra hokey posterleriyle dekore edilmiş odasına girdim. Duvarlardan birine başarı belgeleri asılmıştı fakat kazandığı ödüllerin çoğu aşağıdaki kupa vitrinindeydi.

"Odamı mı karıştırıyorsun?" Aiden içeri girip kapıyı arkasından kapattı.

"Seni tanımaya çalışıyorum."

Kendini yatağına bıraktı. "Buraya gel de beni daha yakından tanı, bebeğim."

"Ne kadar da özgüvenlisin. Daha az öce Küçük Bo-Peep kostümlü fotoğrafını gördüm."

Kahkahası kısık ve bağımlılık yapıcıydı. "Sarışındım, ne yapabilirim? Ayrıca annem ben doğmadan önce kız olacağımı sanmış."

Kıkırdarak tekrar ödüllere döndüm. "Bu işte ciddi iyisin. Ödüllerin duvara sığmıyor."

"Bunu daha yeni mi fark ediyorsun?" Rahat özgüveni beni ona doğru çekiyordu. "Başka hangi işte iyi olduğumu bilmek ister misin?" Kolumdan tutup çektiğinde kucağına düştüm. "Seni öpmekte."

Dudakları boynumda dolaşırken nefesim kesildi. "Beni yatağına atmaya çalışıyorsun, değil mi?"

Aiden'in karanlık gülüşü tenimi yaktı. Tam beni kucağına çekip dudaklarını benimkilere değdirmişti ki telefonu titredi.

Birdenbire, "Gitmemiz lazım," diyerek beni indirdi. Soru sormama fırsat vermeden çantalarımızı kaptığı gibi merdivene yöneldi. Aşağıda bana montumu uzattığında soru soran gözlerle ona baktım.

"Arayı fazla açmayız," dedi büyükannesiyle büyükbabasına sarılarak.

Ben de ikisi tarafından sıkıca kucaklandıktan sonra Edith'in teneke kutuda kurabiyeleriyle ödüllendirildim. "Tekrar gelerseniz bundan daha fazla yiyebilirsiniz."

"Rüşvet olarak ona kurabiyelerini mi veriyorsun? Dâhice," dedi Eric.

Garaj yolundan geri geri çıkarken bizi el sallayarak uğurladılar. Aiden parmaklarını benimkilere geçirdi. "Seni sevdiler."

"Ben de onları sevdim," dedim otobana girerken. "Nereye gidiyoruz? Bir gün daha büyükannenlerde kalacağız sanıyordum."

"Tatil dönüşü maçlar ardı ardına gelecek. Öncesinde biraz baş başa vakit geçirelim istedim. Senin için bazı planlarım var, Preston."

"Seksi planlar mı? Yoksa dün gece odamın kapısını kilitledim diye beni ormanda bırakıp kaçacak mısın?"

"Bunun cezası seni dizime yatırıp şaplak atmak olacak." Bana dizlerimin bağını çözen o bakışları attığında yanaklarım kızardı.

"Kahretsin. Bu çok hoşuna gitti, değil mi?"

"Deneyip görmelisin."

Gözlerini yola zar zor çevirdi. "Deneyeceğim, hiç merak etme."

SUMMER TAM sekiz dakikadır ağlıyordu. Otelin otoparkına girdiğimizde, bahar tatili için ilk yaptığı planın gerçekleşeceğini anlayarak sevinçten havalara uçmuş, fakat odamıza çıktığımızda gül yapraklarıyla mumları görür görmez hıçkırıklara boğulmuştu. Tekerlekli arabayla şampanya getiren otel görevlisi bile iyi olup olmadığını sormuştu.

“Summer, görevliler seni kaçırdığımı zannedecek.”

O hıçkırıp gözlerini silerken kanepede oturuyorduk. “Özür dilerim. Ama elimde değil, çok duygulandım.”

“Niye?”

“Çünkü büyükannenle büyükbaban çok tatlıydı. Sonra sen bu sürprizi yaptın. Ev yapımı kurabiyeleri de unutmayalım. Büyükannen beni çocuk gibi ağlatmaya mı niyetlenmiş?”

“Kurabiyelerin seni çok mutlu ettiğini mutlaka ona iletceğim.”

“Ben çoktan mesaj attım.”

Gülümsememi tutamadım. Onunla yeni tanışmasına rağmen numarasını alıp mesaj atmaya başlamasına şaşırmamıştım.

Yanağındaki bir yaşı sildim. “Bebeğim, bu gözlerde sadece ben boğazının derinliklerindeyken yaş görmek istiyorum.”

“Ne romantik,” diye mırıldandı ama gülümsemesi kendini belli ediyordu.

“Ama seni güldürmeyi başardım, değil mi?” Yaşlarla parlayan gözlerine bakarak gülümsedim.

“Sen bana mı gülüyorsun?”

“Hayır. Ağlarken çok güzel görünüyorsun.”

Beni itti. Sonra gözleri komodindeki saate kayd ve dudaklarından keskin bir nefes kaçtı. “Saat 11’i 11 geçiyor. Dilek tut!”

Gözleri kapandı. Birkaç saniye sonra kırpışarak açıldıklarında yüzü bir gülümsemeyle parladı. “Ne yapıyorsun? Dilek tutsana.”

Gözlerimi kırpıştırdım. Ama sahip olduklarımdan başka ne isteyeceğimi bilemiyordum. Aklıma tek bir dilek bile gelmiyordu. “Dileğim yok ki.”

“Nasıl olmaz? Gerçekten istediğin bir şeyi düşün işte. Çabuk ol!”

Uzun bir duraksamanın ardından niye hiçbir şey bulamadığımı fark ettim. Sebebi, kendine has gülümsemesi ve ışıldayan gözleriyle karşımda oturuyordu. Şu anda onunla burada olmaktan başka isteyebileceğim hiçbir şey yoktu.

“Summer, sana zaten sahibim.”

Kelimelerimi idrak ettiği anda gözleri yine yaşardı. “Uyuzun te-kisin!” diye bağırarak koluma vurdu. Zaten ancak Summer, bir saniye önce hıçkırarak ağlarken bir saniye sonra böyle öfkelenebilirdi.

“Ne oluyor be?” Kollarını tuttum. “Bu ne içindi?”

“Böyle... böyle kendin olduğun için!” Ofladı. “Niye bunu söyledin ki şimdi? İstediyim her şey olmak zorunda mısın?”

“Bir hokey oyuncusuyla çıkmak, istek listende yoktu sanıyordum.”

“Bir hokey oyuncusuna âşık olmak da yoktu,” der demez donakaldı. “Bu...”

Devamını getiremeden onu öptüm. “Biliyorum.” Alnımı onunkine yaslayarak yüzünü avucumun içine aldım. “Sorun yok. Seni anlıyorum.”

“Ben bunu söylemek isteme...”

“Artık sonsuza kadar benimlesin, Summer. Bu sözcükler dudaklarından yarın da dökülse, on yıl sonra da dökülse zaten yanında olup duyacağım. Bu süreçte benim sevgim ikimize de yeter.”

Başını iki yana salladı. “Hayır.”

Kalbim durdu. “Ne?”

“Senin hakkında ne hissettiğimi anlamak için yıllara ihtiyacım yok. Duygularımın farkındayım. Sadece en mükemmel şekilde dile getirmeyi tercih ederdim ama çenemi kapatamadım ve...” Yüzümü görünce birden susup ellerimi tuttu. “Seni seviyorum, Aiden.”

Beynim, söylediklerini yeterince hızlı işleyemediğinden dilim tutuldu. Beni sevdiğini biliyordum ama ondan duymak çok daha fazlasıydı. Göğsüm sıkışmış, damarlarıma bir sükûnet hissi yayılmıştı.

Summer titrek bir nefes aldı. “İstediğim tek kişi sensin. Her zaman sen olacaksın. Bir hokey oyuncusuyla birlikte olacağımı aklımdan geçirmemiş olsam bile. Yani, bu herhalde en son seçeneğim olurdu. Bana kalsa muhtemelen başka birini seçer ve...”

“İyi bir yere doğru gitmiyorsun, Preston,” diye araya girdim.

Ağzını sımsıkı kapattı. Haline bakılırsa düşüncelerini yeniden düzenliyordu. “Sabrını, saçma derecede tatlı ve ilgili olmanı, isteklerimin önemli olduğunu hissettirmeni seviyorum. Sen olmasan ben kaybolurdum, Aiden.” Kocaman gülümsedi. “Her şeyi seninle yapmak istiyorum. Senin de her şeyi benimle yapmanı istiyorum.”

Ben de güldüm. “Sahipleniciyiz, ha?”

“Aynen öyle.” Üstüme atlayıp kollarını boynuma sardığında onu asla bırakmayacakmışçasına sıkı sıkı kucakladım. Summer ciddi olmadığı şeyleri asla dillendirmezdi ve mantığı bunu yapmamasını söylese de bana âşık olduğunu bilmek, kalbimdeki yerini derinleştiriyordu. “Sen ve ben, Crawford. Tek istediğim bu.”

Summer'dan önceki hayatım hokeyin etrafında dönüyordu. Hiç tatil yapmıyor, sabah akşam aralıksız çalışıyordum çünkü kabul edebildiğim tek yanımdı buydu. Fakat Summer'layken, sakladığım her parçamı; annemle babam öldüğünde içimdeki sandıklara kilitlenen, on üç yaşındaki bir çocukken bir gecede yetişkine dönüştüğümde sessizliğe bürünen parçalarımı açığa dökmek istiyordum.

Summer'ın varlığı etrafı aydınlatıyordu. O, boğucu karanlığın içindeki son gün ışığıydı.

Summer

BALONCUKLARIN uçtuğu jakuzide Aiden'in bacaklarının arasında otururken köpükten sakallarımız sabunlu suya karıştı.

"Cidden hiç kız arkadaşın olmadı mı?" diye sordum.

Kısa süren düşümüz esnasında başka şeyler yapmaktan konuşmaya fırsat bulamamıştık fakat Aiden küveti doldurunca bunu epeyce telafi ettik. İlk başta yirmi soruluk bir oyun oynamaya karar versek de çoktan limiti aşmıştık.

Parmaklarını benimkilere geçirdi. "Cassie'yi saymazsak evet."

Kafamı öyle hızlı çevirdim ki boynum acıdı. "*Benim Cassie mi?*"

Güldü. "Hayır, benim Cassie. Ortaokuldan."

"Ah, senin Cassie, ha?"

Aiden'in bedeni kahkahalarla sarsılıyordu. "Kıskançlığın beni her zaman kıskırtıyor, bebeğim. Ama o zaman daha dokuz yaşıyordum."

Başımı omzuna yaslayıp tavanı izlemeye koyulduğumda fırsattan istifade dudaklarımı öptü. Sıcacık dilini de işin içine kattığında bacaklarımı birbirine bastırmak zorunda kaldım.

“Senin erkek arkadaşların oldu, değil mi?” diye sordu.

“Çok.”

“Hı hı, tabii,” dedi inanmıyormuş gibi. Donny’yi biliyordu ama onun dışında, lisedeyken falan çıktığım çocuklardan bahsetmemiştim. Bahsedeceğimi de sanmıyordum. Bu konuda ne kadar kendini beğenmişlik ederse etsin, kendisinin çıktığım tek sporcu olduğunu düşünmesini istiyordum.

“Bana inanmıyor musun?”

“Sanrıların çok sevimli.”

İçimi çektim. “İyi, tamam. İki erkek arkadaşım oldu. Diğerlerinin hepsi anlamsız, kısa süreli ilişkilerdi.”

Parmakları, elimi zorla çekmeme neden olacak şekilde benimkileri sıktı. “Demek öyle. Benimle yattıktan sonra neden o kadar bıkkın görüldüğün belli oldu.”

Omuz silktim. “Ne diyebilirim ki? İri, güçlü adamların kapımda kul köle olmasına alışkınım.”

Güldü. “Ishida’nın affedilmek için yalvarması sayılmaz ama.”

“Sonuçta kapıma geldi mi gelmedi mi?”

“O zaman listenin en başında ben varım.”

Kahkaha attım. “Sen bayağı farklı bir kategoriye giriyorsun.” Avucumu onunkine bastırarak yukarı kaldırdım. Ellerimizin boyut farkı afallatıcıydı. “Hakkımdaki ilk izlenimin neydi?”

“Taşaklarıma tekmeyi geçirecekmiş gibi bakmasan seni yatağa atabileceğimi düşünmüştüm.” Sırıltması karşısmda gözlerimi devirdim. “Peki ya senin?”

“Dingilin teki olduğunu düşünmüştüm.”

Kaşlarını çatıp öç almak için kulağımı ısırduğmda bir çığlık attım.

“Ama gözlerinin çok güzel olduğu da dikkatimden kaçmamıştı,” diye ekledim.

“Gözlerimin güzel olması,” diye tekrar etti duygusuz bir sesle. “Bu kadarcık mı?”

“Sen de beni yatağa atmayı düşünmüşsün. Bu tam olarak iltifat sayılmaz, değil mi?”

“Şaka mı yapıyorsun?” Beni döndürüp kucağına oturttu. “Senden hoşlanmayı hiç istemiyordum ama gözlerimi bir türlü senden ve kıcımdan ayıramıyordum.”

Bacaklarımın arasına yerleşen sertliğe dikkat etmemeye çalıştım. “Kıcıma ne ara bakıyordun ki?”

“Her fırsatta.” Sırıtip kıcıma bir şaplak attı.

“Tam bir erkeksin.” Ensesindeki fazla uzamış saçlarla oynayıp kahverengi dalgaları parmaklarıma doladım. “Gözlerin konusunda ciddiym bu arada.”

“Öyle mi? Gözlerim hakkında ne düşündün, anlat bakalım.”

Göğsümde düğümler oluşturan yeşillerin derinliklerine baktım. Bazen bütünüyle bana ait olduğuna, istediğim her an ona bakabileceğime inanamıyordum. Özellikle de bana, gördüğü en özel şeymişim gibi baktığında. “O kadar güzeller ki içlerinde kayboluyorum. Seni çok masummuşsun gibi gösteriyorlar. Ta ki ağzını açana dek.”

“Bu ağız sadece sana zevk vermek için açılıyor.”

İnledim. “Ben de ondan bahsediyorum.”

Burnuma şefkatli bir öpücük kondurdu. “Annemin gözlerini almışım.”

“İçlerindeki sıcaklığın nedeni bu olmalı. İnsana bu gözlerin ardında kötü şeyler olamayacağını düşündürüyor.”

Yüzünü boynuma gömüp beni kıvrandıran hassas noktayı öptü. Tenime doğru gülümsediğini hissedebiliyordum. “İyi biri olduğumu mu düşünüyorsun?”

“En iyisisin.”

“İyi çocuklar ödüllendirilir mi peki?” Ellerini gövdemin iki yanından kaydırıp kendini yukarı doğru çekerek vücudumun yarısını sudan çıkardı.

Serin hava ıslak tenime çarpınca cıykladım. Meme uçlarım hassaslaşıp sertleşmişti. Onu kendime doğru çekip göğsümü göğsüne yasladım. “Üşüdüğüm için şanslısın.”

Aiden çenemi kavradı. “Bunca zamandır sikime sürtündüğünü hissetmediğimi mi sanıyorsun?”

Yanaklarım alev aldı. “Bilerek yapmıyordum.”

“Hmm, öyledir tabii.” Beni kaldırıp küvetten çıkardığında yere serdiği havluyu sırlıslıkla ettik. Hızlı hareketlerle beni kuruladı ve bornozumu uzattıktan sonra kendi de kurulandı.

Daha önce hiç kimse benimle, Aiden’in ilgilendiği gibi ilgilenmemişi. Ona defalarca babamdan yakınmama rağmen bir kere bile en azından babam olduğu için şükretmemi ya da benden daha kötü şeyler yaşayan insanlar olduğunu söylememişi. Duygularımın, kendi deneyimlerinden daha önemsiz olduğunu hiç hissettirmemişi. Ve ben, beni onun kadar iyi anlayan birine hiç sahip olmamıştım.

Aiden nazikçe yatağa uzanmamı sağlayarak yanaklarımdaki su damlalarını teker teker öptü. Bedeni benimkine tam uyuyordu ve bana değdiğinde yakıcı bir ihtiyaçla kıvranmadan edemiyordum. Sıcacık dudakları boynumda ve yanaklarımda gezinip dudaklarımı bulurken iri, nasırlı elleri bacağımda yukarı doğru kayarak bornozumun altına girdi. Bunu daha önce pek çok kez yapmıştık ancak bu geceki farklı hissettiriyordu. Havada yeni bir şeyler vardı.

“Bornozunu çıkar.” Aiden yatakta kayıp başlığa yaslandı ve bornozumu çıkarırken pür dikkat beni izledi.

“Gel buraya.” Sadece bu iki kelime bile bacaklarımın arasına tonlarca ağırlık yüklemişti. Ona doğru emekleyip sertleşmiş aletine dokunmak için uzandım. “Henüz değil. Yukarı doğru gel.” Yatağa sırtüstü yatıp dediklerini yapmamı bekledi.

“Ne yapıyorsun?”

“Rahat rahat uzanıyorum,” demesi şüphe çekiciydi. “Daha yukarı, Summer.”

Karnına oturacak kadar yukarı çıktım. Tereddütlü hareketlerim karşısında gülümsedi. “Yüzüme otur, bebeğim.”

Ben şaşkınlık içindeyken kalçamı kavrayıp beni sertçe yüzüne doğru çekti. Ağzının üzerinde havada duruyordum. “Aiden,” diye inledim, sıcak nefesini merkezimde hissettiğimde.

“Otur.”

Dediğini yaptığımda ağzı anında kıvrımlarımı buldu. Dengemi ve kontrolümü az da olsa yakalayabilmek için yatak başlığına tutundum.

Kalçalarımı, dilinin ve parmaklarının hamleleriyle eşzamanlı olarak hareket ettirirken boğazımdan tiz bir inleme yükseldi. Tek elimi başlıktan ayırıp saçlarına daldırdım.

Etrafımızdaki havaya sinen, dillendirilmemiş her bir kelimeyi vücutlarımızla birbirimize aktırdık.

49 | AIDEN

SİNİR BOZUCU takım arkadaşlarına sahipken otobüste uyuyabilmek mucize sayılırdı.

Princeton'dan Dalton'a üç saatlik dönüş yolculuğu boyunca zihnimin allak bullak olmadığı tek bir an bile yoktu. Son üç haftadır tek odağım çeyrek final, yarı final ve final maçıydı. Bu konsantrasyon işime de yaramıştı çünkü bölge şampiyonasını kazanmak, Frozen Four'a ulaşmak için sadece tek bir maçımız kaldığı anlamına geliyordu.

Tek dezavantajımız, maçın Yale'e karşı olmasıydı. Onları bir kez yenmiş olsak da rakibi asla hafife alamazdık. Yale'e yenildiğimiz zamanlarda Kian yıllarca pişmanlık çekmesine neden olacak kararlar verecek kadar sarhoş oluyordu. Son Yale mağlubiyetimizdeki hatası Tabitha olmuştu. Ondan öncekinde de Michigan kampüsüne zarar verdiği için uzaklaştırma almıştı. Koç da yenilgileri asla iyi karşılamıyordu ve bu maçı almakta son derece kararlıydı.

Otobüsten inip soyunma odasına geçerken koç bana bir kâğıt uzattı.

"Kamu hizmetin sona erdi." Hayret vericiydi ki bugün yüzünde bir gülümseme vardı. "Takımın rezaletini omuzlanmak-

la ahmaklık etmiş olsan da bunu başardığın için mutluyum. Araştırma partnerin, hakkında çok iyi şeyler söyledi. Ben de iyi bir rapor verdim.”

Kâğıdı gözden geçirdim. “Sicilimden silinecek mi?”

“Evet ama damgalı dosyanda bir ihtar bulunacak. Sen ve çocuklar yine taşkınlık yapmaya kalkarsanız bir daha asla rinke çıkmayacağınızdan emin olurum.”

“Uslu duracağız.” Bunu özgüvenle söyleyebiliyordum.

Kafa salladı, ardından yerdeki bir havluyu alıp Kian’a fırlattı. “Etrafı topla, Ishida. Şuranın haline bak, darmadağınık.”

Kian kirli havluyu alıp sepete attı. “Bir aydır idmanlarda ağzımı bile açmadım ama çamaşır işini hâlâ bana yaptırıyor.”

“Yakında kurtulursun, dostum. Bundan sonra her şey iyi olacak,” diyordum ki bir sporcu külotu, yüzünün yanından uçarak geçti.

Kian ölümcül bakışlarını kalecimize dikerek korkuyla gerilemesine neden oldu, ardından pis çamaşırı bir hokey sopasıyla yerden alarak sepete attı. “Bana gülen son kişi sen olmalısın, Bay Kamu Hizmeti,” dedi güldüğümü görünce.

“Aslında koç az önce bana bunu verdi.” Görevden azledildiğimi ilan eden kâğıdı ona gösterdim.

“Hassiktir. Kurtuldun mu? Senin adına çok sevindim, kanka.”

“Sevinmelisin zaten. Sen ve Dylan o kadar azmasaydınız bunları yaşamazdım.”

“Hey, kaç kere özür diledik. Ayrıca benimki daha büyük bir ceza.” Geniş çamaşır sepetini işaret etti. Ona hak vermeliydim. O iğrenç çamaşırları yıkamak, çocuklara hokey öğretmekten ya da başıma gelen en güzel şey olan kızla proje yapmaktan çok daha zordu.

Dylan ile Eli, eşyalarını doğrudan sepete atarak Kian’ı ekstra yükten kurtardılar.

“Bekle ve gör,” dedi Kian. “Yakında buraların ne kadar sıkıcı olduğunu fark edip konuşmam için yalvaracak.”

“Çok beklersin,” dedi Dylan.

“Konuşmalarına dikkat et yoksa çamaşırlarını yıkamayı unuttuveririm.”

Binadan çıkarken Dylan ona hareket çekti. “Bu akşam Boston’a gidecek olanınız var mı?”

Yüzümü buruşturdum. “Harvard partisine mi? Hayatta gitmem.”

“Ben seninle gelirim,” dedi Eli, ona.

Ona ikinci bir kafası çıkmış gibi baktım. Eli Westbrook’un olmak isteyeceği son yer bir partiydi; özellikle de Boston’daki bir parti. “Harvard’a gitmek istiyor musun ciddi? Sen onların savunma oyuncularını hastanelik etmedin mi?”

“Köprücük kemiği kırılmıştı sadece. Artık iyileşti.”

“Dur tahmin edeyim. Kesin hastane odasına çiçek gönderip yaralarını öpmüşsündür,” diye kışkırttı Dylan.

“Hayır. Sadece hastane faturasını ödedim.”

Gülüşerek otoparka girerken arkadan birinin adımı seslendiğini duydum. Döndüğümde Donny Rai oradaydı. Mükemmel ütülenmiş gri kumaş pantolon, beyaz gömlek ve siyah kazak giymişti. Çocuklara önden gitmelerini işaret edip yanına yöneldim.

“Bu kadar mutlu görüldüğüne göre haberi almamışsın demektir,” dedi, keyfi son derece yerindeymiş gibi bir tavırla.

İyi şeyler duymayacağımı hissediyordum. “Seninle alakalı bir haberse hiç zahmet etme.”

“Başarılarımdan bahsetmeyi çok sevsem de bu haber çok daha eğlenceli. Bahar tatilinden hemen önce psikoloji fakülte binasında bir ofise izinsiz giriş yapıldı. Soruşturmalarda birkaç şüpheli bulunmuş. Dalton öğrencilerinden bir liste yapmışlar hatta.” Bana, umurunda olması gerekiyormuş gibi bakıyordu. “Yakalanırlarsa biterler.”

“Bunun benimle ne ilgisi var?”

“Haklısın, seninle ilgisi yok. Ama bil bakalım bina girişinde, yerde kimin kimliğini buldum?” Elinde bir Dalton öğrenci kimliği tutuyordu.

Summer Preston. Siktir.

“Senin gibi biri bile böyle bir olayın okuldan atılmayla ya da daha kötüsüyle sonuçlanacağını bilir.” Sikik herif, tepkim karşısında zevkten dört köşe olmuştu.

“Gammazladın mı?”

“Münazara kulübü toplantımdan sonra dekanın ofisine uğrayacağım. Birbirinize veda edebilesiniz diye size iyilik etmek istedim.”

İyilikmiş, kırımın kenarı.

Donny uzaklaşırken ben de bizimkileri geçip, “Başka bir araçla gitseniz olur mu?” diye sorarak kamyonetime koştum.

Birbirlerine baktılar. “Olur tabii. Her şey yolunda mı?” diye sordu Eli.

“Yoluna girecek.” Daha fazla soru sormalarına fırsat vermeden tam gaz otoparktan çıktım. Yönetim binasına doğru ilerlerken kız arkadaşıma utanç verici derecede âşık olduğumu fark edip, aklımdan geçen şeyleri duysa bana nasıl güleceğini düşündüm. Yorucu bir doksan dakikalık maçın ardından hiç düşünmeden ona koşmak ya da onu mutlu etmek için bir insan dolusu evin elektriğini kesmek gibi şeyler yapmama neden olacak türden bir aştı benimki. Mantıksız ve dürtüsel tepkiler vermeme neden oluyordu.

Şimdi de yeni bir mantıksız ve dürtüsel bir şey yapmaya gidiyordum. Yani en azından Summer böyle düşünecekti.

Apar topar arabadan inip yönetim merkezine girerek resepsiyona koşup, “Dekan Hutchins’le görüşmek istiyorum,” diyerek sekreterin irkilmesine neden oldum.

Kadın beni inceledi. “Üzgünüm. Kendisiyle görüşmek için...”

Sözünü kestim. “Psikoloji binasına izinsiz girişle ilgili.”

Sekreter tereddütlü bir şekilde dekanı arayıp müsaade istedi, ardından bana döndü. “Beş dakikan var.”

50 | SUMMER

BAHAR TATİLİNDEN sonraki ilk birkaç hafta her zaman favorimdi. Profesörler kimseyi fazla sıkmaz, öğrenciler Adderall^{*} kullanmayı bırakır, güneş pırıl pırıl parlardı. Fakat bu yıl tatilin üstünden üç hafta geçmesine rağmen benim saçlarım hâlâ dökülmeye devam ediyordu.

Aiden'in hafta sonları şehir dışına maça, hafta içleri de idmana gitmesi can sıkıcıydı. Üstüne bir de Langston'ın öğrencisiyle ilişkisini ilan eden e-postanın Dekan Hutchins'e ulaşmasıyla birlikte, kadının ofisine izinsiz girilmesi olayı soruşturulmaya başlanmıştı.

Şimdi de yatağımda uzanmış, bir uykusuz gece daha geçiriyordum. Amara odada değildi ve hokey takımı da deplasman maçı dönüş yolculuğundaydı. Ama şanslı günümde olmalıydım ki telefonum çaldığında arayanın Aiden olduğunu gördüm.

Görüntülü aramaya cevap verdiğimde yorgun tebessümüyle karşılaştım. "Selam. Kian'ın videolarıyla idare etmeye çalışıyordum ama çok kısaydılar."

"Maç iyiydi. Avantaj bizde. Ona dans ettirmeye çalıştığı için Kilner, Kian'ın telefonuna el koydu."

* Dikkat eksikliği hiperaktivite bozukluğu için reçete edilen bir ilaç. ABD'de bazı öğrenciler yüksek konsantrasyon için kullanırlar. (ç.n.)

Aiden'in sesini duyunca gevşeyerek kıkırdadım. "Daha erken dönmeniz gerekmiyor muydu?"

"Evet ama gelmeden önce yapmam gereken bir şey vardı," dedi hızlıca. "Bize gelecek misin?"

"Her çağrına cevap verecek birine mi benziyorum, Crawford?"

"Duruma göre değişir. Söyle bakalım, üstünde ne var?" Masumca gülümsedi. "Bu arada, buluşmayı sabaha kadar uzatıp kahvaltıyla sonlandırabiliriz."

"Ne kadar düşüncelisin," dedim düz bir sesle. "Ama bu gece biraz yorgunum." Zihnimde çok şey dönüyordu ve henüz olay çözülmemişken, Langston'ın ofisine girdiğimizi Aiden'a anlata-mazdım yoksa direkt harekete geçerdi.

"Ben sana geleyim mi o zaman?"

"Sen de çok bitkin görünüyorsun. Direksiyon başında uyuyakalırsan hiç iyi olmaz."

"O zaman sen gel. Hemen bir Uber gönderebilirim." Cevap vermediğimde içini çekti. "Hadi ama Summer. Yorgunum ve hafta sonu seni çok özledim. Bu gece yatağında olmanı istiyorum. Lütfen."

Suçluluk beni yiyip bitiriyordu. "Yarın geleceğim, söz."

"Bir sorun olsa bana söylerdin, değil mi?"

Bu canımı yakmıştı. "Tabii ki. Endişe etmeni gerektirecek bir şey yok."

Yüzü düşünceliydi. "Her şeyle yalnız başa çıkmak zorunda değilsin, Summer. Ben senin için buradayım. Yanımdayım. Ve bunu bir gün sana kanıtlamayı umuyorum."

Gözyaşlarımın akmaması için elimden geleni yaparak kafa salladım.

Aiden yüzümü inceledikten sonra gülümsedi. "Pekâlâ. Buluşma gerçekleşmeyeceğine göre telefonda kalmaya ne dersin?"

Tehlikeli bölgeye doğru kayıyorduk. Konuşmaya devam edersek ağızımdaki baklayı çıkarmamı sağlayacağından emindim ve final maçı yaklaşırken ona daha fazla stres yüklemek istemiyordum.

“Bence senin bağlanma sorunların var, Crawford.”

“Bağlandığım kişi sen olduğun sürece bunu sorun olarak görmüyorum.” Yatağına yerleşirken yorganının hışırtısı duyuldu.

“Sen öyle diyorsan öyledir, *kaptan*.”

“Bir daha söyle.”

“Kaptan mı diyeyim?”

“Aynen. Benimle böyle edepsizce konuş, Summer.”

Güldüm. “Kapa çeneni.”

“Haklısın. Ben çenemi kapatayım, sen aç.” Gülümsedi. Sonrasında uykuya daldığını zannettim ama tekrar hareket etti. “Bu sabah annen beni aradı.”

Divya Preston’ın bir özlü sözü vardı: “İnsanın telefonunda gereksiz fazlalık varsa hayatında da vardır.” Aiden’i rehberine kaydetmeye layık görmüş olması tuhaf şekilde tatmin ediciydi. “Ne dedi?”

“Yakında Toronto’da olacaklarmış. Oraya gittiğimde onları ziyaret etmemi söyledi. Hatta odanda kalmamı bile teklif etti.”

“Telefonuna cevap verdiğin için seni benim yerime koymaya çalışıyor, belli.”

Aiden güldü. “Merak etme bebeğim. Eli ve ben çoktan bir daire tuttuk. Ama bir gün gidip çocukluk odana göz atacağımdan şüphelen olmasın.”

“Hatırlat da öncesinde bütün posterlerimi indireyim.”

“Ergenlikte birilerinin koyu hayranı mıydın yoksa?”

“Cevabına hazır olmadığın sorular sorma. O odada bazı karanlık sırlar saklı,” diye uyardığımda bitkince kıkırdadı. “Hadi uyu artık. Gözlerinin altında koyu halkalar oluşmaya başladığını görebiliyorum.”

“Öyle bir şey yok. Ben her zaman kusursuzumdur.”

Haklıydı. “İyi geceler, Uyuyan Güzel.”

“İyi geceler bebeğim,” diye mırıldanırken çoktan uykuya teslim olmuştu.

GELEN kutuma düşen e-postaların çınlamasıyla sıçrayarak uyandım. Aiden’la görüntülü aramamız kesilmiş olmalıydı çünkü telefonum yatakla duvar arasında bir yere sıkışmış durumdaydı. Sersemce gözlerimi ovuşturup telefonu buldum ve tam posta kutumu açarken ön kapının tıklatıldığını duydum.

Amara çoktan kapıyı açmış, Sampson’ın telefonuna bakıyordu. Cıyaklayarak neredeyse Sampson’a sarılacakken kendini tutup bana döndü. “Başardık!”

Langston’ın ofisine girdiğimizden beri kelepçelenip götürüleceğim güne zihinsel olarak hazırlanıyordum. “Öyle mi?”

Sampson’ın yüzü ışıldıyordu. “Komiteden bir tanıdığım, Langston’ın kovulduğunu söyledi. Şimdi de Donny’yle görüşüyorlarmış.”

“Okuldan atılır mı dersiniz?” dedi Amara.

Beklenmedik bir suçluluk hissettim; ne de olsa Donny bir zamanlar önem verdiğim biriydi. Açgözlülüğüne yenilmesi çok kötü olmuştu.

Sampson telefonunu cebine koydu. “Anne babası da çağırılmış. İlişkilerinde kontrol Langston’da olsa da Donny de ceza alacak çünkü dedikodu sitesinde haberi okuyan öğrenciler çok kızgın,” dedi. “Müller’le konuştum. Eğer Langston başvurusu onayladıysa ve programa kabul edilmediysen ya da bekleme listesine alındıysan, dekanın onayıyla tekrar başvurabilirmişsin.”

Hayallerimi ve sevdiğim herkesi arkamda bırakıp Stanford’a gidecek olmak öylesine acı vericiydi ki duygularımı kalbimin en derin yerine gömmüştüm. Fakat şimdi tekrar umudu hissedebiliyordum. “Soruşturma ne olacak?”

“Biri itirafta bulunmuş. Müller kim olduğunu söylemedi.”

Beklediğim gibi rahatlamadım. Kim itiraf ettiyse başının fazla belaya girmemesini umuyordum. Bir yanımda, suçu başka biri-

nin üstlenmesine izin vermenin vicdanımı kemireceğini, bir gün bunu düzeltmem gerekeceğini biliyordu.

Amara beni tekrar kucaklayarak düşüncelerden uzaklaştırdı. “Gitmiyorsun! Az kalsın bir ordu *hacker* toplayıp Dalton’a kabul edilmeni sağlayacaktım.”

Ona sıkıca sarıldım. “İyi haberi Aiden’a da vermeliyim.”

“Kesinlikle. Ona sürpriz yapmalısın. Seksi bir şeyler giy!”

Sampson homurdandı.

“İdmanı var. Oraya seksi iç çamaşırlarıyla gidecek değilim.”

“Üstüne trençkot giyersin,” diye önerdi oda arkadaşım.

“Bunu yaparsa teşhirci gibi görünür. Lütfen yapma, Summer,” dedi Sampson, karar verme yetimizden şüphe ediyormuş gibi bakarak.

Amara ona ters bir bakış attı. “Sen ne önerirsin Tyler?”

“Benim formamı giysin.” Sırıttı. “Şaka yapıyorum. Aiden’a hemen söylemelisin, çok mutlu olacak.”

Amara’yla bakiştık. “Onun mutlu olmasını mı istiyorsun? Ne zamandan beri?” Bu beni cidden çok şaşırtmıştı.

“Seni güldürmeye başladığından beri,” diye itiraf etti çocukluk arkadaşım. Şoke olmuş ifadem karşısında gözlerini devirse de ona sarılmama izin verdi. “Pekâlâ, tamam, kucaklama kotamı doldurdum.” Kollarımdan kurtuldu.

“Hadi git artık.” Amara beni itti. Odadan hemen çıktım ama Sampson’la yalnız kaldıklarını çok sonra fark ettim.

Rinke vardığımda pleksi levhanın ötesinde Aiden’ı bulmaya çalışıyordum ki idmana geç kalmış olan Dylan’la karşılaştım.

“Selam Dylan. Aiden’la konuşmam lazım. O da mı geç kaldı?”

“Haberin yok mu?” diye sordu şaşkınlıkla. “Summer, o bu sabah takımdan atıldı. Kilner bunu yapmak istemedi ama maalesef sezonun geri kalanında Aiden bizimle olamayacak. İş bitti.”

Kalbim sıkışırken göğsümde şoktan bir sarmal oluştu. “O iyi mi?”

“İyi. Son Frozen Four’una katılamayacağını öğrendikten sonra ne kadar iyi olabilirse yani.” Afalladığımı fark etmiş olmalıydı

ki devam etti. “Geçen gün Princeton’dan döndüğümüzde Donny karşısına çıktı. Sonrasında Aiden, Langston’ın ofisine girdiğini itiraf etti.”

Ağzım kururken kemiklerim zayıflamış, dizlerimin bağı çözülmüştü. Öne doğru sendeledim.

Dylan kolumu kavradı. “Sen iyi misin?”

“Benim suçum.”

Dylan’ın güçlü tutuşu bana ayakta kalma enerjisi verdi. “Seni asla yüzüstü bırakmazdı, Sunny.”

Göğsüm öfkeyle kavruldu. “Ne bok yemeye böyle bir şey yaptı ki?”

“Senin için her şeyi yapar, biliyorsun. Dürüst olmak gerekirse o yapmasaydı bile bizden biri yapardı.” Omzumu sıktı. “Benim şimdi antrenmana başlamam lazım. Ama Aiden’la konuşmak istersen onu evde bulabilirsin. İyisin, kendi başına gidebilirsin, değil mi?”

Başımı sallayıp arenadan ayrılırken telefonumu cebimden çıkardım.

Aiden

Summer: Sen öldün, Crawford. Seni boğacağım!

Aiden: Tamam. Başka bir şey var mı?

Summer: Benimle dalga geçme! Oraya geliyorum.

Aiden: Pantolonumu çıkarıp da mı bekleyeyim çıkarmadan mı?

Tanrım, bu çocuk çok sinir bozucuydu. Fakat hokey evine gitmeden önce yapmam gereken bir şey vardı. Bu yüzden Amara’ya bir mesaj attım.

Amara'nın öfkesi neredeyse elle tutulur biçimde somuttu. Yaklaştığından habersiz olan çocuğun üzerine yürüyerek onu irkiltmişti. "Rai! Bir daha en yakın arkadaşımınla uğraşmaya kalkarsan, ders kitaplarını bir yastık kılıfına doldurup o sıska kemiklerini kırarım, haberin olsun!"

Donny sırtıttı. "Koruma mı tuttun? Şu sporcu çocuğu getir-memene şaşırdım."

"İstersen onu da çağıralım," diye tehdit etti Amara.

Öne çıktım. "Sırf işbirliği programına benim yerime girebil-mek için tüm bunları yaptın, ha? Gelecekleri o programa bağlı olan bir sürü öğrenci vardı. Shannon Lee senin yüzünden okulu terk etmek zorunda kaldı!"

Donny'nin yüzünde bir kayıtsızlık maskesi vardı. "Son kont-rol ettiğimde Shannon kendi kararlarını verebiliyordu. Ayrıca o gidince senin de bir şansın oldu. Gerçi benim olduğum yerde senin daima ikinci olacağını ikimiz de biliyoruz."

"Hadi canım? Programdaki yerini garantiye almak için profe-sörümüzü beceren ben değilim ama."

Çenesi kasıldı. "Belki de biraz eğlenmek istemişimdir."

Öfke, zehir gibi kanıma yayıldı. "Bilerek yaptın, değil mi? Beni tehdit etmek yerine Aiden'a gittin. Sikik bir korkaksın sen, Donny."

"Korkak olayım ya da olmayayım, sonuçta programa giren benim. Sana Kaliforniya'da iyi eğlenceler, Summer. Belki orada da ödevlerinde sana yardımcı olsun diye düzüşebileceğin bir ho-keyci bulursun."

Tokadım yüzüne öyle sert çarptı ki kendi avucumu da keskin bir his kapladı. Fakat içimde köpüren hiddet yüzünden acıyı his-sedemiyordum.

Donny öne çıksa da Amara elini göğsüne koyarak onu dur-durdu. "Yerinde olsam bunu yapmazdım."

Eski erkek arkadaşım öfkeli bir nefes verip uzaklaşırken Amara'ya döndüm. "Beni Aiden'in evine bırakır mısın?"

"O tokattan sonra her istediğini yaparım," dedi gülerek.

Aiden

DEMEK insan, tepesi gerçekten atana kadar kız arkadaşının gücünü tam olarak bilemiyordu. "Bunu nasıl yapabilirsin?!"

Summer'ın savurduğu kollarını kavradım. "Dinle..."

"Hayır Aiden!" Kolunu sertçe çekti. "Bana hayallerimi mahvet mememi söyledikten sonra neden kendin gidip aynı şeyi yaptın ki?"

Öfkesi alev alevdi. Dengeyi sağlamak için ben sakin kalmaya çalıştım. "Çünkü bu program için ne kadar çok çalıştığımı biliyorum."

"Sen de çok çalıştın! Benim yüzümden final maçını kaçıracaksın."

Gözlerinde görmeye katlanamadığım bir acı vardı. Halbuki her şeyi sırf bu acıyı görmemek için yapmıştım. Yine o gece kollarımda ağladığı gibi ağlamaması için. "Bebeğim," diye başladım.

"Bana *bebeğim* deme, Aiden. Sınırı aştın." Parmağını göğsüme bastırdı. "Bu benim problemimdi!"

Parmağını tuttum. "Kız arkadaşım kollarımda o kadar gözyaşı döktükten sonra geride durup izleyecek miydim? Tabii ki de hayır. Senin problemin, benim problemimdir."

Zorluk çıkaran benmişim gibi derin bir nefes verdi. "Okuldan atılabilirdin."

"Ama atılmadım. Uzaklaştırma cezası o kadar da kötü değil."

"Takım kaptanı için kötü! Burada endişelenen niye sadece benim?" Öfkesinin yerini bitkinlik aldı. "İtirafını geri çekmelisin."

Ona dokunmak için öne adım attım ama son anda kendimi tuttum. "Yapamam."

“Yapabilirsin. Benimle gel, birlikte açıklarız. Yönetimdekiler anlayacaklardır.”

“Eminim anlarlar ama kararımın arkasında duracağım.”

Bana sinir oluyormuş gibiydi. “Toronto şansını da mahvedebilirsin.”

“Onlarla çoktan imza attık. Yine de vazgeçmek isterlerse başa çıkabilirim.”

Kaş çatışı ve dik bakışları beni ortadan ikiye ayırmaya yetecek kadar sertti. “Saçmalıyorsun şu anda. Bir saniye olsun durup ne yaptığını düşün.”

“Düşünmeme gerek yok çünkü doğru kararı verdim. Bana bir şey olmaz, merak etme.”

“Bu...” Derin bir nefes aldı. “Beni kurtarmak istediğin için adıma kararlar veremezsin. Seni riske atmadan kendimi kurtarabilirim.”

“Kız arkadaşına bir sorununda yardım edebileceğimi düşünüyorsam her türlü ederim.”

“Niye bu kadar inat ediyorsun anlamıyorum.”

“Sen inat etmiyor musun? Summer, bunu isteyerek yaptım. Çünkü seni seviyorum ve hayallerinle arana hiçbir şeyin girmesini istemiyorum.”

Gözyaşlarının gitmesi için gözlerini kırptırdı. “Senin hayallerin ne olacak? Ben de senin hayallerine önem veriyorum.”

Onu kendime çekip aklını başından alana dek öpmeyi ne çok isterdim. “Biliyorum ve minnettarım, bebeğim. Ama bu olay, senin geleceğini etkileyeceği kadar benimkini etkilemeyecek.”

Beni yeniden itti ama az önceki kadar sert değildi. “Sen delisin. Deli bir adamla çıkıyorum!” diye bağırdı. “Kim böyle bir şey yapar?”

“Erkek arkadaşın yapar. Seksi, ateşli, nazik erkek arkadaşın.” Sırıttığımda ters bakışları daha da tersleşti. “Bana istediğin kadar bağırabilirsin, Summer. Yaptığım şeyi değiştirmeyecek.”

“Burada kariyerinden bahsediyoruz!”

“Sen de benim geleceğimsin ama.”

Duraksayıp yüzümü inceledi.

“Sana her zaman öncelik vereceğimi söylemiştim. Bu değişmedi. Asla da değişmeyecek.”

“Ama hayatın boyunca buna çalıştın. Bir kız için kariyerinin içine etmek istemezsin.”

Göğsümde küçük bir sinir kıvılcımı çaktı. “Niye hâlâ tartışıyorsun? Fikrimi değiştirmeyeceğim.”

“Çünkü final maçına çıkamayacaksın. Koç sinirden kafayı yemiştir.”

“Öyle oldu. Benimle ofisinde konuşamayacak kadar öfkeli olduğu için sabahtan beri sesli mesaj gönderiyor. Ama biz zaten bir Frozen Four kazanmıştık. Bir süre sonra galibiyet de sıkıcı geliyor, biliyor musun?”

“Bunu sadece kendimi daha iyi hissedeyim diye söylüyorsun.”

Ona doğru bir adım attım. “İşe yarıyor mu?”

“Sana kızgınlım, Aiden,” dedi mesafesini korumaya çalışarak.

Bileklerini kavradım. “Tamam. Birazcık yaklaş da sana sarılabileceğim bir mesafede kızmaya devam et.” Onu kendime çektiğimde ayak diremedi. Sarılışı göğsümdeki alevi söndürmüştü. “Ben gibi kokuyorsun,” dedim üstünde *sweatshirt*’üm olduğunu fark ederek.

“O zaman hemen duşa girmem lazım,” diye mırıldandı.

“Ben de seninle duşa girerim, kokumdan kurtulamazsın.”

Homurdanarak geri çekildi. “Hokey sopan nerede?”

“Niye? Yeni bir sapkınlık denemesi mi yapacaksın?” dedim sırtarak.

“Aynen. Kıçına sığıyor mu diye bakacağım.”

“Sağ ol, almayayım. Ama benim, senin kıçın için bazı planlarım var.” Onu geri çekince başını göğsüme yasladı. “Sana söylemediğim için özür dilerim. Ama sen mutlu olduğun sürece hiçbir pişmanlığım yok.”

“Mutluyum. Seninleyken her zaman mutluyum.” Parmak uçlarında yükselerek dudaklarıma ulaştı. “Fakat beni mutlu etmek için acı çekmen hoşuma gitmiyor.”

“Acı çekmiyorum. Takım gayet iyi durumda ve Sampson finalde kaptanlık yapabilecek.”

“Bunu sorun etmiyor musun?”

“Fena çocuk değil.” Langston’ın ofisine girilmesi olayına dahil olduğunu öğrendiğimde ona çok öfkelenmiştim ama üç saniye sürmüştü. Eli bana o geceyi anlattığında hiçbirini suçlayamamıştım. Ben yapamazken Summer’ın arkasını kollamışlardı ve sadece bu bile suçu üstlenmem için yeterliydi.

“Birkaç hafta önce böyle demiyordun.”

“İnsanlar değişir.”

“Bütün insanlar değil,” diye mırıldandığında kaşlarımı çat-tım. “Donny’ye tokat attım. Ama hak etti.”

İtirafı, olması gerektiği kadar şoke edici değildi. Summer’m dediği gibi hak ettiğini bulmuştu; suratına geçen benim yumruğum olmadığı için şanslıydı. “Bundan hiç şüphem yok.”

Kafasını yana eğerek beni izledi. “Asla kaybetmemeye ne oldu?”

“Kazanan sensen kaybetmek umurumda değil.”

Ellerini saçlarıma daldırıp bana yoğun bir öpücük verdi. “Ben de özür dilerim. Sana planımdan bahsetmeliydim,” dedi mahcubiyetle.

Burnumu onunkine sürttüm. “Sorun değil, benim küçük suç makinem.”

Gözlerini devirdi. “Beni affediyor musun?”

“Sormana gerek var mı sence?”

“Ve gelecekle ilgili tüm o laflarında hâlâ ciddi misin?” diye sordu, *sweatshirt*’ümün ipleriyle oynayarak.

“Hayatımın geri kalanını seninle geçirmeye niyetliyim, Summer.”

“Seni seviyorum.” Burnunu kırıştırdı. “Hem de bayağı çok.”

“Ben de seni seviyorum, Preston. Bayağı çok.”

51 | SUMMER

AIDEN'IN RİNKTE olmadığı bir maçı izleyeceğimi asla düşünmezdim fakat dün gece bu gerçekleşmişti. Dalton, Michigan'la oynamıştı ve Aiden da maç izlerken nasıl coşkulu olabileceğime şahit olmuş, çoğu insanın yapacağı gibi sakinleşmemi söylemek yerine beni gururla izlemişti. Maçı bir farkla almıştık ancak bu şekilde oynamak, ulusal şampiyonada galip gelmemizi sağlamazdı. Tabii bunlar Aiden'in sözleriydi.

“Niye o kadar uzakta oturuyorsun?”

Kanepenin diğer ucunda oturan Aiden'a baktım. Miskin kelimesini tanımlamak için bir fotoğraf gerekse, önümüze yaydığımız abur cuburlarla film izlerken Aiden'la ben bu fotoğrafın odak noktası olurduk. “Neden sordun? Kian'la televizyon izlerken genelde sarılır mısınız?”

Bana boş boş baktı. “Gel buraya, Summer.” Bileğimden tutarak beni kendisine çekti. Günlerimiz genellikle böyle başlayıp böyle bitiyordu. Maçlara çıkamadığı için üzülsem de bu anları dünyalara değişmezdim.

Aiden'in idmanlara katılması da yasak olduğundan dolayı her boş vaktimizi birlikte geçiriyorduk. Çoğu zaman mezuniyet sonrası takvimlerimizi planlıyor, geri kalan vakitlerde de yatağında

sarmaş dolaş uzanıp Türk dizileri izliyorduk. Artık hokey evine taşınmış sayılırdım. Çocuklar da bundan şikâyetçi değildi çünkü onlara akşam yemeği -çoğunlukla annemden öğrendiğim Hint yemekleri- pişiriyordum fakat evin aşçısı unvanı hâlâ Eli'daydı.

Ara sıra Aiden'la gizlice kampüs havuzuna giriyor ya da halka açık buz pistine gidiyorduk çünkü formunu kaybetmemesi gerekiyordu. Gerçi yaptığımız onca kardiyonun da işe yaradığından emindim. Benim yurdumla onun evi arasında rahatlatıcı bir rutin tutturmuştuk. O gittiğinde tüm bunları çok özleyeceğim şüphesizdi.

Amarayla Cassie de hokey evine sık sık geliyor, bizimle ve çocuklarla vakit geçiriyorlardı. Herkesin dersleri bitmişti, ben de son sınavımı dün vermiştim. Sömestr teknik olarak sona ermişti. Hem okul bittiği hem de ortak derslerimizin hiçbirinde Donny'yi görmediğim için son derece rahatlamıştım. Sampson'ın söylediğine göre uzaktan eğitim cezasına çarptırılmıştı ve dönemin geri kalanında tüm çalışmalarını kampüs dışında tamamlayacaktı. Ayrıca okuldan atılmadan başka bir üniversiteye geçiş yapması seçeneği de sunulmuştu. Aiden onun paçayı kolay sıyırdığını düşünüyordu ama artık Dalton kampüsünde olamayacağı için mutluydu.

“Seninle ne kadar gurur duyduğumu söylemiş miydim?”

Sözleri ensem kadar kızarmama neden olunca Aiden kıkırdadı. Yüksek lisans programına, ellerim titreye titreye yeniden başvurmuş olsam da dün akşam yemeğinde kabul aldığıma dair e-posta gelmişti. Eli'nin minik mezuniyet kepleriyle süslediği kutlama kapkeklerinden kalanlar hâlâ sehpa da duruyordu. Aiden bir ara ortadan kaybolmuştu ve döndüğünde öğrenmiştim ki annem beni ev yapımı *gulab jamun*'uyla kutlamak istediği için ta Boston'a kadar tatlıyı almaya gitmişti. Sonrasında hafif bir isteriye kapılmış olabilirdim ancak Kian da ağladığı için kendimi deli gibi hissetmemiştim. Gerçi şerbetli tatlıdan on tane yediğime göre biraz delirmiş olabilirdim.

“Teşekkür ederim. Kabul edildiğimi henüz idrak edemedim galiba. Yıllarca kan, ter ve gözyaşı akıtarak çalıştıktan sonra hayalimin gerçeğe dönüşmesi her şeyin dengesinin kaçmasına neden oldu sanki.”

Kafa salladı. “Seni anlıyorum. Ama bunu hak ediyorsun. Kafadaki seslerin sana aksini söylemesine izin verme.”

Neşe. Aiden’layken tek hissettiğim şey buydu. “Yaptığın şeyi onaylamasam da ben de seninle gurur duyuyorum. Bunu asla itiraf etmeyeceğini biliyorum ama maçlara çıkamamak seni öldürüyor olmalı. Keşke sana yardımcı olabilmek için bir şey yapabilseydim.”

“Yeterince şey yapıyorsun zaten,” dedi omzumu öperek. Ardından boynumdan dudaklarıma doğru öpücüklerden bir yol çizdi. Ellerimi yumuşacık saçlarına daldırdığımda tutarsız düşüncelerin tamamı zihnimden silinip gitti ve öpücüğüyle birlikte kalbimde sadece ona özel olan melodi çalmaya başladı.

“Siz de Dylan gibi bu evin diğer sakinlerini kıcınıza takmıyorsunuz resmen.”

Aiden geri çekilip omzumun üstünden baktı. Kian, televizyondaki bir öpüşme sahnesini görmek istemeyen bir çocuk misali gözlerini kapatmıştı. “Bizi onunla kıyaslayamazsın. Dylan bu koltukta bize sansürsüz vücut şovu yapmıştı.”

“İyyy!” Aiden’in üstünden telaşla indim. “Ben bu koltukta uyudum bir de!”

Kian, “Dylan’ın yaptıklarından çok da farklı bir şey yaptığınız söylenemez,” dediğinde midemin ekşidiğini hissettim. “Cidden, böyle bir manzarayla karşılaşmak için saat çok erken.” Elini bize doğru salladı.

“Bizi izlemeyi tercih edeceğin belirli bir zaman dilimi mi var?” dedi Aiden.

Öğürme sesi çıkaran Kian, oyun kumandasını alıp konsolu çalıştırdı ve orta sehpa da duran fıstık ezmesi kavanozuna bir kaşık daldırarak ağzına tıktı.

Aiden bana döndü. “Odama geçelim mi?”

Kafamı iki yana salladım. “Artık bu rutinden çıkmamız lazım.” Boş abur cubur ambalajlarını bir çöp torbasına doldurmayla başladım.

Aiden beni durdurup temizlik işini devraldı. “Ne yapmamızı önerirsin Summer?”

“Eğer ön sevişme anlayışınız buysa lütfen başka yerde yapar mısınız? Üst katta zaten yeteri kadar şeye kulak misafiri oluyorum,” diye homurdandı Kian, ağzı fıstık ezmesiyle dolu halde.

“Kapa çeneni. Artık hiçbir şey duyamıyorsun.” Aiden’la ses geçirmezlik konusunda ciddi önemler almıştık. Cole’a oda değiştirmeyi bile önermiştik fakat hobbit deliğinden vazgeçmemiştik.

“Ah Crawford! Evet, evet, evet!” diye inledi Kian, sesini incelterek.

Kaşığını tekrar fıstık ezmesine uzattığında kavanozu önünden alarak kaşlarını çatmasına neden oldum. “Ben öyle bağır-mıyorum.”

“Bir dahaki sefere sesini kaydetmemi ister misin?”

Üstüne atladım ama Aiden tek kolunu belime dolayarak beni durdurdu. “O diline hâkim ol, Ishida,” diye uyardığımda Kian gözlerini devirip oyununa döndü. Elimdeki kavanozu onun kafasında kıramadan Aiden ezmeyi elimden aldı ve beni oturma odasından dışarı taşıdı. “Haklısın. Bu rutinden çıkmalıyız.”

BİR saat sonra Hartford’daki bir liman restoranının otoparkındaydık. İçeri adım atıp da Connor Atwood ile Crystal Young’ı köşedeki kabin masalardan birinde öpüşürken görünce olduğum yerde kalakaldım.

“Benim eski kaçamağımla senin eski kaçamağın. Şu tesadüfe bak.”

Aiden beni masamıza doğru çekiştirdi. “O çocuk senin kaçamağın değildi. Crystal da benim kaçamağım değildi.”

“Gidip merhaba desek mi?” Bunu elbette ki yapmazdım fakat Aiden’la uğraşmak ve onu böyle sinirlendirmek çok eğlenceliydi.

Sertçe, “Süper olur. Hatta çifte randevu yapalım, ne dersin?” diyerek karşımdaki sandalyeye geçti.

“Ayy! Eş de değiştirebiliriz!” Dik bakışlarını görünce kahkahamı yarıda kesim. “Şaka yapıyorum.”

“Mükemmel şaka. Buraya gel ve bir daha yap bakalım,” dedi tembelce. Gözlerimi devirdiğimde yerinden kalkıp yanıma oturdu.

“Ne yapıyorsun?”

Sandalyeye iyice yerleşti. “Çok uzaktaydın.”

“Niye yakınında olayım ki?”

“Bunun için.” Elini uyluğumda nefesimi kesecek kadar yukarı kaydırды. Tüyleri diken diken olmuş etimi sıktığında hafifçe bağırdım.

Eline vurarak daha yukarı gitmesini önledim. “Canın istedi diye yer değiştiremezsin. Bu garsonun hoşuna gitmez.”

“Masa değiştirmedim ya. Müşterilerin bunu yapması gerçekten sinir bozucu oluyor bu arada.”

Aiden ara sıra geçmiş hakkında bilgiler paylaşıyor ve beni her defasında şaşırtmayı başarıyordu. “Garsonluk mu yaptın?”

“On altı yaşındayken bir yaz büyükannemin lokantasında çalışmıştım. Beni kısa sürede kovdu.”

“Neden? Ekmeklerle hokey mi oynamaya başlamıştın?”

“Eli’ı dondurucuya kilitlemiştim.”

Güldüm. “En yakın arkadaşınla aynı yerde çalışmak eğlenceli olmalı.”

“Benim için öyleydi ama Eli için aynı şeyi söyleyemem. Ailelerimiz bize sıkı çalışmanın önemini göstermek istemişti. Sanki enerjimizin tamamını hokeyde harcamıyormuşuz gibi.”

Dalgın bir şekilde tekrar bacağımı sıktığında ben de karşılık olarak uyluğunu kavradım ve bu bana kalça kemiğinin hemen altındaki dövmeyle hatırlattı. O örümcek çizimi, ilk gördüğüm andan beri aklımdaydı. “Dövmenin anlamı ne?”

Sorum karşısında şaşırmış gibi görünmedi. “Şapkadan çıktı.”
“Ne?”

“Aynı eve taşındığımızda ceza şapkası fikrini bulduk. İçimizden biri, bir diğerini kızdıracak bir şey yaptığında bu iki kişi de birer ceza yazıp şapkaya atıyordu.”

“Sana da dövme yaptırma cezası denk geldi.” Siyah örümcek dövmesi, bir erkekte daha önce hiç görmediğim bir bölgeye yapılmıştı ve Aiden’da öyle seksi duruyordu ki düşündüğümde ensemde yanmasına engel olamıyordum. “Diğerlerinde de bu tür dövmeler var mı?”

Başını iki yana salladı. “Yok. Diğer cezalar bayağı... yumuşaktı. *Piercing* hariç.”

Bu dikkatimi çekmişti işte. “*Piercing* mi? Çocukların hiçbirinde görmedim.” Onları pek çok kez üstsüz görmüştüm, *piercing*’leri olsa bilirdim.

“Göremezdin çünkü.” Duraksadı. “Asla da görmeyeceksin.”

“Bu ne anlama geliyor?” Zihnimde binlerce olasılık dönüyordu. “*Aman Tanrım*, yoksa penis *piercing*’i mi?”

Aiden’in ifadesiz yüzü ipucu vermiyordu.

“Kimde var?”

Merakım karşısında güldü. “Söyleyemem. Kurallara aykırı.”

“Kian’da mı? Bir dakika, hayır. Dylan’da mı?” Yemeklerimiz geldiğinde garson gidene kadar bekledim. “El’da mı yoksa?”

“Yemeğini ye, Summer.”

Susup çatalımı tabağımdaki yiyeceklere sertçe batırdım. Cevabımı eninde sonunda birinin ağzından alırdım. Bu kişi muhtemelen Kian olurdu.

“Summer? Aiden?” Connor Atwood kocaman gülümseyerek masamıza geldi. Yanındaki Crystal ise yüzünü buruşturmuştu.

“Selam. Uzun zamandır görüşmedik. Niye bize katılmıyorsunuz?” diye teklif ettim.

Aiden uyarı olarak uyluğumu sıktı ama Connor teklifimi kabul ederek beni tatmin etti.

Eh, bu da rutinden çıkmanın bir yoluydu.

“CRAWFORD! KIÇINI yataktan kaldır. Geç kalacağız!”

Sabahın köründe Dylan’ın alt kattın bağıran sesini duyduğumda, Summer’a dolanan kollarımla bacaklarımı ondan ayırdım.

“Otobüs on beş dakikaya kalkıyor,” diye bağırdı ev arkadaşım, valizini sürüklerken.

“Ne diyorsun D? Ben cezalıyım.”

“Telefonuna bak, kanka. Cezan kalkmış. Hutchins izin vermiş.” Yarı uyanık Summer arkama yanaşarak benimle birlikte telefonuma baktı. Ana ekranım mesajlarla doluydu ve e-postamı kontrol ettiğimde gerçekten de maça çıkabileceğim yazıyordu. Summer bunu görünce sevinçle cıyıkladı.

“Aman Tanrım! Maça çıkıyorsun!” Parmak uçlarında yükselip yüzümün her yerine öpücükler kondurdu. O odama geri dönerken ben de yeni bir mesajla aydınlanan telefonuma baktım.

Koç

Koç: Bunu nasıl becerdin bilmiyorum ama yirmi dakika içinde bu otobüste olmazsan seni Boston’a sürükleyerek götürürüm.

Bunny Patrol

Kian Ishida: Koç, Aiden gelirse konuşabileceğimi söyledi. Ltfn acele edin!

Dylan Donovan: Ne tuhaf. Birdenbire arabamın gazı bitti...

Sebastian Hayes: Hadi kalkıp gelin artık. Kian yirmi dakikadır sızlanıp duruyor.

Cole Carter: Çenesini kapatmasını söyler misin?? Burada uyumaya çalışıyorum.

Uzaklaştırılmamın kaldırılma şartının ne olduğunu bilmiyordum ama maça çıkabildiğim sürece umurumda değildi. Herhalde yaptığım kamu hizmeti sonunda meyvesini vermişti.

“Hâlâ giyinmedin mi? Hadi gidelim artık, kanka.” Dylan elinde bir başka valizle koridorda koşturuyordu. Rinke kendi arabasıyla gitmek, maç öncesi ritüeliydi. Bu yüzden evden her zaman bizden sonra çıkardı.

Summer elinde benim valizimle çıkageldi. “Aklıma gelen her şeyi koydum. Bir kontrol etsen yeter.”

Bu kız olmasa ne yapardım? Summer’a, maçı onunla izlemenin oynamak kadar keyifli olacağını binlerce kez söylemiş olsam da rinkte olamayacağım için çok üzüldüğünü biliyordum. Onu, bir şekilde maça çıkabilmem için izin koparmak adına fısıldayarak telefonla konuşurken ve son dakika e-postaları gönderirken bile yakalamıştım. Bu işe yaramayınca dilekçe yazıp imza bile toplamaya kalkmıştı ama koç iptal ettirmişti çünkü ceza almama neden olan şey mazur görülemezdi.

Onu durdurduğumda valizin içindeki eşyaları son kez kontrol ediyordu. “Seni seviyorum,” diyerek dudaklarına yapıştım. Öpücüğü derinleştirmek istediğimde hızla geri çekildi.

“Tamam, tamam, ben de seni seviyorum. Hadi hazırlan artık! Otobüsünüz kalkmak üzere.” Bana giyinmem için bir şeyler fırlatıp odadan koşarak çıktı. Hayatımın en hızlı duşunu alıp giyinerek aşağı indim.

Summer, elinde kese kâğıdından bir torbayla kapıda duruyordu. “Karbonhidrat alman için aceleyle bir sandviç hazırladım, düşük yağ için de biraz atıştırılmalık koydum. Muzunu yemeyi unutma.”

“Sağ ol bebeğim.” Onu tekrar öptüm. “Sen de gelecek misin?”

“Tabii ki geleceğim. Amara’nın arabasıyla geliriz.”

“Sen kimsin ve Summer’a ne yaptın?” diye takıldım.

“Summer âşık oldu,” dedi sanki bu büyük talihsizlikmiş gibi.

Bu sözleri duyduktan sonra, maçın sonucu ne olursa olsun yine de kendimi tatlı bir zafer kazanmış gibi hissedeceğimi biliyordum.

Summer

MENGENEYE sıkışmış gibi hissettiğim birkaç haftanın ardından, erkek arkadaşımın hayatını mahvetmediğimi öğrenerek uyanmak, hayatımdaki en güzel günlerden birinin başlangıcı olmuştu.

Geçtiğimiz haftayı, Aiden için bir istisna yapıp yapılamayacağı konusunda Kilner’la ve dekanın sekreteriyle konuşarak geçirmiş, hiçbiri işe yaramayınca bozguna uğramıştım. Annem bile Aiden rinke çıkamayacağı için üzülmüş, sebebinin benim profesörümün ofisine izinsiz girmem olduğunu öğrenince çok kızmıştı. Onun kusursuz Aiden’i elbette ki suç işlemiş olamazdı.

Sabah o e-postayı okuduğumda, Aiden’in rinke dönmesini sağlayan ben miydim yoksa koç muydu emin olamamıştım ama yüzündeki gülümsemeyi görmek her şeyi unutturmuştu. Tribünlerde benimle oturmanın rinkte olmak kadar eğlenceli olacağını söylese de bu akşam buzun üzerinde olmak için doğduğunu biliyordum.

Amara’nın birkaç hafta önce kulüpten eve getirdiği çocuk Bennett Anderson’m, Harvard’da okuduğu ve babasının bir de-

kan olduğu ortaya çıkmıştı. Ve kendisi bugün bizi Boston'daki final maçına götürmek için Cambridge'den Hartford'a gelmişti. Bunu ilk duyduğumda hiç şaşırmamıştım çünkü Amara, her erkeği kendine kul k le edebilecek kapasitedeydi.

"Ben gidip içecek bir şeyler alayım. Sizinle içeride buluşurum," dedi Bennett, TD Garden Arena'ya girdiğimizde.

Çift kanatlı kapılardan geçerken girişin önünde küçük bir kalabalığın toplandığını gördüm. "Baba?"

Lukas Preston, imza istemek için etrafını saran hayranlarının arasından sıyrıldı.

Amara ona el salladı. "Merhaba, Bay Preston."

"Seni görmek ne güzel, Amara. Okul nasıl gidiyor?"

"Bildiğiniz gibi. Haftanın her gününü STEM kadınlarını temsil ederek geçiriyorum," dedi arkadaşım. "Siz konuşup hasret giderin. Ben de Bennett'i bulmaya gideyim."

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordum babama.

"Kızım la hokey maçı izlemeye geldim. Birileri baba olmanın para harcamaktan ziyade evladın la vakit geçirmek anlamına geldiğini söyledi."

Gülümsememi bastırdım. "ok akıllı biriymiş."

" yledir."

Göğsümde bir sızı hissettim. "Burada olacağımı nereden bildin? Aiden maça çıkacağını daha bu sabah öğrendi."

"şansım yaver gitti diyelim."

"Preston." İkimiz de Dekan Hutchins'in kalın sesine döndük. "Locada bira içmeye ne dersin? En sevdiğinden aldım."

Babam gülümseyerek onun la tokalaştı. "Başka sefere. Bu akşam ma arkadaşım yanımda."

"Tabii. Summer Preston. Geçen ay d zenlediğin etkinlik başarılıydı."

Bir babama bir dekana baktım. "Sağ olun, Dekan Hutchins."

"Bana Cal de. Baban la dostluğumuz eskilere dayanıyor. Divya bir gün hik yelerimizi Summer'a anlatır mı dersin?"

Babam güldü. "Anlatmaması daha iyi bence."

Cal kahkahalarla sarsıldı. “Eh, isterseniz locada bize katılabilirsiniz.”

“Teklifin için teşekkürler ama Summer’ın hakemlere cehen-nemi yaşatması için rink önünde oturmamız en iyisi olur.”

Gülümsedim. Babamla artık yakın olmayabilirdik ama ho-key maçlarında neye dönüştüğümü unutmamıştı. Cal, locasına dönmeden önce onun omzuna hafifçe döndüğünde kafamda bir ampul yandı. “Sendin.”

“Hı?”

“Annemle telefon konuşmamdan sonra Aiden’in cezasını kaldırttın.”

Gülümseyerek bana döndü.

“Gerçekten sen yaptın!” İçime bir sıcaklık yayıldı. “Teşekkür ederim.”

Babam afallamış gibiydi. “Bana teşekkür etme, tatlım. Bunun ne kadar önemli bir şey olduğunu biliyorum. O çocuk, sırf benim kızım mutlu olabilsin diye üniversite kariyerindeki en büyük maçı kaçırmayı göze aldıysa ben de nüfuzumu kullanabilirdim.”

Ona doğru atılıp, kaçırdığımız yılların acısını çıkarırcasına sıkıca sarıldım. Mükemmel bir ilişkimiz yoktu belki ama bu akşam muazzam bir başlangıç olabilirdi.

Koltuklarımıza vardığımızda Aiden’in büyükannesiyile büyükbabasını görerek şoka uğradım. “Gelmişsiniz!”

“Lukas Preston telefon edip davet eder de biz gelmez miyiz? Bunu ayarladığın için teşekkür ederiz, Summer,” dedi Eric.

Bahar tatilinden sonra babamı aramak egomu ne kadar zedelese de Aiden’in büyükannesiyile büyükbabasının onu oynarken izleyebilmesi için değerdi. Babamdan onlar içim bir şoför göndermesini rica ettiğimde hemen kabul etmişti. Beklemediğim şeyse, araca artık ihtiyacımız olmadığını söylemek için annemi aramamın ardından babamın her şeyi öğrenip Aiden’in maça çıkmasını sağlamasıydı.

“Sizi gördüğünde çok sevinecek.”

“Koç Kilner soyunma odasına girip ona sürpriz yapmamıza izin verdi.” Kalbim coşkuyla genişledi. Çocukların o anı videoya

almış olmasını umuyordum. Böylece daha sonra izleyip mutluluk gözyaşları dökebilirdim.

Birkaç dakika sonra Dalton Royals rinke giriş yaptı ve Aiden hemen dibimizden kayarken pleksi levhayı gümbürdetmemiz karşısında bize dönüp başlığının arkasından otuz iki diş sırttı. Diğer çocuklar da onun peşi sıra kaydılar ve tabii ki çok geçmeden Dylan artistik patinaj yapmaya başladı. Kalabalık bu gösteriye bayılmıştı. İkili Axel atlayışı yaptığındaysa arena tezahüratlarla çınladı. Ne yazık ki gösterisi uzun sürmedi zira koçun tek bir sert bakışıyla esneme hareketlerine dönmek zorunda kaldı.

Maç başladığında, seksi erkek arkadaşımı ağzımın sularını akıtarak izlememeye çalıştım. Çünkü hem onun ailesi hem de babam yanımdaydı. Amara ise benim aksime, Aiden her önümüzden geçtiğinde ya da pleksi levhalara çarptığında heyecandan yerinde duramayan bir liseli kız gibi beni dürtüp duruyordu. Bu arada evet, rinkin dibinde oturmak hakemlerin nefretini anında topladığım anlamına geliyordu ama yine de ağzıma geleceğini söylemekten çekinmiyordum.

Aiden'in attığı iki golle coşup neredeyse levhanın üstüne tırmanacak duruma geldik. Her devre arası, seyircilerin kan basıncını yükseltiyordu çünkü ikinci periyotun başından bu yana maç bera- bere seyrediyordu. Oyun tekrar başladığında Dalton dezavantaja düştü çünkü Sebastian Hayes, buzun dışına taşınacak kadar sert bir darbeye maruz kalmıştı. Yale oyuncusu beş dakikalık ceza alıp penaltı kulübesine gönderildiğinde herkes sevinçle bağırdı. Üçüncü periyot başlarken babam da ben de koltuklarımızın ucundaydık.

Aiden buzun üzerinde kendine has bir rahatlıkla kayıyor; pakın kontrolünü eline her geçirdiğinde, NCAA'nın en hızlı atleti unvanının neden onda olduğunu bir kez daha kanıtlıyordu. Onun büyük bir tutku duyduğu şeyi yapmasını izlemekten daha çok sevdiğim bir şey yoktu. Maçın son saniyeleri yaklaşırken ve sonuç hâlâ çok belirsizken biliyordum ki bu akşam kazansa da kaybetse de mutlu olacaktı.

53 | AIDEN

İRİ KIYIM hokey oyuncuları tarafından ardı ardına pleksiglasa çarpılıyordum ama bundan daha mutlu olamazdım. Son düdükle birlikte insanlar çıldırırken arena tezahüratlarla yıkıldı. Uzatmalarda bendeniz tarafından atılan gol sayesinde 4-3 galip olmuştuk. Maça çıkamayacağımı zannederken tribünlerden beni izleyen sevdiklerimin karşısında maçı kazandıran golü atmak gerçeküstü geliyordu.

“İşte bu be!”

“Ulusal şampiyonlar biziz!”

Yale’i sportmence bir maç için kutlamak adına sıraya girerken buzun üzeri kraliyet mavisiyle kaplanmıştı. Eric Salinger elimi sıkarken, “İyi oynudu, Crawford,” dedi. “Daha sonra rinkte görüşürüz.”

Kafa sallayıp çocuğun sırtına vurduktan sonra diğer oyunculara geçtim. Eric, New York’la başlangıç seviyesinde bir kontrat imzalamıştı, yani rinkte tekrar karşılaşmamız kaçınılmazdı.

Elinde bir şişe BioSteel tutan Kian’ın, maç sonrası röportaj veren koça yavaş yavaş yaklaştığını fark ettim. Kupa tekerlekli arabayla getirilirken ve kamera tam bize dönerken hep birlikte şişeyi kaldırıp mavi sıvıyı Kilner’in başından aşağı döktük.

Koç, “Başımın belaları,” diye bağırır da samimi gülümsemesi ve kan çanağına dönmüş gözleri farklı şeyler söylüyordu. Sarılmak için beni kendine çekti. “Sen olmadan bu Neanderthallerle nasıl başa çıkacağımı hiç bilmiyorum. Seni özleyeceğim, evlat.”

“Ben de sizi özleyeceğim, koç.”

“Bana da sarılacak mısınız?” diye araya girdi Kian umutlu bir gülümsemeyle.

Kilner geri çekildi. “Sen yine mi konuşmaya başladın?”

“Konuşabileceğimi söylemiştiniz!”

Koç güldü. “Gel buraya, Ishida.”

Arkadaşımı bu anın tadını çıkarması için bırakarak insanlara sarıla sarıla kalabalığın arasından ilerleyip gözlerimle alanı taradım.

“Aiden!” Summer üstüme atlayıp kollarını boynuma doladı. “Mükemmeldin! Seninle gurur duyuyorum, kaptan.” Öpücüklerle yüzüme hücum etti. Buluşan gözlerimiz, kelimelerin asla yetmeyeceği milyonlarca farklı şey anlatıyordu. Fakat dudaklarına doğru eğildiğimde Summer hızlıca geri çekildi. “Babam bizi izliyor.”

Bu sözleri etrafımızdaki baloncuğu patlatınca benden uzaklaşmasına izin verdim. Lukas Preston ciddi bir ifadeyle bize yaklaştı ama sonra yüzünde şoke edici bir gülümseme belirdi. “İşte buna gerçek hokey maçı derim.”

Gevşeyip uzattığı elini sıktım. “Sağ olun, efendim. Dekanla konuştuğunuz için de teşekkür ederim.” Koç, cezamanın kaldırılması için onun dekanla konuştuğundan bahsetmişti. Son görüşmemizde iyi ayrılmamamıza rağmen benim için bunu yapmasına minnettardım.

“Bu akşam buzun üzerinde olmaman hokeye saygısızlık olurdu. Çok iyi oynadın, evlat,” dedi. “Bu arada, bana Luke de.” Donakaldım. Summer hayranlık ve afallama karışımı ifademe kahkahalarla gülüyordu.

O sırada ailem de yanımıza geldi. “Seninle gurur duyuyoruz, Aiden. Harika oynadın.” Büyükbabamla büyükbabamın kolları

sıcacık ve rahatlatıcıydı. Annemle babamın maçlarıma katıldığı zamanlarda hissettiklerime benzer duygular kalbimi kaplamıştı. Bunu gerçekleştirdiği için Summer'a sonsuza dek minnettar olacaktım. Onun beş yıllık planı tamamıyla altüst olmuştu fakat benimki yeni başlıyordu ve başrolde o vardı. Summer benim güneşimdi, bense onun yörüngesinde dönen basit bir gezegendim.

"Benim artık gitmem lazım. Annen saatlerdir evde bekliyor," dedi Luke. "Araca ihtiyacın var mı Gün Işığım?"

"Amara'yla dönerim." Babası gitmek için döndüğünde Summer onu durdurdu. "Baba? Belki bir akşam yine yemekte buluşuruz, ne dersin? Telafi gibi."

Adamın yüzünde minnettarlıkla dolu bir tebessüm belirdi. "Çok iyi olur derim."

Kolumu beline sardığımda Summer da gülümsüyordu. "Seninle gurur duyuyorum."

Yanakları kızardı. "Sen mi benimle gurur duyuyorsun? Az önce şampiyona galibi oldun. Benim tek yaptığım babamla konuşmaktı."

"İkisi de eşit miktarda önemli galibiyetler. Bugün iyi iş çıkardık, Preston."

Sevinçle gülümsedi. "Gerçekten de öyle."

Yeniden yükselen tezahüratlar dikkatimi soyunma odasına yönelen takım arkadaşlarıma çekti. "Benim de gitmem lazım. Otelde buluşuruz, değil mi?"

"Aslında benim daha iyi bir planım var."

SAAT gece yarısını geçmişti. Maç sonrası kutlamalar saatlerce sürmüştü ve buna, üzerimize yağan şampanyayı temizlemek için duşta geçen zaman dahil değildi. Ne kadar ayık kalmaya çalışsam da kaptan olmak, kutlamalara katılmayı gerekli kılıyordu. Bu sefer Kilner bile kendini kaptırmıştı ama onu sarhoş görmemizi istemediği için kısa sürede mekândan ayrılmıştı. Sahneye çıkıp yaptığı samimi konuşma esnasında dilinin dolanmasına ve

gözünden bir damla yaş süzülmesine bakılırsa sarhoşken duygusallaşıyordu. Kian daha sonra izleyebilmek için konuşmanın tamamını videoya çekmişti.

“Bir sürprize doğru gidiyoruz,” dedi Summer, aracı sürmeye odaklanarak.

Arenadan çıktıktan sonra hepimizi toplayıp bir araca bindirmişti. Çocuklar, Cassie ve Amara arkada sıkış tepiş oturuyordu. Söylediğine göre, Amara’nın çıktığı çocuk Bennett, minivanını ödünç alabileceğimizi söylemişti. Takımın geri kalanı da bu sürprize davetliydi fakat onlar hâlâ sarhoş olmakla meşguldüler. Bizi Dalton’a geri götürecek otobüs yarın kalkacaktı, yani bütün geceyi kutlamayla geçirebilirdik.

“Bana ipucu verebilirsin. Hadi ama, zaten çok sarhoşum; kimseye söylemeden unuturum,” dedi Kian yüksek sesle, fısıldadığını zannederek.

Summer derin bir nefes verdi. “Sen de herkesle beraber göreceksin. Favorilerine ayrıcalık tanıma oyunu oynamıyoruz.”

“Ben favorin miyim yani? Biliyordum,” diye fısıldadı heyecanla. “Duydunuz mu? Sunny’nin favorisi benim, sizi ezikler.”

Aracın içi, Kian’a çenesini kapatmasını yoksa onu camdan dışarı fırlatacaklarını söyleyenlerin homurtularıyla doldu. Bunu yap-salar ben de bir oh çekerdim zira bir araya geldiğimizden beri bir saniye bile dırdırı kesmemişti. Bir süre önce Eli bıkkın halde kenara çekmemizi istemişti çünkü Dylan şu lanet olası düğün pastası süsünü Kian’ın koltuğuna koymuştu. Sonrasında ikisinin koltukları ayrılmıştı ayrılmasına ama bu sefer de Kian sürücü koltuğunun hemen arkasına yerleşmiş, bizi sinir etmeyi görev edinmişti.

“Minivanı sürmek zorunda kaldığın için kendimi kötü bir erkek arkadaş gibi hissediyorum.”

Summer bana yandan bir bakış attı. İki saat önce arenada onu kollarımda sıkı sıkı tutarak aşk şarkıları söylediğim andan bu yana epey ayıldığımı fark etmiş olmalıydı.

“Sen benim prenses yolcumsun. Tek işin güzel görünüp yolu yanlış tarif etmek,” dedi bacağıma hafifçe vurarak.

Parmaklarımı onunkilere geçirdim. “Annenle babanın bunu sorun etmediğinden emin misin?”

“Eminim. Annem sana bayılıyor. Daha ben cümlemi bitirmeden olur dedi. Televizyonda maçı bile izlemiş. Divya Preston senin büyük hayranın.”

“Ne tatlı. Aslında telefonumu kontrol etsem iyi olur ama az önce bir bakayım dediğimde çok fena başım ağrıdı.”

“Bugünlük dinlenmene bak. Yarın disiplinli kaptan olmaya geri dönersin.”

“Bu gece ne yapmamı istersin peki?” Yoğun bakışlarım kızarıp yola dönmesine neden oldu.

Boston Limanı’na vardığımızda yat karşısında herkesin ağzı bir karış açık kaldı. Summer yönergeleri sıralarken sarhoş grubumuz pek kulak verememiş gibiydi ama bir şekilde herkesi kamarlara yerleştirmeyi başardık.

“Sonunda odamıza girebildik.” Summer ayakkabılarını çıkarıp yatağa serildi.

Yanında bir kutu durduğunu fark ettim. “O nedir?”

Gülümsedi. “Senin için.”

Kutuyu açıp içindeki siyah iç çamaşırını çıkardı. Tek parça çamaşırın transparan kumaşı tereyağı gibi yumuşacıktı. “Eğer ödülüm bu olaksa bundan böyle maçları asla kaybetmem.”

“Yapılacaklar listemdeki tekmede seks maddesinin üstünü çizeriz diye düşündüm.”

Dudaklarına yapışıp onu açlıktan ölüyormuşçasına öptüm.

“Bekle.” Geri çekildi. “Bir şey daha var.” Kutudaki zarfı çıkardı ve ben daha açamadan, “Toronto biletleri,” deyiverdi.

Şoke oldum. “Sen de mi benimle geliyorsun?”

“İki haftalığına. Programım başlamadan geri döneceğim. Hem sana etrafı gösteririm hem de bu uzak mesafe ilişkisine iyi bir başlangıç yaparız diye düşündüm. Aşırıya kaçmamışım, değil mi?”

“Kesinlikle hayır, bebeğim. Teşekkür ederim.” Onu yatağa yatırdığımda yanakları al al oldu. “Şimdi şunu üstüne giy de yapılacaklar listene geçelim.” Kemerimi çözerken cebimde metal bir obje hissettim. Neredeyse yanıma aldığımı unutacaktım.

Pembe tüylü kelepçeyi çıkardım. “Bunu unutmayalım.”

Summer öpücüklerim arasında kıkırdayarak kazağıma uzandı. “Ben de senin için bir şey getirdim.”

“Öyle mi?”

“Akçağaç şurubu,” dedi fısıldayarak.

Hırlayarak tişörtünü çıkarmaya çalışıyordum ki kapının sertçe tıklatılmasıyla ikimiz de irkildik. “Baban mı burada?” diye sordum dehşetle.

“Ne? Hayır. Neden burada olsun?”

Doğru. Burada olması saçma olurdu. Tıklatmalar şiddetlendi. Kapıya bakmak için yataktan kalktığımda Summer da arkamdan geldi.

Dylan eliyle yüzünü kapatmış, parmaklarının arasından bakıyordu. Bizi görünce rahat bir nefes verdi. “Neyse ki hâlâ giyiniyorsunuz. Kian denize düştü.”

“Ne?” diye bağırdık aynı anda.

Gayet kayıtsız görünen Dylan bizi bir kargaşanın koptuğu ana salona yönlendirdi.

“Eh, ayılmasını sağladığı kesin,” dedi Cassie. Koltukta Kian’ın yanında oturuyordu.

“Bütün eğlencem bozuldu,” diye homurdandı Kian. “Biri bana içki getirebilir mi?”

Sesini duyduğumda endişem silinip gitti. İhtiyacım olan son şey ben kaptanlarıyken bu aptallardan birinin ölmesiydi. “Sesini duyup huzur bulacağımı asla düşünmezdim, dostum.”

Kian bana hareket çekerken tüm vücudu ürperdi. Eli ona bir bornoz fırlatırken ben de şöminenin düğmesini buldum.

“Suyun içindeyken öbür dünyaya gidip geldim,” dedi Kian, Cassie’ye. Amara ile Sampson, koltukta oturdukları yerde gözlerini devirdiler.

“Eli seni tutup çekmeden önce sadece iki dakika suda kaldın,” dedi Dylan.

“Öbür dünyada zaman yoktur.”

Dylan homurdandı. “Bir kere daha öbür dünya derseni kendi ellerimle boğacağım bak.”

Kian keskin bir nefes aldı.

“Pekâlâ, bu kadarı yeterli. Kimse kimseyi boğmuyor. Kian ile Eli üstlerini değiştirecekler, sonra güzel bir akşam yemeği yiyeceğiz.” Titremeye devam eden Kian, Summer’a asker selamı verdi ve nihayet herkes odalarına yöneldi.

Üç kavganın ve havada uçan iki mutfak eşyasının ardından akşam yemeğimizi yiyip masa oyunları oynamaya geçtik. Amara, Sampson’ın kafasını her an koparmak istiyormuş gibi görüldüğü için ikisini aynı takıma koyduk. Tabii sonuç beklediğimiz gibi olmadı çünkü şimdi de oyunu kimin kazandığıyla ilgili laf dalaşına girmişlerdi. Dylan, Kian ve Summer ise etiketi olmadığı için beni endişelendiren bir içki şişesinden sırayla yudumlar alarak *Party in The USA* şarkısını söylüyorlardı.

Gerçi alkol Summer’a yaramış, ekstra nazik olmasını sağlamıştı. Cassie havai fişekleri izlememiz için bizi dışarı çağırdığında kucağıma oturup bir battaniyeyi omuzlarımıza sardı.

“Bu çocuklar ele avuca sığmıyor,” diye fısıldadı uykulu bir sesle, başını omzuma yaslayarak. Karnavalda onun için kazandığım pelüş ineği yanında getirmiş, şimdi de aramıza sıkıştırmıştı.

“Hiç sorma. Yıllardır bu bebeklere babalık yapıyorum.”

“Yaşlandığında senden süper bir seksi baba olurdu.”

Güldüm. “Eh, bence artık dile getirebilirsin.”

“Neyi?”

“*Aiden Crawford, buzdan kalemi yıkan ve bir hokey oyuncusuyla olmak nasılmış gösteren kişi sensin, diyeceksin.*”

“Öyle bir şey demeyeceğim,” diye mırıldandı. “Ama son derece mükemmel olduğunu söyleyebilirim.”

Dudaklarımı onunkilere değdirdim. “Sadece seninle beraberken.”

“Benden kurtuluşun yok, Crawford.”

“Güzel. Çünkü seni seviyorum, Preston. Hem de bayağı çok.”

“Ben de seni seviyorum. Bayağı çok.” Summer kollarıma daha da gömüldü. Sıcacık, huzur verici şeftali kokusu etrafımızı sararken onu iyice kendime bastırdım. Ona bu şekilde sarıldığımda tüm dünyanın kollarımın arasına sığıdığını hissediyordum.

Ve bunu hiçbir şeye değişmezdim.

SONSÖZ

Dokuz Yıl Sonra

Toronto, Ontario

MİNİK BİR ses bana seslendiğinde Mickey Fare şekilli pankek yapmakla meşguldüm.

“Anneciğim?” Üç yaşındaki kızımız Aurora, etrafında bir bulut oluşturan pespembe tütüsüyle sandalyesine tırmandı. Aiden’in dün gece ördüğü sarı saçları darmadağınık olmuştu ama sabah uyandığımda örgüsünü düzeltmeme izin vermemişti.

“Efendim?” dedim, kahvaltısını tabağa geçirirken.

Bugün yeni spor kliniğimin açılışı vardı. Doktoramı almak için köleler gibi ter döktükten ve birkaç sene de Kanada milli takımıyla çalıştıktan sonra nihayet memleketimde kendime bir hayat kura bilmiştim. Olimpiyat komitesindeydim ama orada da sözleşmeyle çalışıyordum çünkü devamlı seyahat edip ailemi görememek depresif hissetmeme neden olmuştu. Özellikle Aurora hayatımıza girdikten sonra sürekli evden uzak olmak doğru gelmemişti.

Doktora derecemi almama bir yıl kala Aurora’ya hamile kalmıştım. Süreç zorlu geçse de doğumun sezon dışı gerçekleşmesi bizim için çok iyi olmuştu.

Aurora bir çilek alıp ısırıldı. “Babamla küs müsünüz?”

Donakaldım. Çocukların algısının ne kadar açık olabileceği konusunda kimse önceden uyarı yapmıyordu. Tabağını ada tezgâhın üzerinde ona doğru kaydardım. “Niye küs olduğumuzu düşündün?”

“Dün sarılmadınız.”

CIA derecesinde bir casusla yaşıyordum, orası kesindi. Dün gece, belki birkaç saniye sürebilecek bir etkileşimin gerçekleşmediğini fark edip bu sonuca nasıl vardığını kafam almıyordu. Ama haklıydı. Babasıyla küstük.

Dün ben klinikteyken Aiden favori dizimizin bütün bölümlerini izlemişti. Dinlenme günü olduğu için tüm zamanını yeni teknoloji sıkıştırmalı bacak masajı aletiyle televizyon karşısında, bana ihanet ederek geçirmişti. Zaten hormonlarım altüst olmuş durumdaydı, bir de bunu öğrendiğimde zırıl zırıl ağlamama engel olamamıştım. Aiden’in kendini berbat hissettiği belliydi ama yine de gece odamızda uyumasına izin vermemiştim.

“Küs değiliz, minnoşum,” diye yalan söyledim. Babasının küçük kızı, kahramanının tam bir ahmak olduğunu öğrenmek zorunda değildi.

O sırada bahsi geçen şahıs mutfağa girdi. Gece misafir odasında uyumuş, sabah erkenden de antrenman için sıvışmıştı. Şimdi saçları duştan sonra nemliydi ve kaslarını saran bir tişörtle gri eşofman altı giymişti. Yıllar kocama son derece nazik davranmıştı; yaş aldıkça vücudu da yüzü de kaliteli bir şarap misali güzelleşmişti. O kadar *seksi* görünüyordu ki Rory’nin yanına gidip onu öperken kocama ağzım açık bakmamak için kendimi tutmam gerekti. Kızım kıkırdarken gülümsememi bastırdım.

Aiden, fazla yanaşırsa tereyağı bıçağını ona saplayacağını unutmuş gibi bana yöneldi. Aurora ise analizini kanıtlamak istercesine dikkatle bizi izliyordu. Babasının her sabahki rutinini biliyordu çünkü. Aiden hep önce onu öper, sonra bana gelirdi.

“Annene ne soruyordun, Rory?”

“Küs müsünüz diye,” diye mırıldandı kızım, dolu ağzıyla.

“Ne cevap verdi peki?” Aiden gözlerimi esir almıştı.

“Küs değiliz dedi.”

Kocam hımlayarak bizi ayıran boşluğu yok etti. “Bu doğru mu?”

İri kahverengi gözler, adanın öteki ucundan bana dikilmişti. Bu yüzden Aiden’a gergince kafamı sallamak zorunda kaldım.

Sırıışı sinir bozucuydu. “O zaman niye hâlâ öpücüğümü almadım?”

“Crawford,” diye uyardım onu, üniversitedeyken en sevdiğim hitap şekliyle.

Dudakları sırtışıyla daha da gerildi. “*Crawford*,” diye karşılık verdiğinde neden bu hitap şeklini kullanmayı bıraktığımı hatırladım. “Özür dilerim, bebeğim,” diye fısıldadı, gözleri üzerimizde olan şahine fark ettirmemeye çalışarak.

Yıllar önce eritmeyi başardığı soğuk duruşum artık uzun süre devam ettiremeyeceğim kadar dayanıksızdı. Samimi bakışlarını gördüğüm anda onu affediveriyordum. Özellikle de özür dilerken böyle yakışıklı görüldüğünde ona neden kızdığımı bile unuttuyordum.

Çenemi tutup kaldırdığında ve gözlerimiz buluştuğunda gülümseyip beni öyle bir şiddetle öptü ki karşımızda cıyaklayan minik cin cüceyi bile neredeyse duyamaz oldum. Geri çekildiğimizde onu gözlerini kapatmış olarak bulduk.

“Gittikçe akıllanıyor,” dedim Aiden’a. “Her zaman senin tarafını tutması da hiç hoşuma gitmiyor.”

“Biri benim tarafımı tutmak zorunda. İkiniz bir araya gelseniz bütün gün dizlerimin üzerinde olurum,” dedi. “Gerçi şikâyetim de olmaz.”

Yüzümün fazla kızarmamış olması için dua ederken Rory araya girdi. “Babacığım, bugün anneannemle dedemi görmeye gidecek miyiz?”

İkimizin ailesi de Aurora'nın üzerine titriyordu; gören de Stanley Kupası'nı doğurduğumu zannederdi.

Bu arada, Stanley'den bahsetmişken, Aiden da profesyonel lige çıktıktan sonra babam gibi bir Stanley Kupası kazanmıştı.

“Evet, kahvaltını bitirdiğinde gideceğiz. Hem de bugün büyük kamyoneti alacağız,” dedi Aiden.

Gözleri parlayan Aurora, tabağındakileri ağzına tıktırmaya koyuldu. Babamla Aiden'in şansına, Rory hokeye bayılıyordu. Her hafta babamın rinkinde onunla beraber oynuyor, doğuştan yetenekli olduğunu söylüyorlardı. Gerçi sebebi, sevginin gözlerini kör etmiş olması da olabilirdi.

Aiden da bir yığın pankek çalıp kızımızın yanına oturdu ama o tabağını bitirip çoktan yalamaya geçmişti. “Bitirdim! Hadi gidip hokey oynayalım.”

“I-ıh, hemen olmaz. Oyun odanı toplaman gerekiyordu, unut-tun mu? Anlaşmamız böyleydi,” diye hatırlattım.

Omuzları çöken Aurora, gözlerini bir saniyeliğine bile tabağından ayırmayan babasına döndü. Aiden, ona tek bir bakış atarsa odayı temizleme görevini üstleneceğini biliyordu.

“Babacığım,” dedi kızımız, bal damlayan sesiyle.

Aiden kısa bir anlığına gözlerini yumdu. “Aurora, söz verdiğin şeyi yapmalısın.”

Rory dudaklarını büzüp yavru köpek gözleriyle ona baktı. Kahretsın, bu işte iyiydi. Benden bile iyiydi hatta.

Kocam yenilgiyle iç geçirdi. “Sen gidip başlarsan birazdan yardıma gelirim.”

Yüzü aydınlanan miniğimiz mutfaktan koşarak çıkıp oyun odasına yönelirken ben de acımayla başımı iki yana sallayıp bir kahkaha attım.

“Senin gözlerini aldığı kesin,” dedi, tabağını eviyeye koymak için kalkarken.

“Ah. Seni parmağında oynatması benim suçum mu yani?”

“Sen de beni parmağında oynatıyorsun,” derken bulaşık makinesini yerleştirmeye girişmişti. “Nasıl hissediyorsun? Hâlâ iştahın yok mu?”

Omuz silkip huysuzluğa geri dönmeye çalıştım. Tam Aiden’in beni kendi halime bırakacağını düşünürken kollarını belime sarıp sırtımı göğsüne yasladı. “Özür dilerim. Söz veriyorum bir daha asla olmayacak. İstersen aynı bölümleri tekrar izleyebiliriz ya da yeni bir dizi bulabiliriz.”

Bu meseleyi bu kadar ciddiye alması neredeyse beni güldürecekti. Daha düzgün düşünebiliyor olsaydım zaten o tepkiyi vermezdim. Ama Aiden’in küçük şeylere önem verdiğini bilmek kalbimi eritiyordu. “Dün gece uykum berbattı.”

“Benimki de. İdmanda da zorlandım. Eli bile kendimde olmadığımı söyledi.”

Bunu biliyordum. Eli bu sabah grup sohbetimize Aiden’in harap haldeki bir fotoğrafını atmıştı. Kian ile Dylan, kocamın halini çok komik bulmuş, sadece beni kızdırdığı zamanlarda öyle aksi görüldüğünü bildiklerinden durumu tahmin etmişlerdi.

Aiden avuçlarını karnıma bastırdığında ben de ellerimi onunkilerin üstüne koyup minik elmaslarla süslü alyansını okşadım. İlk yıldönümümüzde ikimizin yüzüğüne de “*Seni seviyorum, bayağı çok*” yazdırmıştı.

“Senden ayrı uyumayı sevmiyorum.” Henüz şişmemiş olan karnımı okşadı. “Bizim haylaza bundan ne zaman bahsedeceğiz?”

“Biraz daha zaman geçsin bakalım. Tek çocuk olmayı çok seviyor.”

“Çok iyi bir abla olacak,” dedi, beni kollarında döndürürken. “Hamileyken sana bayılıyorum.”

Tek kaşımı kaldırdım. “Hormonlarım azgın bir liseliye dönüşmeme neden olduğu için bayılıyorsundur.”

“O da var tabii ama aşkımızın meyvesini yapmış olmamız fikri çok hoşuma gidiyor.” Bu klişe lafları içimi eritti. “İnatçı psikoloji öğrencisinin kendi rızasıyla benim çocuklarımı taşıyacağını asla düşünmezdim.”

“Ben de,” dedim alaycı bir nefes vererek. Aiden tam parlacakken gülümsedim. “Ama senden başkasını da istemezdim.” Eli daha aşağılara kayıp dudakları boynuma değdiğinde bir düğmeye basılmış gibi oldu.

Kalçasını benimkine bastırdı. “Seni hemen burada becermemi ister misin? Aklını başından alayım mı Sum?”

Dün gece onu gerçekten özlemiştim. “Sen...”

“Topladım. Hadi gidelim!” Aurora bize doğru koşunca ayrıldık.

Aiden onu kucağına aldı. “Peki. Gidip odanı bir kontrol edeyim. Eğer temiz değilse gidemeyiz,” diye uyardı.

Aurora keskin bir nefes alıp onun kollarından sıyrılarak tekrar mutfaktan dışarı koştu.

Kocam belime sarılıp memnuniyetle iç geçirirken kahkahalar atıyordum. “İkincimiz de ablası gibi çılgın mı olur dersin?”

Karnımı okşadı. “Yok. Bence bu daha çok bana benzeyecek.”

Kaşlarımı çattım. “Rory’nin benim karakterimi aldığını düşünüyor olamazsın.”

“Bilmem. Aşırı inatçı olduğunu biliyoruz.” Öne eğildiğinde gözlerimi kıstım. “Ama gördüğüm en güzel kız,” diye devam ederek beni yumuşattı. “Ve beni parmağında oynatıyor.”

Başımı göğsüne yaslayıp kalbinin rahatlatıcı temposunu dinledim. Koridorun diğer ucundan da Rory’nin oyuncaklarının gürültüsü geliyordu.

“Bu gece seninle çok güzel ilgileneceğim,” diye fısıldadığında içimden bir elektrik akımı geçti. Aiden her zaman özenli bir partner olmuştu ama ben hamileyken farklı bir seviyeye çıkıyordu. Her akşam ayaklarıma masaj yapıyor, karnıma nemlendirici sürüyor, benim için sıcak banyolar hazırlıyordu.

İnlediğimde geri çekildi. “Sorun ne?”

“Sen bir hokey oyuncususun.”

“Bebeğim, bunu aştığımızı sanıyordum.”

Gözlerim kocaman açıldı. “Onu demiyorum. Eğer oğlumuz olursa devasa olacağı kesin. Bir hokey oyuncusunun çocuğunu nasıl doğuracağım ben?”

“Bir tanesini doğurdun ya.”

“O minicikti! Tanrım, neden beni kandırıp sana âşık olmamı sağladın ki?” diye sızlandım.

Aiden bir kahkaha atıp beni öptü. “Hiçbir sorun yaşanmayacak. Ben her zamanki gibi yanında olacağım.”

“Olsan iyi edersin.”

Yanımdan hiçbir zaman ayrılmayacağına emindim. Çünkü gözlerine baktığımda, yıllardır sarsılmayan aşkının hâlâ orada olduğunu görebiliyordum. Ve biliyordum ki Aiden, hayatımda verdiğim en iyi karardı.

TEŞEKKÜRLER

YAYINCILIK CESARET kırıcı bir süreç olsa da öğrendiğim her şey için minnettarım. Fakat bu yolda kurduğum bağlantılar olmasaydı hiçbirini gerçekleştiremezdim.

Nina; ilk okuyucum olduğun, kendi kendini kişisel asistanım tayin ettiğin, gecenin bir yarısı attığım “bu mu şu mu” mesajlarına daima yanıt verdiğin, kaygıyla seni FaceTime’den her aradığımda sıkılmadan açtığın için teşekkürler. Arkadaşlığına minnettarım. Sen olmasan bu kitap da olmazdı.

Shayla ve Jenny, beni neşelendirdiğiniz için teşekkür ederim.

Destekleri için BLGC’ye, *o sahneye* ilham olduğu için Monse’ye, kurgusal karakterler konusunda benim gibi kaçık olduğu için Carlyne teşekkürler.

Bu hokey romantizmini yazmanın benim “doğuştan hakkım” olduğunu söyleyen yazar arkadaşlarıma müteşekkirim.

Hayal edebileceğimden bile daha muhteşem olan bu kapak için Leni’ye, bölümleri hep son gün yetiştirmeme katlanan ve bana paha biçilemez bilgiler sunan Leigh’e teşekkür ederim.

Son olarak, okuyucularıma nazik sözleri için minnettarım. Yazma konusundaki motivasyonumu sizlere borçluyum.